

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΛΛΕ ΣΟΜΜΕΡ

«Τη βλέπω σά μιὰ καλή φίλη και τίποτα περισσότερο...»

ΠΑΓΙΔΕΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΠΑΤΜΑΤΙΚΑ, ΕΝΩΝΟΥΝ ΤΙΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙ ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΥ.

Ποικιλία στις μεθόδους. Προδιαγεγραμμένο σχέδιο. Οι γονείς που επισημαίνουν το «καλό παιδί» και βρίσκουν τρόπο να γνωρίσουν, το καλόν στο σπίτι, το σκληρόν των τής περιποιήσεως.

Η ένοικισία δωματίων σε φοιτητές των επαρχιών είναι κι' αυτή από τα συστήματα που δε χάνουν τη μόδα τους και σημειώνουν μεγάλη επιτυχία.

Έρχεται το αγόρι με την ελπίδα των γονέων, με το φυλαχτό, με τα υποκατάστατα του. «Ενοικιάζεται δωμάτιο εις φοιτητήν». Μπαίνει με δέος, με το σύμπλεγμα του επαρχιώτη. Οι γονείς σε στάσι προσοχής. Τη στιγμή, που ο έφηβος δίνει τις εισαγωγικές του, υψίσταται και άλλη εξέταση, χωρίς να το καταλαβαίνει. Σε ποιά κατηγορία ανήκει; Είναι ο ήσυχος; Είναι ο ζωηρός; Είναι ο σεμνός; Είναι ο αδαής; Ανήκει σε κείνους που μπλέκουν, ή σε κείνους που μπλέκονται; Κι' αν μὲν συμβαίνει το πρώτο, άγρυπνη ή προσοχή και συστηματική ή διαφώτιση της κόρης του σπιτιού από την οικοδόσποινα.

Αν όμως ο ένοικος χαρακτηρίσθῃ ως προβατάκι, τότε αρχίζουν οι περιποιήσεις, οι προσκλήσεις, η εκδήλωση του ηθικού ενδιαφέροντος. Πρόθυμη ή σπιτονοικοκυρά γιά εντρίβει, αν της φανή κρυολογημένος ο νοικοκύρης.

Περιποιημένη η κοπέλα του πηγαίνει στο δωμάτιο το πρωινό του γάλα. Και δε βιάζεται να βγῇ από μέσα. Φιλοκουδέντα, δατείακια, χαμόγελα, περιπάματα, κεντρίσματα... Που θα της πῇ; Κάποτε θα τσιμπήσει το ψαράκι. Και τότε θα είδοποιήθῃ η μαμά, θα συστηματοποιήθῃ και θα γίνῃ στενότερη η παλιόκρια.

Η τακτική δὲν είναι μία. Άλλες, που προκαλούν την άφηνισι, όταν όμως ο νέος βιάζεται γιά επελάσεις, προβάλλουν ισχυρή αντίστασι, είναι απόλυτες στο «όχι» τους, δὲν αφήνουν σε παρανοήσεις. Έτσι, η όρεξι του αγόριου άνοίγει περισσότερο.

Είναι άλλες μικτές, κάτι επιτρέπουν αυτές. Κάτι προσεγγίσεις, κάτι επαφές... Άρνητικές όμως στον τελευταίο γύρο.

Υπάρχουν και οι «εύκολες». Εύκολες ἐπὶ τη βάσει σχεδίου. Αφίνονται στην περιπτύξι, γιά να δημιουργήσουν τετελεσμένο γεγονός και να τρομοκρατήσουν τον άφελῃ, ζητώντας άποκατάστασι της τιμῆς τους. Ένας δὲ ο τρόπος άποκαταστάσεως: Ο γάμος.

Τα φαινόμενα αυτά δὲν είναι στις ημέρες μας τόσο έντονα, όσο ήταν κατά το παρελθόν. Το πάθος γιά την άποκατάστασι είναι λιγώτερο ζωηρό από άλλοτε, σήμερα που οι Έλληνίδες εργάζονται και σπουδάζουν και δὲν κρέμεται το μέλλον τους από το γάμο. Πιό ελκυστικές οι σχέσεις άγοριών και κοριτσιών. Περιορισμένα τα τεχνάσματα, τα κόλπα, οι πονηρίες και από τα δύο μέρη. Εύθετοιοι οι νέοι μεταξύ τους, κάνουν παρές, βγαίνουν μαζί σε μικτές συντροφίες, ζούνε, ερωτικά, χωρίς να είναι το «τύλιγμα» εκείνο, που προέχει στις συναναστροφές τους.

Όστόσο, δὲν λείπουν και τα άπομεινάρια του παρελθόντος. Τό μαρτυρεί μιὰ επιστολή από κομπόλι της Θράκης. Κοντά στην ελληνική μεθό-

ριο ή μικρή πολιτεία. Θρακιώτες οι γονείς με αρκετά σημαντική περιουσία, έστειλαν το γυιό τους γιά σπουδές στην Αθήνα.

Ξέρουμε μόνο ότι η κοπέλα λέγεται Ρένα και ότι είναι αρκετά συμπαθητική. Όχι όμως τόσο, ώστε να προκαλέσει το ιδιαίτερο ενδιαφέρον του νέου. «Ποτέ δὲν την πρόσεξα με πονηρία. Μ' εύχαριστεί ή συντροφιά της. Είναι εύγενική, με καλούς τρόπους και μαρφωμένη. Αυτά όμως τά προτερήματά της δὲ μου έχουν μιλήσει στην καρδιά. Τη βλέπω σά μιὰ καλή φίλη και τίποτα περισσότερο».

Βγαίνουν συχνά σε κέντρα και σε περιπάτους, μόνοι και με συντροφίες. Πήγαν και σε χορούς. Κάθε φορά δὲ, που χωρίζονταν, γιά να πάνε κάθυνας στο σπίτι του, ή Ρένα τον ρωτούσε ποτέ θα ξανα συναντηθούνε. Πάντα δική της ή πρωτοβουλία. Ποτέ δική του. Άν τυχόν της έλεγε να συναντηθουν ύστερ' από τις τρεις μέρες, «έφρισκε το χρονικό διάστημα πολύ» κι' έκανε τη δυσάρεστη μένη.

Βλεπόμαστε σχεδόν κάθε μέρα. Κατά σύμπτωση πέφτουμε δλο πάνω σε γνωστούς και συγγενείς της. Κάθε φορά δὲ μου λέει: «Τί θα σκέπτονται οι άνθρωποι, που μάς βλέπουν δλο μαζί;» Τότε εγώ της προτεινά να μη βλέπωμαστε, κι' εκείνη αρχίζει να κλαίη. Μου μιλάει συχνά γιά έρωτα. Κολακεύομαι από την άγάπη της, το κακό όμως είναι ότι δὲ μπορώ ν' ανταποκριθώ...».

Τα πράγματα δὲ σταματούν σ' αυτό το σημείο. Τό κορίτσι μιὰ φορά κάλεσε το νέο στο σπίτι της. Δειλός καθώς είναι, στην άρχή τάχασε. «Τί δουλειά έχω στο σπίτι σου;» τη ρώ-

τησε. Του άπάντησε ότι έπρεπε να γνωρίσει τους γονείς της. Είχαν μαθει από άλλους, που τους είδαν μαζί έξω. Άλλωστε τους είχε και ή ίδια μιλήσει. Σωστό ήταν να τους κανη μιὰ επίσκεψι.

Του έκαναν έξαιρετικές περιποιήσεις. «Με δέχθηκαν σαν παιδί τους. Η άτμόσφαιρα ήταν πολύ εύχρηστη. Έξαιρετικά περιποιητική ήταν ή μητέρα της, ή όποια είναι μια πολύ καλή πρέπει κυρία. Με ρώτησαν γιά τους δικούς μου και με παρακάλεσαν, αν κανείς απ' αυτούς έρθη στην Αθήνα να μ' επισκεφθῇ, να τους τον παρουσιάσω. Μη σάς τα πολυλογώ, με καλούσαν στο τραπέζι μιὰ φορά την εβδομάδα, και καθώς δὲν έχω τον άγορι στην οικογένεια μ' έδλεπαν σαν παιδί τους».

Έτσι πήγαν, ἐπὶ ένα περίπου μήνα, τα πράγματα. Τραπέζια στο σπίτι! Έξοδοι των νέων σε περιπάτους, σε κέντρα και σε θεάματα.

Τά ερωτικά όμως έμεναν στάσιμα από την πλευρά τη δική του. Εκείνη έκανε, ότι μπορούσε, γιά να προωθησι τα πράγματα σε γάμο, άποσπώντας από το φίλο της τη δήλωσι ότι είναι έρωτευμένος μαζί της. Έκείνος άπεφύγε την ερωτική δήλωσι. Ούτε είπε ότι είναι έρωτευμένος, ούτε παρέστησε τον έρωτευμένο. Μόνο που δὲ διέκοπε τις σχέσεις. «Η δὲν έκανε το άλλο, να πῇ όρθα κορτά το «δὲν σ' αγαπώ». Δειλό κι' ευγενικό παιδί, περιοριζόταν σε μισόλογα, μιλούσε γιά συμπάθεια, γιά φιλία... Ποτέ γιά έρωτα».

Όσπου, ένα βράδυ, ύστερ' από το οικογενειακό γεύμα, ο πατέρας πήρε ιδιαίτερος σ' αλλο δωμάτιο το φιλοξενούμενό του. «Μου είπε ποσο με αγαπάς και με εκτιμάς και ότι θα ήτασ εύτυχης να με κανη γαμπρό του. Μου είπε ακόμη ότι είναι βέβαιος πώς ή κόρη του κι' εγώ αγαπιόμαστε, αλλά δὲν έχουε το θάρρος να το πούμε... Όταν τ' άκουσα αυτά, βρέθηκα, σε πολύ δυσκολή θέση. Δὲν ξέρω πώς να φερθώ. Άν άπαντήσω ότι αγαπώ την κόρη του και θέλω την πάρα, θα είναι ψέμα. Πως όμως να όμολογήσω την αλήθεια, ότι δηλαδή δὲ σκεπτομαι γιά γάμο, κι' αν σκεφθώ καμμιὰ φορά, δὲ θα είναι ή κόρη του που θα ήθελα γιά γυναικα μου;»

Απόφυγε ο νέος την αλήθεια. Περιορίστηκε και με τον πατέρα σε μισόλογα. Εκείνα τα «έσως», τα «να δούμε», «να το σκεφθούμε», «να συνεννοηθώ με το σπίτι μου».

Αναβλητικός αυτός, άνυπόμονοι οι άλλοι. Φοβάται τώρα το παιδί μήπως βρεθῇ καμμιὰ ώρα παραχαλισμένος και πῇ το «ναί» του. Κάτι που δὲν το θέλει. Πιστεύει ότι δὲ θα βρῇ την ερωτική και τη συζυγική χαρά στο πλευρό της κοπέλας αυτής, αν γίνῃ γυναικα του.

Τότε όμως γιάτί δὲν παίρνει την άπόφασι να μιλήσῃ; Κι' αν δὲν έχη αυτό το θάρρος, γιάτί δὲν κάβεται να γράψῃ μιὰ επιστολή και να ξεκαθαρίσι την έκκρεμότητα; Τόση άδουλία, τόση έλλειψι θάρρους, τόση άπλοικότητα, ώστε να πέσι στην παγίδα, που το έστρην, πατέρας, μητέρα και κόρη; Δὲν είναι ο γάμος παιχίδι. Δὲν είναι ζήτημα ευγενείας ή φιλοφρονήσεως γιά να δένεσαι, όταν προσεφθῇς ότι δυσάρεστη θα είναι ή έγγαμη ζωή σου.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ίδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Δραγατσάνιου 4 - Τηλ. 236.781

Θέματα της έπεχής

ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΕΙΣ

ΣΕ μερικά χρόνια, ή Αθήνα —ή, τουλάχιστον, το κέντρο της— θα έχη γίνει ή πιο «μοντέρνα» πόλι του κόσμου. Όσα άπομεινάρια από τά παλιά, τά φθαρμένα, τά γέρικα κτίρια, θα έχουν ξεριζωθῇ και στη θέση τους θα είναι ύψωμένοι στιλπνοί, επιδολητικοί οικοδομητικοί όγκοι, που θα διακρύσσουν με άλαζονεία και πρόκλησι:

— Η πόλι αυτή δὲν ύπήρχε πριν από μας: Γεννήθηκε χθές. Γεννήθηκε μαζί μας...

Είναι πολλοί εκείνοι, που τους θλίβει ή θεσιότητα πώς, σε λίγον καιρό, δὲν θα ἐπὶζῇ πιά τίποτα από την Αθήνα που γνώρισαν. Θα τριγυρίζουν στους δρόμους της, ξένοι άνάμεσα σε ξένα κι' άπρόσπαστα κτίρια, έκπατριμένοι μέσα στην ίδια την πόλι τους, άνεξοικιστοι κι' άσυμφιλίωτοι με την καινούργια φυσιογνωμία της, άμφιβάλλοντες αν γεννήθηκαν και μεγάλωσαν εδώ κι' όχι κάπου άλλου, σε μιὰ άλλη πόλι, όπου δὲν ύπάρχει κανένας τρόπος να έπιστρέψουν.

Αντικειμενικά κρίνοντας, δὲν θα μπορούσε να δικαιώσῃ κανείς τη νοσταλγία τους γιά την «άλλη» αυτή πόλι. Δὲν ξέρω αν ύπήρξε έποχή, όπου ή Αθήνα ήταν «άφρασα», όπου είχε μορφή, ενότητα, «όφος» δικό της, μα είναι αρκετός ο καιρός, που συγκεντρώνει όσα έλαττώματα κάνουν μια πόλι άξια να καταδικασθῇ στην έσχάτη των ποινών: την ολοκληρωτική κατεδάφισι!

Παί-πλάι, τοίχο με τοίχο, στους ίδιους δρόμους, δὲ γίνεται να ανύψωνται από το παλιό με το καινούριο —προσαντός, όταν από το παγίο —λαίψη κάθε άέρας άρχοντις, όπως συμβαίνει με τά περισσότερα, άνάμεσα σε όσα ἐπὶζουν, από τά παλιά κτίρια της Αθήνας — και όταν από το καινούργιο λείπη κάθε ίχνος σεμνότηας, κάθε τάσι προσαρμογῆς στο περιβάλλον. Αποπὴν ή εθρική αυτή συνπαρῇ των δύο στοιχείων, προτιμώτερο ήταν άποσπασθῇ, να έξαφανισθῇ το ένα άποσπασμα, να έσβησῇ ή άλλη γιά χάρι του άλλου. Κι' ἐπειδή δὲν είναι, δέβαια, δυνατό να γκρεμιστούν όλα τά υπερμοντέρνα μεγαθήρια των κεντρικών δρόμων της πρωτεύουσῃς, γιά να δώσουν τη θέση τους σε μιμησεις κτιρίων παλιών, αλλή λυσι δὲν ύπάρχει παρά να σωρῇ ό,τι άπομεινέ ακόμα από την προπολεμική Αθήνα — και να έντεμε, στη θέση της παλιῃς, μιὰ έντελώς νέα πόλι, που δὲν θάχη ιστορία, δὲν θάχη παράδοσι, δὲν θάχη, ίσως, ούτε όμορφιά, μα θάχη, τουλάχιστον, κάποια ενότητα.

Αυτή είναι, στο σημείο που φτάσαμε σήμερα τά πράγματα, ή μόνι λογική λύσι, όσο κι' αν βρισκῇ πάρα πολλούς συναισθηματικά αντίθετους. Τό ζήτημα ήταν να μην έλθε γινεί ή άρχή —και, προπαντός, να μην είχε γινεί από εκεί που έγινε.

Ός τά τελευταία άθηναϊκός δρόμος, ύπήρχε ένας άθηναϊκός δρόμος, ή λεωφόρος Αμαλίας, που μπορούσαμε να τον ἐτιδείσῃμε, χωρίς «πλέγμα κατωτερότητας», όταν άποιοδήποτε ξένο. Οι παλιές μονοκατοικίες, διάφορες και τριώρες, κατωκίαι, διάφορες και τριώρες, που άνέγιναν τά κυκλιώματα του Βασιλικού Κήπου, είχαν αληθινή χωντιά κι' ή διπλή δέντροστοιχία

με τις πιπεριές σφράγιζε το δρόμο αυτό μ' ένα ιδιαίτερο θελήγτρο, αλλά και μ' ένα γνήσια άθηναϊκό ύφος.

Αυτόν, όμως, ακριβώς το δρόμο διαλέσαμε, γιά να ύψώσῃμε, στη θέση των κομψών μονοκατοικιών, τά πιο όγκώδη οικοδομικά μεγαθήρια. Αλλά και παντού άλλου, τόσο στο κέντρο, όσο και στις συνοικίες, από μιὰ σασιστική, θα έλεγε κανείς, ιδιοτροπία της τύχης, τά κτίρια που πλήρωναν τον όφορο της «προόδου» και κατεδαφίζονταν, γιά να «άξιοποιήσῃ» το οικοπέδο με μιὰ πολυόροφη πολυκατοικία ή ένα ξενοδοχείο, ήταν τά πιο ένδιαφέροντα, τά πιο άξια, από αισθητική ή ιστορική άποψι, να διασωθούν από τον κατακλυσμό.

Όσα γλύτωναν, ήταν τά έξαμδλμάματα! Γιάτί, λοιπόν, να μη λείψουν κι' αυτά, να μην ακολουθήσουν τη μοίρα των άλλων, που άπρεπε να είχαν περισωθῇ και δὲν περισώθηκαν;

— Ένοείται, ο συναισθηματισμός έχει κι' αυτός τά επιχειρήματά του, πεισματικά αντίθετα σ' εκείνα, που υπαγορεύει ή ψυχρή λογική. Παραδέχονται, όσοι δλέπουν με τρόπο την Αθήνα ν' αλλάξῃ, ν' αλλάξῃ περσι, πώς δὲν ύπάρχει τρόπος έπιστροφῆς στην παλιά της φυσιογνωμία κι' ακόμα πώς ό,τι άπόμεινε από την παλιά της αυτή φυσιογνωμία δὲν είναι και το καλύτερο. Ομως, αυτό — έμμένουν — δὲν είναι λόγος άρκετός, γιά να γκρεμιστούν κι' οι τελευταίες γέφυρες, που συνδέουν το χθές με το σήμερα.

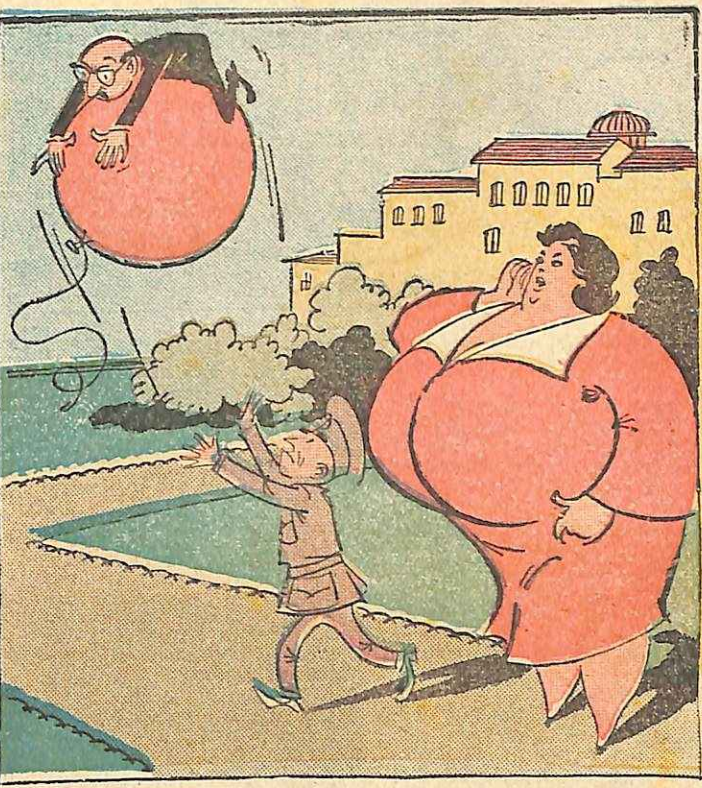
Χάνεται το καφενείο του Ζαχαράτου — όπως χάθηκε κι' όλας, από την άντικρην γωνία, το βιβλιοπωλείο του Έλευθερουδάκη, άλλο ένα σύμβολο της Αθήνας του «παλιού καλού καιρού», όπου έδλεπε κανείς άλλοτε, τά μεσημέρια, πῆθος γυνάστες προσωπικότητες να περνάν από κεί, γιά να ξεφυλλίσουν κανένα καινούργιο βιβλίο, να ενημερωθούν γιά τίς τελευταίες έννες εκδόσεις, ή απλά και μόνο γιά να υποδηλώσουν την παρουσία τους, να δουν έναν γνωστό, να τον χαιρετήσουν, να σχολιάσουν μαζί του, στο πόδι ένα λογοτεχνικό γεγονός ή έναν φιλολογικό κύμα.

Κι' έτοιμάζεται ν' ακολουθήσῃ, τά δυο αυτά «σύμβολα», στην καταστροφή, ένα τρίτο, το καφενείο «Βυζάντιον», ούτε καλύτερο ούτε χειρότερο από ένα όποιοδήποτε επαρχιακό καφενείο, αλλά με πλούσια ιστορία, με «λογία» παράδοσι, συνδεδεμένο με αληθινότητα, ηρωικά και θαρραλέα ξενυχτία.

Τί άπομεινέ, χωρίς αυτά, στην Αθήνα; Λένε όσοι έχουν ύψώσει σημαίες πένθιμες γιά την καταδίκη τους. Τί θα είναι, ή ένδιαφέρον δὲ έχουν ένας καινούργιος «Ζαχαράτος», ένας καινούργιος «Έλευθερουδάκης», ένας καινούργιος «Βυζάντιος», που θα ζαννοφέρουν, ίσως, στα ίσογεια των υπερμοντέρνων κτιρίων;

Μα οι οικοδομικές έταιρείες δὲν άκούν τις διαμαρτυρίες και τά παράπονά τους. Άλύπητα, άδυσάπητα, γκρεμίζουν ό,τι άπόμεινε από την παλιά Αθήνα και χτίζουν την καινούργια. Ίσως, όταν τη συνήθισῃ το μάτι μας, βρούμε αυτή την καινούργια Αθήνα άφρασα — και τά «ενσάμπαρ» της συμπεθητικότερα από τά παλαιά καφενεία σε τίς άδρες καρέκλες και με την ένδοξη παράδοσι!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Γιά τον Ζαχαρία δὲ με νοιάζει... Τό παλλόνι μ' ένδιαφέρει!...

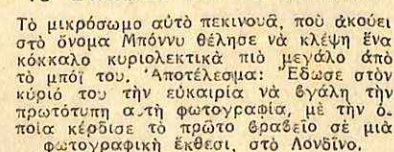
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	
ΜΙΑ ΣΩΦΕΡΙΝΑ 9 ΧΡΟΝΩΝ!	ΣΕΛ. 5
Η Λίσα Στέφου, ένα «παιδί — θαύμα»	
ΑΦΡΙΚΗ: ΑΝΕΜΟΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ	» 6
Η διάσκεψι της Ταγκανίκας και το μέλλον της μούρας ήπειρου	
ΟΙ ΡΙΣΙΔΕΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΚΟΜΨΕΣ	» 8
Άλλα ξεδεύουν γι' αυτό ένα σωρό λεπτά!	
Η ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΙ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ	» 9
Πριν από 100 χρόνια	
ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΑ ΣΙΔΕΡΑ	» 16
Λίγη ώρα με τον Ιδρυτή του «Θσαυρού» κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου στις φυλακές, όπου κρατείται γιά τους άγώνες του ύπερ της Δημοκρατίας.	
ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΣ ΝΙΤΣΕ	» 18
Ο βρυλικός Γερμανός φιλόσοφος	
ΤΟ ΚΡΥΟ ΕΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ	» 20
Τά 13 σημεία, που πρέπει να προσέξετε	
ΚΑΛΗ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ	» 21
Έμμετρον επίκαιρη σάτιρα	
Ο ΘΥΡΕΘΕΙΔΗΣ ΡΥΘΜΙΖΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ	» 22
Οι συνέπειες της άνεπαρκείας και της υπερλειτουργίας του.	
ΝΟΝΗ ΚΑΣΤΟΠΟΥΛΟΥ	» 32
Η έκκλησι τραγουδίστρια του Ντομένικο Μοντούνιο	
ΒΑΣΙΛΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ	» 33
Οι Έλληνες σκηνοθέτες όμιλούν	
ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΝΕΥΡΙΤΙΔΟΣ	» 3
Και οι ατίες, που τις προκαλούν	
ΝΕΩΤΕΡΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ	» 37
Παρουσιάζεται μιὰ συνεχής αύξηση της στις γυναικές	
ΠΑΣΚΑΛ ΠΕΤΙ	» 44
Τό πιο παραξενο κορίτσι του γαλλικού κινηματογράφου	
Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΝΕΟΤΗΤΑ	» 52
Πώς θα διατηρήσετε τη όροσιά στο πρόσωπο και την άρμονία στο σώμα	
ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΣΩΤΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ	» 54
Κανουρά και «κοάλα»	
ΤΑ ΠΑΡΑΣΙΤΟΚΤΟΝΑ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ!..	» 57
Οι Ιστοί μας έχουν έμπούνηται από αυτά	
ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΑΝΤΛΑ	» 60
Η δραματική ιστορία της ζωῃς μιᾶς Γαλλιδούλας	
ΤΑ ΚΑΡΩ ΛΑΙΝΑΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 63
Βέστες και καζάκες σε συνδυασμούς. — Η ζώνη στις βέστες. — Τά τσιέρι με ζώνη. — Ίδιότροπο φόρος τις τουαλέτες. — Σκέρτσος στα γαρνιματά. — Η «ντιαγκονάι» στα έπανωφόρια. — Τά έπανωφόρια των παιδιών	
«ΜΕΡΑΚΛΟΝ»: ΤΟ «ΥΦΑΣΜΑ — ΘΑΥΜΑ» ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ	» 73
Είναι πιο ζεστό και πιο έλαφρό από το μαλλι	

*

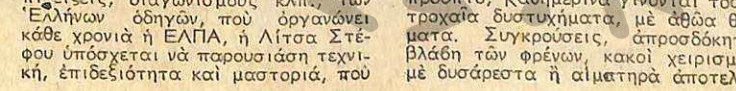
—“ὦ Μίς! τῆς εἶπον, ἔφθασον αἱ
(σκανδαλοῦσαι ἄρτι)
Κί' ἐπίθεσιν ἐποίησιν πρὸς ταύτην τὴν
(γαλιθαίαν,
ὅτε τὰ φῶτα ἤναψον κί' ὦ τέμπλον, ὦ
(μόρες)
εὐρέθην ἀσπαζόμενος μυστακοφόρον ἄν-
(δραν)
—“ὦ, αἰσχρός! ἀνεφώνησιν σπειδὸν ὁλο-
(ταχῶς)
κί' ἀγρίως κυνηγούμενος ὑπὸ τῶν μαν-
(δραχάλων)
καὶ εἰς τὸν οἶκον ἔφθασον, ἐν τέλει, ὅ
(πταχὸς)
φέρων οἰκτρὰν ἐδόγκωσιν φρικτούς κα-
(ρουμβήδας!...

P. PEZI

Τὰ ἴδια περίπου εἶπε κι' ὁ καθη.

ἄνοδος τῆς στή θεοῖ τοῦ ὁδηγοῦ μ

*

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Μία ιστορική φωτογραφία για την 'Αφρική': Ο πρωθυπουργός του Κογκό Λουμούμπα, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Καζαμπάνζα και ο βασιλέας του Βελγίου Λεοπόλδος, την ημέρα της ανακήρυξης της ανεξαρτησίας του Κογκό.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

και φιλοσοφών και όχι βαθύτερων ιδεολογικών διαφορών.

«Οφείλω τη ζωή μου, σ' ένα πραγματικό θαύμα», δήλωσε, πριν λίγες μέρες ο πρόεδρος της Τυνησίας Χαμπίλ Μπουρχιμά, που, αφού επί είκοσι χρόνια γνώρισε τις γαλλικές φιλίες και την εξουσία για την ανεξαρτησία της πατρίδας του, πορεύτηκε το φθινόβιο και το μίσος μιας ομάδας φιλοδόξων συμπατριωτών του.

Στη Σενεγάλη, ο πρόεδρος της Δημοκρατίας Λεοπόλντ Σενγκόρ — μία από τις αξιότερες φυσιογνωμίες της καινούργιας 'Αφρικής — αντιμετώπισε με επιτυχία το κίνημα του πρωθυπουργού του Μαναντού Ντία...

Είναι χαρακτηριστικό ότι σ' όλες σχεδόν τις ανεξαρτησίες χωρών της 'Αφρικής — και ιδιαίτερα στις πρώην γαλλικές αποικίες — παρατηρείται μία συγκέντρωση της πολιτικής εξουσίας στα χέρια ενός προσώπου, που είναι συγχρόνως άρχηγος του Κόσμου και άρχηγος της Κυβερνήσεως...

Η Δημοκρατία δυτικού τύπου, δεν είναι δυνατό — για την ώρα τουλάχιστον — να λειτουργήσει στην 'Αφρική και από μία άποψη δεν είναι ίσως και απόλυτα επιθυμητό, γιατί μόνο μία ισχυρή κεντρική εξουσία, θα μπορούσε στη σημερινή κρίσιμη περίοδο να ισχυροποιήσει τα πρώτα ανεξαρ-

μάδες κρατών: η ομάδα της Μονρόβια και η ομάδα της Καζαμπάνζας.

Η ομάδα της Μονρόβια είναι η σπουδαιότερη, γιατί συγκεντρώνει είκοσι κράτη, που συχνά παρουσιάζονται σαν τα πιο «μετριοπαθή».

Ο πρόεδρος της ομάδας της Μονρόβια, είναι το δώδεκα γαλλόφωνο κράτη της 'Αφρικής και της Μαδαγασκάρης, που διαθέτουν την ισχυρότερη δύναμη μ' ένα μόνιμο Γενικό Γραμματέα και με κοινά συμβόλεια οικονομικής συνεργασίας και άμυνας.

Η ομάδα της Καζαμπάνζας, με πύλη το Μαράκο, την Αίγυπτο, το Μαλί, τη Γκάνα και τη Γουινέα, θεωρείται περισσότερο ομοσπονδιακή και εθνικιστική.

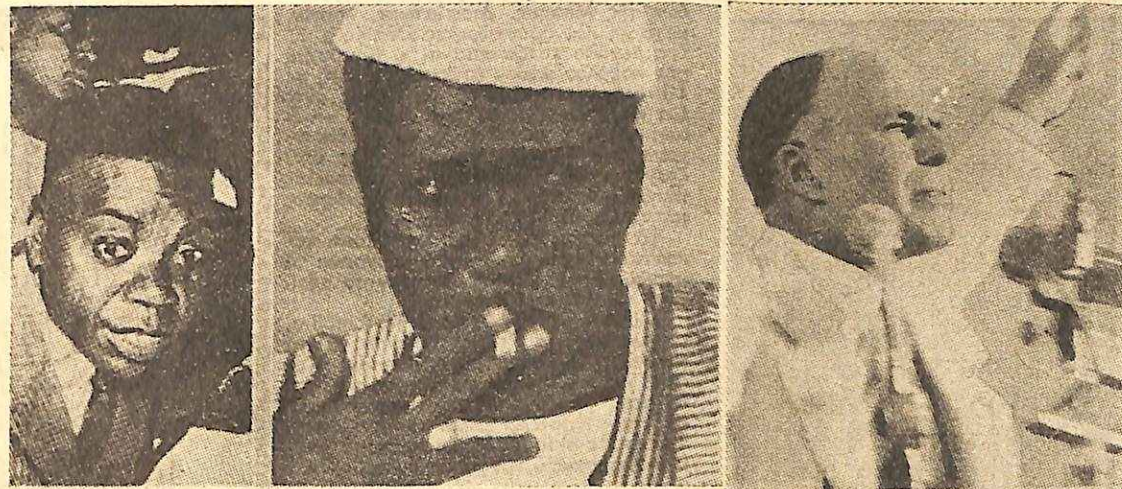
Και οι δύο ομάδες, έχουν ένα κοινό ιδανικό: Την ενότητα της 'Αφρικής, για να μπορέσουν να λύσουν σε ευρύτερα πλαίσια τα προβλήματα τους και να θέσουν τις βάσεις μιας ισότιμης συνεργασίας με τις Μεγάλες Δυνάμεις.

Οι διαφορές, άλλωστε, των δύο ομάδων — διαφορές συχνά εντελώς τεχνικές — διαρκώς και μειώνονται. Η ειρήνη στην 'Αλγερία και η ανεξαρτησία της, άρραισε ένα στοιχείο διαφορών μεταξύ αφρικανικών δυνάμεων, ενώ η σχετική αδυναμία της ομάδας της Καζαμπάνζας, μείωσε την «ομοσπονδιακότητα» ορισμένων της δυνάμεων.

Η σχετική ακόμη άπονησία του Συνεδρίου της Ταγκανίκας έκανε κοινή συνείδηση την ανάγκη μιας διασκέψεως των άρχηγων των ανεξαρτητών αφρικανικών κρατών, που πιθανότατα θα γίνει στην 'Αδдис - Αμπέμπα το Μάιο.

Η ΑΦΡΙΚΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗ ΔΥΣΙ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Τα αφρικανικά κράτη προσπαθούν να διατηρήσουν μία ισορροπία στις διπλωματικές και οικονομικές τους σχέσεις με τη «Δύση» και την «Ανατολή», αν και η Δυτική βοήθεια είναι πολύ πιο εκτεταμένη και οδισιατική. Από τα κράτη της 'Αφρικής, η Γκάνα και η Γουινέα διατηρούν τις πιο στενές σχέσεις με την 'Ανατολή... 'Αλλά και σ' αυτές πα-

Ο Πρόεδρος της Τυνησίας Μπουρχιμά, (αριστερά), ο πόνην ηγέτης της Κατάγκα Τσόμπε (μέσον) και ο Πρόεδρος της Γουινέας Τουρέ (δεξιά): Πρόσωπα και αντιθέσεις...

ρατηρείται τελευταία μία στροφή.

Το μεγάλο φράγμα του Βόλτα στη Γκάνα κατασκευάζεται σήμερα με τη βοήθεια του αμερικανικού κεφαλαίου και 'Αμερικανών τεχνικών.

Η Γουινέα, μετά την ειρήνη στην 'Αλγερία και ορισμένες απογοητεύσεις από τη σοβιετική βοήθεια, στράφηκε μάλλον προς τη Γαλλία.

18 χώρες της 'Αφρικής — κυρίως της ομάδας της Μονρόβια — υπέγραψαν μία συνθήκη συνεργασίας με την Κοινή Εξωραϊκή 'Αγορά, που τους εξασφαλίζει μία οικονομική βοήθεια 730 εκατομμυρίων δολλαρίων σε πέντε χρόνια και ειδική μεταχείριση για τα τροπικά τους προϊόντα.

Η 'Αφρική με τα 180 εκατομμύρια των κατοίκων της — 80 εκατομμύρια ειδωλολάτρες, 70 εκατομμύρια μουσουλμάνοι, 25 εκατομμύρια χριστιανοί και 5 εκατομμύρια διάφορες άλλες θρησκείες — αναζητεί με μεγάλη προσπάθεια το δρόμο της ενότητας και της οδισιατικής ανεξαρτησίας...

'Αλλά η αφρικανική ενότητα είναι η καινούργια ελπίδα που φάσι της Μαύρης 'Ηπειρου.

ΜΑΧΗ ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΑΚΩΝ

Μένει όμως, συχνά με τρόπο δραματικό, που ατομικά μπορεί να παρηκεί διαστασεις τραγωδίας, το πρόβλημα των χωρών της 'Αφρικής που είναι κάτω από τον αποικιακό ζυγό...

Η Κένια, έπειτα από μία διάσκεψη 51 ημερών μεταξύ των Βρετανών και των εκπροσώπων των τοπικών κομμάτων και φελλών, έκανε τα πρώτα βήματα προς την ανεξαρτησία, δηλαδή πολύ μετρημένα...

Η Ροδεσία, αφού χωρίστηκε από τη Ντασαλάνδη, εξακολούθει να είναι κάτω από τη βρετανική «εποπτεία».

Η Νότιος 'Αφρική με την κυβέρνηση του Βέργερντ, εξακολουθεί την πολιτική της του φιλεταρχεισμού και της καταπίεσης των μαύρων, παρά τις αποφάσεις του 'Οργανισμού 'Ηνωμένων Εθνών και τις αντιδράσεις της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Η επανάσταση στην πορτογαλική αποικία της 'Αγκόλα, πνίγη στο αίμα...

Το Κογκό με την ήττα του Τσόμπε στην Κατάγκα, δοκί-

για πρώτη φορά από την ανεξαρτησία του, την ενότητα του...

Η 'Αγγλία και η Πορτογαλία δίνουν σκληρές μάχες αποποδομολαχών στις αποικίες τους της 'Αφρικής...

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

'Αλλά το μέλλον της 'Αφρικής βρίσκεται σε μία συνομοσπονδία των ανεξαρτητών κρατών της...

Και τα πιο διαδοχικά πνεύματα των 'Αφρικανών στρέφονται με επιμονή και ενθουσιασμό σ' αυτή ακριβώς την κατεύθυνση. 'Αλλά ο δρόμος δεν είναι εύκολος... Η τεχνική και οικονομική βοήθεια προς τα ανεξάρτητα κράτη της 'Αφρικής θα πρέπει — όσο είναι δυνατό και όπου είναι δυνατό — να γίνεται διά μέσου των 'Ηνωμένων Εθνών, για να μη δυναμώσουν καινούργιοι ανταγωνισμοί των «Μεγάλων», που μοιραία θα υπονομεύσουν την 'Αφρικανική 'Ενότητα.

Η Μαύρη 'Ηπειρος, που «γύρε» ακόμα ήταν οδισιατικά ένα απέραντο σλαβοπατάσαρο, κάνει τα πρώτα της βήματα στο δρόμο της ανεξαρτησίας...

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΑΦΡΙΚΗ:

"Ανεμος ανεξαρτησίας

Η διάσκεψις της Ταγκανίκας και το μέλλον της Μαύρης 'Ηπείρου

ΚΑΤΩ από τη σκιά του Κίλιμάντζαρο, που η κορυφή του χάνεται μέσα στα χιόνια και η φιλολογική του δόξα εξασφαλίστηκε από τον Χειμνογχορδή, η διάσκεψη της 'Αφρικανοασιατικής 'Αλληλεγγύης, άρχισε με τρόπο πολύ εντυπωσιακό... Ένα τετρακωνητήριο «Παιδών» έφερε στην Κένια μία πολιτική σοβιετική αντιπροσωπεία, που έμεινε στο ίδιο ξενοδοχείο — το «Αίθινγκστον 'Οτέλ» — με μία άκρως μεγαλόπρεπη κενεζική...

Οι ντόπιοι με ικανοποίηση, αλλά και με κάποια ανησυχία, είδαν τις δύο τεράστιες αυτές αντιπροσωπείες να λαμβάνουν μέρος στο συνέδριο... 'Αλλά ο έντονος ανταγωνισμός των δύο αντιπροσωπευτών έδωσε γρήγορα την εντύπωση, ότι Ρώσοι και Κινέζοι προσπαθούσαν να επιβάλουν τις απόψεις τους στο Συνέδριο, από τις πρώτες στιγμές της παρουσίασης. Τετρακόσιοι αντιπρόσωποι από εξήντα χώρες έλαβαν μέρος στο Συνέδριο αυτό και πολλές αποφάσεις ψηφίστηκαν, έπειτα από

ατέλειωτους λόγους των διαφόρων εκπροσώπων.

Οι εκπρόσωποι των αφρικανικών κρατών, έφτασαν στο συμπέρασμα, ότι πολλοί απ' τους εκπροσώπους των άλλων δυνάμεων, ενδιαφέρονταν για όλα, εκτός από την ίδια την 'Αφρική, γι' αυτό και η διάσκεψη, που άρχισε με πολλές ελπίδες, τέλειωσε με άρκετη πίκρα και απογοήτευση...

ΤΟ «ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΓΚΟΓΚ»

Μάταια οι αντιπρόσωποι προσπαθούσαν να ξοντανέψουν το «πνεύμα του Μπαγκόγκ», της πρώτης διασκέψεως των αφρικανοασιατικών κρατών το 1955. Στο Κάιρο, το 1957 και στο Κονακό το 1960 συνεγίστηκαν οι αφρικανοασιατικές διασκέψεις, που κάθε φορά γινόταν την ανεξαρτησία και άλλων δυνάμεων, που άφηναν πίσω τους ένα αποικιακό καθεστώς.

Δεκάδες καινούργιων κρατών γεννήθηκαν στην 'Αφρική, που δημιουργούν ένα μοσαϊκό δυνά-

μεων, με έντονες ή κάθε μία εθνικιστικές εξάψεις και προσωπικούς ανταγωνισμούς, σε εποχή, που διαγράφεται παντού η άγανη πλατύτητα ενώσεων, όπου τα στενά εθνικά πλαίσια δίνουν τη θέση τους σε ευρύτερους οικονομικούς και πολιτικούς οργανισμούς.

Το πέρασμα από το αποικιακό καθεστώς στην ανεξαρτησία, αποτελεί ένα από τα μεγάλα γεγονότα της εποχής μας και το γεγονός αυτό είναι σήμερα μία ζωντανή πραγματικότητα για το μεγαλύτερο μέρος της 'Αφρικής...

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Στην επιφάνεια, βέβαια, των γεγονότων υπάρχουν οι έντονα αισιακοί πολιτικοί ανταγωνισμοί, που οι όρες τους εντονώς δεν είναι πολύ βαθιές.

Η δολοφονία του Σωλβάνος 'Ολίμπιο, προέδρου της Δημοκρατίας και πρωθυπουργού του Τόγκο, έδειξε, βέβαια, τα μύη, που σιγοβράζουν... 'Αλλά είναι μίση προσωπικών ανταγωνισμών

Ο Γενικός Γραμματέας του Ο. Η. Ε. Οδ' Θάντ: Βοήθεια προς την 'Αφρική.

τητα δέματα των κρατών της μαύρης 'Ηπείρου.

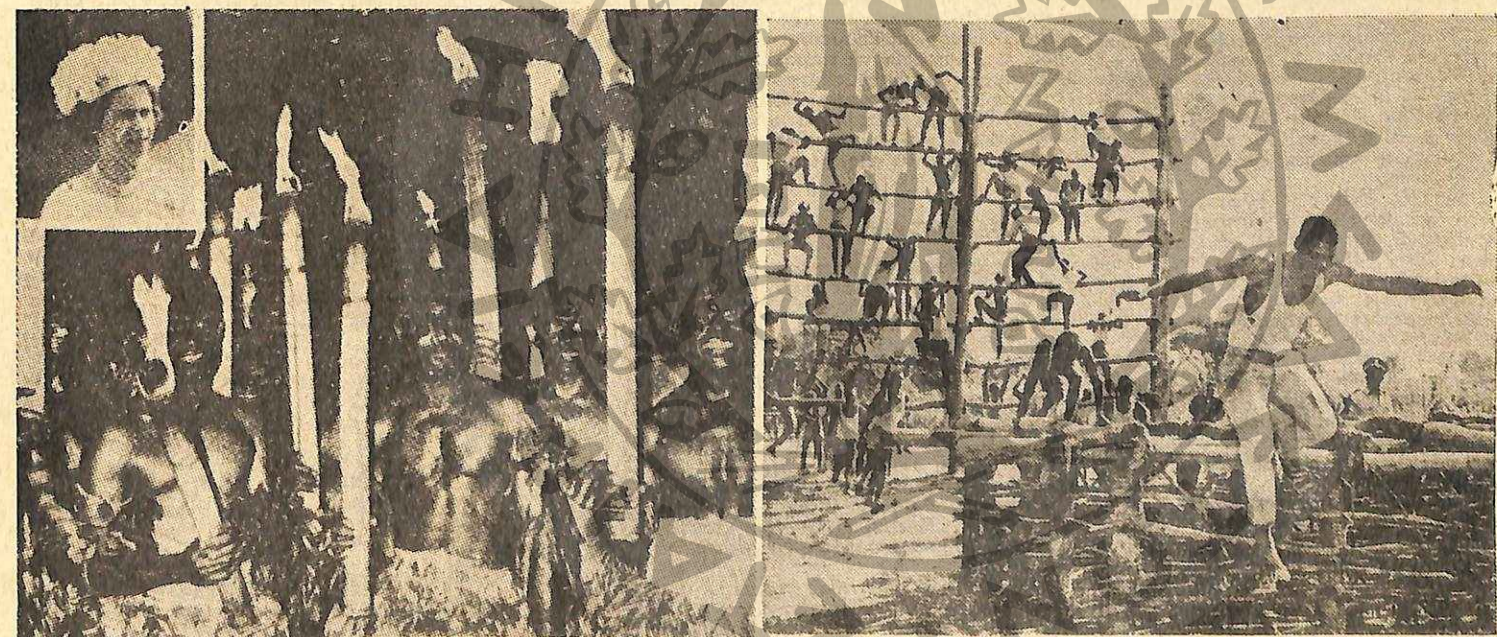
ΒΟΡΕΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΜΑΥΡΗ 'ΗΠΕΙΡΟΣ

'Ηδη — και αυτό αποδείχτηκε και στη διάσκεψη της Ταγκανίκας — η 'Αφρική μοιραία χωρίζεται στη Βόρειο 'Αραβική 'Αφρική και στη Μαύρη 'Αφρική, με διαχωριστική γραμμή την έρημο της Σαχάρας...

Από τα κράτη της 'Αραβικής 'Αφρικής, η Αίγυπτος του προέδρου Νασέρ, διαθέτει σε όλη την 'Ηπειρο μία δημοτικότητα και συχνά ένα θαυμασμό, που όλο και αυξάνουν...

ΜΟΝΡΟΒΙΑ - ΚΑΖΑΠΑΛΑΝΚΑ

Πέρα από το διαχωρισμό ανάμεσα στην 'Αραβική Βόρειο 'Αφρική και στη Μαύρη 'Αφρική, σχηματίστηκαν και άλλες δύο ο-

Από την τελευταία επίσκεψη της βασίλισσας 'Ελισάβετ της 'Αγγλίας στην 'Αφρική.

Κογκολίζοι γυμνάζονται, μετά την ανεξαρτησία: Κυττάζουν ποδές το μέλλον...

την απάντησή μου, έκανε ή Ρίτσα σιγανά.

Ο θυμός τόν έπνιξε:

— Δέ μ' ενδιαφέρει ή απάντησή σου. Μ' ενδιαφέρει πού τόν άκουσες. Έσύ... Έσύ πού είσαι δική μου... πούπρεπε νά νιώθης σάν νά είσαι γυναίκα μου... Έσύ, πού μου όρκίστηκες πώς μ' αγαπάς...

— Τού είπα ότι δέν είμαι έλευθερη, πρόφερε ή Ρίτσα γρήγορα.

— Κι' αυτός;

Δέν τού αποκρίθηκε άμέσως.

— Αυτός, Φυσικά, δέν έλαβε ύπ' όψη του ένα έμπόδιο τόσο μηδαιμνό, σάν κι' έμένα; είπε ό Τέλης μέ πικρία.

— Αυτός μου είπε ότι θά περιμένει, άναστένανε ή κοπέλλα. Μου είπε, ότι είμαι σίγουρος πώς θά κουροστώ νά σέ περιμένω, πώς θά λογικευθώ...

Τό στήθος του φούσκωνε. Θάθελα νά βάλι τις φωνές. Θάθελε νά τη χτυπήσει... Θάθελα νά την κάνη νά πονέσει... Την άλλη στιγμή, όμως, όλος του ό θυμός έγινε μιά ικεσία.

— Ρίτσα... Σέ παρακαλώ... κάνε λίγη ύπομονή ακόμα... Άγαπούλα... Τό ξέρω πώς μ' αγαπάς... Τό ξέρω... Πές μου την άληθεια...

— Τό καταλαβαίνεις πώς σ' αγαπάω! τού ψιθύρισε έτοιμη νά ξεσπάσει σέ άναθυμιά.

— Άν δέν τ'ονοιάω, δέ θά σέ παροκαλούσα. Άν πίστευα ότι έπαφες νά μ' αγαπάς, αν ήξερα ότι μπορείς νά δοēs άλλοι την άληθινή εύτυχία, θά βαστούσα μόνος μου τόν πόνο και θά σ' άφαινα εσένα τη νασά. Άλλά είμαι σίγουρος πώς δέ μπορείς νά δοēs άλλοι την άγάπη σου είναι γεμάτη από την άγάπη σου γιά μένα. Γλυκειά μου γυναίκα... Είμαι ό άντρας σου. Δέ με νιώθεις σάν άντρα σου;

—Ναί, τού αποκρίθηκε και τά χείλη της έτρεμαν. Ναί... αλλά ως πότε; Ώς πότε;

— Δώσε μου μιά διορία. Άφισε, ίσως μπορέσω νά βρω δουλειά. Ίσως μπορέσω πιά γρήγορα άπ' ό,τι φαντάζεσαι νά έρθω νά σέ ζητήσω.

— Πότε; Πότε; δόγγηξε πάλι ή Ρίτσα.

— Άφσέ μου... ένα μήνα, νά πούμε. Ναί, ένα μήνα... Μή διάζεσαι. Δέ θά μετανοιώσης. αν ι-δής πώς τσαβώ κι' εγώ μπροστά στη ζωή...

— Άκούμπησε τó χέρι της στό δικό του!

— Δέ με νιώζει γιά μεγαλεία, τού είπε ταπεινά. Δέ με νιώζει γιά πλούτη. Μή θάλης ποτέ στό νού σου, πώς με συγκινούνε τά πλούτη τού Μίμη. Όχι, στό όρκίζομαι. Άλλά, θέλω νάχης ένα μισθό λογικό... μιά θέσι λογική...

Τίποτε άλλο! Τίποτε άλλο! Ζητώ πολλά: Πές μου, ζητώ πολλά:

Τής πήρε τó παγωμένο της γεράκι μέσα στη γούφα του, τής τό φίλησε:

— Δέν ζητάμε πολλά, τής είπε μέ πόνο. Μιά θεσούλα κάτω από τον ήλιο ζητάμε, άγάπη μου. Άλλά δέν την πύραμε ακόμα. Γι' αυτό πονάμε... Οάρθ ή στιγμή, όμως, πού θά τη δρούμε... Έννοια σου, θάρθ ή στιγμή.

— Άλλοτε ήμου κι' εγώ αισιόδοξη. Άλλοτε έλεγα πώς άπό μέρα σέ μέρα, από στιγμή σέ στιγμή, θ' αλλάζονα όλα.

— Κι' είδες πώς άλλαξαν;...

— Άχ, άναστένανε ή Ρίτσα, έγιναν χειρότερα. Έχασες τη μιά σου θέσι... Κι' έπειτα, τό γκρέμισμα μάς έκανε και πονέσαμε πιά πολύ.

— Σέ παρακαλώ, Ρίτσα. Άφσέ μου ένα μήνα. Νά κυτάξω χωρίς άγωνία νά βρω κάτι. Πές μου πώς δέ θά τόν άκούσης πιά αυτόν τόν άνδρωπο... Δέν είναι δυνατό νά σέ συγκινή σ' αλήθεια... Καί μέσα μου δέν πιστεύω πώς πάει τίμια, πώς σκέπτεται σ' αλήθεια νά σέ παντρευτή... Ρίτσα, σέ ικετεύω... περιμένε με λιγάκι ακόμα...

— Θά σέ περιμένω, άναστένανε ή κοπέλλα. Θά κάνω ακόμα λίγη ύπομονή. Άλλά... κουράστηκα στη δυστυχία. Μην τό ξεχάσεις αυτό, Τέλη. Μην τό ξεχάσεις... Άν μ' αγαπάς αληθινά, πρέπει νά τό καταλάβης.

«ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΛΕΦΤΑ!»

Την άλλη μέρα ήταν τό πάρτυ τής Καίτης Θανοπούλου. Πήγε ή Μάνια, πετώντας άπ' τη καρά της. Ήταν τό πρώτο αληθινό πάρτυ τής ζωής της. Ή πρώτη φορά, πού φροντίζε τόν έαυτό της. Όταν την είδε έτοιμη ό Τέλης, την κύτταξε σάν νά την έβλεπε γιά πρώτη φορά.

Ήταν πραγματικά ώραία κοπέλλα ή Μάνια, μέ τό θαμπό της δέρμα, μέ τά μάτια της, πού είχαν τό χρώμα της θάλασσας και μέ τό λιγνό της κορμάκι, πού ήταν σχεδόν άσχημάτιστο ακόμα. Είχε κάτι τό άγνό, τό λουλουδένιο. Ένα λουλουδι σέρας. Μιά όμορφή άριστοκρατική, πού θά ταίριαζε σέ μιά κοπέλλα άναθρεμμένη άρχοντισιά. Δέ θά μπορούσε κανείς νά πιστέψη, έτσι πού ήταν τώρα περιποιημένη, πώς ή κοπέλλα αυτή έδινανε όπο ένα σπιτάκι ταπεινό, φτωχό, πώς ή πρώτη έγνοια στό σπύτι της ήταν τό κομμάτι τό ψωμί.

Είχε αγοράσει ένα φτηνό φουστάνκι, γαλαζοπράσινο, από

ψεύτικο μετάξι. Ή μόνη του πολυτέλεια: Ήταν καινούργιο και τής πήγαινε τό χρώμα. Τής τό είχε ράψει μιά μοδιστρούλα, σχεδόν δωρεάν. Τό είχε πετύχει, όμως, κι' έπειδή ήταν τό πρώτο φόρεμα, πού είχε αγοράσει πραγματικά καινούργιο, δέν πίστευε πούβλεπε τόν έαυτό της στόν καθρέφτη, ή Μάνια...

— Είσαι κοκλί, τής είπε ό άδελφός της μέ καμάρι.

Κοκκίνισε ή μικρή από ευχαρίστησι κι' έφυγε εύτυνησμένη.

Γύρισε άναγ τό βράδυ, συνοδευμένη από τό Γιώργο Θανόπουλο. Φαινόταν μεθυσμένη από εύτυχία. Ό Τέλης έλεπε, είχε αρχίσει δουλειά στό έργοστάσιο, τό πρώτο όμως τού είπαν τά νέα, ή γιαγιά κι' ή Μάνια.

Δέν της είχε κάνει επίσημη πρότασι ό Γιώργος, αλλά είχε χορέψει σχεδόν άπαικιστικά μ' αυτήν, την είχε τρελλάσει σ'α φιλοφρονήματα και γενικά έδειχνε πώς ήταν ξετρελλαμένος μαζί της. Ή Καίτη όμως τής είχε μιλήσει έάστερα. Τής είχε πη πώς ό Γιώργος την αγαπούσε και πώς θά ήταν έτοιμος νά την παντρευτή, αν ήξερε πώς μπορούσε νά έχη την προίκα της, δηλαδή τό ρουχισμό τής, ή κοπέλλα. Δέν είχε άξιώσεις. Τό μόνο πού θεωρούσε άπαραίτητο, ήταν νάχη μιά κάπως άξιόπρεπη εμφάνισι. Κι' αυτό, όχι γιά τόν έαυτό του — δέν τόν ένοιαζε — αλλά έπειδή ή υπτέρα του τόν γκρίνιαζε πώς δέν έπρεπε νά διστά η παντρευτή μέ μιά κοπέλλα τόσο φτωχή. Τούλάχιστον, (τής είχε πη ή Καίτη), έπρεπε νά έξερ πώς τά προίκα της θά ήταν έν τάξει, ώστε νά μή μπορεί νά τόν γκρινιάζει ως προς αυτό τό ζήτημα ή υπτέρα τους. Όλα τ' άλλα θά τ' αναλάμβανε αυτός. Θά τής νοίκιαζε ένα μικρό, κοκκιλίστικο διαμέρισμα και θά τό επίπλωνε μέ κάτι λίγες οικονομίες, πού είχε. Περιοσία δέν είχαν άσιόλογη. Ό,τι είχαν, προωρίζόταν γιά την κόρη, γιά την Καίτη. Γι' αυτό, ή μόνη του άξίωσι ήταν ό ρουχισμός.

Ή Λεμονιά γνιπούσε τά χέρια της:

— Τέλη μου... Πρέπει νά βρούμε λεφτά. Μέ κάθε τρόπο νά βρούμε λεφτά! Είναι άμωρτία από τό Θεό νά νάση μιά τέτοια τύχη ή Μάνια. Είναι γουστό παιδι ό Γιώργος... Καί νά την παίρνη άπ'ροικη! Είναι θαύμα!...

— Άναστένανε ό Τέλης.

— Γιαγιά... Τά πράγματα τά έξερεις. Πές μου κι' έσύ, πού υπορδών νά βρω ήμματα:

Κύτταξε γύρω της ή νερόντισσα.

— Δέν έχουμε και τίποτα νά πούλησουμε.

— Δέ θέλω πολλά πράγματα.

είπε ταπεινά ή Μάνια. Νά... ίσως με τόν Αύγουστο, νά πούμε, νά μπορέσω νάχω λίγα σεντόνια, λίγες μαξιλαροθήκες, μερικές πετσέτες... και μερικές άλλαξίες ρούχα. Τίποτ' άλλο. Αυτά όμως, θάπρεπε νά τάχω...

Κύτταξε τόν άδελφό της ίκετευτικά.

— Ναί, θάπρεπε νά τάχης. ψιθύρισε αυτός σάν ήνώ.

— Πού ν' άποταθούμε γιά νά βρούμε λεφτά, Τέλη μου;

Πέρασε τό χέρι του στό μέτωπό του ό νέος. Τού ερχόταν ζάλη. Είχε την έντύπωση πώς βρίσκόταν άναμεσα σέ δύο μυληότερες και πώς από στιγμή σέ στιγμή τό βάρος τους θά τόν έλυωνε.

— Άφήστε με νά κοιμηθώ τώρα, άναστένανε. Είμαι πεθωμένος από την κόουρασι. Είχα έσυνθησιστήν άγρύπνια. Καί θά σκεφθώ... Ίσως μούρθη καμιά ιδέα... Άφήστε με νά κοιμηθώ.

ΠΑΡΑΝΟΜΑ ΚΕΡΔΗ

Ό Ντίμης γέλασε:

— Τό ήξερα. Σέ περιμένα! Τό ήξερα πώς άργά ή γρήγορα θάρχοσουν σέ μέ παρακαλέσεις.

Τό πρόσωπο τού Τέλη ήταν σκοτεινό, φουρτουνισμένο:

— Δέ θάρχουν, αν δέν έννοιωθα πώς όλα γκρεμίζονται γύρω μου.

— Γιατί τ' άφες νά φτάσουν σ' αυτό τό σημείο; Έπρεπε νάρθης νωρίτερα. Την είδα τη Ρίτσα σου προχθές στό δρόμο μέ τό Μίμη... Δηλαδή, στη γωνιά τού δρόμου της. Τής μιλούσε αυτός, τής έλεγε, τής έλεγε... Έκεινη όμως φαινόταν νά τού λη έχι.

Τά μάτια τού Τέλη σκοτεινιάσαν, οί γροθίες του σφίχτηκαν.

— Ντίμη... Πές μου... πές μου την άλήθεια. Κεορίζεις πώς μου είδης:

Γέλασε ό νέος:

— Κουτός είμαι: Πολλές φορές νάνω... Χάνω όμως επίτηδες. Κάνω καλά τούς ύπολογισμούς μου. Άφωνα νά χάσω, όταν είναι σχετικά άνώδυνο τό παιχνίδι. Κι' έτσι δέν τό παύουν είδης. Έγώ κεορίζει παραδοκι ίσως τώρα, Τέλη... Όχι ψέματα.

— Καί πώς μπορώ νά κεορίσω έσθονικά πολλά λεφτά; Νά πούμε, πέντε χιλιάδες; Γίνεται νά κεορίσω τόσα λεφτά σέ μιά βραδυά;

Δάγκωσε τά χείλη του ό Ντίμης:

— Σάν πολλά τά ζητάς... Άλλά, έξω κι' εγώ: Νά δοκιμάσουμε. Νά ψιθυρίσω τό Ζαφειρά κανένα βράδυ νά στήση τζόγιο σπου-

δαίο... Πρέπει νά τραθήσουμε τίποτε καινούργιο, παραλήδες... Άσε νά γίνη ή άσχη και θά τά καταφέρουμε.

— Μήπως τό πάρουν όμως είδης, αν κεορίζω κι' εγώ;

— Μή φοβάσαι! Όά σου κάνω πλάτες μέ τρόπο. Δέν είμαι τρελός νά μές πάρουν είδης!... Άλλοίμονο, αν μές πάρουν είδης, θά μές σκοτώσουν! Τους έχω φάει τόσα λεφτά...

— Θά πάμε λοιπόν τη Δευτέρα;

— Χωρίς άλλο. Κοίμα νά μή μπορείς έσύ άλλη μέρα, έκτός από Δευτέρα.

— Τί νά γίνη, Μ' αυτή τη δουλειά πούχω, δέ γίνεται τίποτ' άλλο.

— Καλά... δέ σέ συμβουλεύω ν' άφήσης τη δουλειά σου, έπειδή δέν έξερεις πώς έρχονται τά πράγματα.

— Φυσικά, δέ θά την άφήσω... Άν είσαι τυχερός, έστω και κάθε Δευτέρα, μπορείς νά κεορίζης κάμποσα λεφτά. Φτάνει νάχης ψυγαιμία και βάρρος.

Έτρεμαν άνεπαίσθητα τά χέρια του Τέλη τη Δευτέρα, όταν κέησε στό πράσινο τραπέζι. Ό Ντίμης τού είχε κάνει καλά τό μάθημα, τού είχε φανερώσει όλα του τά μυστικά. Βούλιαζε ή καρδιά τού Τέλη. Ντρεπόταν νά σηκώσ τά μάτια του κι' όμως είχε πάρε την άπόφασι. Οί δυό μυλεπτερες, πού φοβέριζαν νά τόν συνθλίψουν, βόραιναν στην καρδιά του: Άπό τό ένα μέρος ή Ρίτσα, κι' από τό άλλο ή Μάνια. Ή άγάπη τής Ρίτσας κεοιδαν σέ μιά κλωστή, τό καταλάβαινε. Μιά λεπτή κλωστούλα, πού βόσπαγε στό πρώτο τράνταγμα. Τού είχε αφήσει ένα μήνα, γιά νά καλύτερηνει σ'α βέσι του. Ένα μήνα... Οί ήττες μερες κυλούσαν, πετούττην έξφρενα. Δέν τούμενε ά' — έλπίδα, παρά νά την εσφονιάσει μ' ένα δώρο, νά της δείξη ένα πορτοφόλι γεμάτο... Έπειτα, ή Μάνια... Περίμενε...

Τόν διέκοψε ό Ντίμης άπότομα:

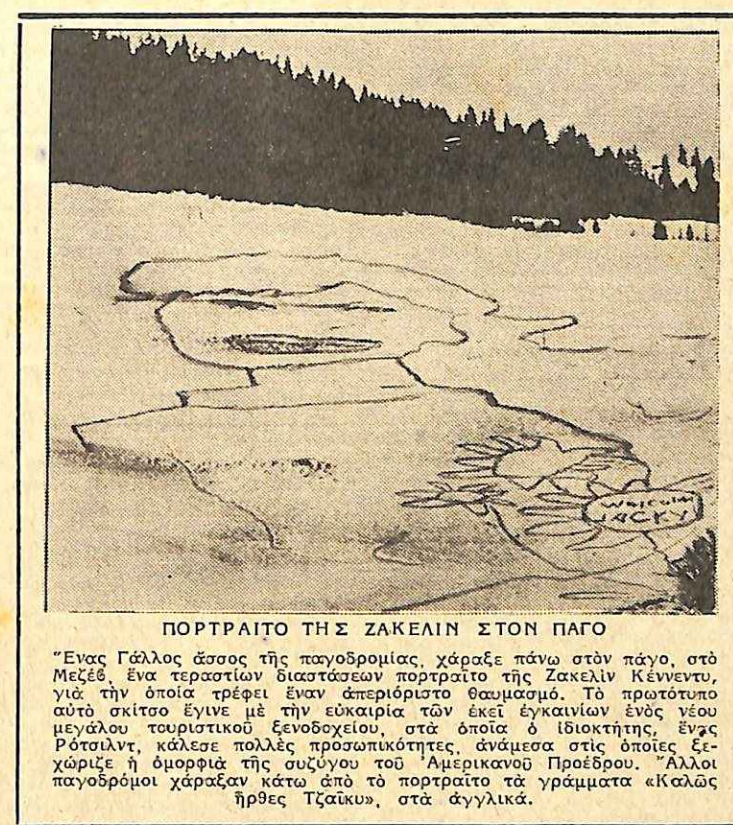
— Άσε τώρα την άδεοφούλα σου... Κύττα νά μή χάσης την κοπέλλα σου κι' έπειτα δίνεις και τής άδεροφούλας σου λεφτά... Έξ άλλου, τί θά πής τής γιαγιάς σου, αν τής φανερώσης τά λεφτά;

— Κι' εγώ δέν ξέρω. Τί θά πώ και τής Ρίτσας;

— Άλλο ή Ρίτσα! Δέν πιστεύω νά τό πάω και τόσο κατάκαρδα ή Ρίτσα, κι' αν ακόμα μωριστή πώς τά λεφτά τά κεορίζεις μέ τό άριστερό γέρι. Ένώ ή νερόντισσα, πού είναι θεοφοβούμενη... Πρόσεξε... Καλύτερα νά μή τό πάω είδης ή γιαγιά σου, τούλάχιστον άκούμη.

— Ναί, άναστένανε ό Τέλης. Δέ θά τούς φανερώσω ακόμα πώς έχω λεφτά. Έξ άλλου, νά δουλέω... αν θά συνεχιστή αυτό τό πράγμα.

— Αυτό είναι στό χέρι σου! αποκρίθηκε ό Ντίμης μέ πεποίθησι.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΖΑΚΕΛΙΝ ΣΤΟΝ ΠΑΓΟ

Ένας Γάλλος άσος τής παγοδρομίας, χάρωσε πάνω στόν πάγο, στό Μεξέ, ένα τεραστίων διαστάσεων πορτραίτο τής Ζακελίν Κένεντυ, γιά την όποια τρέφει έναν άπείροστο θαυμασμό. Τό πρωτότυπο αυτό σκίτσο έγινε μέ την ευκαιρία των εκεί έγκαίνιων ενός νέου μεγάλου τουριστικού ξενοδοχείου, στό όποιο ό ιδιοκτήτης, ένας Ρότσιλντ, κάλεσε πολλές προσωπικότητες, άνάμεσα στις όποιες ξεχώριζε ή όμορφιά τής συζύγου τού Αμερικανού Προέδρου. Άλλοι παγοδρόμοι χάρωσαν κάτω από τό πορτραίτο τά γράμματα «Καλώς ήρθες Τζακιν», στό άγγλικά.

αυτό δηλαδή, δέν αποκλείεται. Άλλά, πάντως, όταν τη γλυκαίνης μέ δώρα και μέ λούσα, δέ θά σκεφθί νά σ' άφήση. Τά δώρα θά κρατάνε την άγάπη σας, ώσπου κάποτε δά σπάσει ό δάβολος τό πόδι του και θά βρσθή καμιά καλή θέσι και γιά σένα.

— Θέλω νά δώσω και τής άδεροφούλας μου...

— Σάν τί είδους τρέλλα; Τί βάζεις στό νού σου;

— Νά πούησες τίποτα, ή νά δανειστήκες; Ξέρω κι' εγώ; Άλλο τίποτα δέ βάζω στό νού μου. Ούτε τό ένα, ούτε τό άλλο.

— Τότε λοιπόν;

— Μάντεψε...

— Κεορίζεις κανένα λαχείο! τού φώναξε λαχανιασμένη.

— Όχι...

— Τότε... ηύρες δουλειά... ηύρες δουλειά και δέ μου τό λές; — Σχεδόν... Άσε, άγάπη μου...

Δέ μπορώ νά σου πώ ακόμα τίποτα. Πάντως, στό αγόρασμα μέ δικά μου λεφτά κι' αυτό έχει σημασία. Πές μου μόνο αν σου άρέσει. Πές μου την άλήθεια.

Τόν κύτταξε ακόμα μέ άμφιβολία.

— Τό αγόρασες μέ δικά σου λεφτά; Μή κεορίζεις, Τέλη; — Στό όρκίζομαι.

— Έξήγησέ μου...

— Δέν είναι άνάγκη νά τά μαθαίνης όλα. Πάντως, δέν τάκλεψα, αυτό είναι βέβαιο.

— Δέ φαντάστηκα πώς τάκλεψες... άλλα δέ μπορώ νά καταλάβω... Πές μου, σέ παρακαλώ...

— Τά κέρδισα, Ρίτσα! Αυτό μονάχα μπορώ νά σου πώ. Κι' όχι μόνο αυτό. Έχω την έλπίδα πώς θά μπορώ νά βασιστώ σέ ώριμένα κέρδη...

— Σταθερά; τόν ρώτησε χωρίς πνοή... Πές μου... μέ τρελάινεις!

— Μή βιάζεσαι. Θά φωνή αν είναι σταθερά τά κέρδη. Πάντως ένα βασίμης έλπίδες πώς όλα θά πάνε καλά. Έλα, γέλασέ μου! Πές μου πώς είσαι εύτυχισμένη και πώς μ' αγαπάς!

Μέ μιά γρήγορη κίνησι, κρεμάστηκε στό λαϊμό του και τού-

δωσε ένα σκαστό φιλί. Ένα φιλί, πού φανέρωνε όλη της την άγάπη κι' όλη της την εύτυχία.

Την είχε πείστη Πνύκα κι' ό τόπος ήταν έρημος.

Κάθισαν σ' ένα βράχο, άντικρύζοντας στό πόδια τους όλη την Άθήνα, πού έκείνη την ώρα στολίζόταν μέ τά μενεξεδένια της πέπλα γιά τό βράδυ. Μιά χρυσή γραμμή τρεμπόπαιζε στόν ορίζοντα κι' ό ουράνιος βόλος ήταν άστραφτερός και διάφανος.

Πέρασε τό χέρι του γύρω στη μέση της ό Τέλης, την τράβηξε κοντά του.

— Ρίτσα... αν καταφέρω κι' έχω κέρδη... αδιαφορώ από πού... πάντως, άς πούμε, αν έχω τρία χιλιάδικα τό μήνα... τί θάλεγες; Θά μπορούσαμε νά σκεφθούμε γιά γάμο;

— Μά πώς θά είχες κέρδη χωρίς δουλειά;...

— Καμιά άλλη μέρα, θά σ'α εξήγησω... Τυχερά... Πάντως, θετικά...

Φάνηκε συλλογισμένη.

— Θά προτιμούσα νάχης μιά στρατη δουλειά...

— Άν όμως μπορούμε νά βασιστούμε, γιά νά ζήσουμε;

— Θά είμαι πολύ εύτυχισμένη! τού αποκρίθηκε, άναστενάζοντας από χαρά.

— Θάθελες τότε νάρθω νά σέ ζητήσω;...

— Τί θάλεγες στόν πατέρα μου; Ό πατέρας θά σέ ρωτήσει λεπτομερώς πώς κεορίζεις αυτά τά χρήματα, κι' αν μπορείς νά τάχης έσφαλίσουμε.

— Αυτό θά ήταν κάπως δύσκολο νά τού τό εξήγησω...

— Γιατί, άγαπημένε μου; — Έπειδή... νά, δέ θά καταλάβαινε... Οί ήλικιωμένοι άνδρωποι δέν τά καταλαβαίνουν όλα...

— Δέν είναι κανένας κουτός ό πατέρας μου.

— Πάντως, όμως, θάχη προκαταλήψεις... Τις προκαταλήψεις τής ήλικίας τού...

Τόν κύτταξε σοδάρα:

— Σου τάχω εξήγησει. Δέ θέλει τίποτα μεγαλεία. Τό μόνο, πού θέλει, πού άπαιτεί, είναι νάχη ό άντρας μου μιά θετική και άξιοπρεπή εργασία... Δέν είναι σπουδαία ή αξίωσι τού... Έξ άλλου, την ίδια αξίωσι έχω κι' εγώ...

Πρόσθεσε την τελευταία φράσι γρήγορα, χωρίς νά τόν κυτάξει, Έπειτα γύρισε τόν κύτταξε κι' ό ήλιος έπαιζε μέ χίλιες μικρές σπιθίτσες στό μπιρμπιλιά της μάτια:

— Μά, όλα θά πάνε καλά. Άφού έγινε ή άρχη... Άς μη μιλάμε σοδάρά σήμερα... Είμαι τόσο εύτυχισμένη!

Σήκωσε τό χέρι της, φίλησε τό ώραίο βραχιόλι. Κι' έπειτα άγκαλιάσε τόν Τέλη.

— Φίλησέ με... Φίλησέ με... Μου φαίνεται πώς ποτέ δέν κατάλαβα πόσο σ' αγαπά, όσο τώρα... Έλα, κάμε, ό,τι μπορείς, νά παντρευτούμε...

Ό έρωτας έκανε τό νεανικό της στήθος νά φουσκώνη, τά χείλη της νά φρικιούνη... Όταν γύρισαν στό σπύτι της, ή κοπέλλα φαινόταν άνησυχη:

— Μου φαίνεται πώς δέν είναι στό σπύτι ή μαμιά, τού ψιθύρισε.

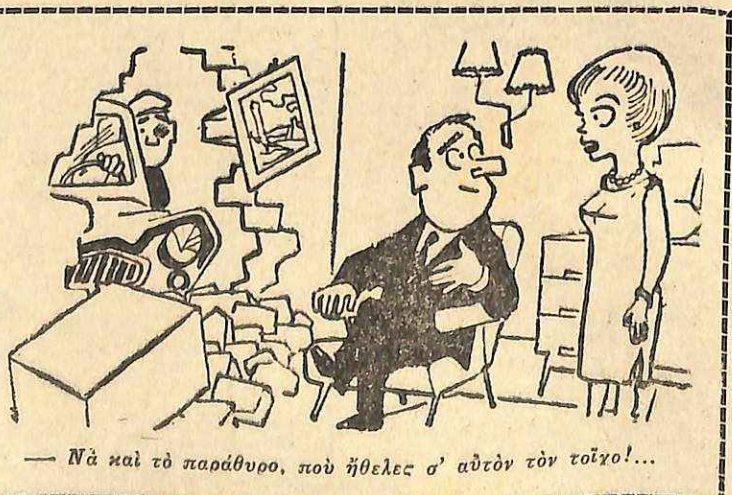
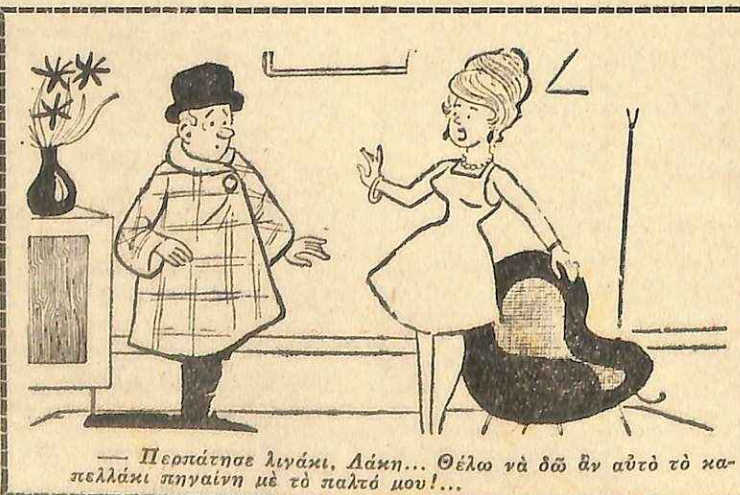
Την κύτταξε έρωτηματικά.

— Περιμένε! τού ψιθύρισε ή Ρίτσα.

Μπήκε μέσα κι' έπειτα γύριστ τρεχάτη:

— Δέν είναι κανείς σπύτι, τού ψιθύρισε λαχανιασμένη. Πάνες κι' οί δυό τους στην Μοσία... Πρέπει νά πάω κι' εγώ σέ λίγο. Μάς έχει τραπέζι.

Όλη της ή ύπαρξι τόν καλούσε. Τά μάτια του τη ρωτούσε. Κι' έκείνη, κοκκινίζοντας ως τις

ΥΠΟΣΤΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ 2)3 ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ ΤΗΣ ΓΗΣ!

Το δέυτστο πρόβλημα της διατροφής

ΤΟ πρόβλημα της πείνας είναι το μεγαλύτερο από εκείνα, που αντιμετωπίζει σήμερα η ανθρωπότητα. Η Γη δεν είναι πια σε θέση να διατρέψει τους κατοίκους της κι η κατάσταση θα γίνει σε προσεχές μέλλον τραγική, για το λόγο, ότι ο πληθυσμός του πλανήτη μας αυξάνει με ρυθμό, που επιταχύνεται ολοένα.

Αλλά εκτός από το γενικό αυτό πρόβλημα, υπάρχει ένα άλλο που είναι το ίδιο τραγικό με το πρώτο. Πρόκειται για τη «μερική πείνα», που μαστίζει σήμερα τεράστιες περιοχές του πλανήτη μας.

Οι ειδικοί υπολογίζουν, ότι ένας άνθρωπος, για να τραφή επαρκώς, χρειάζεται πάνω από 2750 θερμίδες την ημέρα. Άλλα πόσοι από τους κατοίκους του πλανήτη μας διαθέτουν αυτή την ποσότητα;

Η έρευνα, που διεξήχθη από την ειδική υπηρεσία του Ο.Η.Ε. έδωσε τα ακόλουθα αποτελέσματα:

Χώρες, που οι κάτοικοί τους διαθέτουν λιγότερες από 2.200 θερμίδες την ημέρα:

Αϊτή, Βενεζουέλα, Βιετνάμ, Βιρμανία, Βόρνεο, Γουατεμάλα, Ίαβα, Νέα Γουινέα, Ισραήλ, Ιράν, Ιορδανία, Ιράκ, Ιαπωνία, Ινδονησία, Κούβα, Κостаρίκα, Κολομβία, Κογκό, Κίνα, Κορέα, Καμπότζη, Λαός, Μεξικό, Μαλαισία, Μαδαγασκάρη, Νικαράγουα, Περου, Πακιστάν, Παναμάς, Πορτορίκο, Σαλβαδόρ, Συρία, Σουμάτρα, Ταϊλάνδη (Σιάμ), Φορμόζα, Φιλιππίνες, Ονδούρα.

Στις χώρες αυτές πρέπει να προσθέσουμε και μερικές άλλες, στις οποίες η έρευνα δεν κατέστη δυνατή, αλλά οι οποίες βρίσκονται σε πολύ χαμηλό επίπεδο από την άποψη της διατροφής. Οι χώρες αυτές είναι οι εξής: Αλβανία, Γροιλανδία, διάφορες περιοχές της Νοτίου Αμερικής, Γουιάνα, Ισημερινός, Εσωτερική Μογγολία, Λιβύη, Τσαντ, Ισημερινή Αφρική, Αγκόλα, Σομαλία, Σουδάν, Άραβια, Αφγανιστάν, Νεπάλ, Λιβερία, Γκάνα, Λίβανος, Μοζαμβίκη, Αιθιοπία.

Από 2.200 — 2.400 θερμίδες:

Αίγυπτος, Ακτή του Έλεφαντοπού, Γουινέα (Αφρική), Κένια, Μαυριτανία, Μάρκο, Νιγηρία, Ταγκανίκα, Τράνσβαλ, Σενεγάλη.

Από 2.400 — 2.600 θερμίδες:

Βολιβία, Βραζιλία, Ίταλία, Ισπανικό Μάρκο, Πορτογαλία, Χιλή.

Από 2.600 — 2.800 θερμίδες:

Αλβανία, Αυστρία, Βουλγαρία, Ανατολική Γερμανία, Γιουγκοσλαβία, Ελλάς, Ισπανία, Νοτιοαφρικανική Ένωση, Ουγγαρία, Παραγουάη, Πολωνία, Ρουμανία, Τουρκία, Τσεχοσλοβακία.

Από 2.800 — 3.000 θερμίδες:

Αργεντινή, Δυτική Γερμανία, Ολλανδία, Ούρουγουα, Σοβιετική Ρωσία, Φινλανδία.

Ανω των 3.000 θερμίδων:

Αυστραλία, Μ. Βρετανία, Βέλγιον, Γαλλία, Δανία, Ελβετία, Νέα Ζηλανδία, Ηνωμένες Πολιτείες, Ισλανδία, Καναδάς, Νορβηγία, Σουηδία.

Από την ανωτέρω έρευνα, προκύπτει, ότι, επί πληθυσμού τριών περίπου δισεκατομμυρίων, μόλις τα 28% τρώονται επαρκώς, δια-

θέτοντας πάνω από 2.750 θερμίδες την ημέρα, ενώ τα 12% διαθέτουν από 2.200 — 2.750 θερμίδες την ημέρα και τα 60% κάτω από 2.200. Μόνο είκοσι περίπου χώρες, με συνολικό πληθυσμό γύρω στο μισό δισεκατομμύριο, βρίσκονται σε σχετικά υψηλό επίπεδο, από απόψεως διατροφής. Στις χώρες αυτές, η παιδική θνησιμότητα είναι μηδαμινή και η μέση διάρκεια της ζωής κυμαίνεται μεταξύ των 60 και 70 χρόνων.

Πρέπει να σημειωθεί, εξ άλλου, ότι, ανεξάρτητα από τον αριθμό των θερμίδων, ένα σημαντικό τμήμα στερείται από ζωικές πρωτεΐνες. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, μόνον τα 17% του πληθυσμού της Γης διαθέτουν επαρκή ποσότητα ζωικών πρωτεϊνών. Ημερησίως, δηλαδή άνω των 30 γραμμαρίων, ενώ τα 25% διαθέτουν το ήμισυ περίπου αυτής της ποσότητας και για τα υπόλοιπα 58% οι ζωικές πρωτεΐνες λείπουν τελείως σχεδόν από τη διατροφή τους.

Κατά τους ειδικούς, τα 66% του πληθυσμού της Γης βρίσκονται σε χρόνια κατάσταση πείνας. Από τα 60—70 εκατομμύρια ανθρώπων που πεθαίνουν κάθε χρόνο, υπολογίζεται ότι για τα 30 ή 40 εκατομμύρια απ' αυτά, η αιτία είναι η έλλειψη διατροφής.

Έτσι, τα 2)3 του πληθυσμού της Γης δεν αποδίδουν επαρκώς. Και δεν αποδίδουν επαρκώς, διότι υποσιτίζονται. Το αποτέλεσμα είναι, ότι το βιοτικό τους επίπεδο κατέρχεται ολοένα και η εξαθλίωση αποτελεί γι' αυτούς μόνιμη κατάσταση.

Αυτή είναι η δραματική εικόνα που παρουσιάζει ο πλανήτης μας, παρά τις καταπληκτικές προσπάθειες στο πεδίο της επιστήμης και της τεχνικής. «Αν τώρα σκεφθούμε, ότι η παραγωγή ελαττώνεται ολοένα, ενώ ο πληθυσμός αυξάνει συνεχώς, θα είναι εύκολο ν' αντιληφθούμε την οδυνηρή που θα προσλάβει αυτό το πρόβλημα σε πολύ προσεχές μέλλον.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΧΙΟΝΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΟΡΕΓΚΟΝ

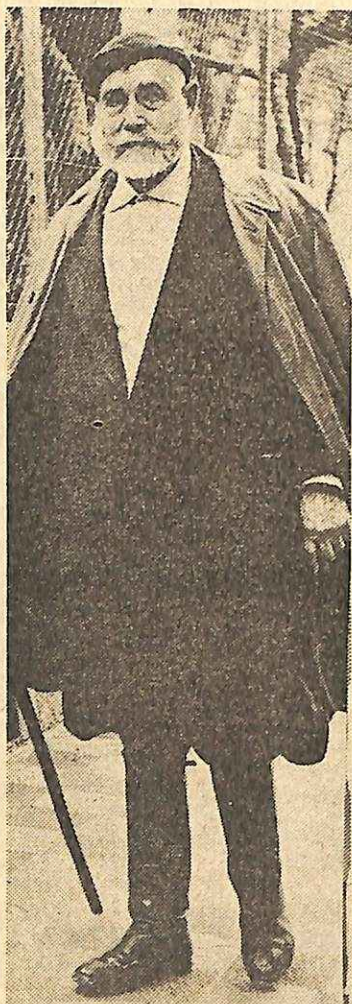
Ποιν από λίγων καιρό έπεσε στην περιοχή του Όρεγκον (Ηνωμένες Πολιτείες) κόκκινο χιόνι. Οι επιστήμονες έδωσαν την εξήγηση ότι το κόκκινο χιόνι του οφείλετο σε αιωρούμενο στην ατμόσφαιρα κοινού, που προερχόταν από τις ερήμους ή από τα απορροήματα διαφόρων εργοστασίων που καταργούνται οριστικά ή μεταλλάσσονται. Σύμφωνα με μία άλλη εξήγηση, το κόκκινο χιόνι οφείλεται σ' ένα μικροσκοπικό μύκητα, που παρυσύεται μαζί με τον κοινό στο άνω στρώμα της ατμόσφαιρας.

Σε παλαιότερες αφηγήσεις γίνεται λόγος για βοοειδή αλάνες, θείον, αίματος κλπ.

Οι βοοειδείς μελάνες προέρχονται από πυρκαϊές δασών κλπ. Τοποθετικά καύσεις άγονονται τότε στην ατμόσφαιρα και είναι δυνατόν να χρωματίσουν τη βοοειδή μελάνη. Παρομοία βοοειδή έπεσε στις Δόρες νήσους κατά το 1811, έπειτα από τη μεγάλη πυρκαϊά που αποτέφρωσε το Σικάγο. Επίσης βοοειδή μελάνη έπεσε ποιν από μερικά χρόνια στη Νορμανδία, έπειτα από μια πυρκαϊά γειτονικού δάσους.

Οι βοοειδείς θείον οφείλονται στην ανώμαλη γύρεως με τους υδατιμους των νεφών.

Οι βοοειδείς αίματος, τέλος, οφείλονται στις ίδιες αιτίες μ' εκείνες που προκαλούσαν την πτώση του κόκκινου χιονιού στο Όρεγκον.

Ο Κρητικός αγωνιστής του Θεορίσου Στυλ. Γαβαλάς, που επεσέφθη τον κ. Ι. Παπαγεωργίου στις φυλακές.

ΕΝΑΣ

Λίγη ώρα με τον ιδρυτή του «Θησαυρού» κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου, στις φυλακές, όπου κρατείται για τους άγώνες του υπέρ της Δημοκρατίας

ΣΤΗΝ αρχή, ήταν δύο μάτια, που έπαιζαν πίσω απ' το σιδερένιο κιγκλίδωμα του παροθύρου. «Υστερα, μέσα στη μουντή ατμόσφαιρα του χειμωνιάτικου πρωινού, διαγράφηκε η σιλουέτα με τις ριγωτές πυτζάμες του νοσηλευμένου κρατουμένου.

Πάνω στο πεύκο της συρματοπλεγμένης αλυσής, ένα σπουργίτι τινάζε τα φτερά του και πέταξε προς το δρόμο.

Τα μάτια του φυλακισμένου το κύτταξαν ακίνητα, ώσπου χάθηκε στο βάθος, λεύτερο, άμεριμνο, χαρμυμένο.

Υστερα, ο άνθρωπος με τις ριγωτές πυτζάμες, στράφηκε στο εσωτερικό του θαλάμου-κελλιού.

Μεγάλο πράγμα, η λευτεριά! έλεπε.

Ο τόνος της φωνής του έκρυβε τη συγκίνησή του. «Ισως και τα μάτια να βούρκωσαν λίγο.

Ένας τρίτος, που είχε επισκεφθεί τον φυλακισμένο και καθόταν στο βάθος του θαλάμου — και που δεν ήταν άλλος από τον αρχηγό της Ένωσης Κέντρου, κ. Γ. Παπανδρέου, χαμογέλασε.

Και μεγάλο πράγμα επίσης να στερθείς τη λευτεριά χάριν της λευτεριάς! πρόσθεσε.

Υστερα απλώθηκε σιωπή. Μιά σιωπή ευλόγητη, παράξενη, μυστηριακή.

Τι χρειάζονται τα λόγια, όταν μιλά η πραγματικότητα; Κι' η πραγματικότητα, στην προκειμένη περίπτωση, ήταν η φυλακή.

Έξω, στο πλακόστρωτο, τα βήματα του σκοπού χωροφύλακα, με τό όπλο επ' ώμου, υπογραμμίζουν αυτή την πραγματικότητα.

Ο άναγνώστης θα άντλήσει, φυσικά, περί τίνος πρόκειται. Ο φυλακισμένος ήταν (και εξακολουθεί να είναι ακόμη) ο ιδρυτής της εφημερίδας «Αθηναϊκή» και του περιοδικού, που κρατάει αυτή τη στιγμή στα χέρια σας, του «Θησαυρού», ο κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

Όσο για τα «σίδερα της φυλακής», δεν είναι ακριβώς σίδερα της φυλακής, αλλά του Νοσοκομείου Κρατουμένων «Άγιος Παύλος», όπου ο ιδρυτής του «Θησαυρού» μεταφέρθηκε λόγω του ότι άσθενει και η υγεία του είναι επισφαλής.

Οι λόγοι της φυλακίσεώς του είναι αρκετά γνωστοί στο ελληνικό κοινό, ώστε να περιτεύη ή επανάληψή τους εδώ.

Εκείνο όμως που έχει σημασία και που αποκτά ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την έρευνά μας είναι το πώς περνά τις μέρες του στη φυλακή, πώς αντιδρά και πώς αντιμετωπίζει τα «δεσμά» του ο υποψήφιος αυτός άνθρωπος, που δέχθηκε να κλεισθεί ενέα μήνες στη «στενή», παρά να παρεκκλίνη έστω και κατά κεραία, από την

Η καλλιτέχνης του ελαφρού τραγουδιού Λάουρα, μπροστά στην πόρτα του νοσοκομείου των φυλακών, όπου κρατείται ο ιδρυτής του «Θησαυρού».

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΑ ΣΙΔΕΡΑ

πίστη του στα ιδεώδη της δημοκρατίας και της ελευθερίας.

Σε προσκύνημα αληθινό μεταβάλλεται ο στενός χώρος του θαλάμου, όπου κρατείται ο αγωνιστής της Δημοκρατίας, κάθε φορά, που οι κανονισμοί των φυλακών επιτρέπουν το επισκεπτήριο.

Πέραν από τον αρχηγό της Ένωσης Κέντρου κ. Γ. Παπανδρέου, για τον οποίο μιλήσαμε, έχουν επισκεφθεί τον κρατούμενο δημοσιογράφο ή αρχηγό των Φιλελευθέρων κ. Σ. Βενιζέλος, τα άλλα ηγετικά στελέχη της Ε. Κ. πλήθος βουλευτών, πολιτευτών, υπουργών, ανθρώπων των Γραμμάτων, των Τεχνών και του Θεάτρου, για να του δώσουν κουράγιο στη μεγάλη αυτή προσπάθεια.

Στις ώρες αυτές, που είναι οι πιο ευχάριστες του φυλακισμένου αγωνιστή και που ποικίλλουν τις μελαγχολικές ώρες της μοναξιάς και της «κλεισούρας», παρατηρείται, πολλές φορές, τό εξής παράδοξο φαινόμενο: Ο φυλακισμένος δημοκράτης να δίνει αυτός «κουράγιο» στους επισκέπτες του.

Αντιστροφή των όρων και των ρόλων; Δε νομίζουμε.

Απλώς, η «φύσις» του αδικήματος, που έγινε αφορμή να εγκλεισθεί στις φυλακές ο ιδρυτής του «Θησαυρού», είναι τέτοια, που σε άλλους καιρούς και άλλα χρόνια, θα ώδηγούσε σε τιμές και επιθραυεύσεις.

Τιμή και δόξα σ' όσους μοχθούν για τη λευτεριά! έλεγε ο Θ. Κολοκοτρώνης, ο γενάρχης της επαναστατημένης Ελλάδας του 21.

Μά, αλήθεια, μήπως σε ώσιμένες περιπτώσεις δεν αποτελεί τιμή και δόξα η «φυλακή»;

Στο μικρό χρονικό διάστημα,

που κράτησε μία τελευταία επίσκεψή μας πίσω απ' τα σίδερα, παρευρεθήκαμε στην παρακάτω χαρακτηριστική σκηνή.

Ένας Κρητικός λεβεντόγερος, με τη βράκα και την «πετσέτα στο κεφάλι» και τα ψηλά «στιβάκια» του, είχε έρθει απ' το χωριό του στην Αθήνα, για δουλειές. «Ανάμεσα σ' αυτές, βρήκε την ευκαιρία να επισκεφθεί για λίγο και τ' αξιοθέατα και τα μνημεία της πρωτεύουσας.

Και ποιά είναι τ' αξιοθέατα, παππού; τον ρωτήσαμε.

«Η Ακρόπολι και τό... κελί του Παπαγεωργή! απάντησε.

Υστερα στράφηκε στο φυλακισμένο, και με τη χαρακτηριστική κρητική προφορά του, έλεγε:

«Έπαέ, που είσαι, γιούκα μου, είναι μεγάλη τιμή για λόγου σου. Ο καιρός της φυλακής σου δεν πάει χαμένος. Ξέρω εγώ...

Κι' «ήξερε» πραγματικά ο Κρητικός λεβεντόγερος, αν λάβουμε υπ' όψη πώς ήταν ο νεατός του συμπολεμιστής του μεγάλου Έλευθερίου Βενιζέλου, στο Θέριο.

Μεταξύ των επισκεπτών, που προσέρχονται στο Νοσοκομείο Κρατουμένων «Άγιος Παύλος», για να δουν τον αγωνιστή της Δημοκρατίας, δε λείπουν και οι καλλιτέχνες του θεάτρου, του τραγουδιού και του χορού, αφού είναι γνωστό, πώς έξω απ' τα «σίδερα», ο κ. Ι. Παπαγεωργίου ήταν πάντα φίλος των καλλιτεχνών και διατηρούσε τις καλύτερες σχέσεις μ' αυτούς.

Στην τελευταία επίσκεψή μας συναντήσαμε εκεί τη μπριόλα τραγουδίστρια «Λάουρα», την «τσιγγάνα του ελαφρού τραγουδιού», όπως είναι γνωστή στο κοινό.

Ο ιδρυτής της «Αθηναϊκής» και του «Θησαυρού» κ. Ιωάννης Γ. Παπαγεωργίου.

Ο θυρωρός της φυλακής την αναγνώρισε με εκπληξη και προθυμοποιήθηκε να της ανοίξει την πόρτα:

Περάστε!...

Η Λάουρα φαινόταν χαρούμενη και ευδιάθετη.

Ναί, αλλά θά... ξαναπεράσω για να φύγω! χαριτολόγησε.

Υστερα, χτύπησε την πόρτα του θαλάμου. Μαζί της μπήκε στο κελί η μυρωμένη ανοίξη.

Λοιπόν, ήρθ... δοκίμασε να πη.

Δεν κατώρθωσε όμως να τελειώσει τη φράση της, κι' αναλύθηκε σε δάκρυα.

Όταν ξαναβρήκε τη φωνή της, έκαμε με το χέρι μία κίνηση διαμορτυρίας:

Που σάς κλείσανε, που σάς κλείσανε!...

Ο κ. Παπαγεωργίου γελοῦσε καλόκαρδα.

Θες ν' αλλάξουμε θέσεις; την πείραζε.

Ευχαρίστως, απάντησε η Λάουρα. Αν και δε νομίζω πώς μου αξίζει τέτοια τιμή!

Ένας «άνθρωπος» στα σίδερα. Καθώς φεύγαμε από το κελί του φυλακισμένου δημοσιογράφου, είχε αρχίσει έξω να φιλοδρεχτεί.

Η μελαγχολία του χειμωνιάτικου απογεύματος πλανιόταν στον έρημο χαλκόστρωτο δρομάκι, που τον σημάδεψε ψηλά απ' τον άμικρυνό τοίχο, η σκοπιά ενός φουοριού χωροφύλακα.

Αραίοι διαδότες περνούσαν διάφοροι στη λεωφόρο, άνθρωποι κάθε λογής, που πήγαιναν ξενιστοί στις δουλειές τους και βιάζονταν μήπως τους πιάση ή μπόρα.

Τη στιγμή που βγαίναμε, είδαμε πάλι πίσω από τα κάγκελα της φυλακής τα δύο μάτια, που κυτούσαν σκεπτικά. Τι έκρυβαν, άραγε, στο βάθος τους;

Υστερα ένα χέρι προσπάθησε να βη σ' αποχαιρετισμό. Τα δάχτυλα μπερδεύτηκαν με τα σίδερα σ' ένα συμβολικό σύμπλεγμα. Κινήθηκαν ανάστροφα κι' ύστερα ξεχώρισε η παλάμη.

Γεια σας.

Γεια σας. Καί... καλή λευτεριά.

Πίσω απ' τα σίδερα διαγράφονται οι ριγωτές πυτζάμες. Υστερα δύο χείλη κινήθηκαν:

«Οχι σε μένα μόνο λευτεριά. Σ' όλο τον κόσμο. Υπάρχουν τόσοι «φυλακισμένοι» έξω από τη φυλακή!...

Δ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Α ρ ι σ τ ε ρ ά : Ο άοργητος της «Ένώσεως Κέντρου» κ. Γ. Παπανδρέου. Δ ε ξ ι ά : Ο άοργητος των Φιλελευθέρων και εκ των ηγετών της «Ε.Κ.» κ. Σ. Βενιζέλος.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΝΙΤΣΕ

Ο θρυλικός Γερμανός φιλόσοφος

ΜΙΑ από τις μεγαλύτερες πνευματικές φυσιογνωμίες των αιώνων είναι κι' ο Φρειδερίκος Νίτσε. Ο καλοσπός αυτός της λυρικής φιλοσοφίας γεννήθηκε στις 15 Οκτωβρίου 1844 στο Ραϊκεν. Ο πατέρας του, που ήταν πάστορας, πέθανε στα 36 του χρόνια από έγκεφαλική αρρώστια. Η μητέρα του, μία άρχοντική γυναίκα, διακρίνεται για την εγκυκλοπαίδειά της μόρφωση και για την εξαιρετική της εξυπνάδα. Έτσι ο Νίτσε πήρε από τον πατέρα του την ασθετική του ιδιοσυγκρασία και από τη μητέρα του την ιδιοφυΐα της.

Το 1849 η οικογένεια του Νίτσε εγκαταστάθηκε στο Νάουμπουργκ, κοντά στην Λέιψα, όπου ο μικρός Φρειδερίκος έμαθε τα πρώτα γράμματα. Το 1858, σε ηλικία 14 χρόνων, μπήκε στην περίφημη σχολή «Πφόρτα» και σπούδασε αρχαίες γλώσσες. Όταν τελείωσε, πήγε στο πανεπιστήμιο της Βόννης, όπου παρακολούθησε θεολογικά και φιλολογικά μαθήματα.

Ωστόσο, ο Φρειδερίκος Νίτσε ήταν από μικρός δίδυμος και μελαγχολικός. Απόφυγε πάντα τον κόσμο, ζώντας μέσα σε μία σκληρή απομόνωση. Όταν τελείωσε τις σπουδές του και διορίστηκε δάσκαλος, περιπλανιόταν από πολιτεία σε πολιτεία της Γερμανίας, ντυμένος απλά, με μία θολιά στο χέρι. Ο μόνος άνθρωπος, που τον τράβηξε και έγινε φίλος του ήταν ο περίφημος μουσικός Βάγκνερ, που τον γνώρισε στη Λειψία.

Σε ηλικία 25 χρόνων, σοφός πιά ο Νίτσε, πήρε την έδρα της αρχαίας φιλολογίας στο πανεπιστήμιο της Βασιλείας, όπου δίδαξε έννα χρόνια. Μά ήθελε του καθηγητή δεν ήταν καμωμένη για τα μέτρα του. Μη μπορώντας να διδάξει τις ριζοσπαστικές του ιδέες, παραιτήθηκε το 1879 και πήγε στην Έλβετία και στην Ίταλια, όπου περνούσε τον καιρό του διασχίζοντας.

Ωστόσο, η περίοδος αυτή είναι η πιο ζωντανή της ζωής του. Είναι τα χρόνια του σιαιού της θαθείας πνευματικής του κρίσεως. Ανέστος επαναστάτης, γκρεμίζει άμεληχτα όλες τις καθιερωμένες αξίες και πύω σφί έρεπια της καταστροφικής του μανίας, χτίζει ένα άλλο κόσμο, με όλωσίδιου καινούργιο ύλκ.

Στην αρχή αγωνίζεται κατά της φιλολογίας ως επιστήμης, την οποία χαρακτηρίζει σαν ένα οστεοφυλάκιο γεμάτο μούχλα και σαπila. Στη θέση της ύψωνι μία καινούργια επιστήμη, που θα έμφωσή με νέα ιδανικά τους ανθρώπους και θα τους βοηθήσει να νικήσουν τις αδυναμίες τους και να γίνουν ελεύθεροι και αυτοδύναμοι σαν θεοί. Το μεγαλειώδη αυτόν δραματισμό μετουσιώνει το 1871 στο πρώτο του έργο «Η γένεσις της τραγωδίας». Στο έργο αυτό ο Νίτσε προσπαθεί να δώσει μία νέα ερμηνεία στο ελληνικό πνεύμα, ξεκινώντας από την μουσική, από το διθύραμμο και τα χορικά της αρχαίας τραγωδίας.

Μά ο Γερμανός σοφός δεν αρκείται στην καταδίκη της φιλολογίας. Λίγα χρόνια άργότερα απλώνεται και στους άλλους τομείς. Κατακαίει τους θεούς, ανιέται τη χριστιανική διδασκαλία, σαρκάζει τη μεσσιανική κατακεραυνώνει την ήθική και δημιουργεί νέα ιδανικά, όπου κυριαρχεί η λογική και η επιστημονική αλήθεια, ως οι μόνες άπολυ-τροπικές δυνάμεις του ανθρώπου.

Λόγος και ή συνείδησι δεν είναι οι μοναδικές δυνάμεις της ανθρωπότητας του ανθρώπου. Το συναίσθημα, η πίστι, ο ένθουσιασμός, εναπαίρνουν την παλιά τους θέση και τα προδήματα της τέχνης, της μεταφυσικής και της θρησκείας γίνονται πάλι θεμελιώδη.

Συνεχίζοντας με τα τρία άλλα θεμέλια του, που εκδίδονται ύπερα από λίγο, ο Νίτσε μιλάει σαν ένας μεγαλόπνευστος προφήτης.

Στο «Ζαρατούστρα» το άριστοργήμα του, ζωγραφίζει τον εικόνα του μελλοντικού ανθρώπου, μία εικόνα περιλαμβμένη της υπέρτατης ελπίδας του ανθρώπου να ξεπεράσει τον εαυτό του και να γίνει υπεράνθρωπος. Η διδασκαλία του Ζαρατούστρα παρουσιάζει την αλήθεια ως την μεγαλύτερη αρετή.

Στον «Αντίχριστο» ο Νίτσε γκρεμίζει τις χριστιανικές αξίες και δίνει τις ήθικές βάσεις της νέας πολιτιστικής πειρίοδου, που οραματίζεται.

Στο «Ίδε ο Άνθρωπος», που είναι η αυτοβιογραφία του, ο Νίτσε μάς φανερώνει την ψυχή του και μάς αφήνει να παρακολουθήσουμε τον τρόπο, που γίνεται κανείς, ότι είναι εξ αρχής, κατά την πολυθύλητη θεωρία των Όρφικών. Η αυτοβιογραφία αυτή, που είναι το στεγνό, το κύκνειο άσμα του Νίτσε, αποτελεί και την πνευματική του διαθήκη.

Πραγματικά, λίγους μήνες άργό-τερας, το Γενάρη του 1889, έπαθε μία διατάραι των φρενών, που το έφερε και την τελειωτική άνοια.

Ο Νίτσε έγραψε προηγουμένως κι' άλλα έργα, όπως το «Πέρα από το καλό και το κακό» (1886), τη «Ενεαλογία της Ήθικής» (1887) κ. α.

Σ' όλα του τα έργα τονίζει την ύπεροχη των μεγάλων ανδρών. Γι' αυτόν η ιστορία του πολιτισμού δεν είναι έργο των μαζών, αλλά των ηρώων και των ανθρώπων του πνεύματος. Ο Νίτσε είναι ο φιλόσοφος της αριστοκρατίας (όχι των ευγενών τιτλούχων, αλλά των δυναμικών ανθρώπων). Από αυτούς θα αναστηθεί κάποτε η ανώτερη φυλή, από την οποία θα έλθει ο υπεράνθρωπος.

Κι' όμως ο Νίτσε ήταν ένας από τους πιο δυστυχισμένους ανθρώπους, που πέρασαν από τη ζωή. Ο δημιουργός του Ζαρατούστρα, δεν γνώρισε ούτε στιγμή πραγματικής ευτυχίας.

Από το 1879 άρχισαν να του παρουσιάζονται τα πρώτα συμπτώματα της παραφροσύνης, που ύπερα από δέκα χρόνια θα σκότιζε για πάντα το ύπεροχο μυαλό του. Όμως μέσα στη δραματική αυτή δεκαετία, ο Νίτσε άρρωστος, μισότρελλος, άπογορευμένος, προδόμενος από τους καλύτερους φίλους του, δημιούργησε τα ωραιότερα έργα του. Πραγματικά, είναι αξιοθαύμαστο πώς μπόρεσε ν' αντιδράσει στη μεγάλη αυτή αρρώστια και να δημιουργήσει κάτω από το μαύρο πέπλο της, έργα ποιητικά, γεμάτα διαύγεια και πρωτοτυπία.

Από την αρχή του 1879 ως το Γενάρη του 1880, ο Νίτσε υπέφερε συνεχώς επί 118 μέρες από δύνατες ζάλες και στομαχοπονοίες: «Το τρασιατικό και σχεδόν αδιάκοπο αυτό μαρτύριο, που ύποφέρω, έγραφε σε μία οικογενειακή φίλη του, με κάνει να θέλω να πεθάνω μία ώρα αργότερα. Η μόνη μου παρηγορία είναι πως δε θ' άργησω να μούρθη ή τρέλλα, που θα με λυτρώσει απ' όλα μου τα βάσανα».

Και το θλιβερό αυτό προαίσθημα δεν άργησε να πραγματοποιηθεί. Μακριά από τον κόσμο, κλεισμένος σ' ένα θλιβερό δωμάτιο, μη μπορώντας ούτε να γράψει, ούτε να διδάσσει, ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

Από την αρχή του 1879 ως το Γενάρη του 1880, ο Νίτσε υπέφερε συνεχώς επί 118 μέρες από δύνατες ζάλες και στομαχοπονοίες: «Το τρασιατικό και σχεδόν αδιάκοπο αυτό μαρτύριο, που ύποφέρω, έγραφε σε μία οικογενειακή φίλη του, με κάνει να θέλω να πεθάνω μία ώρα αργότερα. Η μόνη μου παρηγορία είναι πως δε θ' άργησω να μούρθη ή τρέλλα, που θα με λυτρώσει απ' όλα μου τα βάσανα».

Και το θλιβερό αυτό προαίσθημα δεν άργησε να πραγματοποιηθεί. Μακριά από τον κόσμο, κλεισμένος σ' ένα θλιβερό δωμάτιο, μη μπορώντας ούτε να γράψει, ούτε να διδάσσει, ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

Από την αρχή του 1879 ως το Γενάρη του 1880, ο Νίτσε υπέφερε συνεχώς επί 118 μέρες από δύνατες ζάλες και στομαχοπονοίες: «Το τρασιατικό και σχεδόν αδιάκοπο αυτό μαρτύριο, που ύποφέρω, έγραφε σε μία οικογενειακή φίλη του, με κάνει να θέλω να πεθάνω μία ώρα αργότερα. Η μόνη μου παρηγορία είναι πως δε θ' άργησω να μούρθη ή τρέλλα, που θα με λυτρώσει απ' όλα μου τα βάσανα».

Και το θλιβερό αυτό προαίσθημα δεν άργησε να πραγματοποιηθεί. Μακριά από τον κόσμο, κλεισμένος σ' ένα θλιβερό δωμάτιο, μη μπορώντας ούτε να γράψει, ούτε να διδάσσει, ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

Από την αρχή του 1879 ως το Γενάρη του 1880, ο Νίτσε υπέφερε συνεχώς επί 118 μέρες από δύνατες ζάλες και στομαχοπονοίες: «Το τρασιατικό και σχεδόν αδιάκοπο αυτό μαρτύριο, που ύποφέρω, έγραφε σε μία οικογενειακή φίλη του, με κάνει να θέλω να πεθάνω μία ώρα αργότερα. Η μόνη μου παρηγορία είναι πως δε θ' άργησω να μούρθη ή τρέλλα, που θα με λυτρώσει απ' όλα μου τα βάσανα».

Και το θλιβερό αυτό προαίσθημα δεν άργησε να πραγματοποιηθεί. Μακριά από τον κόσμο, κλεισμένος σ' ένα θλιβερό δωμάτιο, μη μπορώντας ούτε να γράψει, ούτε να διδάσσει, ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

Από την αρχή του 1879 ως το Γενάρη του 1880, ο Νίτσε υπέφερε συνεχώς επί 118 μέρες από δύνατες ζάλες και στομαχοπονοίες: «Το τρασιατικό και σχεδόν αδιάκοπο αυτό μαρτύριο, που ύποφέρω, έγραφε σε μία οικογενειακή φίλη του, με κάνει να θέλω να πεθάνω μία ώρα αργότερα. Η μόνη μου παρηγορία είναι πως δε θ' άργησω να μούρθη ή τρέλλα, που θα με λυτρώσει απ' όλα μου τα βάσανα».

Και το θλιβερό αυτό προαίσθημα δεν άργησε να πραγματοποιηθεί. Μακριά από τον κόσμο, κλεισμένος σ' ένα θλιβερό δωμάτιο, μη μπορώντας ούτε να γράψει, ούτε να διδάσσει, ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

Από την αρχή του 1879 ως το Γενάρη του 1880, ο Νίτσε υπέφερε συνεχώς επί 118 μέρες από δύνατες ζάλες και στομαχοπονοίες: «Το τρασιατικό και σχεδόν αδιάκοπο αυτό μαρτύριο, που ύποφέρω, έγραφε σε μία οικογενειακή φίλη του, με κάνει να θέλω να πεθάνω μία ώρα αργότερα. Η μόνη μου παρηγορία είναι πως δε θ' άργησω να μούρθη ή τρέλλα, που θα με λυτρώσει απ' όλα μου τα βάσανα».

Και το θλιβερό αυτό προαίσθημα δεν άργησε να πραγματοποιηθεί. Μακριά από τον κόσμο, κλεισμένος σ' ένα θλιβερό δωμάτιο, μη μπορώντας ούτε να γράψει, ούτε να διδάσσει, ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

τι, ένοιωσε μία απερίγραπτη απελπισία. Το ψυχρό κλίμα της Γερμανίας ήταν όλεθριο για την ύγεια του. Τ' όνειρό του ήταν νύξη στην Αθήνα, αλλά οικονομικοί λόγοι τον εμπόδιζαν.

Κι' όμως, ο ηρωικός αυτός άνθρωπος, έρθηκε δύναμι μέσα στη κατάπτωσή του. Η λαχτάρα του ν' άφηση ένα δημιουργικό έργο τον έκανε να σταθεί στα πόδια του, να συγκεντρωθεί και να γράψει τα καλύτερα έργα του, που τον δέξασαν και τον αποθανάτισαν. Ο Νίτσε, με την τραγική προαίσθηση, που του ψιθύριζε να προφτάσει, έγραφε με πυρετώδη ταχύτητα το «Ζαρατούστρα», τη «Χαρούμενη Επιστήμη», τους «Διθύραμους του Διονύσου», το «Λυκόφως των ειδώλων», τη «Δύναμι της θελήσεως», τον «Αντίχριστο» και το «Ίδε ο Άνθρωπος».

Ωστόσο, μέσα στη μαρτυρική αυτή δεκαετία, ο Νίτσε δοκίμασε και τη μικρή χαρά, ανάμεσα στα τόσα βάσανά του. Ήταν η χαρά του έρωτα, που σκόρπισε κάποιο φως στη σκοτεινή ζωή του.

Το Μάη του 1882, γνωρίστηκε με τη νεαρή κι' ωραία Λου Σαλομέ. Η νέα αυτή, που είχε μεγάλη μόρφωση, ζήτησε από τον Νίτσε να τη μύηση στη φιλοσοφία του. Έκινος τότε που δεν είχε γνωρίσει σ' όλη του τη ζωή τη χαρά του έρωτα, συγκινήθηκε, ελπίζοντας μία τόση όμορφη νέα, να τον θαυμάζει και να θέλει να γίνει μαθήτριά του.

Όλη την άνοιξη του 1882 την πέρασε μαζί της στο Τσάουτενμπουργκ της Θουριγγίας. Δεν υπάρχουν λεπτομέρειες του ειδύλλιου τους. Καθώς φαίνεται όμως, η μικρή αυτή περίοδος ήταν η πιο ευτυχισμένη της ζωής του. Το φθινόπωρο του ίδιου χρόνου, ξανασυναντήθηκε με τη Λου Σαλομέ στη Λειψία και το Νοέμβριο διέκοψε ξαφνικά τις σχέσεις του μαζί της. Γιατί άραγε; Ο Νίτσε δεν είπε ποτέ τίποτα σε κανένα. Δεν είναι όμως και πολύ δύσκολο να μαντέψει κανείς τους λόγους της διακοπής του ειδύλλιου. Ο φιλόσοφος άσχησε και εξίσανίκευσε πολύ την Λου. Μά καθώς αποδείχτηκε αργότερα, η εξίσανίκευμένη Μούσα του δεν ήταν παρά μία φαντασμένη κοπέλλα, μία υποκρίτρια, που ζήτησε να πλησιάσει το Νίτσε, όχι από πραγματική αγάπη για τον άνθρωπο, αλλά απλώς για να γίνει λόγος γι' αυτήν. Ο Νίτσε δεν άργησε να καταλάβει τη ματαιοδοξία της και την έδιωξε.

Για να λυτρωθεί από την ερωτική του απογοήτευση, ο φιλόσοφος ριχτηκε με πυρετώδη ζήλο στη δουλεία. Τ' άριστοργήματά του έρχονται στο φως, το ένα πίσω από το άλλο. Μά η πληγωμένη καρδιά και το κουρασμένο μυαλό δε μπορούν ν' αντέξουν σ' αυτή την υπερέκταση. Και μία μέρα, στα 1890, ο Νίτσε τρελλάθηκε.

Το φοβερό αυτό δράμα του ζωντανού θανάτου κράτησε δέκα ολόκληρα χρόνια. Ήταν φριχτό να βλέπει κανείς αποδρακωμένο, μ' ένα ήλιθιο γέλιο στο στόμα, μ' ένα άμυχο βλέμα, τον Τιτάνα αυτόν της σκέψης, που είχε γίνει όμοιος με τους μεγάλους προφήτες κι' όνειρεύτηκε να τρανήξει τον κόσμο με τις ιδέες του.

Ωστόσο, σε άραια διαστήματα, ξανάερχε που και που το λογικό του. Κι' τότε τότε κατάληκτος γύρα του, σαν να ξυπνούσε από ένα βαθύ όνειρο και ελπίζοντας τη δέλεση του να κλείσει σε μίαν άκρη του δωματίου, την αυτούσε.

Γιατί κλάει άδελφούλε; Μήπως δεν είμαστε ευτυχισμένοι; Και πραγματικά εκείνος ήταν ευτυχισμένος μέσα στην τρέλλα του. Τον Αύγουστο του 1900 ο Νίτσε πέθανε στη Βαϊμάρη, στην αγκαλιά της μάνας του και της αδελφής του, που ήταν κοντά του στοργικά κι' ακούραστα, ως το τέλος της αγωνίας του.

Μετά το θάνατό του, η αδελφή του Έλσις έστειλε συγκέντρωση τα τελευταία χειρόγραφα του φιλόσοφου και τα δημοσίεψε με τη βοήθεια του Ρίχτερ, που ήταν καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Λειψίας.

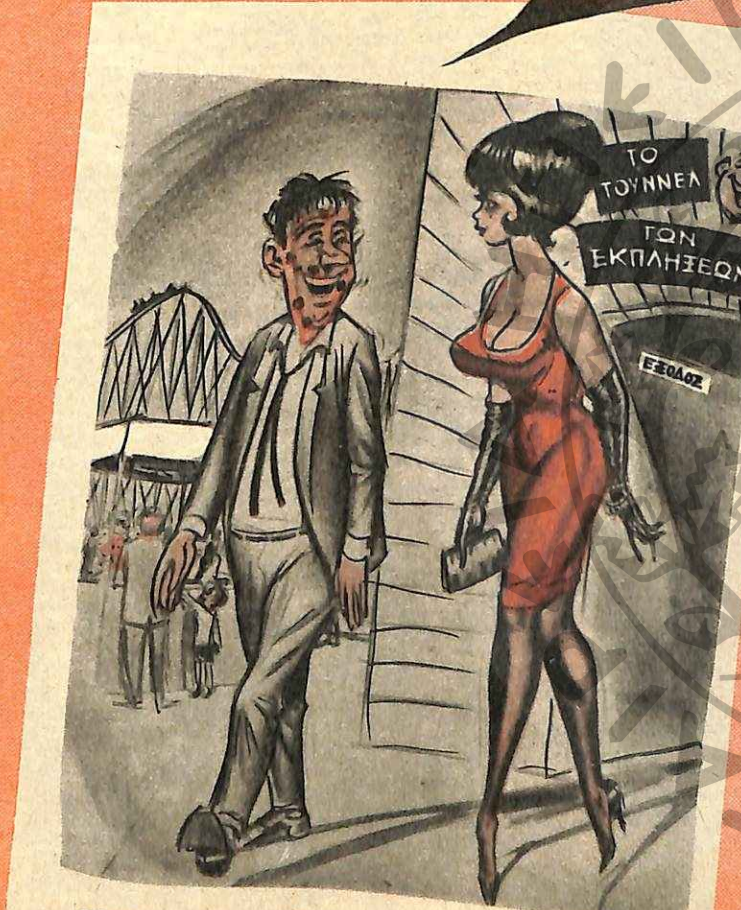
Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΚΗΣ

— Δεν πάμε καλλίτερα με το λεωφορείο, Γιάννη;

— Μπα; «Ωστε γι' αυτό επέμενες να διώξουμε τη Μαρία από καμαριέρα, για να την προσλάβεις, παλιόγερ, ιδιαίτερη γραμματέα σου;

— Ωραία εκπλήξι, ε;

— Μή ξεχάσεις να με παίρνεις κάθε βράδυ στο τηλέφωνο, όσο θα λείπης, αντρέβλη μου! Ξέρεις πόσο μ' ενδιαφέρει να μαθαίνω πως είσαι και πού παντός που βρίσκεσαι!...

ΤΟ ΚΡΥΟ: Έχθρὸς τῆς ὀμορφιάς σας

ΤΑ 13 ΣΗΜΕΙΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ είναι περισσότερο ευαίσθητη ἀπὸ τὸν ἄνδρα στὸ κρύο, πού δὲν ἀπαιλεῖ μόνο τὴν ὑγεία της, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀμορφιά της. Καὶ τὸ δεύτερο αὐτὸ σημεῖο ἔχει γιὰ πολλές γυναῖκες ἰδιαίτερη σημασία. Γιατὶ τὸ κρύο, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες ἐπιδράσεις του, μαρραίνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσει ἀνεπανόρθωτες βλάβες σ' αὐτήν.

Ἄλλ' ἂς δοῦμε ποιά εἶναι τὰ περισσότερα εὐπρόσβλητα ἀπὸ τὸ κρύο μέρη τοῦ γυναικείου σώματος:

1) Τὸ κεφάλι: Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸς εὐαίσθητα στὸ κρύο μέρη τοῦ σώματος. Ἡ κομψότης δὲν ἀποκλείει τὴν προφύλαξί του. Κατὰ τὰ μεγάλα κρύα, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποῦσατε ἓνα μίπρε μάλινιο ἢ ἀπὸ γούνα. Μὴν ξεχνάτε, ὅτι πολλές σοβαρές ἀσθένειες ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ κεφάλι.

2) Τὰ μάτια: Δὲν ὑπάρχει πρὸς ἀντισταθμικὸ θέαμα ἀπὸ ἐκεῖνο μιάς γυναίκας, πού τὰ μάτια της δακρύζουν διαρκῶς. Στὴν περίπτωσιν αὕτη, θὰ πρέπει νὰ ἐξετάσετε τὴ λειτουργία τῶν δακρυφόρων ἀγωγῶν. Ἡ δακρυρροία μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ ἑμφραξί τους. Τὰ γυαλιά ἀποτελοῦν μιά ἀξιόλογη προστασία. Θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ τινάζετε τὸν ὀφθαλμισμό σας (με βιταμίνες Β).

3) Πρόσωπο: Τὸ κρύο ἐπιδρά στὴν ἐπιδερμίδα καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐμφάνισιν ροδῶδους ἀκμῆς. Θὰ εἶναι καλὸ, πρὶν ἀπὸ τὸ μακιγιάζ σας, νὰ βάζετε μιά λιπαρὴ κρέμα με βιταμίνες.

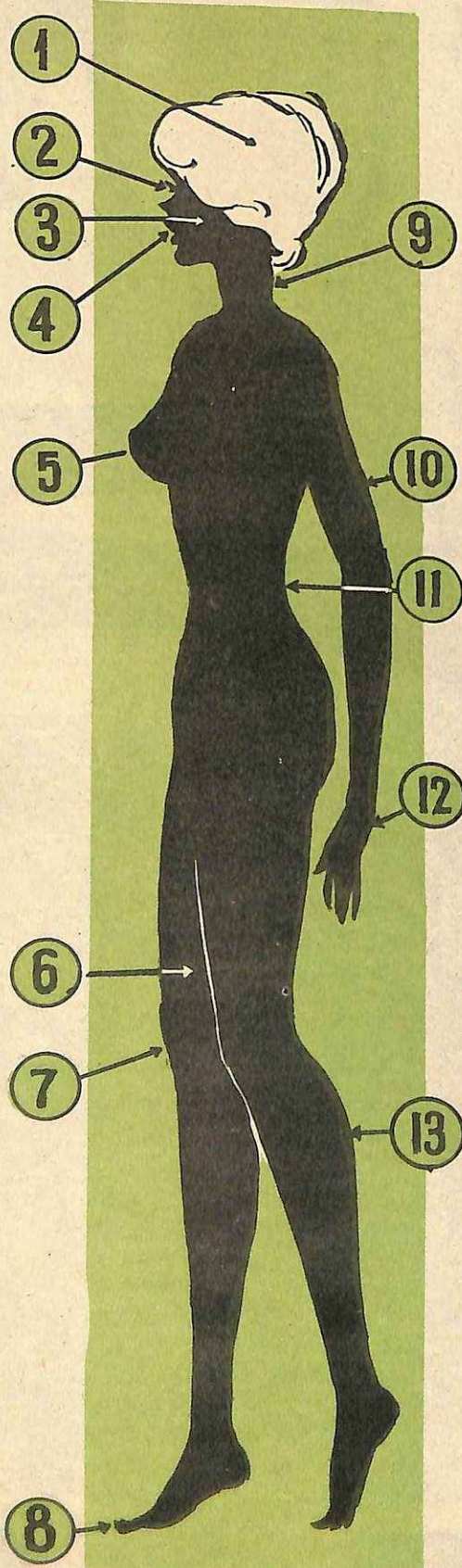
4) Τὰ χεῖλη: Ὅλες οἱ γυναῖκες ξέρουν, ὅτι τὸ κρύο κάνει τὰ χεῖλη νὰ σκάζουν. Αὐτὰ τὰ σκασιμάτα εἶναι ὄχι μόνον ἀντισταθμικά, ἀλλὰ καὶ δυσκολοθεράπευτα. Μιά καλὴ προφύλαξις εἶναι ἡ ἐξής: Πρὸτὺ βάζετε τὸ ρουζ σας, νὰ περνάτε τὰ χεῖλη σας με βούτυρο κακάου.

5) Τὰ στήθη: Τὸ στήθος εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸς εὐαίσθητα στὸ κρύο μέρη τοῦ γυναικείου σώματος. Καλὸν εἶναι, λοιπόν, ν' ἀποφύγετε, κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες τὰ μεγάλα ντεκολτέ. Τὰ μάλινια πουλόβερ ἀποτελοῦν μιά καλὴ προστασία. Ἀλλὰ μὴ φθάνετε σὲ ὑπερβολές, ὅπως εἶναι π. χ. τὰ πουλόβερ, πού κλείνουν στὸ λαιμό. Ἡ ἐπιδερμίδα τοῦ λαιμοῦ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ συνεχὴ ἀερισμό, γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴ φρεσκάδα της.

6) Τὰ πόδια: Οἱ νάυλον κάλτσες καὶ οἱ κοντὲς φοῦστες, πού συνθίζονται στὴν ἐποχὴ μας, κάθε ἄλλο παρὰ προστατεύουν ἀποτελεσματικὰ τὰ πόδια. Ἡ καλύτερη λύσις θὰ ἦταν, βέβαια, τὰ παντοφόρια, πού δὲν μπορεῖτε, ὅμως, νὰ τὰ φορῆτε στὴν ἐργασία σας. Ἀλλὰ, κατὰ τὰ μεγάλα κρύα, μπορεῖτε ν' ἀντικαταστήσετε τὶς νάυλον κάλτσες με ἄλλες, πρὸς χοντρές. Ὑπάρχουν, εὐτυχῶς, στὸ ἐμπόριο διάφορα εἶδη πού εἶναι ἀξιόλογα. Θὰ σὰς ὠφελήσουν ἐπίσης τὰ μασσάζ στὰ πόδια σας, μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας σας.

7) Τὰ γόνατα: Τὸ κρύο, ὡς γνωστόν, κάνει τὰ γόνατα πολλῶν γυναικῶν νὰ κοκκινίζουν καὶ τὸ θέαμα εἶναι πολὺ ἀντισταθμικόν. Στὴν περίπτωσιν αὕτη, θὰ κάνετε συχνὰ μασσάζ στὰ γόνατά σας με μιά κρέμα, πού νὰ ἔχῃ στὴ βάση της λαυλίνη. Τὸ μασσάζ θὰ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ζωρὸ. Θὰ προσέξετε ὥστε ἡ κρέμα ν' ἀπορροφήθῃ τελείως ἀπὸ τὸ δέμα.

Αὐτὰ εἶναι τὰ πρὸς εὐπρόσβλητα ἀπὸ τὸ κρύο μέρη τοῦ γυναικείου σώματος.

8) Τὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν: Οἱ χιονόπρετες δὲν προσβάλλουν μόνο τὰ χεῖρα, ἀλλὰ καὶ τὰ πόδια. Καὶ εἶναι τότε πρὸς ἐνοχλητικές. Ἄν ἔχετε εὐαίσθητα πόδια, θὰ σὰς κάμουν καλὸ τὰ στιβάδια, πού εἶναι φοδραρισμένα με γούνα. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ ντυθῆτε σὺνθηθισμένες γόδες σας με δέμα ἀρνιοῦ. Θὰ χρησιμοποῦσατε, ἐξ ἄλλου, γιὰ τὰ πόδια σας τὴν ἴδια κρέμα, πού βάζετε καὶ στὰ χεῖρά σας. Εἶναι αὐτόνοητο, ὅτι θ' ἀποφύγετε τὰ στενὰ παπούτσια.

9) Ὁ λαιμός: Τὸ καλύτερο μέσο προστασίας εἶναι τὰ μεταξωτὰ φουλάρια, πού ζεσταίνουν τὸ λαιμό, χωρὶς νὰ ἐρεθίζουν τὸ δέμα.

10) Τὰ μπράτσα: Τὸ κρύο ἔχει καὶ σ' αὐτὰ δυσάρεστη ἐπίδρασι. Θὰ σὰς κάμουν καλὸ τὰ συχνὰ καὶ ζωρὰ μασσάζ με ἀμυγδαλόλαδο. Ἄν τὸ κρύο σὰς πειράξῃ πολὺ, θὰ προτιμήσετε τὰ μακρὰ μανίκια στὰ φορέματά σας.

11) Ἡ μέση: Προσέξτε τὸ κρύο στὴ μέση. Οἱ δαφυαλίες (λουμπάγκο) μποροῦν νὰ σὰς καθυλώσουν γιὰ μέρες στὸ κρεβάτι. Ἄν ἔχετε εὐαίσθησι σ' αὐτὸ τὸ μέρος, δὲν πρέπει νὰ διστάσετε νὰ βάζετε μιά φανέλλα. Προσέχετε ἐπίσης τὶς ἀπότομες κινήσεις, πού μπορεῖ νὰ συντελέσουν στὴν ἐμφάνισιν μιάς δαφυαλίας.

12) Τὰ χεῖρα: Θὰ πρέπει νὰ φορῆτε ἀπαραίτητος γάντια ὅταν βγαίνετε ἔξω. Τὰ φοδραρισμένα με γούνα εἶναι προτιμότερα. Τὸ βράδυ θὰ περνάτε τὰ χεῖρά σας με λίγο λάδι ἢ με μιά καλὴ λιπαρὴ κρέμα. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνάτε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἐκεῖνο πού πειράζει περισσότερο τὰ χεῖρα εἶναι οἱ μεταβολές τῆς θερμοκρασίας κι' ὄχι τὸ ἴδιο τὸ κρύο. Θ' ἀποφύγετε, λοιπόν, νὰ βάζετε διαδοχικὰ τὰ χεῖρά σας στὸ ζεστὸ καὶ στὸ κρύο νερό.

13) Τὸ γαστροκνήμιο: Τὸ κρύο ἐπιδρά σ' αὐτὸ, ὅπως καὶ στὰ γόνατα: κάνει τὸ δέμα ν' ἀγριεύῃ καὶ νὰ κοκκινίζῃ. Ὁ καλύτερος τρόπος προστασίας εἶναι τὰ συχνὰ καὶ ζωρὰ μασσάζ με μιά λιπαρὴ κρέμα. Ἄν τὸ κοκκίνισμα εἶναι πολὺ ἐμφανές, θ' ἀντικαταστήσετε τὶς νάυλον κάλτσες με ἄλλες πρὸς χοντρές. Δὲν πρέπει νὰ διστάσετε σ' αὐτό. Γιατὶ οἱ κόκκινες κνήμες εἶναι ἓνα θέαμα πολὺ ἀντισταθμικόν.

Θὰ σὰς κάνῃ καλὸ ἐπίσης ἡ γυμναστικὴ τῶν κάτω ἁκρων, πού πρέπει νὰ τὴν ἐκτελεῖτε με προσοχὴ καὶ συστηματικὰ. Τὰ ἀποτελέσματα δὲ θὰ φανοῦν, βέβαια, ἀμέσως, ἀλλ' ἡ ἐπίδρασίς της θὰ εἶναι εὐεργετικὴ.

Θ' ἀποφύγετε ἐπίσης νὰ βάζετε τὰ πόδια σας κοντὰ στὶς ἐστῆς φωτιᾶς: σόμπες, καλοριφέρ, κλπ. Γιατὶ ἐπὶ θὰ ἐπιδεινώσετε καὶ θὰ μονιμοποιήσετε τὴν κατάστασί σας.

Η ΚΑΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΦΥΛΑΞΙ ΤΙΣ ΤΣΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

Σκεφθήκατε ποτέ, ὅτι τὰ χρυσὰ ἀντικείμενα πρέπει νὰ καθαρίζονται καλὰ καὶ νὰ γυαλίζονται κάθε τόσο; Γιὰ νὰ ξαναδώσετε λάμψιν στὰ δακτυλίδια σας, στὰ βραχιόλια σας κλπ., ζητήστε ἀπὸ τὸν κοσμηματοπώλῃ σας νὰ σὰς προμηθεύσῃ μιά εἰδικὴ σκόνη. Θὰ μεταχειρισθῇ αὕτη τὴ σκόνη γιὰ νὰ τρίψετε ἐλαφρὰ τὰ χρυσὰ ἀντικείμενα, χρησιμοποιώντας γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἓνα κομμάτι ἀπὸ μαλακὸ δέμα. Τὸ χρυσάφι καθαρίζεται καλὰ ἀν τὸ βυθίσετε γιὰ μιά στιγμὴ σὲ βραστὸ νερό, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχῃ διαλυθῇ ἐλάχιστη ἀμμόνια.

Ἰδιαίτερη προσοχὴ χρειάζεται ὅταν πρόκειται νὰ καθαρίσετε ἓνα κόσμημα με πέτρες, γιατί ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χαλαρωθῇ καὶ νὰ πέσουν. Οἱ πέτρες καθαρίζονται με ἓνα βουρτσάκι πολὺ μαλακόν, βουτηγμένο σὲ νερό με ἀμμωνία ἢ σὲ ἐλαφρὴ σαπουνάδα. Τὰ μαργαριτάρια πρέπει νὰ φοριούνται συχνὰ, γιατί διαφορετικὰ «πεθαίνουν». Γιὰ νὰ μὴ σκοτεινιάζουν, πρέπει νὰ τὰ φυλάτε σ' ἓνα κουτί γεμάτο με σκόνη μαγνησίου. Τὸ κορδόνι γέμιστα ἀπὸ τὸ μαργαριτάρι, χάνει τὴ λάμψιν του, ὅταν φοριέται πολὺ.

Ξέρετε, ὅτι, γιὰ νὰ κρατήσετε καθαρὰ τὰ δερμάτινα τσαντάκια, πρέπει νὰ χρησιμοποιήσετε τάλκ; Ἀφαιρεῖ τοὺς λεκέδες καὶ τοὺς ξαναδίνει μιά καινούργια ὄψιν.

Καλὴ σαρακοστή

Οἱ γιογεῖς τοῦ Καρναβάλου μᾶς ἀφήσανε ὑγεία καὶ στὴν κάλμα πέφτει ὁ κόσμος καὶ στὴν ἀκρωφά (για!

Ἔσταμάτησαν οἱ μπάλλοι, τὰ μεθυσὰ καὶ τ' ἀστεῖα κι' ὅλοι κι' ὅλες πέφτουν πάλι στὴ μεγάλη τὴν νηστεία, ἡ ὁποία ἔχει ἀξιώσεις κι' ἐπιβάλλει ἰδιαίτερως ἐγκρατὴς νὰ γίνῃ πλέον καί... νηστισμός κι' ὁ ἔρωσ!

Ὅσοι μένουν, ἐπομένως, εἰς τὰ ἔθιμα πιστοὶ καὶ ζητᾶνε νὰ τηρήσουν τὴν σωστὴ σαρακοστή, πρέπει ἐμμένοντες ν' ἀποφεύγουν τὶς γυναικὲς (γυνᾶς) καὶ στεγνὲς νὰ προτιμᾶνε, πού θυμίζουν... λαγάνες! Τὴ ματιά τους πρέπει, ἐπίσης, ν' ἀποστρέφουν τακτικὰ ἀπ' τὰ θήλα τὰ νέα καὶ τὰ σκανδαλιστικά (κλαῖνε κι' οἱ καρδιές τους νὰ γτυπάνε καὶ τὰ μάτια τους νὰ λένε!

μοναχὰ γιὰ τὶς ὑπάρξεις, πού... «σκορδοπίστες» τὶς λένε!

Ἐχουν χρεὸς ὅλοι οἱ νέοι καὶ οἱ γέροι ἀνεξαιρέτως νὰ μὴ παίρνουν τὸ κατόπι τὶς... μικροῦλες αὐθαιρέ (τας, γιατί πρέπει νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ ξέρουν καθαρά, ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγουν ὅλα τὰ... γαλακτερά! Ν' ἀποφεύγουν, πρέπει, ὁμοίως, τὶς κοπέλλες τὶς ἀφρά (τες, πού ὀνομάζονται «μαγάρες» καὶ πολλάκις «βουτυράτες» καὶ ν' ἀνοίγουνε πασιτίδες με ὠρισμένες δεσποινίδες, πού δὲν κάνουν ποτέ τους στὶς «φιλίες» τους ἀγάντα κι' οἱ καρδιές τους, ὅπως λένε, ἀγγινάρες εἶναι πάντα!

Τοὺς κανόνες τῆς νηστείας ὅσοι θέλουν νὰ τηρήσουν, τὶς ποικίλες κατακτήσεις πρέπει νὰ παραμεροῦν καὶ ν' ἀκοῦνται, αὐτὲς τὶς μέρες, σὲ μαντὰ ἢ κοπελλίς, πού ἔχουν κόμωσιν... «λαγάνου» καὶ στὸ μάγουλο... «έ- (λιές)!

Πρέπει, ἀκόμη, νὰ γνωρίζουν, μετὰ τῶν ἄλλων ὄλων, πὼς δὲν τοὺς καταλογίζουν ἀμαρτίαν, οὔτε δόλον, ὅταν νοιώθουν πειρασμούς, μετὰ στοὺς συνωστισμούς, γιατί ὅσοι μπαίνουν μετ' σὲ τρόλλεϋ γεμάτα, αὐτομάτα θυμίζουν, ἡ καὶ ταραμοσαλάτα!

Μὲ τὶς σαρακοστιανὲς μᾶς τὶς συνήθειες γενικά, πρέπει νὰ συμμορφωθῶν καὶ οἱ γυναῖκες φυσικά καὶ γιὰ κάμποσες ἡμέρες καὶ γιὰ διάστημα ἀσκητό, νὰ μὴ ἔχουν τὰ μάτια καὶ τὸ γού τους σὲ... ψητό! Ἀπλῶς με λίγα λόγια, πρέπει οἱ σύγχρονες γαλιάντρες, γιὰ παρὰ νὰ διαλέγουν τοὺς «νερόβραστους» τοὺς ἄντρες καὶ νὰ δίνουν σημασία στοὺς καυμένους τοὺς δανδηδες, πού τὰ μάτια τους, γιὰ δαῖτες, παραγίνονται γαριδες!

Τῆς νηστείας, ὠρισμένως, θὰ τηρήσουν τοὺς ὄρους, ὅταν θέλουν «παρε-δῶσε» με γαζοὺς λιμοκοντόρους, πού σὲ κάθε ἐκδήλωσί τους σὺν θυμίζουν λαπάδες, εἴτε σούπα ἀπὸ ταγίνι καὶ νηστισμὸς... «γαλδᾶδες»! Ἐπιτρέπεται, ἐπὶ πλέον, στὶς ὥραιες καὶ μοιραίες, με κορόδα νὰ φλερτάρουν καὶ νὰ κάνουνε παρές, γιὰτὶ βρίσκουν εὐκαιρία νὰ τοὺς παίρνουν παραδόξια κι' ἐν τῷ ᾧα νὰ τοὺς κάνουν με τὰ «φρέσκα κορεμδάκια»!

Τὸ δικαίωμα τοὺς δίνει ἡ νηστισμὴ ἐποχὴ νὰ παρεῦν καὶ γεράκους με λεφτὰ καὶ Γιῶτα-Χι, γιὰτὶ πάντοτε κολλᾶνε τέτοιοι γερόντες σὺν στρείδια καὶ πανέττα κουβάλες καὶ πολυτίμη σιολίδια! Ἀπλῶς προσφέρουν πάντα ἀκριβὰ κι' ὥραϊα δῶρα κι' εἶναι «δωτάρια» σπουδαία, μὰ καὶ μαργαριτοφόρα!

Γιὰ τ' ἀντρογυνα, ἐν τέλει, παρανέσεις δὲν χωροῦν, γιὰτὶ ὅλους τοὺς κανόνες κατὰ γράμμα τοὺς τηροῦν καὶ κυρίως τῶν ἀρρέων ἔχει ὁ βίος κατὰ τὴν «μαροῖα σαρακοστή»! Μὲ φωνὲς κυλᾷ ἡ ζωὴ τους καὶ σκηές, ἐν κατακλείδι, γιὰτὶ ἐκεῖνοι λένε σκόρδο κι' οἱ γυναῖκες τοὺς κορυμνι γιὰτὶ ἐκεῖνοι λένε σκόρδο καὶ τὴν κάνουν πρὸς βοον κι' ἂν ὑψώσουν τὴ φωνὴ τους καὶ τὴν κάνουν πρὸς βοον (τῶδη) στὴς «μαμάς» τὰ χεῖρα πέφτουν καὶ γτυπιούνται σάν... (γαπαδὶ!

Εὐνοηγράφος
Ἰσὺ Τὰλμα ὁ Σουκοράτις Γ

να τα άρχαια χρόνια μέγχοι σή-
μερα, καμιά λευκή, κοκκίνη ή
μαύρη φυλή δεν είχε εγκαταστα-
θή εδώ. Ήταν το βασίλειο των
πράσινων γουαδών, που είχαν
μείνει σχεδόν άδωδοι, ακριβώς
επειδή δεν έργοντοσαν σ' επαφή
με τον υπόλοιπο κόσμο. Ή μόνι-
τους φεύδοι ήταν τα όπλα ακτί-
νων θανάτου, που χρησιμοποιού-
σαν για να διώχνουν απ' τη χώ-
ρα τους τις άλλες φυλές.

Ο Κάροθρις δεν άμφέβαλε
καθόλου πως διοικούνταν στη χώ-
ρα των πράσινων, αλλά κανείς
απ' τους σοφούς δασκάλους του
δεν του είχε μιλήσει γι' αυτή τη
μεγάλη πόλη. Τού είχαν μάθει
πως οι πράσινοι ζούσαν σε φο-
ρητές σκηνές και στα έρείματα των
εργηρών πολιτειών και πως δεν
ερχόταν ποτέ ούτε καν καλύβες.

Το στρατόπεδο ήταν στήσιμο
χωρικό. Καμιά πεντακοσμία
μέτρα μακριότερα απ' τη τείχη,
Άνέμεσα στα τείχη και στο στρα-
τόπεδο, δεν ύπνοχαν όχυρωματι-
κά έργα, ούτε πολεμικές μηχανές,
αλλά ο νέος διέκρινε καθαρά τις
σιλουέτες των ανθρώπων πάνω
στις πολεμίστρες και στις παρά-
τσες των πρώτων σκατιών. Παρά
τη μεγάλη απόσταση, ο Κάροθρις
ήταν βέβαιος πως ήταν φυσιολο-
γικά ανθρώπινα πλαίσια και πως
άνηκαν στην κοκκίνη φυλή.

Σχεδόν μόλις ξεπρόβαλε ο ή-
λιος, οι πράσινοι πολεμιστές άρ-
χισαν να πυροβολούν με τις ακτί-
νες θανάτου τους ύπερασπιστές
της πόλεως. Για μεγάλη έκπληξη
του Κάροθρις, εκείνοι δεν άπάν-
τησαν στην επίθεση. Άντίθετα,
τα τείχη και οι παράτσες έρή-
μωσαν, καθώς οι κάτοικοι της
πόλεως ύπνοσαν καταφύγιο απ'
τις ακτίνες του θανάτου.

Κοιμένος πάντα πίσω απ' τα
δέντρα του δάσους, που τριγύρι-
ζε το όροπέδιο, ο νέος άρχισε να
προνοή προσεκτικά, κάνοντας
το γύρο της πόλεως και του στρα-
τοπέδου, με την έλπίδα να δει
κάποιον τη Θούβια του Πτάρθ.
γιατί δε μπορούσε να πιστέψει
ακόμα πως ήταν νεκρή.

Ήταν θαύμα πως δεν τον ά-
ναλάωναν οι έκατοι πολεμι-
στές, που πλημμελούντοσαν
συνεχώς από το στρατόπεδο στο
δάσος. Περιοδούν οι ώρες, περ-
νούσε ή μέρα και ο πρίγκιπας
προχωρούσε άκόμα, χωρίς να έχη
άναμνηση τίποτα, ώσπου, άφγα
ς' απόγνωση, έφτασε άπέναντι
σε μια μεγάλωρη πύλη, στο

δυτικό τείχος της πόλεως.

Έδώ ήταν μαζεμένη ή κορ-
ά δυνάμει των πολεοηκτών. Άρξε-
τά μακριά από το τείχος, είχαν
στήσει μια μεγάλη, ξύλινη πλατ-
φόρμα, που πάνω της στεκόταν
ένας πράσινος πολεμιστής, ψηλό-
τερος από δυο μέτρα. Βλέποντας
με πόσο σεβασμό του φερόντου-
σαν οι σύντροφοί του, ο Κάροθ-
ρις κατάλαβε πως αυτός πρόκει-
ται να ήταν ο Χόρταν Γκάρ, ο φημι-
σμένος Βίλ των πράσινων όδών
του δυτικού ημισφαιρίου του "Αρ-
ρη. Για κανέναν άλλο, μικρότερο
άξιοματόχο, δε θα έκαναν οι
νομάδες τον κόπο να στήσουν ο-
λοκληρη έξέδρα.

Σαφινικά, ο νέος πρόσεξε πως
ένας πράσινος πολεμιστής άνοιγε
δρόμο με σπορβιές άνάμεσα στο
πλήθος, προχωρώντας προς την
πλατφόρμα. Πίσω του έσεργε έ-
ναν αιχμάλωτο και, καθώς οι
στρατιώτες άνοιξαν πέρασμο, για
να τον άφίσουν να φτάση στην
έξέδρα, ο Κάροθρις μπόρεσε να
δει καθαρά τον αιχμάλωτο αυτό.

Ή καρδιά του σταμάτησε για
μια στιγμή. Ή Θούβια του Πτάρθ
ήταν ζωντανή!

Ο πρίγκιπας δυσκολεύτηκε να
συνεκρατηθή, για να μην τρέξ-
ει στο πλεονό της λατρεμένης του.
Ή φωνή της λογικής νίκησε με-
σα του τη φωνή της καρδιάς.

"Αν παρουσιαζόταν τώρα, δε θα
κατάφευγε παρά να καταστρέ-
ψη κάθε πιθανή είκαρία, που
μπορεί να παρουσιαζόταν άσπότε-
ρα, να σώση τη Θούβια. Έυενη,
λοιπόν, άκίνητος στην κρηφώνα
του.

Είδε τον πολεμιστή να σέρνει
την κοπέλλα μέγχοι τα πόδια της
έξέδρας. Είδε τον Χόρταν Γκάρ
να της κάνει νόημα να πάη κον-
τά του. Είδε τη Θούβια, ν' άγε-
βαίνη θαρραλέα τα λίγα σκαλο-
πάτια και να στέχη μπροστά στον
πράσινο Βίλ.

Έκείνος της είπε κάτι. "Αν
και δε μπορούσε ν' άκούση την
άπάντησή της πριγκήμισσας, ο
Κάροθρις κατάλαβε πως τα λόγια
της είχαν θυμώσει το πράσινο
τέρας, γιατί σήκωσε άμείσως έ-
να από τα τέσσερα χέρια του
και τη χτύπησε σκληρά στο πό-
σωπο.

Τότε, μια κόκκινη δούχλη σέ-
πασε τα μάτια του Κάροθρις. Κά-
θε μύς του κορμιού του ανασάστη-
ζε απ' τον τρελλό θυμό, που τον
πλημμύρισε, και το μυαλό του έ-
παψε να σκέπτεται λογικά. Άδια-

φορώντας για τις συνέπειες, άρ-
μισε με τεράστια πηδήματα προς
το μέρος του πράσινου τέρατος,
που είχε τομήσει να χτυπήσει την
άγαπημένη του.

Ευτυχώς γι' αυτόν, οι πράσινοι
πολεμιστές δεν κύτταζαν προς το
δάσος. "Όλα τα μάτια ήταν καρ-
φωμένα πάνω στον άσχημό τους
και στην κοπέλλα. Ή κτηνώδης
άπάντησή του Χόρταν Γκάρ στην
άπατήσή της αιχμάλωτης να την
άφήσει έλευθερη, τους έκανε να
ξεσπάσουν σε τσανταχτά γέλια.

Ο Κάροθρις είχε διασχίσει πιά
τη μισή απόσταση, που τον χώριζε
απ' την έξέδρα, όταν συνέβη κάτι
άπόροστο, που τράβηξε άκόμη
περισσότερο την προσοχή των
πράσινων: "Ένας άντρας ξεπρό-
βαλε στην κορφή του ψηλότερου
πύργου της πολιορκημένης πολι-
τείας, σήκωσε προς τον ουρανό το
κεφάλι του κι απ' το στόμα του
βγήκε μια σειρά από στοιγγές
κροανγές, σαν οδυλιαχτά τορrellou,
που απλώθηκαν πάνω απ' τα τεί-
χη κι απ' το στρατόπεδο των πο-
λιεηκτών, μέγχοι τα πυκνά δάση.
Μιά, δυο, τρεις φορές, ο άπαίσιος
ήχος έφτασε στ' αυτιά των πρ-
σινων πολεμιστών κι ύστερα, από
μακριά, μέσα απ' τα δάση, άντή-
χησε μια όμοια άπάντησι.

Σχεδόν άμέσως άρχισαν να άν-
τηρούν από κάθε σημείο άγρια
οδυλιαχτά, ώσπου ή γή φάνηκε να
τρέμει απ' το φορικό αντίλαλμά
τους.

Οι πράσινοι πολεμιστές κύττα-
ζαν νευρικά γύρω τους. Δεν ήξε-
ραν το φόβο, όπως τον νιώθουν
οι άνθρωποι της γής, άλλ' αυτοί
οι στοιγγοί, άφραστοί ήχοι, έκαναν
τα νεύρα τους να τεντώνονται.

Σαφινικά, ή μεγάλη πύλη του
τείχους, άπέναντι απ' την πλατ-
φόρμα, άνοιξε διαπλάτη και ο
Κάροθρις, που έξακολουθούσε να
τρέχει, είδε τον πιο παράξενο
στρατό που είχε αντίκρύσει ποτέ
του. Οι πολεμιστές ήταν πανύψη-
λοι, με μακριά κόκκινα μαλλιά
και άσπρο δέσμα. Άντί για τα συ-
νηθισμένα, μοντέρνα όπλα, κρα-
τούσαν μεγάλα τόξα και άσπρα-
φερέα άσπιδες. Και δίπλα στον
καθένα τους, προχωρούσε, μουν-
γίζοντας άπειλητικά, ένα μπάθ.
Ένα απ' τα άγρια μοντάκια του
"Αση!

Ο νέος δεν πρόλαβε να δει τί-
ποτα περισσότερο, γιατί είχε φτά-
σει πιά άνάμεσα στους πράσινους
πολεμιστές. Πρώτη τον πρόσεξε ή
Θούβια κι άν δεν ήταν τόσο άπα-

σχημένος, ο Κάροθρις θα λιά-
βαζε στο βλέμμα της όλη τη λα-
τρεία που ένοιωσε γι' αυτόν. Πρίν
μπορούσε να τον σταμάτηση κανείς,
ο νέος πρίγκιπας βρόθηκε μ' ένα
πήδημα πάνω στην έξέδρα.

Κάτω είχε ξεσπάσει σωστή γό-
λασι. Οι πράσινοι πολεμιστές άνέ-
βαιναν βιαστικά στα ύψοςγιά τους,
που είχαν πανικοβληθή απ' το πλη-
σίασμα των θηρίων. Τα άφηνια-
σμένα τους χρεμετισματα άνακα-
μάνονταν με τα μουνγρητά των
μπαθών και τις κροανγές των ανθρώ-
πων.

Μόνο δυο απ' τους φρουρούς,
που στεκόντοσαν μπροστά στα
σκαλοπάτια της έξέδρας, όμησαν
για να άντιμετωπίσουν τον Κάρ-
θορις. Άλλά τα μαθηματα ξερα-
σίζαε που είχε δώσει στο γυνί του
ο Τέσρον Μόργκαν, δεν είχαν
πάει χαμένα. Κι άλλωστε, ο θυ-
μός που έβραζε στο στήθος του
Κάροθρις, ήταν τόσο άγριος, ώ-
στε θα μπορούσε να νικήση τους
αντιπάλους του, άκόμη και με γυ-
μνά χέρια. Οι δυο φρουροί κλη-
στήκαν στο χόμα, που μπορούσαν
να καταλάβουν καλά-καλά από που
τους είχαν έρθει τα χτυπήματα.

Χωρίς να χάση στιγμή, ο νέος
βρόθηκε μ' ένα πηδημα μπροστά
στη Θούβια, καλύπτοντας την με
το κορμί του και γροηόνοντας με
το βλέμμα τον άνθρωπο που είχε τολ-
μήσει να τη χτυπήσει.

Ο Χόρταν Γκάρ ήταν έτοιμος
να πηδήσει απ' την πλατφόρμα στη
ράχη του ύψοςγνίου του, για να ά-
δηγήση τους άντρες του στη μά-
χη. Ήταν σίγουρος πως οι φρου-
ροί θα έπιαναν τον άγνωστο λευ-
κό και θα τον κρατούσαν, ώσπου
να έπιστρέψη για να τον δικάση.
Βλέποντας όμως τους ανθρώπους
του σκοτωμένους, σταμάτησε και
γύρισε ν' άντιμετωπίση ο ίδιος το
νέο. Άλλά, εκείνη τη στιγμή, οι
άξιοματικοί του του φώναξαν πως
έποεπε να βιασθή, γιατί ή άντε-
πίθεσι των πολιορκημένων κατοί-
κων είχε δημιουργήσει μια πολύ
σοβαρή κατάσταση.

Ο Χόρταν Γκάρ διάταξε για έ-
να δευτερόλεπτο.

— Θα λογαριαστούμε μετά τη
μάχη! μούγκρισε, τέλος.

Ο Κάροθρις προσπάθησε να
τον σταμάτηση, αλλά εκείνος κάλ-
παζε κι' όλας προς το σημείο της
συνχρυσίσεως.

Ή Θούβια και ο νέος πρίγκι-
πας έμειναν μόνοι τους. Άνάμεσα
στην έξέδρα και στο τείχος της
πόλεως, ξετινιγόταν μια φοβερή

μάχη. Οι άσπροι πολεμιστές, όπλι-
σμένοι μόνο με τα τόξα τους κι
ένα είδος μικρού, πολεμικού τοε-
κουριού, ήταν σχεδόν άνυπεράσπι-
στοι μπροστά στις ακτίνες θανά-
του των αντιπάλων τους. Μά φαί-
νεται πως τα μπαρά τους βέλη έ-
καναν καλά τη δουλειά τους, για-
τί οι πράσινοι έπεσαν συνέχεια
σε θερισμένα στάχνα.

Άκόμη μεγαλύτερη κατάσταση
προκαλούσαν τα μπαθ. "Ομοιού-
σαν μέσα στις γρομμές των πρ-
σινων, τους πετούσαν από τα ύψο-
γύγια και τους ξεσίζαν. Ήταν
ένα τεράστιο κοπάδι, εκατοντάδες
όλοκληρες, και δεν τα σταμάτω-
σε τίποτα. Ο θόρυβος της μάχης,
άντι να τα φοβίση, τα έξαγόρνω
περισσότερο. Κι άλλωστε, οι το-
ξότες δεν λιγώστεναν, παρά τις ά-
πώλειές τους, γιατί από τη μεγά-
λη πύλη έβγαιναν συνέχεια και-
νούργιες έφεδροίς. Άπορούσε κα-
νείς, που ήταν κομμένη τόσες ώ-
ρες όλη αυτή ή ανθρωποθάλασσα.

Μπροστά στην άριθμητική ύπε-
ροχή των λευκών και την άγριότη-
τα των μπαθ, οι πράσινοι έχασαν
το κοινόγιο τους κι' άρχισαν να
ύποχωρούν, ώσπου ή έξέδρα, που
πάνω της στεκόταν ή Θούβια κι'
ο Κάροθρις, βρόθηκε στο έλικεν-
τρο της μάχης.

Τους φανόταν σωστό θαύμα,
πως δεν είχαν χτυπηθή άκόμη ά-
πό κανένα βέλος, κι' όταν οι γρομ-
μές των πράσινων έσπασαν έντε-
λως κι' έβγαλαν άρχισαν να τρέ-
χουν πανικόβλητοι για να σωθούν,
οι δυο νέοι άλληλοχτυπάτηκαν, μιλ-
πορώντας να πιστέψουν στην κα-
λή τους τύχη.

Μπροστά στα πόδια τους, άπλω-
νόταν το πεδίο της μάχης, γεμά-
το σκοτωμένους. Μερικά μπαθ,
που δεν είχαν άκολουθήσει τους
τοξότες στο νινιγι των πράσινων,
τριγύριζαν άνάμεσα στα πτώματα,
ζητώντας τροφή.

Πιά τον Κάροθρις, το πιο πε-
οίεργο σ' αυτή τη μάχη ήταν οι
φοβερές απόλειες που είχαν προ-
καλέσει στους έχθρους τους οι ύ-
περασπιστές της πόλεως, παρά τον
άσημαντο όπλισμό τους. "Όπου κι'
άν κύτταζε, δεν έβλεπε ούτε έναν
πληγωμένο πράσινο, ενώ τα κορ-
μιά των σκοτωμένων σκέπαζαν την
κοιλάδα. Πως ήταν δυνατόν να
προκαλούν άμείσως το θάνατο τα
πρωτόγονα βέλη; Ή μόνι έξήγη-
σι, ήταν πως είχαν δηλητηριασμέ-
νες αίμας. Άλλά και πάλι...

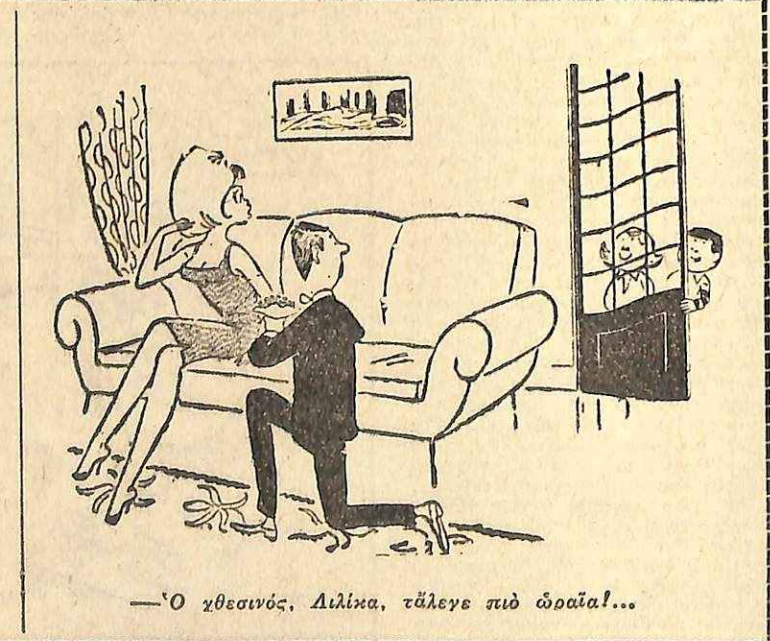
Ο θόρυβος της μάχης έσβυσε
στά βάθη του δάσους. Μέσα στην
άπόλυτη σιωπή που άκολουθήσε,
δεν άκουγόntonσαν πιά, παρά τα
γογγύσματα των μπαθ.

Ο Κάροθρις γύρισε στη Θού-
βια, Μέγχοι εκείνη τη στιγμή, δεν
είχε μιλήσει κανείς τους.

— Που βρισκόμαστε; τη ρώ-
τησε.

Ή κοπέλλα τον κύτταξε, άπορη-
μένη. Ή παρουσία του σ' αυτό το
μέρος, που της ήταν έντελως ά-
γνωστο, τη βεβαίωσε πως ο νέος
ήταν ένοχος για την άπαγογή
της. Πως άλλωστε θα ήξερε τί δρό-
μα είχε άκολουθήσει το άεροσκά-
φος, που την είχε άρπάξει απ' το
παλάτι του πατέρα της;

— Ο πρίγκιπας του Κάλισθαο
πρέπει να το ξέρη αυτό καλύτερα
από κάθε άλλον, άπάντησε. "Πο-
θε μέγχοι εδώ, με τη θέλησή σου,
ένώ έμένα με έφεραν αιχμάλωτη,
— "Ποθα με τη θέλησή μου από
το "Αανθορ, μέγχοι εδώ, άκολου-
θώντας τα ίχνη του πράσινου πο-
λεμιστή που σε αιχμάλωτησε, έξη-
γησε ήρεμα ο νέος. Μά, όταν έ-
γινε ήρεμα ο Κάλισθαο, κατευθυ-
φινγα από το Κάλισθαο, κατεβήκα,
νόμενα στο Πτάρθ και χωρίς να το
χώρις να το θέλω και χωρίς να το
ξέρω πως, πάνω απ' το "Αανθορ,
— Θέλεις να πής, πως πήγαίνες
να έπισκεφτής τον πατέρα μου;
ρώτησε ειρωνικά ή Θούβια.

— Θέλετε να σας την κάνω εύκοι χρόνια νεώτερη;
— Ζωγράφος είστε εσείς ή αισθητικός χειρουργός;

— Ο χθεσινός, Λιλίκα, τάλεγε πως ώραία!...

★ Για τη διατροφή του βρέφους μη
κάνετε επικινδύνους πειραματισμούς.

ΓΙΩΤΗΣ

ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ

ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ

★ Παρασκευάζονται από τις εκλε-
κτότερες πρώτες ύλες. ★ Έπεξερ-
γάζονται και συσκευάζονται διά
τελειώς αυτόματων μηχανημάτων

ΓΙΩΤΗΣ

30

ΧΡΟΝΙΑ

ΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

★ ΤΑ ΜΟΝΑ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΜΕΝΑ ΕΝ ΚΕΝΩ

πορεί. Θα σου μιλήσω με απόλυτη ειλικρίνεια. Όσο κι' αν σέβουμαι τον πατέρα σου και τον Βίλ Κούλαν, όσο κι' αν ξέρω πως, αν έχανα κάτι τέτοιο, θα οδηγούσα σε σύγυρο πόλεμο την πατρίδα μου, αντίθετα σε δυο απ' τα δυνατότερα κράτη του Άρη, δε θα διάταζα να σε κλέψω απ' το Πτάροθ, αν μου έδινες να καταλάβω πως το ήθελες κι' εσύ. Με τα λόγια σου, εκείνο το βράδυ, στύν κηπο του παλατιού, δε μου άφησαν καμμία έλπίδα. Κι' έτσι, βρισκόμενα τώρα εδώ, όχι για δικό μου λογαριασμό, αλλά σαν ταπεινός υπηρέτης σου και σαν φίλος του άντρα που πρόκειται να σε κάνει γυναίκα του, αποφασισμένος να θυσιάσω ακόμη και τη ζωή μου για να σε σώσω και να σε οδηγήσω σ' αυτόν. Σ' αυτόν που θα σε πάει από μένα—πρόσθεσε πικρά.

Η Θούβια τον κίτταξε κατάματα για λίγες στιγμές. Τό στήθος της άνεδοκατέβαινε κάτω απ' το λεπτό χιτώνα, προδίνοντας τη συγκίνησή της. Έκανε ένα βήμα προς το μέρος του. Τα χείλια της άνοιξαν, σά να ήθελε να πη κάτι, βγαλμένο απ' τα βάθη της καρδιάς της. Μά ξαφνικά, κατάφερε να δαμάσει αυτό που την συγχλόινε.

Οι μελλοντικές πράξεις του ποιήγχητα του Κάλσιβαρ θα αποδείξουν αν ήταν πραγματικά έντιμες οι προθέσεις, που τον οδηγούσαν μέχρι εδώ, είπε ψυχρά.

Ο τόνος της πλήγωσε το νέο, όσο και η ύποψια που έδειχναν τα λόγια της. Είχε έλπίσει πως θα τον πίστευε, πως θα του έδειχνε τουλάχιστον λίγη ευγνωμοσύνη για τους κινδύνους που διέτρεξε για χάρι της. Μά το μόνο που δεχόταν, ήταν ένας παγωμένος ύπαινιμος.

Για μία στιγμή, τα μάτια του άστραψαν από θυμό, αλλά άμέσως συγκρατήθηκε, άνασχεσε τους δυνατούς ώμους του και χαμογέλασε, τάχα άδιάφορα.

Τώρα ήταν η σειρά της Θούβια να πληγωθή. Δεν είχε μιλήσει έτσι για να τον προσβάλει κι' ούτε τη ύπηρεη πιά στην καρδιά της η παραισιολογία της. Μά ήθελε πώς, αν τον άφηνε να μαντέψει τα αίσθηματά της, τίποτα δε θα μπορούσε να τον εμποδίσει απ' το να πέσουν ό ένας στην άγκαλιά του άλλου. Κι' αυτό ήταν κάτι που δεν έπρεπε να γίνει, άφου ό πατέρας της είχε διαλέξει πιά τον άντρα που θα της έδινε.

Αλλά γιατί γελοῦσε έτσι χοροϊδειτικά τώρα; Τί ήθελε να της δείξει; Πώς δεν τον πολυένοιαζε κι' αν δεν τον αγαπούσε;

Φυσικά, δε μπορούσε να ξέρη πόσο φοβερή προσπάθεια είχε κάνει ό νέος ποιήγχητας, για να κρύψει την πίκρα του, και πως προσπαθούσε άπλως να διώξει τη θλιβεή σκέψη ότι θα έσωζε την αγαπημένη του για να την άποκτηση κάποιος άλλος...

Συναγούρισε στην πρώτη του έρώτησι:

— Ποῦ βρισκόμαστε; της είπε. Δεν είχα άκούσει ποτέ γι' αυτήν την πολιτεία.

— Ούτε εγώ, άπάντησε η Θούβια. Μέσα στο άεροσκάφος, άκουσα τους στοασιώτες που με έλεψαν να άναφέρουν το όνομα Άανθοο. Σκέφτηκα, λοιπόν, πως αυτή πρέπει να ήταν η άρχαία πολιτεία, που προσγειώθηκε λίγο άργότερα. Αλλά δεν έχω ιδέα για το πού βρισκόμαστε τώρα.

— Όταν γνωρίσουν οι τοξότες, θα τα μάθουμε όλα, είπε ό Κάροθος. Άς ελπίσουμε πως θα μάς φρεθοῦν φιλικά. Σέ ποιά φυλή να άνήκουν άραγε; Νόν στις παλιές τοιχογραφίες των έορμιον πολιτειών του πεθαμένου άκεανού, είχα ξαναδῆ αυτή την άσπρη όάσα με τα κόκκινα μαλλιά. Είναι δυ-

ΠΟΙΗΓΧΗΤΕΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 943

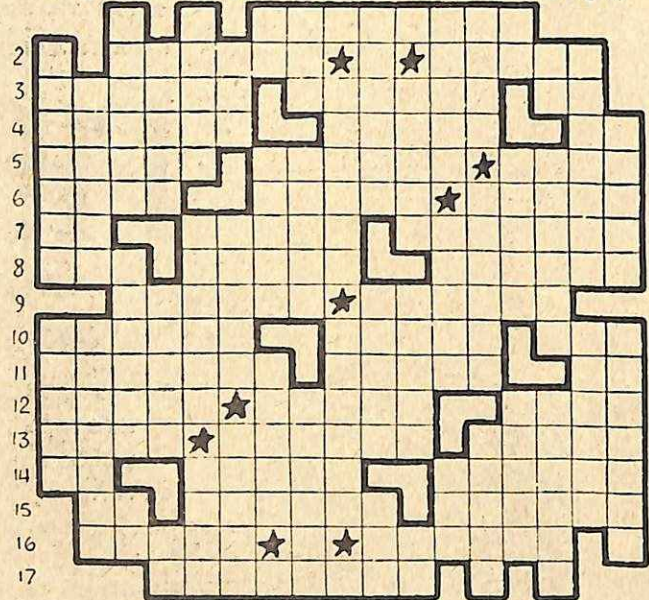
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Ή κακή του λειτουργία προκαλεί πόνο και διάφορες ένοχλήσεις.
- 2 Δύσκολη οικονομική θέσι. — Τά πρόσωπα αυτά ζούν μία ζωή κάθε άλλο παρά ύποδειγματική.
- 3 Μέρος τοῦ σπιτιού. — Προλέ-

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 Άκούραστα. — Δεν μπηκαν στην τελευταία τους κατοικία.
- 2 Παρουσιάζουν κενά (θελ.). — Ένας όρρος προφύλασσει από αυτή την άρρώστεια.
- 3 Παίρνουν και δίνουν χρήματα. — Έμειναν χωρίς συντροφιά. — Δείχνει.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

γει το μέλλον. — Άριθμητικόν.

- 4 Στρατηγός του Μ. Άλεξάνδρου. — Σκοπευτική έπιτυχία. — Πρόθεσις (μπροστά σε φωνήεν).
- 5 Νοσοκόμες με ειδικότητα. — Παράμελῶ. — Άποτελεί μέρος σπιτιού.
- 6 Ήρωε της Τροίας. — Τά... μουστάκια του σταριού. — Συστολή.
- 7 Άρθρο. — Ένα από τα τέσσερα, που έχει κάθε άνθρώπος. — Προορίζονται για ύποζυγια.

- 8 Έκεί έρισκόταν το χρυσόμαλλο δέρας. — Υποθέτω, νομίζω. — Έχει μία μεγάλη καμπούρα, άπόλυτα φυσιολογική.
- 9 Προορίζεται για γλυκίσματα. — Θηρίο (θηλ.).

- 10 Δε χαίρει έκτιμήσεως το πρόσωπο αυτό. — Πόλις και λιμάνι της Βουλγαρίας. — Έδωσε το όνομά του σε μία διαστροφή.

- 11 Έργάζονται στα σύνορα και στα λιμάνια (καθαρ.). — Άρχαίες μαρμαρίνες στήλες με κεφαλή θεού. — Άρθρο.

- 12 Πρόσωπα, άνθρωποι. — Γεωργία... ψευδώνυμο Γαλλίδος μυθιστοριογράφου. — Παρά τη θέλησή του (ούδ.).

- 13 Έχει το χρώμα της στάχτης (θηλ.). — Το σύμπτω, η πλάσις. — Άγνωστος, άσημα.

- 14 Υποθέσεων άρχη. — Άσυνλόγιστα. — Έργασσι των γεωργών.

- 15 Ζη και κινείται. — Προορίζεται για κολύμπι. — Άνθητά λόγια (καθαρ.).

- 16 Έδωσε το όνομά του σε ένα έλληνικό κόλπο. — Άποτελεί μέρος της κεφαλής.

- 17 Δε χαρακτηρ, είναι ανισόρροπος.

- 4 Είδος πιθήκου της Άφρικής. — Άφωγα. — Αίγυπτιακή θεότης.

- 5 Δέρματα ζώων. — Άμυαλα, άνόητα. — Δεν έρσκεται στη θέσι του.

- 6 Άφρικανός φύλαρχος. — Όρρα άνηθ. — Ρήμα που θυμίζει μαθητικά χρόνια.

- 7 Νότα. — Βρίσκεται στη θέσι του (ούδ.). — Δε λείπει από κανένα πλοιο.

- 8 Διπασιαζόμενο σάς μεταφέρει στη ζούγκλα. — Τέτοια έδωφ μενουν άκαλλιέργητα. — Παρασέρβουν εκεί πολλοί Ά. θηναίοι.

- 9 Μένω άπρακτος. — Γάλλος γιαντρός από το Μπορντώ, που τιμήθηκε με το έραείο «Ό. σιρς».

- 10 Μικρό κομψό και χαριτωμένο (γαλλ.). — Χρησιμοποιείται στη μαγειρική. — Άρχικά όργανισμός.

- 11 Ναυτική θάσις της Ν. Ίταλίας. — Θεός και πλανήτης. — Μοιάζει με κλωστή.

- 12 Παρουσιάζω κάποιο άνοιγμα. — Πόλις της Μ. Άσίας. — Επίρρημα: συγχρόνως.

- 13 Βουνό της Θεσσαλίας. — Υ. πάσχουν ακόμα τέτοιες φυλές, πάνω στον πλανήτη μας (καθαρ.). — Βοήθεια.

- 14 Ίρλανδός συγγραφέας. — Μισέλ... Γάλλος ήθοποιός. — Ά. ποθέλω, άποσκοπώ.

- 15 Συμπλεκτικός σύνδεσμος. — Κάτι πολύτιμο. — Πόλις της Ίταλίας, στην Τοσκάνη, με θιομηχανία έπιπλων.

- 16 Άπόρρητα. — Άδυναμία.

- 17 Τίλος σε χώρες της Άνατολής. — Κραδασμός.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ή λύσις τοῦ 942
στή σελ. 76

νατόν να βρισκόμαστε μπροστά σε μία πόλι που κατόρθωσε να επιζήσει τόσους αιώνες σ' αυτή την άπομονωμένη περιοχή του Άρη; Η Θούβια κίτταξε προς το δάσος, που είχε καταλή τον προάνους και τους τοξότες. Κάθε τόσο, έφτανε από πολύ μακριά το άπασιο γρύλλισμα ενός μπάνθ ή κάποιος πυροβολισμός.

— Περιέργο πως δεν γύρισαν άκόμη παρατήρησης ή ποιγήγχισησα.

— Και δεν άφησαν πίσω πληγωμένους συντρόφους τους, συμπλήρωσε ό Κάροθος. Όσοι έπεσαν κοντά στο τείχος, μπορεί να σύβηχαν μέσα στην πόλι. Μά οι άλλοι; Μπορεί ποτε να τους πήραν μαζί τους;

Κίτταξαν κι' οι δύο την περιοχή που ποιν από λίγο λυσσοματώσε η μάχη. Τά μόνα ζωντανά πλάσματα που άπόμειναν εκεί, ήταν τά άγρια μπάνθ.

Ο Κάροθος έριξε μία έκπληκτη ματιά στη Θούβια.

— Δεν υπάρχουν ούτε σκοτωμένοι τοξότες! πρόφερε με πνιγμένη φωνή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Τά μάτια της κοπέλλας άνοιξαν διάπλατα.

— Άδύνατον! φώναξε. Πριν από λίγο άκόμη, έβλεπα με τα μάτια μου εκατοντάδες πτώματα τοξότων.

— Έξαφανίστηκαν, είπε ταραγμένος ό νέος. Δεν άπομένουν παρά τά μπάνθ και τά μισοφαγωμένα κομμά των πρσίονων.

— Φαίνεται πως έστειλαν άνθρώπους απ' την πόλι να μεταφέρουν τους πληγωμένους και τους νεκρούς, την ώρα που μιλούσαμε, παρατήρησε η Θούβια.

— Θα χρειάζονταν πολλές άρες για να μεταφέρουν όλα εκείνα τά πτώματα, που βλέπαμε ποιν από μερικά λεπτά, άπάντησε ό Κάροθος. Όχι, όχι, δεν υπάρχει καμμία εξήγησι σ' αυτό το άπίστευτο φαινόμενο!

— Έμειναν για λίγο σιωπηλοί κι' οι δύο.

— Έλπιζα, είπε μετά η Θούβια, πως θα μπορούσαμε να βρούμε καταφύγιο κοντά σ' αυτούς τους λευκούς ανθρώπους. Άν και πολέμησαν με μεγάλη έπιτυχία, δε μου έδωσαν την έντύπωσι σκληρών ανθρώπων. Ήμωνα έτοιμη να προτείνω να μπουμε άμέσως στην πόλι τους, αλλά τώρα πιά δεν ξέρω αν μπορούμε να έμπιστευτούμε σε μία φυλή, που οι νεκροί της εξαφανίζονται σά να τους κατάπιε η γη!

— Άς δοκιμάσουμε, άπάντησε ό Κάροθος. Όποσδήποτε, δε θα είμαστε σε χειρότερη θέσι μέσα στο τείχος, απ' όσο είμαστε απ' έξω. Έδώ, κινδυνεύουμε να πέσουμε στα νύχια των μπάνθ ή των πρσίονων. Οι κάτοικοι της πόλεως, είναι τουλάχιστον όμοιοι με μάς στο παρουσιαστικό...

Τό μόνο που με κάνει να διστάζω, είναι πως θα χρειαστεί να περάσουμε άνάμεσα από τόσα θηρία. Άν μάς έπιτεθούν, το σπαθί μου δε θα μωρέσει να σε σώσει.

— Δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι για μένα, χαμογέλασε η ποιγήγχισησα. Σου υπόσχομαι πως τά μπάνθ δεν πρόκειται να με πειράξουν, ούτε κι' εμένα εφ' όσον θα στέκεσαι πλάι μου.

Και ποιν προλάβει ό νέος να την έμποδισή, κατέβηκε τά σκαλοπάτια και προχώρησε στο αιματοβαμένο πεδίο. Ο Κάροθος την άκολούθησε.

Δεν είχαν προλάβει να κάνουν ούτε δέκα βήματα, όταν ένα μπάνθ σήκωσε το κεφάλι του απ' το πτώσήμες και τους διέκρινε, μα που έξωκίσε και τους διέκρινε. Έβγαλε ένα άγριο μονγκρητό και άρησε προς το μέρος τους. Πέν-

τε-ξη άλλα το μμήθηκαν.

Ο Κάροθος τράβηξε το μακρύ σπαθί του. Η κοπέλλα του έριξε μία γοήγορη ματιά. Είδη την άποφασιστικότητα, που άστραφτε στα μάτια του, και το άφοδο χαμόγέλο του, που περιφρονούσε το θάνατο κι' η καρδιά της σκίσησε. Ο έρωτας ενός τέτοιου παλληκαριού ήταν πραγματικά τιμή για κάθε γυναίκα.

— Βάλε το σπαθί σου στη θήκη του, του είπε. Δε σου υποσέθηκα πως δε θα μάς πειράξουν τά μπάνθ; Κίτταξε!

Και προχώρησε άποφασιστικά προς το θηριο που βρισκόταν κοντύτερα. Ο Κάροθος ήταν έτοιμος να πηδήσει μπροστά, προστατεύοντας την με το χορμί του, αλλά εκείνη άκανε μία έπιτακτική χειρονομία, απαγκάζοντάς τον να σταματήσει. Έκπληκτος, την άκουσε να μιλά στα μπάνθ με χαμηλή, τραγουδιστή φωνή, προφέροντας μελωδικούς ήχους χωρίς καμμία έννοια.

Άμέσως, τά μεγάλα κεφάλια των ζώων σηκώθηκαν και τά άστραφτερά τους μάτια χαρμώθηκαν στη λεπτοχαμομένη, χορητοστική σιλουέττα. Η Θούβια σταμάτησε. Τότε, τά μεγαλόκομα θηρία άρχισαν να προχωρούν προς το μέρος της, άργα και διστακτικά. Η ποιγήγχισησα τους ήλπιζε πάλι, αυτή τη φορά πιο έπιτακτικά. Τά άγρια σαρκοσάγα έσκυψαν τό κεφάλι τους, χαμηλώσαν τις φωνητώτες άδρές τους κι' έφτασαν, σχεδόν σερνάμενα, μέχρι τά πόδια της, σαν πιστά σκυλιά.

Η Θούβια γύρισε κι' όδήγησε το κοπάδι μέχρι το σημείο που στεκόταν ό Κάροθος. Τά μπάνθ μούγκρισαν άπειλητικά καθώς πλησίαζαν το νέο, αλλά μερικές άσπρηές λέξεις της Θούβια τά έκαναν να ήσυχάσουν πάλι.

— Πως τά κατάφερες, αυτό; φώναξε κατάπληκτος ό Κάροθος.

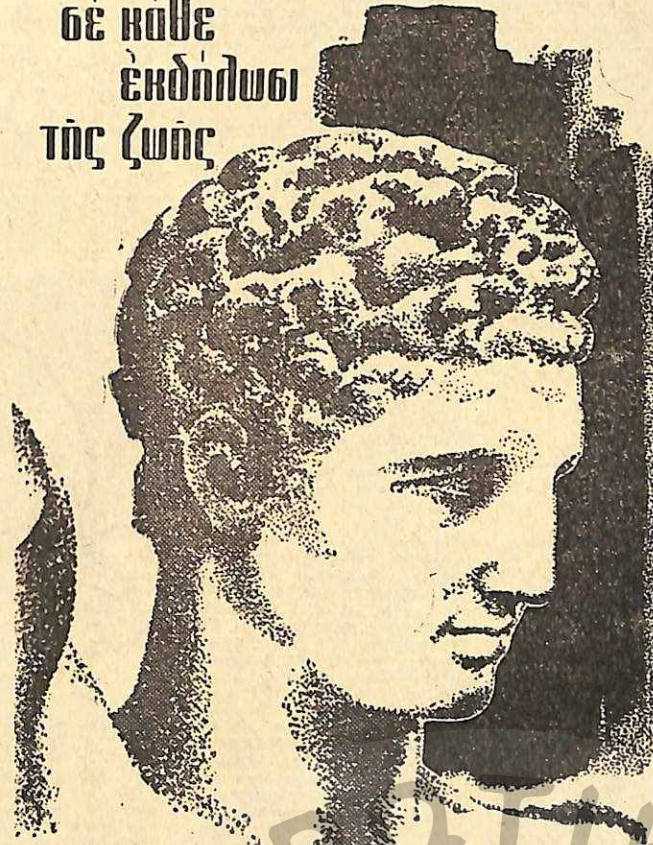
— Είναι ένα μυστικό, που τό έφωρον μόνο οι Βίλ του Πτάροθ και οι άπόγονοί τους, άπάντησε η κοπέλλα. Με έμαθαν από πολύ μικρή να δαμάζω τά μπάνθ με τό βλέμμα μου και τους περιεργους ήχους που κι' άκουσες να προφέρω. Μη με ρωτάς τίποτα περισσότερο. Ο-με άποκτήσω σύγγυο, θα του διδάξω την τέχνη κι' εκείνος, με τη σειρά του, θα τη μάθει στα παιδιά μας.

Ο Κάροθος δεν έπέμεινε περισσότερο. Η κοπέλλα γύρισε πάλι στα μπάνθ και τους είπε κάτι, που τά έκανε άμέσως να σκορπίσουν και να γυρίσουν, μονγκρίζοντας, στην άνυχη λεία τους. Οι δυο νέοι συνέχισαν το δρόμο τους προς τη μεγάλη πόλι της παράξενης πολιτείας. Καθώς προχωρούσαν, ό Κάροθος κίτταζε τά πτώματα των πρσίονων πολεμιστών, που δεν είχαν φραγωθεί άκόμη απ' τά θηρία και, ξαφνικά, μία κραυγή έσφυγε απ' τα χείλη του.

— Κίτταξε εδώ, Θούβια, είπε αστιστομένος. Κανένας από αυτούς τους σκοτωμένους δεν έχει πάγω τον την παραισιολογία, ούτε καν μία γρατζουνιά. Κι' όμως, είδα με τα μάτια μου τά βέλη που καρφωνόντουσαν στα στήθη τους και τά τεκεορία που τους έσπασαν τά κρανία! Πως έκλεισαν οι πληγές; Ποιό χέρι εξαόρφωσε απ' τις άαρχες τους τά θανάσιμα βέλη;

Όσο γενναίος κι' αν ήταν, ό νέος έννοιωσε ένα παγωμένο οίγος, μπροστά σ' αυτό το άνεξήγητο φαινόμενο. Κίτταξε προς τη σιωπηλή πόλι που άπλωνόταν μπροστά τους. Κανένα ίχνος ζωής δε στά τους. Κανένα ίχνος τείχος φανόταν πιά στο έορμη τείχος και τις ταράτσες των σπιτιών. Ο-καί ήταν βωτηγμένα στη σιγή, μία βαρεία, άπειλητική σιωπή. Κι' όμως, ό Κάροθος έννοιωσε να βα-

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ
ΥΠΟΡΧΕΙ
ΔΕ ΚΟΘΕ
ΕΚΔΗΛΩΣΗ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Για δους αγαποῦν την τέχνη
μία κλασική μορφή αισθητικῆς

...και στην περιποίηση των δοντιών

Binaca

Προϊόν μακράς μελέτης των έπιστημόνων συνεργατών της CIBA.

- Καθαρίζει άκόμη κι' εκεί που δεν μπορεί να φθάσει η βούρτσά.
- Έμποδίζει τον σχηματισμό πέτρας στα δόντια
- Ένεργεί άντισηπτικά.
- Έχει γεῦσι εύχάριστη και λεπτό άρωμα.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΘΑΝΤΟΚΡΕΜΑ

Binaca

ΕΠΕΛΗΘΗ ΜΕ ΤΗΝ
ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ

ζαίνουν πάνω του άδρατα βλέματα.

Έρριξε μία ματιά στη Θούβια. Η κοπέλλα προχωρούσε μηχανικά, με τά διεσταλμένα μάτια της χαρμωμένα στην άνοιχτή πόλι. Τό βλέμμα τους σαν να την ζήτησε. Τού χαμογέλασε και τον πλησίασε περισσότερο, άκουμπώντας τό χέρι της στο μπράτσο του.

Ο Κάροθος κατάλαβε πως κάτι μέσα της, που δεν μπορούσε να τό έλέγξει, ζήτησε την προστασία του. Τύλιξε τό μπράτσο του γύρω απ' τους ώμους της και διέσχισαν έτσι το πεδίο της μάχης. Ήταν πολύ άμφίβολο αν είχε καταλάβει η Θούβια πως την κρατούσε άγκαλιασμένη, τόσο που την είχε μαγνητίσει τό μυστήριο της παράξενης πολιτείας.

Σταμάτησαν μπροστά στην πόλι. Ήταν ένα τεράστιο κατασκεύασμα, και ό Κάροθος ύπολόγισε, από την άρχιτεκτονική του, πως έπρεπε να είχε χτιστεί σε μία άπίστευτα παλιά εποχή. Τέτοιες, κελικές πύλες έφτιαχναν μόνο σε πόλεις, που δεν ύπάρχον πιά όταν χτιστήκε το Άανθοο και τά άλλα λιμάνια του νεκρού άκεανού.

Καθώς στεκόγονταν, άπορώντας, οι δυο νέοι άκούσαν μία φωνή πάνω απ' τά κεφάλια τους. Κίτταξαν ψηλά. Ένας άντρας έσκυβε προς το μέρος τους, απ' την κορυφή του τείχους. Τά μαλλιά του ήταν κόκκινα και τό δέρμα του κάσαστρο και γλωστό, σαν να είχε μόλις συνέλθει από κάποια βαρεία άρρώστεια. Τό μέτωπό του ήταν πλατύ και τά μάτια του μεγάλα κι' έξυπνα.

Μιλούσε στην κοινή διάλεκτο των Άρειανών, αν και χρησιμοποιούσε μερικές άρχαίες λέξεις, ξεχασμένες πιά.

— Ποιοι είσαστε; ρώτησε. Καί τί θέλετε εδώ, μπροστά στην πόλι του Λοθάο;

— Είμαστε φίλοι, άπάντησε ό Κάροθος. Αυτή είναι η ποιγήγχισησα Θούβια του Πτάροθ, που την είχαν αιχμαλωτίσει οι πρσίονοι. Έγώ είμαι ό Κάροθος, διάδοχος του Κάλσιβαρ.

— Πτάροθ; Κάλσιβαρ; επανέλαβε δάσπιστα ό άντρας. Δεν έχω ξανακούσει ποτέ πως υπάρχουν τέτοια κράτη, ούτε πως υπάρχουν στην Άση άλλοι άνθρώποι, εκτός από τη δική μου φυλή και τις άδρές των πρσίονων. Που είναι χτισμένες αυτές οι πολιτείες που άγέφυρες; Άκόμα κι' απ' τον ψηλότερο πύργο μας, δεν είδαμε ποτέ άλλη πόλι, εκτός απ' τό έρειπωμένο Άανθοο.

Ο Κάροθος του έδειξε προς τά βορειο-ανατολικά.

— Πρός τά κει είναι το Πτάροθ και τό Κάλσιβαρ, άπάντησε.

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι του:

— Δεν υπάρχει ζωή πίσω απ' τους λόφους του Λοθάο, είπε με σιγνορία. Κανείς δε μπορεί να ζήσει στο βυθό του νεκρού άκεανού, εκτός από τους πρσίονους διάδοχους. Αυτοί κατάκτησαν όλοκληρο τον Άση, εκτός από τούτη την κοιλιά και τό Λοθάο. Έδώ άντιμετωπίζουμε τις επιθέσεις τους, από αιώνες άμέτητους, αν και κάθε τόσο κάνουν μία κινωφόνα προσπάθεια να μάς έξοντώσουν. Δε μπορώ να καταλάβω σε ποιά φυλή ανήκετε, εκτός κι' αν είσαστε άπόγονοι των σκλάβων που έπασαν οι πρσίονοι ποιν από εκατοντάδες χρόνια, τότε που έγιναν άπόλυτοι άρχιοι αυτού του πλανήτη. Μά έχουμε άκούσει πως κι' αυτούς τους σκλάβους άκόμα τους σφύτταναν, για να μην ύπάρχει άλλη όάσα εκτός από τη δική τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Κομμή και δημοση ή Ντανύ έχει ένθουσιάζει τους Λονδρέζους.

NTANY ROMPIEN

Η χαριτωμένη Γαλλίδα στάρ μιλάει με έναν Άγγλο δημοσιογράφο

Η NTANY ROMPIEN, η χαριτωμένη «πρέσβειρα» του γαλλικού κινηματογράφου σε έναν χώρο — ο οποίος αυτός της δόθηκε για τις πολυάριθμες επίσημες — αποστολές της σε έναν κράτη ως εκπροσώπου του γαλλικού κινηματογράφου — βρίσκεται και πάλι σε άγγλικό έδαφος. Κατωτέρω μεταφέρουμε τα κυριότερα σημεία από μία συνομιλία, που είχαμε μαζί της:

— Σας άρσει ο άγγλικος κινηματογράφος και τι είδους ταινίες του προτιμάτε περισσότερο;

— Χωρίς να θέλω να κολακεύω κανένα, επειδή βρίσκομαι σε άγγλικό έδαφος, πιστεύω ειλικρινά ότι ο άγγλικός κινηματογράφος βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του γενικού ενδιαφέροντος. Προσωπικά άναπα και θαυμάζω τις «αστυνομικές» άγγλικές ταινίες.

— Αν δεν κάνουμε λάθος, είναι η πρώτη φορά που έρχεστε να γυρίσετε ταινία σε άγγλικά στούντιο. Τι σας έκανε να δεχθείτε αυτή την πρόταση; Μήπως η ταινία, που θα πρωταγωνιστήσετε είναι «αστυνομική»;

— Όχι, δεν είναι «αστυνομική» και λυσιμάρτυς γι' αυτό. Είναι όμως μία πρωτότυπη και χαριτωμένη αστυνομική κωμωδία, με σεναριο παρμένο από το θεατρικό έργο του συμπατριώτη μου συγγραφέως Ζαν 'Αντουάν. Ο τίτλος της είναι «Το θάλας των ταυρομάχων» και συμπρωταγωνιστής μου θα είναι ο μεγάλος συμπρωταγωνιστής μου καλλιτέχνης Πιτερ Σέλλερς. Δεν είχα ποτέ τη χαρά να τον γνωρίσω προσωπικά, αλλά έχω παρακολουθήσει όλες τις ταινίες του, «αστυνομικές» και μη.

— Αν είχατε να διαλέξετε μεταξύ της καριέρας σας ως ηθοποιού και της καριέρας σας ως συγγραφέα και ηγέτης, ποιά θα προτιμούσατε περισσότερο;

— Κατ' αρχήν είμαι σύζυγος και μητέρα και κατόπιν ηθοποιός. Για μένα το πρώτο είναι το καλύτερο και το πιο ενδιαφέρον.

— Ο σύζυγός σας Ζωρζ Μαρσάλ είναι κι' αυτός ένας ηθοποιός. Μήπως το γεγονός αυτό σας αναγκάζει, καθώς και η πρώτη, να πιστεύετε

κάτι στον τομέα της χορευτικής τέχνης, τα εγκατέλειψαν όλα για να ακολουθήσουν στο «Κονσερβατοάρι» μαθήματα δραματικής τέχνης. Όταν πήρα το δίπλωμα της ηθοποιού, έκανα μερικές εμφανίσεις στο θέατρο «Βιέ Κο-λομπιέ» με επιτυχία. Και θα συνέχισα τη θεατρική μου καριέρα γεμάτη ένθουσιασμό και πίστι, αν δεν με ξεχώριζε αμέσως ο γνωστός Γάλλος σκηνοθέτης του κινηματογράφου Μαρσέλ Καρνιέ, που μου έδωσε το «κινηματογραφικό δάφνισμα» στην ταινία του «Οι πύλες της νύχτας».

— Από τότε μέχρι σήμερα, σε πόσες συνολικά ταινίες έχετε παίξει;

— Οι ταινίες στις οποίες έχω πάρει μέρος, είτε ως πρωταγωνίστρια, είτε ως στάρ είναι πολλές, νομίζω περισσότερες από 30 μέχρι σήμερα...

— Φυσικά, δε θα είχαμε την αξίωση να μας τις αναφέρετε όλες, αλλά, τουλάχιστον πέντε μας μερικές, τις τελευταίες σας και πιο ενδιαφέρουσες...

— Αναμεσα στις πρόσφατες και πιο ενδιαφέρουσες ταινίες μου είναι και οι: «Φρού-Φρού», «Παρί-Καρά», «Καλησπέρα, Παρίσι», «Καλημέρα», «Έρωτας», «Σχολείο Κοκοτών», «Ακολουθήστε με, νεαρέ», «Οι τοκίμομανείς», «Το μυστικό του Ιπποτου ντ' Εόν», «Η Γαλλίδα και ο Έρωτας» και άλλες.

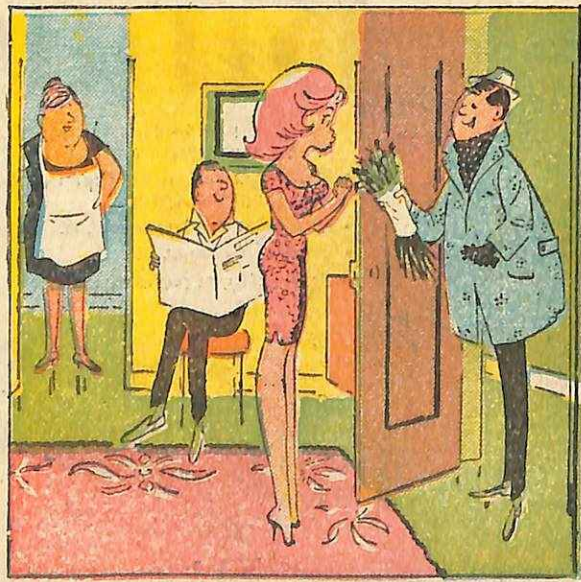
— Χάρην των Άγγλων θαυμαστών σας και αν δεν είχατε πολύ αδιάκριτοι, πέστε μας ακόμη κάτι από την ιδιαιτελική σας ζωή...

— Μία, σε ό,τι με ρωτήσατε, σας απαντώ. Τι άλλο να σας πω; 'Α, ναι, είμαστε παντρεμένοι 8 χρόνια με τον Ζωρζ και έχουμε δύο παιδιά, ένα αγόρι κι' ένα κορίτσι. 'Όσο για το σπίτι μας, αυτό βρίσκεται 40 μίλια μακριά από το Παρίσι, στο Μονφόρ λ' 'Αμωρ. 'Αλλ' επειδή η δουλειά και των δύο μας είναι συνεχώς στο Παρίσι, διατηρούμε κι' ένα διαμέρισμα σ' αυτό.

— Πάντως, με πρώτη ευκαιρία που παρουσιάζεται, παρ' όλο το ένα κι' ένα που έχουμε, τα παιδιά μας και πρόχουμε για το Μονφόρ. Είμαστε έμπειροι οδηγοί και συνηγορούμε ποιος θα φτάσει πρώτος...

— Εύχαριστούμε τη γοητευτική Ντανύ για την καλωσύνη, που είχε να μας δώσει όλες αυτές τις πληροφορίες και της ευχόμαστε καλή διαμονή στην Άγγλία.

TONY NORMAN

— Έμμενα μ' άρσει να κάνω πρακτικά δώρα, τη συνηθιστή. Άντι για λουλούδια, σας έφερα λουλούδια μερικά κομμουνιστικά!

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησοϋλες

ΥΣΤΕΡΑ από μία ανέφελη συζυγική ζωή 15 χρόνων, η Τζίνα Λο-μπρίτζιντα περνά τώρα μόνη της τις διακοπές της, στην 'Ελβετία, χωρίς το Γιουγκοσλαβό γιάτρο Μίλκο Σκόφικ, που ήταν πάντα η σκιά της. Αυτή δεν είναι όμως η μόνη απόδειξη πως το άνδρόγυνο δεν τ' πάει καλά. Για πρώτη φο-

Η 'Υβέτ Μιμιέ

ρά, από τότε που παντρεύτηκε η Τζίνα δήλωσε ότι στο εξής θα φροντίσει μόνη για την καριέρα της, δεδομένου ότι ο Μίλκο, ο μέχρι σήμερα καθοδηγητής της, την έκανε να διαγράψει πολλά σφάλματα, όπως π.χ. το ταξίδι στον Καναδά, που έγινε αιτία να χάσει την αγάπη των συμπατριωτών της και τις υποδείξεις να παύσει τα έργα χωρίς καλλιτεχνική αξία, που είχαν για αποτέλεσμα να μειωθεί το καλλιτεχνικό της γόνιμο.

Η Σούζυ Μ. Πάρκερ, που χώρισε το 1961 το Γάλλο δημοσιογράφο Πιέρ ντε λά Σάλ, είναι έτοιμη να ξαναπαντρευτεί με τον 'Αμερικανό συνάδελφό της

Μπράντφορντ Ντίλμαν, που υπεδύθη τον 'Α-ντο Φραγκίσκο της 'Ασίζης στο φιλμ «Με το σπαθί και το Σπαυρό», «Στά 30 χρόνια η λογική κάνει ένα γάμο πολύ πιο σίγουρο» δήλωσε η στάρ.

Ο Φράνκ Σινά-τρα δείχνει διαθέσεις να ξανασυμφιλωθεί με την χορεύτρια, που ο ίδιος λανσάρησε στο φιλμ «Κάν-Κάν». Το μόνο που κάνει τη Τζούλιετ Προύους (25 χρόνων) να διατάζει, είναι η απαίτηση του Φράνκ 'Αφίση την καριέρα της, για να τον παντρευτεί.

Κατά το αμερικανικό περιοδικό «Μάκ Κάλς» ο 'Ελβετός Πρίσλεϋ είναι ο πιο πλούσιος τραγουδιστής του κόσμου. Εκπαιδεύει τουλάχιστον δύο εκατομμύρια δολάρια το χρόνο (έναν χρόνο περισσότερα από τον Πρέσβη Κένεντυ) και οι οικονομίες του υπερβαίνουν τα 10.000.000 δολάρια.

Η σύζυγος του Ζάβ-Πώλ Μπελμόντο, 'Ελντόν, περιμένει ένα τρίτο παιδί. Τα δύο πρώτα παιδιά του ζευγαριού είναι κορίτσια και γι' αυτό ο Ζάβ-Πώλ δήλωσε: «Ελπίζω αυτή τη φορά να είναι αγόρι».

Ο Τζώρτζ Τσακίρης, που γυρίζει τώρα ένα φιλμ στο Μεξικό, μαζί με τον Γιούλ Μπέρν-νερ, θα πρωταγωνιστήσουν α-κολούθως σ' ένα καινούριο «μυστικό» με τον τίτλο «Καρναβάλι». Πρόκειται για μία νέα έκδοση της παλαιάς επιτυχίας της Λέσλυ Καρόν «Λίλη», που θα είναι αυτή τη φορά εμπλουτισμένη με περισσότερη μουσική.

Ο Μάρλον Μπράν-το θα υποδυθεί τον Μιχαήλ 'Αγγελο στο φιλμ «Α-γνία και έκστασις», που θα γυριστεί δάσει του άγνω-στου διέλλου του 'Ιρβίνγκ Στόν. Ο Σπένσερ Τρέισι, που άπολαυσε η ύ-γεια, έχει δειλυνθεί αισθη-τά στο τελευταίο καιρό, θα υποδυθεί στο φιλμ αυτό τον Πάπα 'Ιουλίο Β'.

Η 'Υβέτ Μιμιέ, η άποκαλυψή του φιλμ «Ένα φως στο σκοτάδι», γιόρτασε την 21η επέτειο των γενεθλίων της στη Χαβάη, όπου γύριζε το τελευταίο της φιλμ μαζί με τον Τσάρλτον 'Ηστον, τον Τζώρτζ Τσακίρη, τον Τζέιμς Ντάρρην και την Φράνς Νυγιέν. Η 'Υβέτ δεν είναι Γαλλίδα, όπως πιστεύουν πολλοί, αλλά γεννήθηκε στο Λος Άντζελες από Άγγλο πατέρα και Με-ξικάνη μητέρα.

Η Σοφία Λόρεν διατηρεί κι' εφέτος τον τί-τλο της πιο δημοφιλούς στάρ στη Γερμανία. 'Ακολουθούν κατά σειρά η Ντό-ρυς Νταϊν, η 'Ωντρεϊ Χέμ-πορν, η Λίζ Τάιμλορ, η Σίρλεϊ Μάκ Λέιν και η Τζίνα Λομπρίτζιντα. Η Λόρεν έχει καταρρίψει και το ρεκόρ αμείνων Ευρωπαϊ-σών στάρ: ένα εκατομμύριο δολάρια, για ένα φιλμ-πορν που μόνο η Λίζ Τάι-μλορ (Αμερικανίδα αυτή) είχε ζητήσει μέχρι σήμερα.

Μία και ο λόγος για γυναικείες, έρετε ποιες είναι οι άραιοτες, έρετε κατά σειρά τα δνόματά τους:

1) Σοφία Λόρεν (τά λαμπρότερα μάτια του κόσμου). 2) Μπρίτζιτ Μπάρντ (εξίστη στή-θος και ακαταμάχητη γοη-δία). 3) Γκρέις Κέ-λ-

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

λυ (τά ωραιότερα αυτή). 4) Ζακελίν Κένεντυ (θαυ-μάσια μαλλιά, που πλαισιώ-νουν ένα υπέροχο πρόσωπο). 5) 'Ωντρεϊ Χέμ-πορν (λεπτός μακρύς λαιμός). 6) Τζούλια Μήντ (τά ωραιότερα χείλη). 7) Μαργαρίτα της 'Αγγλίας (κλασικό μέτωπο). 8) Κίμ Νόβακ (άφουγ γραμμή γοφών). 9) Ντό-ρις Νταϊν (το ωραιό-τερο πρόσωπο με... φακίδες) και 10) Λίζ Τάιμλορ (χάρης και θηλυκότητα).

Η Τζεραλτίν Τσάπλιν, κόρη του Τσαρλς Τσα-πλίν, που σπουδάζει στη «Βασιλική Σχολή Μπαλέ-του» του Λονδίνου, δεν έχει το δικαίωμα να γυαίνει τα δάκρυα και για περισσότερη ασφάλεια ο πατέρας της δεν την άφησε να φτιάξει ούτε ένα θρασύνει έρσας.

Όταν πρό ήμερών έφτασε στην 'Ελβετία, για να περά-ση μερικές μέρες κοντά στους γονείς της, έβγαλε ένα θρά-συ μαζί τους και πήρε την άδεια να χορεύει τουιστ στο κέντρο, που θα πήγαιναν. 'Όσο για φόρεμα, έρχε-ξενά στη γκαρνταρόμπα της μητέρας της, που της πήγα-νε σαν γάντι. Μητέρα (Ο' 'Ονα) και κόρη μοιάζουν σαν άδελφές.

Ο Κάρυ Γκράντ θα είναι στο προσκήνιο του φιλμ «Μόνον οι Στάρ», ο πρώτος άνθρωπος, που φτά-νει στην 'Αφροδίτη, ένα πλα-νιτή που κατακίετα απο-κλειστικά από ωραιότερες γυναίκες.

Η χήρα του Τσαρλ-ς Λάτον αποκάλυψε ότι ο άντρας της άφησε ως την τελευταία του στιγμή να με-γαλώσει το μουστάκι του με την ελπίδα να παύει το ρό-λο του ταξιδιολογίου στο φιλμ «Λυκεία μου 'Ιρμα». Ο ρό-λος αυτός πάντα τον ένθου-σιαζε.

Σε ηλικία 56 χρόνων πέθανε στο Χόλλυγουντ ο σκηνοθέτης και παραγωγός Τζον Φάρρσο, σύζυγος της Μωρήν Ό' Σούλι-λ-βαν, από το 1936. Ο Τζών Φάρρσο, που υπέκυψε σε καρδιακή κρίση, άφηνε τη χήρα του με έξη παιδιά, που το πιο μικρό απ' αυτά είναι 11 χρόνων. Μερικές από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του Φάρρσο ήταν οι ακόλου-θες: «Ο γυρός του κόσμου σε 80 μέρες», «Βυθός χρόνια στο κατόρθο», «Ανδρέας Βα-κέρ», «Καλκούτα», «Χόντος», «Το καρδιά των σλαβών». Ο Κυκλοφορούν και πάλι φήμες ότι η Γκρέις Κέ-λ-λυ δε ξαναπαύει στον κι-νηματογράφο. Είναι αληθής πως οι υπήκοοι του πριγκι-πάτου ματαίωσαν τελικά την εμφάνισή της πριγκίπισσας τους στο φιλμ του 'Αλφρεντ Χίτσκοκ. Εκεί όμως η Γκρέις έπρόκειτο να υποδυ-θεί μία τυχοδιώκτρια, ενώ το-ώρα, στο νέο έργο της προ-τείνουν ένα ρόλο βασίλισσας. Πρόκειται για ένα ιστορικό φιλμ στο οποίο δύο βασίλισ-σες της θόδνης, η Γκρέις Κέλλυ και η 'Ελίζα-μ-πεθ Τάιμλορ θα υπο-δυθούν δύο ιστορικές βασι-λισσες που η μία έφερε αντιμέτωπες: την 'Ελισάβετ και τη Μαρία Στιούαρτ.

Η Γκρέις Κέλλυ δε δώ-ση στην 'Ελισάβετ, την παρ-θένο βασίλισσα, μία τελείως διαφορετική μορφή από κεί-νη, που της έδωσε πρό χρό-νων η Μπέττυ Νταϊν στο φιλμ «Η βασίλισσα 'Ελισά-βετ και ο Ιππότης του 'Ερ-σέ».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιές στα έλλη-νικά στούντιο

ΟΠΩΣ όλοι οι ξένοι, που έπισκεπτόνται τη χώρα μας, έτσι και ο Λεονίντ Μογκύ έμεινε ένθουσιασμέ-νος από την 'Ελλάδα και δήλωσε πως θα γυρίσει εδώ, όχι ένα, αλλά δύο προσε-χί του φιλμ.

Ο Λεονίντ Μογκύ, η με-τό πραγματικό του όνομα Λεονίντ Μαγκιλέσκι, γενή-θηκε στην 'Οδησσό στις 14

Ο Τζώρτζ Τσακίρης

Ιουλίου 1899. 'Ηρθε για πρώτη φορά σ' επαφή με τον κινηματογράφο το 1918, ο-ταν άρχισε να εργάζεται στα στούντιο Ντιμίτρι Χαριτό-νωφ. Το 1923 διορίστηκε δι-ευθυντής της υπηρεσίας έ-πικαίρων της Ουκρανίας και λίγο έργασασαν επίσημο- του κινηματογράφου της Μόσχας, όπου παρέμεινε μέ-λος του 1928. Το 1929 πη-γε στη Γαλλία, κι' άρχισε να εργάζεται αμέσως πα-ρουσιάζοντας το 1935 ένα πρώτο δείγμα της εργασίας του με το φιλμ «Μπακαρά». 'Ακολουθήσε «Ο μικρούλης με το παρθεναγωγείο» με τον Λουσιέν Μπαρόν και το άριστο γυρίσμα «Φυλακές χω-ρώνος στην 'Αθήνα και στη Γενεύη», έγραψε ο Σταθός Σερχάκος.

Ο 'Ανδρέας Νταβρά είναι έτοι-μος για πρόβα. Πρόκειται για ένα ψυχολογικό δράμα, το σεναριο του οποίου έγρα-ψε ο Βασίλης Καζαντζής και στο οποίο πρωταγони-στούν ο Δημ. Μυράτ, η Μά-ρια Κοντού, ο 'Ανδρέας Φι-λιππίδης, η Τασού Καθέ-δια, η 'Ελλη Φωτίου, ο Νί-κος Φάλης και ο Γιάννης Μαρinos. Το μουσικό του φιλμ, που θα προβληθεί συ-γχρόνως στην 'Αθήνα και στη Γενεύη, έγραψε ο Σταθός Σερχάκος.

Το 1940 πήγε στην 'Αμερι-κή, όπου παρέμεινε μέχρι το 1947, γυρίζοντας μεταξύ άλλων τα φιλμ «Βηθσάβες», «Δύο γυναίκες», «Δράσις στην 'Αραβία», «Τραγική ραντεβού», «Η νύχτα τε-λειώνει». 'Επαρμόζοντες στην Εύρωπη μας παρουσία-σε το 1950 ένα άλλο άρι-στούργημα του, το «Αύριο θα είναι πολύ άργα» λαν-σάροντας ένα καινούριο ά-στέρι, την Άννα-Μαρία Πιε-ράντζελι. 'Ακολουθήσαν τα φιλμ «Το παιδί μιας άλλης», «Αύριο ξεμερνώνει άλλη μέ-ρα», «Τα παιδιά του άμαρ-τωλού έρωτα», «Κατά μη-κός των περσοβίων» κ.ά., των οποίων δεν ήταν μόνο ο σκηνοθέτης, αλλά και ο σε-ναριογράφος.

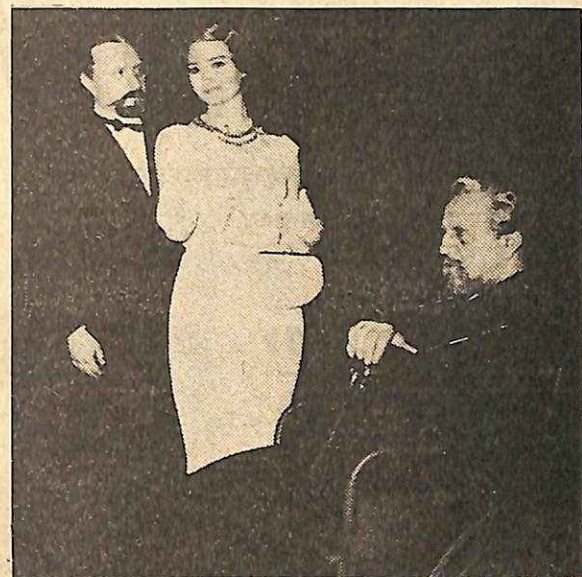
Το τελευταίο του φιλμ «Οι άνθρωποι θέλουν να ζήσουν», που ο Λεονίντ Μογκύ ήρθε να παρουσιάσει στους 'Αθηναίους, έχει κι' αυτό, όπως όλα του τα έργα, ένα κοινωνικό περιεχόμενο. Καταδικάζει τις έρευνες των ατομικών επιστημόνων, όταν δεν έχουν για σκοπό τους την καλύτερη ζωή της ζωής του ανθρώπου. 'Όπως σ' ό-λα του τα φιλμ, έτσι κι' ε-δώ ο Μογκύ, που θεωρείται από τους σκηνοθέτες, που λανσάρουν τα περισσότερα καινούρια άστέρια, μας παρουσιάζει ένα καινούριο νεαρό ζευγάρι με εξαιρετικό ταλέντο: τον 'Υβ Μάσ-σ' Ερ και την Ζακελίν 'Υέ.

Ο 'Ανδρέας Κατσηδάκης και η Μαίρη Λίνα θα έμ-φανιστούν μαζί και θα τρα-γουδήσουν το «Ερμιοκλή-σις» στο φιλμ του 'Ηλία Κα-ζάν «Αμερική-Αμερική». Το τραγούδι αυτό ηχογραφήθη-κε κιόλας σε δίσκους και θα κυκλοφορήσει σε λίγες με-ρες, εγκαινιάζει δε μία σει-ρά δίσκων, στους οποίους οι δύο καλλιτέχνες θα τραγου-δούν μαζί. Φυσικά η μουσι-κή όλων αυτών των τραγου-διών θα είναι του Μάνου Κατσηδάκη.

Ο 'Ανδρέας Κατσηδάκης και η Μαίρη Λίνα είναι έτοι-μοι για πρόβα. Πρόκειται για ένα ψυχολογικό δράμα, το σεναριο του οποίου έγρα-ψε ο Βασίλης Καζαντζής και στο οποίο πρωταγони-στούν ο Δημ. Μυράτ, η Μά-ρια Κοντού, ο 'Ανδρέας Φι-λιππίδης, η Τασού Καθέ-δια, η 'Ελλη Φωτίου, ο Νί-κος Φάλης και ο Γιάννης Μαρinos. Το μουσικό του φιλμ, που θα προβληθεί συ-γχρόνως στην 'Αθήνα και στη Γενεύη, έγραψε ο Σταθός Σερχάκος.

Το 1940 πήγε στην 'Αμερι-κή, όπου παρέμεινε μέχρι το 1947, γυρίζοντας μεταξύ άλλων τα φιλμ «Βηθσάβες», «Δύο γυναίκες», «Δράσις στην 'Αραβία», «Τραγική ραντεβού», «Η νύχτα τε-λειώνει». 'Επαρμόζοντες στην Εύρωπη μας παρουσία-σε το 1950 ένα άλλο άρι-στούργημα του, το «Αύριο θα είναι πολύ άργα» λαν-σάροντας ένα καινούριο ά-στέρι, την Άννα-Μαρία Πιε-ράντζελι. 'Ακολουθήσαν τα φιλμ «Το παιδί μιας άλλης», «Αύριο ξεμερνώνει άλλη μέ-ρα», «Τα παιδιά του άμαρ-τωλού έρωτα», «Κατά μη-κός των περσοβίων» κ.ά., των οποίων δεν ήταν μόνο ο σκηνοθέτης, αλλά και ο σε-ναριογράφος.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ο Κώστας Μουσούρης ή 'Αλ. Λαδικού και η Βογιά-τζη, όπως εμφανίζονται σε μία χαρακτηριστική σκη-νή του έργου «Φώτο - φίνες».

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΚΑΠΩΣ πρόωρα άρχισαν οι ζεμάσεις για τη θεατρική σεζόν. 'Ετσι, όπως έγνωσθη, ά-περασιόθη για το θέατρο «Μετροπολίταν» της Λεωφό-ρου 'Αλεξάνδρας, να λει-πούν δέκα θέατρα που μαέ-στρου δέχτην.

Μία πολύ πρωτότυπη «σκυταλοδρομία», τραγου-διού, παρουσιάσε στο γορ-ό του το «Αθηναϊκό Σαλόνι», την περασμένη δδομάδα.

Σ' αυτήν τραγουδούσαν έ-πιτυχίες όλων των εποχών οι Πάολα, Δανάη, Παρίση, Μισούκο, 'Επισκόπου, όπως και οι σύγχρονες εντεττες που έρμηνευαν τα τελε-ταία σουέ.

Για πρώτη φορά, η κ. Κατερίνα, έκανε την εμφά-νισή της ως κωμφοραντίς στην τελευταία συνολία των Θεο-δωράκη — Κατσηδάκη στο «Κεντρικό».

Κι' αυτό με ένα έντελως άπρόοπτο αυτοσχέδιο, ά-φου από θεατής, που ήταν στην πλατεία του θεάτρου, έβρεθε χωρίς να το κατα-λάσει στη σκηνή!...

Ο θεατρικός επιχειρη-ματίας κ. Θ. Κρίτας, όρι-σκειται για τρίτη φορά φέ-τος στη Ρωσία, παρακολου-θώντας τις παραστάσεις του θιάσου Ροντήρη, που άπε-τελεσαν καλλιτεχνικό γεγονός όχι μόνο στην Μόσχα, αλλά και σε άλλες πόλεις.

Ο Μάνος Κατσηδάκης φεύγει τον άλλο μήνα στην 'Αμερική, προκειμένου να γράψι τη μουσική στην ται-νία του Καζάν «Αμερική-Αμερική», καθώς και σε δύο άλλες ταινίες.

Ο χορευτής Νίκος Ντέμης σημειώνει με το μπα-λέτο του μεγάλη επιτυχία στο Μπαόν.

Για πρώτη φορά ο Χι-ώσδια, καθώς και χορευ-τικά, παίζουν 20 γυναίκες και 4 μόνο άνδρες!

Αντίθετα με τα θέατρα «Αίαντας» και «Αθηνών», που συνεχίζουν πάντα το πρώτο έργο της σεζόν, το «Κεν-τρικό» παρουσιάζει από προ-χώς το πέταρο κατά σει-ράν έργο.

Πρόκειται για μία επιτυ-χημένη άστυνομική κωμω-δία του Φοντιέρ, με τον τίτλο «Ένα φιλί στον καθρέπτη», που είχε ξαναπαίξει ο Χόρν, πριν αρκετά χρόνια, μαζί με την Μαίρη 'Αρώνη, μαζί με τον Μογκύ και τον Νίκο Σερχάκο.

Ο μουσικός θιάσος, που έχει πρωταγωνίστρια την

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΑΣ

ΝΟΝΗ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἐκλεκτὴ τοῦ Ντο-
μένικο Μοντούνιο.

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ πιὸ νέα ἀστέρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, εἶναι ἡ Νόνη Κωστοπούλου.

Ὅταν, πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρό-
νια, ἦρθε ἀπὸ τὸν Πύργο στὴν Ἀ-
θήνα, ἀπεφάσισε νὰ εἰδικευθῇ στὸ
τραγούδι, ἀφοῦ ἀπὸ μικρὸ κορί-
τσι εἶχε ἰδιαίτερη ἀγάπη σ' αὐτό.
Ἀδυναμία της ὅμως τότε ἦταν
τὸ σοδορὸ τραγούδι, κι' ἔμαθε
σὰν πρῶτα τραγούδι της, τὴν
«Ψαροπούλα», τὸ «Σ' εὐχαριστῶ»,
τὸ «Θὰ φύγω» κι' ἄλλα.

Πολὺ σύντομα, ὅμως, ἄλλαξε
γνώμη. Πιστεύοντας, ὅτι ἡ κον-
τράλτα φωνὴ της προσαρμοζόταν
καλύτερα στὸ λαϊκὸ τραγούδι, πῆ-
ρε τὴν ἀπόφασιν νὰ εἰδικευθῇ σ'
αὐτό. Δίπλα, λοιπόν, σὲ γνωστὴ
δασκάλαν καὶ στὸ μαέστρο Λυκ.
Μαρκέα ἀπέκτησε τὸ πρῶτο της
ρεπερτόριο καί, σὲ λίγο διάστη-
μα, ἔκανε τὴν πρώτη της ἐπαγ-
γελματικὴ ἐμφάνισιν σ' ἓνα ἀπὸ
τὰ μεγάλα κέντρα τῆς Πλάκας.

Ἡ ζωὴ ὅμως ἐπιφυλάσσει συ-
χνὰ ἐκπλήξεις. Ὅσοι ἀπὸ ἓνα
χρόνο, μιὰ φευγαλέουσι αὐγού-
στιτικὴ βραδυὰ, σ' ἓνα μεγάλο
κοσμικὸ κέντρο τοῦ Καλαμακίου,
εἶχε τὴν τύχην νὰ γνωρίσῃ τὸ διά-
σημο Ἰταλὸ τραγουδιστὴ καὶ
συνθέτη Ντομένικο Μοντούνιο.

Ὁ θερμόαιμος Ἰταλός, ποὺ
τραγούδησε τὸν ἔρωτα σὰ μεγα-
λύτερα «σοῦξέ» του, ποὺ τὸν ἔκα-
ναν γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμον, ἔ-
μεινε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ γοη-
τευμένος ἀπὸ τὴν τσιγγάνικη ὁ-
μορφίαν της.

Ἐνα κοῦ ντὲ φούντρ, ἀπὸ τὰ
πιὸ δυνατὰ, κλόνης ἀμέσως τὴν
εὐαίσθητη καλλιτεχνικὴ ψυχὴ του
καί, ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἦσαν
συνεχῶς μαζί της, ὡς τὴν ἡμέραν,
ποὺ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἰταλία, μὲ
μόνη τὴ διαφορά, ὅτι δὲν ἔφυγε
μόνος του, ἀλλὰ ἔπεισε τὴν Κω-
στοπούλου νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἐμεινε ἐκεῖνὴ μαζί του στὴν
Ἰταλία ἐνάμιση χρόνον. Τραγού-
δισε ἐπίσης μαζί του σὲ κέν-
τρα καὶ στὴν τηλεόρασι καὶ τὸ
ταξίδι αὐτὸ ἦταν γιὰ τὴν ἀσημὴ
ἀκόμη Ἑλληνίδα τραγουδιστρίαν,
μιὰ πολὺτιμη μετεκπαίδευσι, ἀφοῦ
πέτυχε, παρακολουθώντας, νὰ
προσαρμοσθῇ στὴν ἑρμηνείαν τοῦ
τραγουδιοῦ, ποὺ εἶναι ἓνας ἀπὸ
τοὺς πιὸ μεγάλους συντελεστὰς
τῆς ἐπιτυχίας, ἐνῶ, παρόλη τὴν
ἐμπερίαν νὰ μιλήσῃ θαυμάσια τὰ ἱ-
ταλικά.

Ἐρωτευμένος μαζί της ὁ Ντο-
μένικο Μοντούνιο, ἐπιθυμοῦσε νὰ
τὴν κἀν γυναικίαν του. Δὲν εἶχε
ὅμως παρὶ διαζύγιον ἀπὸ τὴν
πρώτη γυναίκα του καὶ ἡ καθολι-
κὴ ἐκκλησίαν, ὅπως εἶναι γνω-
στὸ, εἶναι πολὺ αὐστηρὴ σ' αὐτὸ
τὸ ζήτημα.

Ἐτσι, ἑσθονικά, ἓνα πρωΐ, ἡ
Νόνη πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκ-
ναγυρίσῃ στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ

Ἡ Νόνη Κωστοπούλου.

συνεχίσῃ τὴν καριέρα της.

Τὴ συνόδευσε, φυσικά, ὡς τὸ
ἀεροδρόμιον. Δάκρυα, ἀγκαλιὰς-
μακα καὶ ὀρκιοὶ πίστεως, ἔκαναν
τὴ στιγμὴν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ
ἐξαιρετικὰ συγκινητικὴ.

Κάπως σκληρὰ, βέβαια, γιὰ τὴν
ἀσημὴ ἀκόμη Ἑλληνίδα τραγου-
διστρίαν, ποὺ ὑπολόγιζε στὸ με-
γάλο του ἔρωτα. Ἐπρεπε ὅμως
νὰ φροντίσῃ καὶ γιὰ τὸ μέλλον.

Ἀντίθετα μὲ τὴ λαϊκὴ παροι-
μία «Μάτια ποὺ δὲ βλέπονται
γρήγορα λησμονιοῦνται», κι' ὅταν
ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ὁ Μον-
τούνιο δὲν ἔπαυε νὰ τὴν ἀγαπᾷ
καὶ νὰ τὴ βομβαρδίζῃ μὲ φλογε-
ρὰ ἐρωτικὰ γράμματα. Λέγεται,
μάλιστα, ὅτι ἀπὸ αὐτὴν εἶχε ἐμ-
πνευσθῇ τὸ τραγούδι του «Ἀ-
ντίο», ποὺ συνθέσσε μόλις ἔφυγε
ἀπὸ τὴν Ἰταλία ἡ Νόνη Κωστο-
πούλου καὶ ποὺ πῆρε ὕστερα ἀπὸ
λίγους μῆνες τὸ πρῶτο βραβεῖο
στὸ φεστιβάλ τοῦ Σάν Ρέμο.

★

Ὅταν γύρισε στὴν Ἑλλάδα, ἡ
Κωστοπούλου εἶχε τὴν εὐκαιρίαν
νὰ γνωρίσῃ μ' ἓνα πολὺ πλού-
σιο συμπαιριώτη της, ποὺ τὴ ζή-
τησε κι' αὐτὸς σὲ γάμον. Μὰ ἡ
ἀγάπη γιὰ τὸ τραγούδι, ποὺ τὴν
ἔκανε τόσο γνωστὴ, ἦταν ἡ ἀφορ-
μὴ νὰ μὴν διατακτικὴ, πιστεύον-
τας πὼς μιὰ καλλιτέχνις, ὡς τὸ

γυμνο καὶ στὸ Ἰσραήλ, ὅπου
γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία μὲ τὰ
τελευταία λαϊκὰ «σοῦξέ», ποὺ ἔρ-
μηνεύει θαυμάσια. Τώρα ἔχει ἐν-
διαφέροντες προτάσεις, γιὰ τὸ
Λονδίνο καὶ τὴν Ἀμερική.

★

Εἶδαμε τὴν Κωστοπούλου ἓνα
ἀπὸ τὰ τελευταία βράδια σὲ κέν-
τρο τῆς Πλάκας, ὅπου ἔκανε τὴν
ἐπαγεφανίσιν της, πρὶν λίγες μέ-
ρες, μετὰ τὴν ἐπιστροφή της στὴν
Ἑλλάδα.

— Τί ἄλλο σὲ ἀπασχολεῖ ἐκ-
τὸς ἀπὸ τὸ τραγούδι; τὴ ρωτή-
σαμε.

— Εἶμαι καλὴ νοικοκυρὰ καὶ
φροντίζω γιὰ ὅλες τὶς δουλειὰς
τοῦ σπιτιοῦ. Ἔξω καὶ νὰ μαγει-
ρεύω!...

— Κάτι πιὸ πικάντικο;

— Μοῦ ἀρέσει πάρα πολὺ ἡ
ἵππασία. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ πε-
ριαιολογήσω, μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι
εἶμαι πολὺ καλὴ ἁμαζόνα. Ὅταν
ἔμεινα στὴν Ἰταλία, κάναμε τα-
κτικὰ ἵππασία μὲ τὸν Ντομένικο
Μοντούνιο. Μοῦ ἀρέσουν πολὺ τ'
ἀλόγα. Θὰ ἐπιθυμοῦσα, μάλιστα,
νὰ ἔχω ἓνα, γιὰ νὰ τὸ βλέπω
νὰ τρέχῃ στὶς κούρτες...

— Μελλοντικά σου σχέδια;

— Ὅταν θὰ εἶμαι ἀνεξάρτη-
τη οικονομικά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπι-
τι, ποὺ ἔχω ἀγοράσει ἤδη, ἡ ἐπι-
θυμία μου εἶναι νὰ χτίσω ἓνα με-
γάλο ἐνῶμα στὸν Πύργο, τὴν ἱ-
διαίτερη πατρίδα μου, γιὰ τὰ ἄ-
πορα παιδάκια. Θέλω μ' αὐτὸ τὸ
ὄνειρο νὰ προσφέρω μιὰ μεγάλη
χορὰ στοὺς γονεῖς μου, ποὺ μέ-
νουν ἀκόμα ἐκεῖ.

— Κανένα καλλιτεχνικὸ ὄνειρο;

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ γράψω
ἓνα μεγάλο, πολὺ μεγάλο «σοῦ-
ξέ», γιὰ νὰ τὸ τραγουδοῦν μαζί
μ' ἔμεινα καὶ ὅλες οἱ ἄλλες τρα-
γουδιστρίες. Ὅταν θὰ τὸ πετύ-
χω αὐτό, ἐλπίζω νὰ πλησιάσω σὲ
προσωπικότητα αὐτὸν ποὺ μὲ
πρόσφερε καὶ μὲ παρουσίασε γιὰ
πρῶτη φορὰ σὲ ξένο κοινόν.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ζενὶθ τοῦλάχιστον τῆς καριέρας
της, δὲν πρέπει νὰ παντρεύεται.
Ἐτσι, ἄρχισε νὰ δουλεύῃ ἐντα-
τικά. Ἐκανε, λοιπόν, τὴν ἐπα-
γεφανίσιν της στὰ κέντρα, αὐτὴ
τὴ φορὰ καὶ μὲ ἱταλικά τραγού-
δια. Παρόλη τὴν, ὡστόσο, ἀντα-
πόκρισιν 15 τραγουδιῶν, μετὰ
τὸν ὅποιον καὶ δύο μεγάλες ἐπι-
τυχίες τοῦ Λυκ. Μαρκέα, τὰ «Βή-
μα-βήμα» καὶ «Μονάχα μιὰ
στιγμὴ».

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, ἡ Νόνη ἤχο-
γράφησε, πρὶν λίγους μῆνες, κι'
ἓνα ἐντελὸς δικό της τραγούδι,
ἀφοῦ ἔγραψε ἡ ἴδια καὶ τοὺς στί-
χους καὶ τὴ μουσική, μὲ τὸν τί-
τλο «Ἡ ζητιάνη τῆς ἀγάπης»:

«Στὴς πόρτες τὸ κατ'ὄφλι στα-
ματῶ
νὰ κλέψω τὴ χαμένη μας ζωὴ,
κουρασμένα νὰ περπατῶ στὰ
ξένα,
γιὰ τὸ κατάντημά μου φταῖς
(ἐσὺ...)».

Στὸ μεταξύ, ταξίδεψε πολὺ στὸ
ἐξωτερικόν. Στὸ Παρίσι, στὴν Αἴ-

Ἡ ἐκλεκτὴ τοῦ Μοντούνιο σὲ
μιὰ ἐμφάνισιν της στὴν Αἴγυπτον,
μαζί μὲ τὸ Φαειδείο.

ὁ αἰὸνι

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΟΜΙΛΟΥΝ

Β. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Τὸ πνεῦμα τῆς «ἀνησυχίας»

Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
μὰς ἔδωσε τὴν πιὸ πρωτότυ-
πη ἴσως συνέντευξιν τοῦ κόσμου,
δávοντας τὸ μικρότερό του ἀδελ-
φὸ νὰ μιλήσῃ γι' αὐτὸν καὶ ν'
ἀπαντήσῃ στὰ ἐρωτήματά μας.

Τὸ γεγονός αὐτό, ὅσο κι' ἂν
φαίνεται ἐκ πρώτης ὥρας παρὰ-
ξενο, εἶναι ὡστόσο πέρα γιὰ πέρα
ἀληθινόν, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι ὁ
ἴδιος ἀποφεύγει τὴ δημοσιότητα
καὶ ἀκόμη θὰ λέγαμε τὴν κοινω-
νικότητα, ὅπως ὁ διάβολος τὸ λι-
δάνι.

Ἐπὶ ἓνα μῆνα τὸν ἀναζητοῦσα-
με, στὰ γραφεῖα τῶν παραγωγῶν,
μὲ τοὺς ὁποίους συνεργάζεται,
στοὺς τηλεφωνικοὺς καταλόγους,
μὲ τοὺς ὁποίους, ἐννοεῖται, δὲν τὸν
συνδέει κανεὶς εἰδους σχέσις,
στὰ «στέκια» τῶν κινηματογραφι-
κῶν κύκλων, στὸ Παγκράτι, ὅπου
κατοικεῖ, ἀλλά... «Μάλιστα, γιόκι!».

Ὁ Βασίλης Γεωργιάδης ἔμεινε
ἀθέατος καὶ ἀνεύρετος, τόσο, ποὺ
ν' ἀρχίσουμε νὰ πιστεύουμε πὼς
εἶναι πρόσωπο ἀνύπαρκτο, ἐνῶ ἡ
Μάλτα τοῦλάχιστον εἶναι ὑπαρ-
κτὴ!

Ὅπου, κάποια ἀκριτομύθια
τοῦ Βαγγέλη Σειληνοῦ, ἐκ τῶν
πρωταγωνιστῶν τῆς «Ὁργῆς», ὡ-
δήγησε τὰ βήματά μας σ' ἓνα
γραφειάκι σκαλωμένο στὸ δαίσα-
λο τῶν λογιῶν-λογῶν γραφείων,
ποὺ πλημμυρίζουν στὴ στοὰ Φέ-
ξη. Καί, νάτος, ὁ «ὀργισμένος
νέος» τῆς σκηνοθεσίας καὶ ὁ πα-
τέρας τοῦ θραϊότερου ἴσως φιλμ
τῆς χρονιάς, τῆς «Ὁργῆς», ποὺ
τόσο θορυβὸ ξεσήκωσε, δύο μῆνες
πρὶν, ὅταν πρωτοπροεβλήθη.

Καθίσταμε.

— Λοιπόν;

Ὁ Γεωργιάδης, μὲ τὴν ἐκφρα-
στικὴ φυσιογνωμία του, ποὺ προ-
δίδει ἐσωτερικότητα καὶ διαρκὴ
ἀναλήψιν, ἀνασηκώθηκε, ἀπο-
ρώντας:

— Τί θέλετε;

— Πολλά! Πρῶτα-πρῶτα...σὰς
βρήκαμε, ἐπὶ τέλους. Καί, δεύτε-
ρο, πᾶς βλέπετε τὸν ἑλληνικὸ κι-
νηματογράφο;

Ἐκανε μιὰ ἀόριστὴ χειρονομία
καὶ σκώθηκε ἀπ' τὴν καρέκλα
του.

— Ἔερετε, ἔχω κάποιο ραντε-
βου, αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὥραν...
— Δὲ χάθηκε ὁ κόσμος. Σὰς
ἀκολουθοῦμε καὶ τὰ λέμε στὸ
δρόμο.

Χαμογέλασε.

— Δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχά-
ριστο νὰ μιλήσῃ κανεὶς καὶ νὰ περ-
πατᾷ. Καθίστα στὴν καρέκλα
σας καὶ τὰ λέμε. Στὸ μεταξύ...
ἐγὼ φεύγω. Γεῖά σας!

★

Ἡ συνέντευξι συνεχίστηκε, ὡς-
τόσο. Ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ
Βασ. Γεωργιάδη, ποὺ εἶναι καὶ
βοηθὸς του στὸ σκηνοθετικόν του
ἔργο, ἀνέλαβε νὰ μὰς μεταδώσῃ
τὸ κινηματογραφικὸ «πιστεύω»
τοῦ «ὀργισμένου νέου» τῆς σύγ-
χρονης σκηνοθεσίας.

— Ρωτᾶτε...

— Εὐχαριστῶς. Πᾶς βλέπετε.

ἢ, μάλλον, πᾶς βλέπει ὁ ἀδελφός
σας τὸ σύγχρονο ἑλληνικὸ κινη-
ματογράφο;

— Μὲ πολλὴ στοργή. Πιστεύει
πᾶς ἡ 7η Τέχνη ἔχει πραγματο-
ποιήσει ἄλλατα στὴν Ἑλλάδα,
στὰ τελευταία χρόνια. Ὁ τόπος
μας διαθέτει τὰ τελειότερα τεχνι-
κὰ μέσα καὶ ἡθοποιούς, ποὺ δὲν
ἔχουν τίποτα νὰ ζητήσουν ἀπ'
τοὺς ξένους συναδέλφους τους.

— Τότε γιατί εἶναι «ὀργισμέ-
νος»;

— Ὁ συνομιλητὴς μας χαμογέ-
λασε μὲ τὸ ἀστεῖο.
— Ὁ Βασίλης δὲν εἶναι κα-
θόλου «ὀργισμένος νέος», μὲ τὴν
ἐννοίαν ποὺ δίνετε στὴ λέξι. Ἀν-
τίθετα, εἶναι ὁ πιὸ ἡσυχος καὶ
πρᾶος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἡ
«ὀργή» του περιορίζεται μονάχα
στὸ πεδίο τῶν καλλιτεχνικῶν ἀ-
νησυχιῶν. Ἡ ἀνησυχία, βλέπετε,
εἶναι τὸ μόνο στοιχείο, ποὺ ἐγ-
γυάται τὴν ποιητικὴ ἀνοδο τῆς
στάθμης τοῦ κινηματογράφου, ὅ-
πως καὶ κάθε τέχνης, ἀλλῶστε.

— Ἐσεῖς τὸ λέτε αὐτό, ὁ
ἀδελφός σας;

— Ὁ ἀδελφός μου. Εἶναι τὸ
«πιστεύω» του αὐτό, καὶ ἐκπηγά-
ζει ἀπὸ τὴν πίστιν του στὸ κοινόν.
— Δηλαδή, ποιὰ εἶναι ἡ γνώ-
μη του γιὰ τὸ κοινόν;

— Ὅτι εἶναι τὸ πιὸ «ἀνεδα-
σμένο» κοινόν τοῦ κόσμου. Ἀπό-
δειξι, ὅτι ὅλες οἱ ἀξιόλογες ται-
νίες ποιότητας, ποὺ εἶδαν τὸ φῶς
στὴν Ἑλλάδα, εἶχαν ἀπόλυτη ἐμ-
πορικὴ ἐπιτυχία. Ὁ κόσμος ξέ-
ρει νὰ κρίνῃ καὶ νὰ βλέπῃ σω-
στά. Γι' αὐτὸ ἀλλῶστε ὁ Βασί-
λης δὲν ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν πληθῶ-
ρα τῶν «χαμηλῆς στάθμης» ται-
νιῶν, ποὺ παράγονται αὐτὰ τὰ
χρόνια. Σιγὰ-σιγὰ, θὰ σταματή-
σῃ μόνο τοῦ αὐτοῦ τὸ κακό, γιὰ-
τί δὲ θ' ἀφύοντο ἐμπορικὸ κέρδος
οἱ κακὲς ταινίες.

— Τὸ «κοινόν», ὁ μεγάλος αὐτὸς
κριτὴς, θὰ βάλῃ τὰ πράγματα στὴ
θέσι τους. Καὶ ὅλοι οἱ παράγον-
τες καὶ οἱ φορεῖς τοῦ κινηματο-
γράφου θὰ ἀναζητήσουν τότε τὴν
«ποιότητα» καὶ θὰ μοχθήσουν γι'
αὐτήν. Ὁ Βασίλης πιστεύει στὸ
αὐτόν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ὁ Βασίλης Γεωργιάδης, ἓνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους ἐκπαιδευ-
τὴς σύγχρονης γενιάς τῶν σκηνοθετῶν γεννήθηκε στὴν πόλιν Δαρδ-
νέλλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πρὶν ἀπὸ 40 χρόνια. Βρέφος ἀκόμη μαζί
μὲ τὴν οἰκονομία του μεταφυτεύθηκε στὴν Ἀθήναν, ὅπου ἔζησε σὰ
πρῶτα χρόνια τὸν ὅλο τὸ δράμα τῶν ξεριζωμένων καὶ πέρασε δύσκο-
λους καιροὺς.

Μετὰ τὴν γυμνασιακὴν του σπουδὴν, γράφτηκε στὴ Νομικὴ Σχο-
λὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀλλὰ ἡ κινηματογραφικὴ τέχνη, ποὺ
ἀρχίζει τότε νὰ πετᾷ τὰ πρῶτα ἀνθίσματα κλωνάρια της στὴν Ἑλ-
λάδα, τὸν γοήτευε περισσότερο ἀπ' τὴν ἐπιστήμην τοῦ δικηγόρου κι'
ὁ νῶς τῆς 7ης Τέχνης τὸν εἴλκε πρὸς τὸν ἀπ' τὸ νῶς τῆς Θεμελίδος.
Ἐτσι, ὁ νεαρὸς φοιτητὴς παράτησε τελικὰ τὸ Πανεπιστήμιον κι' ἀ-
φοσιώθηκε στὸν κινηματογράφον.

Στὴν ἀρχὴ χρημάτισε «εὐθετός» στὴ «Φίλις Φίλμ», κοντὰ στὸν Τσι-
φόρο καὶ στὸν Ντίνου Δημόπουλον, ἀργότερα δὲ συνεργάστηκε μὲ τὸν
Ν. Κουνδούρου στὴ «Μαγικὴ πόλις», γιὰ νὰ ἀρχίσῃ ὕστερα μόνος του
σκηνοθετικὴ ἐργασία.

Οἱ ταινίες, ποὺ γύρισε ὡς τώρα, εἶναι οἱ ἑξῆς: «Ἀσσοὶ τῶν γη-
πέδων», «Περιπλανώμενοι Ἰουδαῖοι», «Διακοπὲς στὴν Κολοπετινίτσα»,
«Κρυστάλλω», «Ἡ κατὰ τῆς μάνας», «Φλογέρα καὶ αἶμα», «Μὴν
ἐρωτεύεσαι τὸ Σάββατο», (Ἀ' θραεῖο σκηνοθεσίας τῶν Ἑλλήνων
κριτικῶν), «Ὁργή» κ.ά.

Ὁ Βασ. Γεωργιάδης εἶναι παντρεμένος, καὶ ζῇ μὲ τὴ γυναῖκα του
καὶ τὴν κορούαν του σ' ἓνα ἀπόμικο σπιτάκι στὸ Παγκράτι.

Ὁ ἐκλεκτὸς σκηνοθέτης τῆς «Ὁργῆς» κ. Β. Γεωργιάδης.

κοινόν, πιστεύει στὸν ἄνθρωπον.

★
Διακόψαμε τὴ μέσῃ...ἀδελφού
εὐφράδεια τοῦ κ. Β. Γεωργιάδη,
γιὰ νὰ ὑποβάλουμε μιὰν ἄλλη ἐ-
ρώτησιν:

— Ἀναφέρατε τὴ λέξι «μοχθή-
σουν». Ἀραγε, ἀρκεῖ ὁ μόχθος
γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ βελτίωσι; Δὲ
θα πρέπει οἱ «μοχθῶντες» νὰ λέν-
ε κι' αὐτοὶ κάτι; Ν' ἀείζουν;

Ἡ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐ-
τὸ ἦταν κατηγορηματικὴ:

— Ἀείζουν. Οἱ τεχνικοὶ μας,
οἱ σκηνοθέτες μας καὶ οἱ ἡθοποιοὶ
εἶναι πάρα πολὺ καλοὶ. ἔχουν

ἀντικειμενικὴ ἀξία μεγάλη, ποὺ
κατορθώνει νὰ ἐπιπλεύσῃ, παρὰ
τὴν ἀντίθεσιν καὶ συχνὰ δραματι-
κὲς συνθήκες κάτω ἀπὸ τὴς ὁποῖες
ἐργάζονται.

— Δηλαδή, δὲ σκοντάφουμε
ποῦθεν; Ὅλα πηγαίνουν κατ'
εὐνήν;

— Ὅχι ὅλα. Στὸ ζήτημα τοῦ
σενάριου εἴμαστε ὀπισθοδρομικοί.
Οἱ Ἕλληνες σεναριοτεστές σκέπτον-
ται πολὺ μελοδραματικά, πολὺ...
ἐμπορικά. Θωρῶ πᾶς πρέπει νὰ
προσέξουν περισσότερο τὸν πα-
ράγοντα «ποιότητος». Ὁ Βασίλης
τοῦλάχιστον δυσκολεύεται νὰ βρῇ
καλὸ σενάριο.

— Ποιὰ ἐργασία ἐτοιμάζει
τώρα;

— Ἐργάζεται σὲ δύο καινούρ-
γιες ταινίες, ποὺ θ' ἀρχίσῃ σύν-
τομα τὸ γυρίσμά τους. Ἡ πρῶ-
τὴ ἔχει τὸν τίτλον «Ἐχθροί».

— Τί ἀκριβῶς εἶναι;

— Δὲ μπορῶ νὰ σὰς πῶ πε-
ρισσότερα ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Τελειώνουμε. Μόνο μιὰ ἐ-
ρώτησι ἀκόμη. Δυο-δυο γυρίζει
τὶς ταινίες ὁ Βασίλης Γεωργιά-
δης;

— Ὅχι, φυσικά. Μία-μία. Καί
τὶς δουλεύει πολὺ, πρὶν τὴν ἀρχί-
σῃ. Ἦθελα ἀπλῶς νὰ σὰς πῶ,
ὅτι ἔχει ὑπογράψει συμβόλαιον γιὰ
δύο ταινίες, κάτω ἀπὸ φοβερὴ
πίστιν τῶν παραγωγῶν. Εἶναι δύ-
σκολο νὰ τὸ φαντασθῇτε, ἀλλὰ
οἱ προτάσεις τῶν παραγωγῶν πέ-
φοντο πᾶνω του βροχῇ.

Νὰ μιὰ ἀπόδειξι πᾶς ἡ «ποιό-
της» ἀρχίζει νὰ ἀποτελῇ στόχο
τοῦ σύγχρονου ἑλληνικοῦ κινημα-
τογράφου.

Γιὰτὶ ὁ Βασ. Γεωργιάδης μὲ
τὴν «Ὁργή» του, ἀπέδειξε πᾶς
εἶναι «ποιότης».

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οί διάφορες μορφές της νευρίτιδος

Και οι αιτίες που τις προκαλούν

ΟΠΩΣ τὸ λέει ἡ ὀνομασία της, ἡ νευρίτις εἶναι ὁ ἐρεθισμὸς ἐνὸς ἢ περισσοτέρων νευρῶν. Ἐκτὸς ἀπ' τὸν πόνο, προκαλεῖ καὶ ἄλλα συμπτώματα, ἰδίως μούδιασμα καὶ μυϊκὴ ἀδυναμία.

Ἐπάρχουν δύο εἴδη γνησίων νευρίτιδων: ἡ πολυνευρίτις καὶ ἡ τοπικὴ νευρίτις. Ἡ πρώτη εἶναι πολὺ σοβαρώτερη, ἀλλ' εὐτυχῶς καὶ πολὺ σπανιότερη ἀπὸ τὴ δεύτερη.

Ἡ πολυνευρίτις προσβάλλει ὅλα τὰ νεύρα τοῦ σώματος συγχρόνως. Οἱ μὲς γίνονται πλάκωτοι καὶ ὁ πάσχων δυσκολεύεται πολὺ στὶς κινήσεις του. Ἡ αἰσθησις τῆς ἀφῆς του εἶναι τόσο ἐλαττωμένη, ὥστε δὲν αἰσθάνεται καθόλου ἓνα τσίμπημα καρφίτσας καὶ τὸ καυτό νερό τοῦ φαίνεται ἀπλῶς χλιαρό. Ἔχει πόνους, κυρίως στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια. Παθαίνει ἐπίσης χρόνια καὶ σοβαρὴ ἐξασθένησι τῆς καρδιάς.

Μία ἀπὸ τὶς γνωστότερες μορφές πολυνευρίτιδος εἶναι ἡ ἀρρώστεια πού λέγεται «μπέρι-μπέρι». Τὴν παθαίνουν ὅσοι δὲν τρέφονται κανονικά, ἰδίως δὲ ἀντοὺς λείπει ἡ βιταμίνη Β1. Ἦταν ἀρκετὰ συνηθισμένη μετὰ τὸν αἰμαλωτῶν πόλεμον στὴν Ἀνατολή. Προλαμβάνεται καὶ θεραπεύεται μὲ τὴ χορήγησι αὐτῆς τῆς βιταμίνης.

Στενὴ συγγένεια καὶ ἀρκετὲς ὁμοιότητες μὲ τὸ «μπέρι-μπέρι» παρουσιάζει ἡ ἀλκοολικὴ νευρίτις. Οἱ ἀλκοολικοὶ δὲν τρέφονται καλά, ἐνὸς συγχρόνως τὸ ἀλκοὸλ ἐξουδετερώνει τὴν ἐνέργεια τῆς βιταμίνης Β1 στὸν ὀργανισμό τους.

Χωρὶς τὴ βιταμίνη αὐτή, τὸ σῶμα μας δὲ μπορεί νὰ χρησιμοποιήσῃ κανονικά τὴ γλυκόζη. Ἐπὶ τὰ νεύρα μένουν δίχως τροφή καὶ ὑποφέρουν.

Τὴν ἴδια ἀνικανότητα χρησιμοποιοῦν τῆς γλυκόζης παρουσιάζουν καὶ οἱ διαβητικοί, ὅχι ὅμως ἀπὸ ἀνεπάρκεια βιταμίνης, ἀλλ' ἀπὸ ἔλλειψη ἰνσουλίνης.

Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ μπορεί ἐπίσης νὰ ὀφείλεται σὲ ὁρισμένα νευροτοξικά δηλητήρια, ὅπως τὸ ὄρεχνο, καὶ σὲ τοξίνες διαφόρων μικροβίων (ἰδίως τῆς σπῆρας σήμερα διαφθορίτιδος).

Σὲ κάθε λοιπὸν περίπτωσι πολυνευρίτιδος, ὁ γιατρός πρέπει ν' ἀναζητήσῃ τὴν αἰτία καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν καταπολεμήσῃ. Πάντως, ὁ ἀρρώστος μένει στὸ κρεβάτι, γιὰ ν' ἀναπαύεται τελείως ἡ καρδιά, χρησιμοποιώντας δὲ εἰδικὸι νάρθηκες, γιὰ νὰ προλαμβάνουν τὶς παραμορφώσεις

πού μπορεί νὰ πάθουν τὰ ἄκρα ἀπὸ τὴ μυϊκὴ ἀδυναμία. Πολὺ διαφορετικὴ εἶναι ἡ τοπικὴ νευρίτις. Αὐτὴ προσβάλλει μόνον ἓνα νεῦρο, ἓνα μέλος, μὴ πλεονά τοῦ σώματος.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ ἰσχιαλγία. Τὰ συμπτώματά της εἶναι, ὅχι μόνον πόνος, ἀλλὰ καὶ ἀνασθησία τοῦ δέρματος καὶ μυϊκὴ ἐξασθένησι.

Ἀλλοτε, οἱ γιατροὶ ἀποδίδανε τὴν ἰσχιαλγία σὲ ψῦξι ἢ σὲ μόλυνσι, σήμερα ὅμως παραδέχονται ὅτι, σ' ὅλες σχεδὸν τὶς περιπτώσεις, προκαλεῖται ἀπὸ πίεσι τοῦ ἰσχιακοῦ νεύρου — ἢ τῆς οἴσας του, στὸ σημεῖο πού βγαίνει ἀπὸ τὸ νωτιαῖο μυελό.

Ἡ πίεσι αὐτὴ μπορεί νὰ ὀφείλεται σὲ μετατόπισι ἐνὸς δίσκου τῆς σπονδυλικῆς στήλης, σὲ σπονδυλοαρθρίτιδα ἢ στὴν παρουσία ὄγκου στὴ λεκάνη. Συχνὰ παθαίνουν ἰσχιαλγία οἱ σωφῆρες, ὅταν εἶναι ἀκατάλληλο τὸ κάθισμά τους, ἔτσι πού ἡ ἄσκησι τοῦ πύθου συνεχῶς τὸ σημεῖο, ὅπου τὸ ἰσχιακὸ νεῦρον εἰσχωρεῖ στὸ πίσω μέρος τοῦ μηροῦ.

Τὸ ἴδιο μπορεί νὰ συμβῇ σὲ ὅσους ἀποκοιμούνται πάνω σὲ ματὶ πολυθρόνα γραφείου. Ἦταν δὲ ἀρκετὰ κοινὸ, στὸν πόλεμο, γιὰ κείνους πού κοιμόνταν στὰ ἀντιαεροπορικὰ καταφύγια.

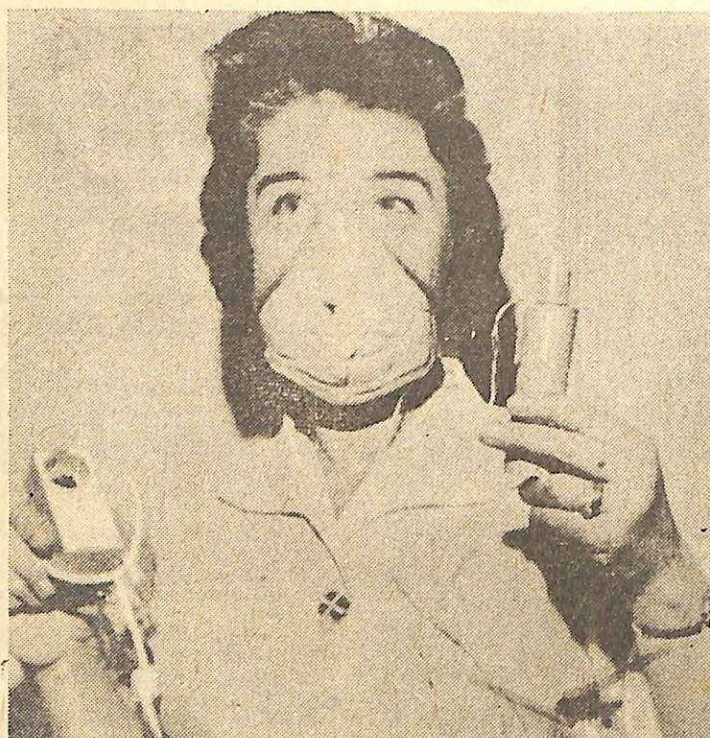
Ὅταν ἡ ἰσχιαλγία ἐπιμένει κάμποσο καιρὸ, ἀρχίζουν ν' ἀπορροφῶν οἱ μὲς τοῦ μηροῦ καὶ τῆς κνήμης καὶ ὁ πάσχων νοιώθει ἓνα μούδιασμα τοῦ δέρματος σὲ ὁρισμένα σημεῖα τοῦ πύθου μέρους τῆς κνήμης. Ὁ πόνος ἀπλώνεται ἀπὸ τοὺς γλιντοῦς ὡς τὸν ἀστράγαλο, χειροτερεύει δὲ μὲ τὶς κινήσεις τοῦ ποδίου.

Ἀλλ' ἡ κοινὴ μορφή εἶναι ἡ βραχιόνια νευρίτις, πού προσβάλλει μόνον τὸ ἓνα μπάρασο. Μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ μετατόπισι κάποιου δίσκου τοῦ τραχήλου, ἢ σὲ ἀδυναμία τῶν μυῶν τοῦ ὤμου.

Ὅσοι κάθονται συχνὰ μὲ τὰ πόδια σταυρωμένα, μπορεί νὰ πάθουν μὴ ἀδυναμία τοῦ ἀστράγαλου, ἀποτέλεσμα νευρίτιδος.

Ἐπὶ τῆς ἐπίσης μὴ νευρίτις, πού προσβάλλει τὸ ἐμπρὸς μέρος τοῦ μηροῦ καὶ ἀδυνατίζει τὴν ἀρθρώσι τοῦ γόνατος.

Μία περιορὴ μορφῆς εἶναι ἡ «παρασθητικὴ νευρίτις». Ἐκδη-

Ἡ ΜΑΣΚΑ ΠΟΥ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΝΟΗ

Νοσοκόμος χειρουργείου; Ὑπάλλινος χημικὸς ἐργαστηρίου; Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Πρόκειται ἀπλῶς γιὰ μὴ κοπέλλα, πού παρουσιάζει μὴ νέου τύπου μάσκα, προορισμὸς τῆς ὁποίας εἶναι νὰ προστατεύῃ τὸ πρόσωπο καὶ ἰδιαίτερα τὸ ἀναπνευστικὸ σύστημα κατὰ τὶς ἡμέρες, πού ἐπικρατεῖ δυνατό κρύο. Μία μικρὴ μπαταρία, πού συνδέεται μὲ τὴ μάσκα θερμαίνει τὸν ἀέρα, πού περνᾷ μέσα ἀπ' αὐτήν, πρὶν φτάσῃ στὴ μύτη ἢ στὸ στόμα. Ἐκτὸς τῶν μεγάλων ὑπηρεσιῶν, πού θὰ προσφέρῃ στὸς σκίερ καὶ γενικά στὸς φίλους τῶν χειμερινῶν σπορῶν, ἡ νέα μάσκα θὰ διευκολύνῃ τὴν ἀναπνοὴ καὶ σὲ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ἀνωμαλίες τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος: ἀσθμα κ.ά.

λάνεται μὲ πόνους (σουβλιές) σὲ ἓνα ὡσεὶδὲς τμήμα τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς τοῦ μηροῦ, πού εἶναι ἐπίσης ἀνασθητὸ στὸ τσίμπημα καρφίτσας. Μπορεῖ νὰ ὀφείλεται στὴ συμπίεσι νεύρων στὸς βουβῶνες καὶ εἶναι κάποτε πολὺ ἐπιμονή.

Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδη τῆς τοπικῆς νευρίτιδος δὲν ὀφελοῦν τὰ χάγια μὲ βιταμίνες, οὔτε ἡ ἡλεκτροθεραπεία. Πρέπει πάντα νὰ ἀναζητήσῃ ἡ αἰτία τῆς συμπίεσος

τοῦ νεύρου καὶ νὰ στρέφεται πρὸς τὰ κείη ἡ θεραπεία.

Θ' ἀναφέρουμε, τέλος, τὴν ὀφθαλμικὴ νευρίτιδα, μὴ πάθησι δηλαδὴ τοῦ ὀπτικτοῦ νεύρου, ἀκριβὸς πῶς ἀπ' τὸ βολβό. Αὐτὴ ἐπηρεάζει μόνον τὴν ὄρασι. Μπορεῖ νὰ εἶναι ἐπιλοχὴ ἱγμορίτιδος, συνηθέστερα ὅμως συνδέζεται μὲ ἄλλες νευρικὲς παθήσεις.

Σὲ μερικοὺς περιπτώσεις θεραπεύεται, σὲ ἄλλες ὅμως προκαλεῖ μερικὴ ἢ ὀλικὴ τυφλότη.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Μὴ φωνάζετε πολὺ!

Ἄνθρωποι ὡτορινολαρυγγολόγοι τοῦ Σικάγου, ὁ δόκτωρ Φράνσις Ἀντερπ, τονίζει ὅτι ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος καταπονεῖ ὑπερβολικὰ καὶ ἐπικινδύνει τὰ φωνητικά του ὄργανα, ὅχι μόνον μὲ τὶς δυνατὲς φωνές του, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων καὶ τῶν αὐτοκινήτων.

Ἡλεκτρονικὴ συσκευή γιὰ τοὺς χειρουργούς

Στὶς ἠνωμένες Πολιτεῖες κατασκευάσθηκε μὴ μικροσκοπικὴ ἡλεκτρονικὴ συσκευή, πού ἐπιτρέπει στὸ χειρουργὸ νὰ παρακολουθεῖ τὴν κατάσταση τοῦ ἐγχειριζομένου ἀσθενούς, χωρὶς νὰ μετακινήσῃ ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ ἢ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του. Ἡ συσκευή αὐτὴ μοιάζει μὲ τὴν «ὀσεία», πού χρησιμοποιοῦν οἱ ὁρολόγοι, γιὰ νὰ ἐξετάζουν τὸ μηχανισμό τῶν ρολογιῶν. Ἀλλ' εἶναι ἐξαιρετικὰ πολὺπλοκή. Χάρη στὴ διαφάνεια τῆς, ἐπιτρέπει στὸ χειρουργὸ νὰ ἐλέγῃ, ἂν εἶναι ταύτοχρονα ἓνας καθρέφτης, ὅπου μεταφέρονται διάφορες ἐνδείξεις ἀπὸ τὰ καλώδια, πού ἐκτείνονται ἀπὸ τὸ καὶ πού συνδέονται μὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος τοῦ ἀσθενούς. Οἱ ἐνδείξεις αὐτὲς ἀναφέρονται στὸ σφυγμὸ, τὴν καρδιά, τὴν ἀρτηριακὴ πίεσι κλπ. Ἐπὶ τὸ χειρουργὸς ἐλέγχει τὰ πάντα, ἐνῶ ταύτοχρονα ἐκτελεῖ τὴν ἐργασία του.

Βλᾶπτουν οἱ πολλὲς πρωτεΐνες

Στὴν «Ἐφημερίδα τῆς Ἀμερικανικῆς Ἱατρικῆς Ἑταιρείας», ἓνας γαστρός διατολόγος ὑποστηρίζει ὅτι καὶ νῦν ὑπάρχει ὑπερβολικὴ κατανάλωσι πρωτεϊνῶν, μὲ τὴν ἴδια ὅτι οἱ οὐσίες αὐτὲς εἶναι πολὺτιμες γιὰ τὸν ὀργανισμό. Ἐπὶ τὸ σῶμα μας ὅσες χρειάζονται, οἱ ὑπόλοιπες πάνε χαμένες — ἐφόσον ἄλλωστε δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένο ὅτι μπορεί νὰ ἀποθηκευθοῦν στὸν ὀργανισμό ὡς λίπος. Δὲν ἀποκλείεται δὲ νὰ φέρῃ ἡ κατάχρησις αὐτῆς κακὰ ἀποτέσματα, μὲ τὸν καιρὸ. Ἐνδεχομένως, νὰ συντελῇ στὴν ἀρτηριοσκλήρωσι — ὅπως καὶ ἡ ὑπερβολικὴ κατανάλωσι λιπαρῶν οὐσιῶν.

Πεντίνια... μὲ κέλυφος

Ἄνθρωποι διακεκριμένοι Καναδοὶ ἐπιστήμονες, ὁ δόκτωρ Χάινς Σέλερ καὶ οἱ συνεργάται του, σκεπάζονται μὴ ἓνα δερμα σκληρὸ σὰν δερμακὸ ἢ ὅστερα νὰ σπασθῶνται ἀπ' αὐτὸ τὸ κέλυφος καὶ ν' ἀποκτῶνται καινούργιο δερμα ὅπως τὰ φιδία. Σκοπὸς τῶν ἐρευνῶν τοῦ αὐτῶν εἶναι ἡ μελέτη τῆς ἀρθρίτιδος, τῆς ἀρθριτοκλήρωσος, τῆς νεφρολιθίας καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν, στὶς ὁποῖες παίζει βασικὸ ρόλο ἡ ἀπόθεσις ἀσβεστοῦ μέσα στὸν ὀργανισμό.

Ἡ εὐσία πού φανερώνει τοὺς καπνιστὲς

Βρέθηκε ἓνας τρόπος, γιὰ νὰ ἐξακριβώνεται θετικά ἂν ἓνας ἀνθρώπος καπνίζει καὶ πόσο. Πράγματι, ἀνακαλύφθηκε στὰ ὕγρα τοῦ σώματος τῶν καπνιστῶν μὴ οὐσία, πού δὲν ὑπάρχει σ' ὅσους δὲν καπνίζουν. Λέγεται «ἀκετονιτρίλιον», ἐπίσης καὶ ὅσα καὶ ἡ ποσότης τῆς εἶναι ἀνάλογη πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῶν τσιγάρων πού καπνίζει κανεὶς.

Ἡ δύναμι τῶν δοντιῶν μας

Ὑπολογίσθηκε ὅτι, κατὰ τὴ μέση, 11 τῶν τρώγων, ἢ πῆσι πού ἐξασκῶνται ἀπὸ τοὺς κοπτήρες ἀντιστοιχεῖ μὲ 20 κιλά, ἀπὸ δὲ τοὺς τραπέζιτες μὲ 72 κιλά.

Τὰ ἀντιβιοτικά

Ὑπολογίζεται ὅτι κατὰ τὰ τέλη τοῦ αἰῶνος τρία χρόνια τοὐλάχιστον 10 ἐκατομμύρια ἄνθρωποι ἐσώθησαν μὲ τὰ ἀντιβιοτικά.

Τρώτε μανταρίνια

Ὁ χυμὸς τοῦ μανταρινιοῦ, ὅπως αὐτὸς τῶν τελευταίων παρατηρήσεων τῶν Γερμανῶν ἐπιστημόνων, κάνει ἀφροδισιακὴν τὴν ἐκκρίσι τῆς χολῆς. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ πάσχοντες ἀπὸ νοσήματα τοῦ ἥπατος καὶ τῆς χολῆς, πού κούττωσ πρέπει νὰ τρῶν μανταρίνια.

Νεώτερα φάρμακα ΓΙΑ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ

Παρουσιάζεται συνεχὴς αὐξηση στὶς γυναῖκες

ἈΝ πλέκαμε τὰ μαλλιά ἐνὸς ἀνθρώπου, σὲ τρόπο, ὥστε νὰ σχηματίσωμε ἓνα λεπτὸ σχοινί, θὰ μπορούσαμε νὰ κρεμάσωμε ἀπ' αὐτὸ ἓνα βάρος 900 κιλῶν (μεγαλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνο ἐνὸς μικροῦ αὐτοκινήτου). Πραγματικά, τὰ μαλλιά, πού τὰ θεωροῦμε τόσο ἀσημαντά, ἔχουν τὴν ἴδια ἀντοχὴ μὲ τὸ αλουμίνιο!

Τὰ μαλλιά μεγαλώνουν κατὰ 2 ἐκατοστά κάθε μῆνα. Ἡ αὐξήσι τους εἶναι μεγαλύτερη κατὰ τὸ καλοκαίρι, παρὰ κατὰ τὸ χειμῶνα καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα, παρὰ κατὰ τὴ νύχτα. Καί, μὲ τὴν εὐκαιρίαν, θὰ πρέπει νὰ ὑπενθυμίσωμε, ὅτι τὰ μαλλιά δὲν εἶναι παρὰ ἓνα μέρος τοῦ γενικοῦ τριχώματος τοῦ σώματος. Οἱ τρίχες, πού βρίσκονται σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ, ὑπολογίζονται σὲ μισὸ ἐκατομμύριο. Τὰ μόνον γυμνά μέρη εἶναι ἡ παλάμη τῶν χερῶν καὶ τὸ πέλμα τῶν ποδῶν.

Μία τρίχα ζῇ 2—5 χρόνια. Κατόπιν ὁ θύλακος, πού τὴν περιβάλλει γίνετα ἀπρφορὸς, ἡ τρίχα ἐξασθενεῖ καὶ στὸ τέλος πέφτει.

Εἶναι φυσικὸ, λοιπὸν, ἓνας ἀριθμὸς τριχῶν νὰ πέφτῃ κάθε μέρα. Ἐπὶ ὑπολογισθῇ, ὅτι οἱ τρίχες αὐτὲς ἀνέρχονται κατὰ μέσον ὄρο σὲ 80. Ἀλλ' ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπερναίνῃ τὶς 80, διατρέχομε τὸν κίνδυνον νὰ γίνωμε φαλάκροι.

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων, ἡ φαλάκρα προσβάλλει τὰ 43% τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰ 8% τῶν γυναικῶν.

Ἀλλὰ ποιὲς εἶναι οἱ αἰτίες, πού τὴν προκαλοῦν;

Κατὰ τὴν ἐπικρατέστερη γνώμη, ἡ πτῶσι τῶν τριχῶν ὀφείλεται σὲ μὴ διαταραχὴ τῆς ἰσορροπίας μεταξὺ συμπαθητικοῦ καὶ παρασυμπαθητικοῦ συστήματος.

Οἱ ἐπιστήμονες παραδέχονται ἐπίσης, ὅτι ἡ φαλάκρα εἶναι κληρονομικὴ. Φαίνεται πιθανόν, ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ σεξουαλικὲς καταρτήσεις μπορεί νὰ προκαλέσουν πτῶσι τῶν τριχῶν.

Τοπικῶς, μπορεί νὰ ἐπιδράσουν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἡ ἀκαθαρσία, πού ἐμποδίζει τὴν κανονικὴ ἀναπνοὴ τοῦ δέρματος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ συχνὰ πλύσιμα, πού ἀποξηραίνουν καὶ ἐξασθενίζουν τὰ μαλλιά.

Ἀλλὰ, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, παρατηρεῖται αὐξηση τῆς φαλάκρας καὶ μετὰ τῶν γυναικῶν. Οἱ ἐπιστήμονες ἀποδίδουν αὐτὴ τὴν αὐξηση σὲ πολλὰς αἰτίες.

Καί, πρῶτα-πρῶτα, στὶς διαίτες ἀπισχνάσεις. Οἱ διαίτες αὐτὲς εἶναι τὰ ἴδια ἀποτελέσματα μὲ τὰ λοιμώδη νοσήματα (π. χ. τὸν τύφο) ἢ τὶς σοβαρὲς ἐγχειρήσεις. Στὴν περίπτωσι αὐτῆς, θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν κυστίνη, μὲ μορφή ἐνέσεων, τὶς ὑπεριώδεις ἀκτίνες (δὲν ἐπιδρῶν πάντα) καὶ τὰ μασάζ μὲ τριχόματι.

Ἀλλὰ καὶ οἱ περμανάντ, ὅπως καὶ τὰ συχνὰ βαψίματα, ὅταν δὲ γίνονται μὲ τὴν ἀπαίτημένην προσοχήν, μπορεί νὰ προκαλέσουν πτῶσι τῶν τριχῶν.

Μία ἄλλη αἰτία εἶναι ἡ συχνὴ ἀλλαγὴ χτενίσματος. Τὰ μαλλιά δὲν ἀνέχονται νὰ τὰ κακομεταχειρίζωμαστε. Χάνουν βαθμιαίᾳ τὴ ζωτικότητά τους καὶ πέφτουν.

Πτῶσι τῶν τριχῶν μπορεί νὰ προκαλέσουν καὶ ὁρμονεῖς ἀρρενος, πού χορηγοῦνται σὲ ὁρισμένους γυναικολογικοὺς ἀσθενεῖς.

Τὰ μαλλιά ἀρχίζουν συνήθως νὰ πέφτουν μετὰ τῶν 17 καὶ τῶν 25. Ἡ πτῶσι εἶναι τότε ἐλαφρὴ καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὴν προσέχομε. Ἐντείνεται συνήθως γύρω στὰ 30. Καὶ μετὰ τὰ 40 γίνετα πιὰ ἐμφανής. Ἐχομε τότε τὴ φαλάκρα.

Μποροῦμε, λοιπὸν, νὰ σταματήσωμε τὸ πέσιμο τῶν μαλλιῶν;

Οἱ γιατροὶ συνιστοῦν τὰ ἑξῆς:

1) Λούσιμο μὲ σκληρὰ σαποῦνα, πού ἔχουν στὴ βάση τους ὅλα τα τριχοκτόνα ἢ μὲ μαῦρο σαποῦνι, πού ἔχει στὴ βάση του ὅλα καλλία. Μία φορὰ τὸ μῆνα, στὶς ἐλαφρὲς περιπτώσεις, μία φορὰ τὴν ἑβδομάδα, στὶς βαρύτερες.

2) Ἄν τὰ μαλλιά εἶναι λιπαρά, ἐντριβὲς μὲ οὐσίες, πού διαλύουν τὰ λίπη: αἰθέρα, ἀσπὲν, αἰθέρα πετρελαίου.

3) Συχνὰ μασάζ τοῦ τριχοκτοῦ μέρους τοῦ κεφαλίου μὲ ὅλα τα πιλοκαρπίνης. Κάνουν καλὸ στὴν ἐντασι τῆς τριχοπτῶσος. Κατόπιν, ὅμως, εἶναι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

4) Πολὺ καλὸ κάνουν οἱ χοληστερινούχες πομμάδες. Ἐπίσης τὰ παρασκευάσματα μὲ βείον, πού μπορεί νὰ χρησιμοποιήσῃ σὲ λουσιῶν, πομμάδες, ἀκόμη καὶ σὲ σκόνη. Ἀλλὰ πρέπει νὰ βρισκόμαστε μακριὰ ἀπὸ κάθε ἐστία φωτιάς, γιὰ τὸ βείον εἶναι ἐμφλεκτό.

5) Καλὰ ἀποτελέσματα δίνουν ἡ ραδιοθεραπεία, οἱ ὑπεριώδεις ἀκτίνες καὶ οἱ ἐφαρμογὲς ἡλεκτρισμοῦ μὲ ρεύμα ὑψηλῆς συχνότητος.

6) Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια χρησιμοποίηθηκαν, μὲ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα, ἡ κορτιζὼν καὶ τὸ Α.Σ.Τ.Η. σὲ πομμάδες καὶ λουσιῶν. Ἀλλὰ μὴν ἐπιχειρεῖτε τίποτε μόνον σας. Μόνον ἓνας εἰδικὸς γιατρός μπορεί νὰ σᾶς υποδείξῃ τὸν τρόπο τῆς χρήσεώς του.

Ὑπάρχει, ἐξ ἄλλου, μὴ μορφή φαλάκρας, πού συνδέεται μὲ τὴν ἀρθρικήν προδιάθεσι τοῦ ἀτόμου. Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, χρειάζεται ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴ διαίτα. Νὰ τί συμβουλεύουν σχετικά οἱ γιατροί:

Συνιστώμενες τροφές: Ζυμαρικά, πατάτες, φρέσκα χορτορικά (ἐκτὸς ἀπὸ φακόλια, σπανόλια, σπαράγγια, πράσσα), ὄριμα φρούτα (ὄχι ξερὰ).

Ἀπαγορευόμενες τροφές: Λίπη, βούτυρα, αἰγὰ, σάλτσες, τηγανητὰ, ἐντόσθια, θαλασσινὰ, λιπαρὰ τυριά.

Θὰ ἀποφύγετε ἐπίσης τὰ οἰσπνευματώδη ποτά. Κρασί ἐλαχίστον, κατὰ προτίμησιν νερό μόνον. Ἐλαφρὸ τσάι. Ὅχι σοκολάτα. Θὰ ἀποφύγετε ἀκόμη τοὺς χυμοὺς ἀπὸ ξινῶν κορυπῶν (λεμόνι, πορτοκάλι, τομάτα, κλπ.).

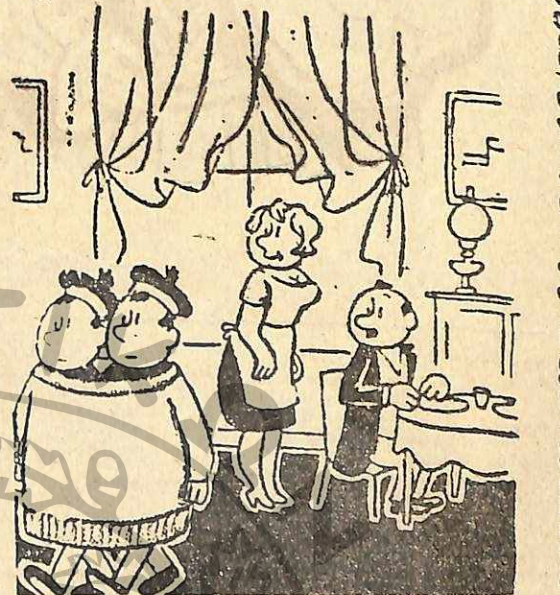
Θὰ χρῆσι κράτος καὶ ψαριῶν. Θὰ προτιμήσετε τὰ ἄδυνατα, πού θὰ τὰ φάτε βραστὰ ἢ ψητὰ. Ὅχι πολὺ πλοκα παρασκευάσματα.

ΕΜΒΟΛΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΔΥΣΕΝΤΕΡΙΑ

Γιὰ πολλὰ χρόνια, οἱ γιατροὶ ἀναζητοῦσαν ἓνα ἀποτελεσματικὸ προφυλακτικὸ ἐμβόλιο ἐναντίον τῆς δυσεντερίας. Πρὸ 15 ἐτῶν, ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Οὐίλλιαμ Μπύρροους βρῆκε στὰ ἔντερα πειραματοζῶων ἓνα ἀντίσωμα, πού προστάτευε ἀπὸ τὶς μολύνσεις τὸ κατώτερο μέρος τοῦ γαστρεντερικοῦ συστήματος. Ἡ ἀνακάλυψι τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου ἐντύπασι, γιὰ τὰ ἀντισώματα γιὰ ὅλες τὶς ἄλλες ἀσθενεῖς βρῆσκονται μέσα στὸ αἷμα. Ὡστόσο, δὲν εἶχε καταρθεθῇ ἡ παραγωγή ἀρκετῶν «κοπποαντισωμάτων» — ὅπως τὰ ἀνθρώπου, ὁ δόκτωρ Μπύρροους — στὸν ἀνθρώπου, ὥστε νὰ τὸν προφυλάσσον ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ τὴν δυσεντερία. Τώρα, λοιπὸν, ὁ Ἀμερικανὸς μικροβιολόγος Ρόλο Φρέτερ παρασκεύασε ἓνα ἐμβόλιο, πού παίρνεται ἀπ' τὸ στόμα καὶ προκαλεῖ τὸ σχηματισμὸ τῶν προστατευτικῶν αὐτῶν οὐσιῶν στὰ ἔντερα. Τὸ ποσοστὸ τῶν ἐπιτυχῶν τοῦ ἀνέβηκε σὲ 80%. Πάντως, χρειάζονται καὶ ἄλλες δοκιμές, γιὰ νὰ διαπιστωθῇ ἡ πραγματικὴ ἀξία τοῦ νέου ἐμβολίου.

Νὰ μᾶς παντρεύης, κύριε πλοίαρχε καὶ νὰ ξαναπάρῃς νὰ μᾶς... σώσης, ὅταν περάσουμε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος!

ΔΙΑΔΥΜΑ

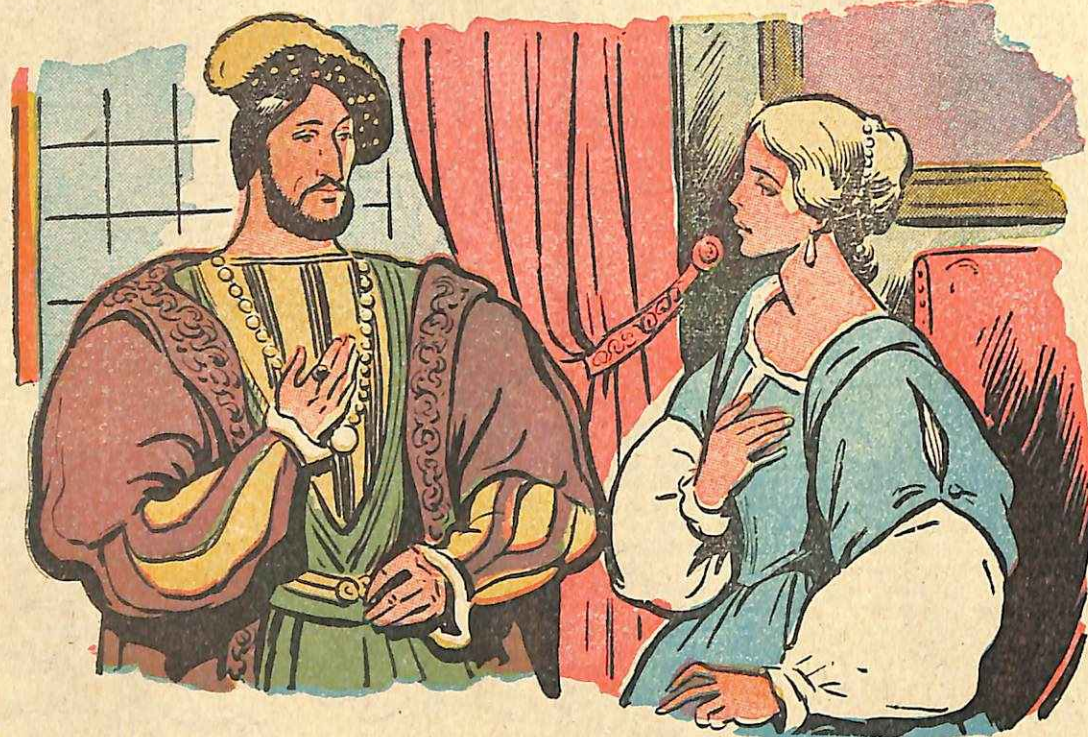
— Εἰδες τί ὥραία, πού τὸν πάει τὸ παλιὸ σου πούλο;

— Δὲν ξέρεις νὰ διαβάσης; Ἀγοράματος εἶσαι!

'Η μόνη έρωτική άποτυχία ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ Α'

ΙΣΤΟΡΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

— Δοξάζω το Θεό, που ευδόκησε να βρεθώ μόνος με την πιο χαριτωμένη γυναίκα του βασιλείου... είπε ο Φραγκίσκος στη Νινόν.

ΕΚΕΙΝΟ το πρωί — καλοκαίρι του 1930 — ο Φραγκίσκος ο Α' βρισκόταν μόνος του στο γραφείο του, όρθιος μπροστά σ' ένα ανοιχτό παράθυρο και ανέπνεε δυσθυμώς τ' αρώματα, που του έστελνε ο αέρας από το πάρκο των ανακτόρων. Οι καιροί ήταν δύσκολοι για τη Γαλλία. Είχε τότε πολλούς εξωτερικούς περισπασμούς.

«Κάθε αλλαγή, παρουσιάζει μπροστά σου κι' ένα πρόβλημα», έλεγε με το νου του.

Τα προβλήματα, όμως, που απασχολούσαν τον έλεγχο του μονάρχη δεν άφορούσαν το μέλλον της Γαλλίας. Την εποχή, που αρχίζει η ιστορία μας, ο «Βασιλιάς Ιππότης» ήταν 36 χρόνων.

Το αγωνιώδες ερώτημα, που τον βασάνιζε, εκείνο το μυροδόλο ανοιχτό πρωινό, ήταν με ποιά θ' αντικαθιστούσε την επίσημη και άνευρωμένη φίλη του, την κόμισσα ντε Σατωμπριάν. Τρία ολόκληρα χρόνια τον ξεκούραζε από βαρεία, βασιλικά καθήκοντα. Τη βαρέθηκε πια. Όπως άνηδυνε, πολλά χρόνια πριν και από τις έρωτικές φροντίδες της Φρανσουάς ντε Φουά. 'Η συνύπαρξή, όμως, με μία γυναίκα ήταν ανάγκη επιτακτική για την ηφαιστειώδη ιδιοσυγκρασία του.

Δεν ήταν μίπως παντρεμένος; 'Απεναντίας, η δεύτερη γυναίκα του, η 'Ελεονώρα η Αυστριακή, συνεδυάζει δυο προσόντα, που την έκαναν και σεβαστή και αξιαγάπητη: 'Ηταν αδελφή του πανίσχυρου αυτοκράτορα καρλόου του Ε' και μία από τις ωραιότερες γυναίκες της εποχής της. Με τη διαφορά ότι και τα δυο αυτά χαρίσματα — δε συγκινούσαν και πολύ το σύζυγό της.

Ξαφνικά, ο βασιλιάς άκουσε ένα λαφρό θόρυβο πίσω του. Γύρισε το κεφάλι και είδε την κόμισσα Νινόν ντε Βορρέ, μία από τις κυρίες επί των τιμών της 'Ελεονώρας. Μόλις

τον είδε, έγινε κατακόκκινος. — Με συγχώρητε, Μεγαλειότητα! τραύλισε. Δεν ήξερα πως είστε εδώ. 'Ελαβα το θάρρος να μπω, να δω μήπως...

— Δε μ' ενδιαφέρει να μάθω γιατί ήρθες! τη διέκοψε απότομα ο Φραγκίσκος.

Και πήγε κοντά της, αγκαλιάζοντας την ολόκληρη με βλέμματα φλογισμένα από έρωτα. Την κύτταζε καλλίτερα και — στην ψυχολογική κατάσταση, που βρισκότανε — νόμιζε πως ανακάλυψε την ιδανική αντικαταστάρι της κόμισσας ντε Σατωμπριάν!

Μικρή ακόμα, είκοσι μόλις χρόνων, είχε σώμα μ' επιδότητική ανάπτυξη. Τα μεγάλα καστανά μάτια της σπιθοβολούσαν χαριτωμένα, ενώ τα σαρκώδη κατακόκκινα χείλη της προκαλούσαν φιλήματα. Κι' εκείνο, που την έκανε πιο όρεκτική, ήταν το παρθενικό της σχεδόν ύψος. 'Η αλήθεια είναι πως ο σύζυγός της, ο κόμης ντε Βορρέ, ήταν λίγο μεγαλύτερος της. Μονάχα σαράντα χρόνια.

Ο «Βασιλιάς Ιππότης» είχε έτοιμο το λεξιλόγιο που χρησιμοποιούσε σε κάτι τέτοιες περιστάσεις. 'Εδωσε, λοιπόν, στο πρόσωπό του περιπαθής έκφραση και είπε με φωνή, που έτρεμε ελαφρά:

— Δοξάζω το Θεό, που ευδόκησε να βρεθώ μόνος με την πιο χαριτωμένη γυναίκα του βασιλείου, να ανανέω το άρωμα εκείνης που έδωλα ως τώρα στα δεινρά μου!

— Για μένα τα λέτε όλα αυτά, Μεγαλειότητα; τραύλισε σαστισμένη η Νινόν.

Ο Φραγκίσκος άπλωσε με προσποιητή δειλία το χέρι του και χάιδεψε τα μαλλιά της.

— Ναι, για εμένα, Νινόν! συνέχισε δίνοντας μεγαλύτερο παλμό στη φωνή του. 'Ω! είσαι για μένα η μόνη γυναίκα, που μίλησε στην καρδιά μου και στο πνεύμα μου.

— Μά, η βασίλισσά μας και σεπτή σύζυγός σας είναι πιο όμορφη από μένα, τον διέκοψε η Νινόν.

— Δε μπόρεσε να με κάνει να νοιώσω τον εαυτό μου ευτυχισμένο σαν έφηβο, χωρίς φροντίδες, χωρίς το βαρύ φορτίο του στέμματος.

Αγκάλιασε ξαφνικά τη Νινόν και την έσφιξε παράφορα στο στήθος του. Και της ψιθύρισε στο αυτί:

— Μιάς μονάχα ώρας αγάπη μαζί σου, είμαι έτοιμος να την εξαγοράσω με την εύτυχια όλης μου της ζωής. Είμαι έτοιμος — αν το θελήσεις — ν' αφήσω το θρόνο μου, να γίνω απλός αστός, και να σε πάρω να φύγουμε στην άκρη του κόσμου.

Η Νινόν ένοιωσε μία παράξενη μέθη να παραλύει το σώμα της. Πίστεψε πως ο βασιλιάς ήταν ελκρινής μαζί της.

Ξαφνικά, όμως, συνήλθε. Τραβήχτηκε απότομα από την αγκαλιά του Φραγκίσκου κι' έκανε μερικά βήματα προς την πόρτα, τεντώνοντας τ' αυτί της.

— Τι συμβαίνει; τη ρώτησε ανήσυχος ο βασιλιάς.

— Άκουσα βήματα στο διάδρομο, Μεγαλειότητα, ψιθύρισε η Νινόν.

Είπε το άδω αυτό ψέμα, για να δώσει τέλος σε μία σκηνή, προβλεπόμενη της συνέχειας της. Ο Φραγκίσκος, όμως, την πλησίασε με φανερά διαθέσεις. 'Εκείνη, έκανε ακόμα πιά πίσω. Και ψιθύρισε, με το χέρι στο πόμολο της πόρτας:

— Δεν είναι η κατάλληλη ώρα, Μεγαλειότητα. Άλλοτε, σε μία καλύτερη περίπτωση...

— Όχι εδώ... 'Ο Φραγκίσκος κατάλαβε πως δεν έπρεπε να επιμένει περισσότερο.

— Έστω! είπε με ύφος μαρτυρικό. Αύριο, όμως, θα σε περιμένω εξάπαντος στο μικρό μου κυνηγετικό περιπτερό, στο πάρκο. Θα σε περιμένω με λαχτάρα και αγωνία.

— Ναι! τραύλισε η Νινόν, φοβισμένη και γοητευμένη συνάμα από μία τόσο θερμή έρωτική έκδηλωση. Και χάθηκε από το δωμάτιο.

Όταν ο Φραγκίσκος έμεινε μόνος, άλλαξε όψη. Ήταν περιττό να υποκρίνεται τον εξαυλωμένο από αγνή, ιδανική αγάπη. Χάιδεψε σιγά-σιγά το μαύρο μουστάκι του, μισκλείνοντας τα μάτια, ενώ τα ρουθούνια και τα χείλη του έτρεμαν από πόθο...

Η Νινόν προχωρούσε τώρα με άργα βήματα στον ατέλειωτο διάδρομο. Κάτι σ' αίσίως είχε γίνει μέσα της. Οι θερμές περιπτώσεις του Φραγκίσκου την έκαναν να νοιώθω έρωτικές συγκινήσεις, που δεν τις είχε δοκιμάσει ποτέ ως τότε. Τα χάρδια του ηλικιωμένου συζύγου της — τα μόνα που γνώρισε — της φάνηκαν άγριες, ξεψυχισμένες κινήσεις μπροστά στα παράφορα ανακαταστάματα του Φραγκίσκου. 'Ο άντρας της δεν της ψιθύρισε ποτέ σ' αυτή τρυφερά ερωτολόγια, σαν εκείνα που της είπε, λαχανιάζοντας, ο βασιλιάς της Γαλλίας.

Ξαφνικά, στάθηκε ακίνητη. Και ενώ η καρδιά της κούτεψε να σπάσει στα στήθη της, μετάνιωσε για μία στιγμή, επειδή είχε προβάλλει αντίσται στο φλογερό έρωτα του Φραγκίσκου.

Σε μία στιγμή, άκουσε μία γλυκειά φωνή:

— Καλημέρα, μικρή μου Νινόν. Γιατί είσαι έτσι συλλογισμένη;

Η Νινόν σήκωσε απότομα το κεφάλι της και είδε μπροστά της τη βασίλισσα. Βυθισμένη στις σκέψεις της, δεν την αντέληψε, που προχωρούσε μόνη της στο διάδρομο, πηγαίνοντας στο σύζυγό της.

Δεν έχω τίποτα, Μεγαλειότητα, τραύλισε.

Τα ρόδινα, ξανναμένα μάγουλά της κιτρινισαν ξαφνικά. 'Ερριξε μία σαστισμένη ματιά στη βασίλισσα, που την κύτταζε με στοργή και καλωσύνη και ζωντανέψαν μπροστά της παλιές, λησμονημένες εικόνες.

Με το θάνατο του πατέρα της, έμεινε μόνη με τη μητέρα της. Ζούσαν περιορισμένα με μία μικρή συνταγή στρατιωτικού. Για καλή της τύχη, μία μέρα τη γνώρισε ένας παλιός συμπολεμιστής του πατέρα της, που είχε καταλάβει ανώτερη θέση σ' ένα άκτορα. Και τη σύστησε στη βασίλισσα.

Η 'Ελεονώρα γοητεύτηκε τόσο από την ομορφιά, τους τρόπους της Νινόν, ώστε την πήρε κάτω από την προστασία της. Την πάντρεψε με τον κόμητα ντε Βορρέ, λίγο περασμένο στα χρόνια, αλλά πολύ πλούσιο. Κι' έτσι, η άσημη Νινόν έγινε από τη μία μέρα στην άλλη κόμισσα και κυρία επί των τιμών της βασίλισσας.

Πως ήταν δυνατό να της πάρη τον άντρα της, να φανη άχαριστη ανέναντι της ευεργετιδά της;

Και, ξαφνικά, πήρε μία μεγάλη απόφαση:

— Θα σ'ς ζητήσω, Μεγαλειότητα, μία χάρι, τη είπε. Να παρακαλέσετε το Μεγαλειότατο ν' αναθέσει στο σύζυγό μου μία αποστολή στο εξωτερικό. Αισθάνομαι την ανάγκη να λείψω λίγο καιρό από το Παρίσι...

Καταλαβαίνω, ψιθύρισε η 'Ελεονώρα με πονηρό χαμόγελο. Θα θέλεις ν' αποφύγεις κάποιο πειρασμό, θα κινδυνεύεις να κάνεις καμμία απιστία του συζύγου σου. Μολονότι θα λυπηθώ που θα χάσω τη συντροφιά σου, θα σ'ο κάνω τη χάρι.

Την επομένη, ο Φραγκίσκος θεωρήσε περιττό να πάει στο κυνηγετικό περιπτερό να περιμένει τη Νινόν. Είχε καταλάβει για ποιά λόγο ή μικρή κόμισσα ζητήσε να φύγει με τον άντρα της στο εξωτερικό.

Αυτή ήταν η μόνη έρωτική άποτυχία, που γνώρισε στη ζωή του ο Φραγκίσκος ο Α'.

ΖΕΡΑΡ ΜΑΡΒΕΛ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΑΚΗΣ
ΡΕΝΑ
ΕΥΑ
ΜΑΙΡΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΣΩΤΗΡΙΑ
ΓΙΩΡΓΟΣ
ΚΛΕΩΠΑΣ
ΛΕΛΑ
ΘΟΔΩΡΟΣ
ΦΑΙΔΩΝ

ΝΤΙΝΟΣ ΝΑΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ
ΧΑΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ
ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ
ΤΖΩΛΗ ΓΑΡΜΠΗ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΕΛΣ
ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΑΜ. Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΔΗΣ. Διευθυντής Φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ.

11ον. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

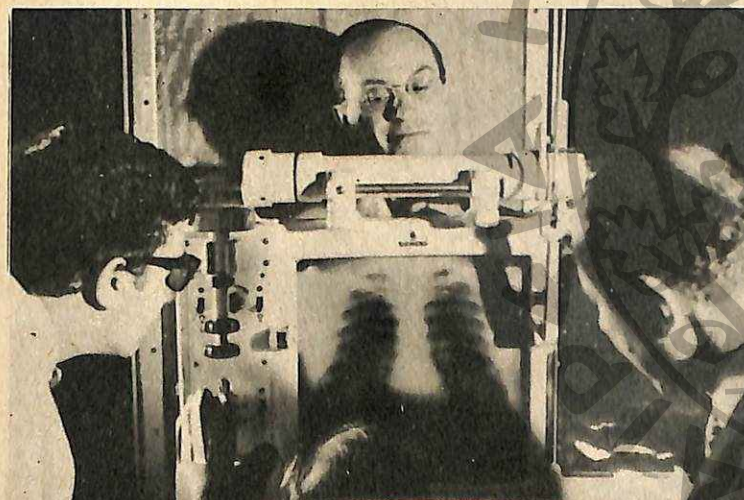
Ο Λάκης άγόρασε σε τιμή εύκαιρίας ένα ανοιχτό αυτοκινητάκι, παλαιού τύπου και πηγαίνει μ' αυτό τους γονείς του και τις τρεις αδελφές του, Ρένα, Ευα και Μαίρη, για να πάρουν το μπάνιο τους σε μία πλάζ. 'Εκεί ο Λάκης συναντά τη φίλη του Λέλα, η οποία τον πιέζει να παντρευτούν, γιατί τ' αδελφία της θέλουν να την παντρεύουν, για να μπορούν κι' αυτά να πάρουν σειρά. 'Η Ρένα συναντά κι' αυτή το φίλο της, Θόδωρο, ο οποίος της δίνει να καταλάβη πως του είναι αδύνατο να συζητήσει για γάμο, αν δεν παντρεύη προηγουμένως την αδελφή του. 'Η Ευα και η Μαίρη, που δεν έχουν ακόμα κανένα αισθηματικό δεσμό, συναντούν η μὲν πρώτη το Γιώργο, που φτάνει στην πλάζ με μία όραία κόρρα τελευταίου μοντέλου, η δὲ Μαίρη τον Κλεώπα, που τους προσπέρασε στο δρόμο με το μοτοσάκ του.

Σε μία στιγμή ο κύρ Παναγιώτης βλέπει το γιό του να τρέχει πίσω από τη Λέλα και ζητάει εξηγήσεις. Το μυστικό του Λάκη κινδυνεύει να αποκαλυφθή, έκείνος όμως κατορθώνει με διάφορα τεχνάσματα να γυρίση άλλοι τη συζήτηση και να μεταβάλει τον πατέρα του σε συνήγορο, για την αναβολή του γάμου του με τη Λέλα.

Το ίδιο βράδυ, η Ευα με το Γιώργο και η Μαίρη με τον Κλεώπα πηγαίνουν σ' ένα νυχτερινό κέντρο, όπου ύστερα από λίγο καταφθάνει και ο Λάκης με τη Λέλα. Οι δυο αδελφές κατορθώνουν να φύγουν, χωρίς να τις δει ο Λάκης. 'Η Λέλα δε χάνει την εύκαιρία να θυμίσω στο Λάκη πως πρέπει να παντρευτούν και του προτείνει να βρη ένα ψεύτικο πατέρα, για να παντρευτούν κρυφά από τους δικούς του.

Για να έπιστεψή το γάμο της αδελφής του, ο Λάκης αποφασίζει να την... κυκλοφορήσει. 'Εκείνη όμως αγαπάει το Θόδωρο και διώχνει τον ένα μετά τον άλλο όλους τους γαμπρούς.

Τώρα ο Λάκης βρίσκεται στο σπίτι της Λέλας, όπου τα τέσσερα αδέρφια της, ο Φαίδων (παθολόγος), ο Παύλος, (όδοντίατρος), ο Θανάσης (νευρολόγος) και ο Πέτρος (ακτινολόγος) αποφασίζουν να το κάνουν μία γενική εξέταση, αρχίζοντας από τις ακτίνες.

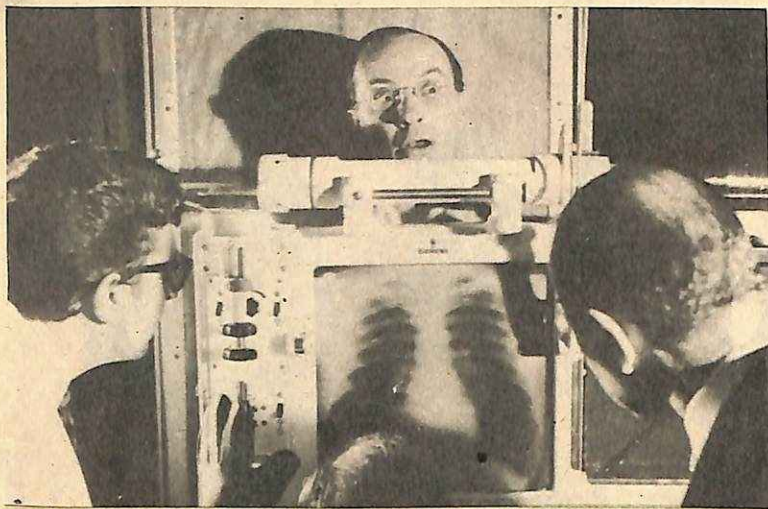
Γ έ τ ρ ο ς: 'Ορα!... Μείνετε τώρα εκεί ακίνητος.
Λ ά κ η ς: 'Εγώ πάντως είμαι γερός. Σ'ας το λέω να το ξέρετε
Φ α ί δ ω ν: Μακάρι, αυτό θέλουμε κι' εμείς...
Π έ τ ρ ο ς: Τώρα θα το διαπιστώσουμε.
Λ ά κ η ς: Άφ'ος σας το λέω εγώ, γιατί δε με πιστεύετε;
Φ α ί δ ω ν: Εσείς μάς λέτε, εμείς θα δούμε.
Ο Πέτρος σβώνει το φάς.
Λ ά κ η ς (άνησυχος): Τί έγινε; Κάμκε ή ασφάλεια!

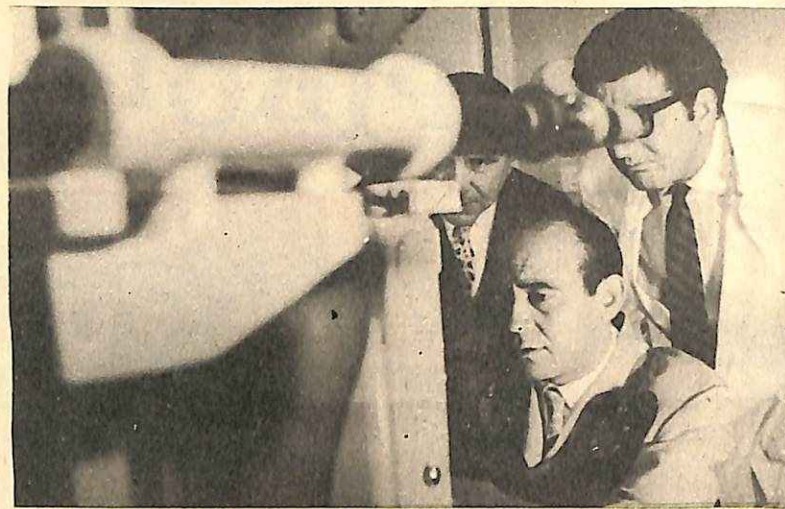
Οι γιατροί και ο Λάκης μπαίνουν στο ακτινολογικό.
Π έ τ ρ ο ς: 'Ελάτε... Ξενιθίστε σιγά-σιγά.
Λ ά κ η ς: Ντρέπομαι... Γυρίστε από εκεί...
Φ α ί δ ω ν: Τί θα πη ντρέπεστε;... Άντρες είμαστε όλοι!
Λ ά κ η ς: Ναι, αλλά δε μου ξανάτυχε κάτι τέτοιο καιί...
Π α ύ λ ο ς: 'Ελάτε τώρα, μην κάνετε σαν παιδιάκι...
'Όλοι μαζί άρχίζουν να τον βοηθούν στο γδύσιμο. 'Υστερα τον σπρώχνουν προς τη συσκευή των ακτίνων...

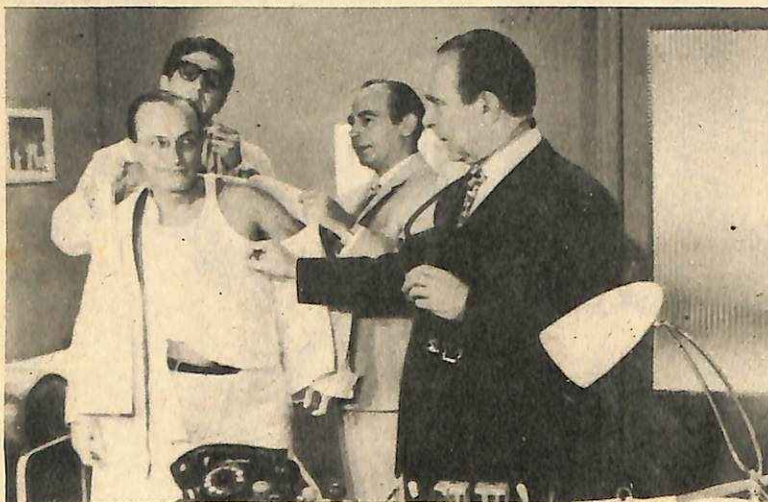
Π έ τ ρ ο ς: 'Εγώ το έσθυνα. 'Ετσι πρέπει.
Λ ά κ η ς: Και καλά, έτσι στα σκοτεινά θα μ' εξετάσετε, χωρίς να με βλέπετε;... 'Ελα, Παναγία μου!...
Π έ τ ρ ο ς: Σε βλέπουμε, μην ανησυχής!...
Λ ά κ η ς: 'Εγώ όμως δε σ'αν βλέπω!
Π έ τ ρ ο ς (άκνευρισμένος): Σ'ας παρακαλώ, μη μιλάτε!.. 'Αναπνέετε βαθιά... 'Ετσι... Χιι... Τόσο μεγάλο!...
Στο κέντρο ακριβώς του στήθους φαίνεται ένα μαύρο σημάδι.

Φαίδων: Δεν τὸ εἶπα ἐγώ... Πῶ... Πῶ!...
 Ὁ Λάκης σταματᾷ τὴν ἀναπνοὴν καὶ ρωτᾷ ἀνήσυχος:
 —Τί εἶναι... Τί συμβαίνει... Ἐχὼ τίποτα;
 Πέτρος: Μὴ μιλάτε...
 Λάκης: Ὁραῖα! Ἐγὼ νὰ μὴ μιλάω! Μιλάτε ὅμως τούλαχιστον
 ἐσεῖς, ν' ἀκούω τί λέτε... Τί βλέπετε;
 Πέτρος (διστακτικά): Στὸ στήθος...
 Λάκης: Τί στο στήθος... Αὐτὸ τὸ χαίμαλι μήπως;

Ὁ Λάκης τραβάει καὶ τοὺς δείχνει ἕνα φυλαχτό...
 —Μοῦ τὸ φορεῖ πάντα ἡ μάνα μου, γιὰ νὰ μὲ φυλάξῃ...
 Πέτρος: Βγάλτο, χριστιανέ μου καὶ μᾶς τρώμας!
 Λάκης: Ἀμ' ἐγώ...
 Πέτρος: Ἀναπνέετε συνέχεια μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό...
 Ὁ Λάκης ἀρχίζει νὰ καταρρέῃ... Δὲ μπορεῖ πιά νὰ προχωρήσῃ καὶ
 μὲ δυσκολία ξαναφορᾷ τὸ ποικάμισό του.

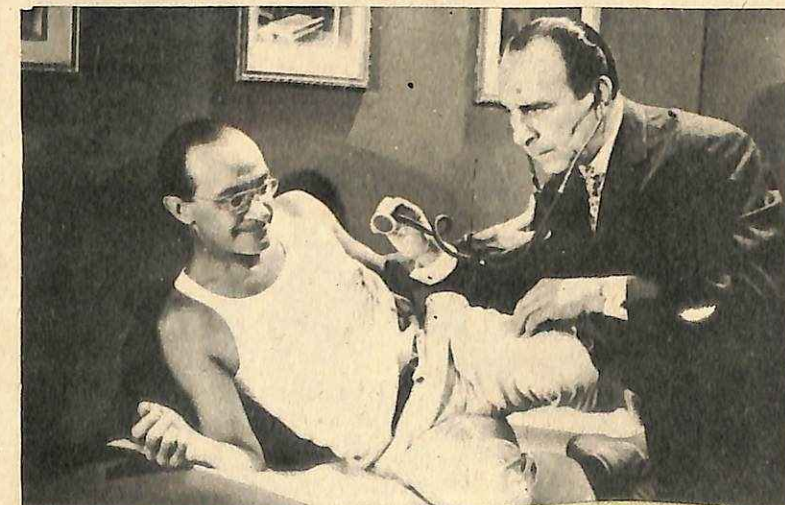
Πέτρος (ἀνάθοντας τὸ φῶς): Ἔτσι κι' ἔτσι... Περᾶσατε καμ-
 μιά πνευμονία, ὅταν ἦσατε μικρός;
 Λάκης: Πνευμονία δὲ θυμάμαι, συναχάκια ὅμως ναί...
 Πέτρος: Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπὸ συνάχι... Τέλος πάντων, ντυστῆτε
 τώρα καὶ πάμε παρακάτω...
 Λάκης: Ὁχι παρακάτω... Ἐδῶ εἶπατε μὰ κουδέντα...
 Φαίδων: Ἐλάτε τώρα. Ὑστερα τὰ λέμε ὅλα μαζί...
 Λάκης: Ἀ, στὴ σούμα δηλαδὴ θὰ τὰ μάθω;

Μισοντυμένος ὁ Λάκης βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀκτινολογικὸ. Περπατῶντας
 πρὸς τὸν Φαίδων, τὸν ρωτᾷ: Ἦ ἡ Λέλα τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ρωτᾷ:
 —Πῶς πάμε;
 —Ἀσχημὴ ἀρχή, τῆς λέει ὁ Λάκης κουνώντας ἀπελπισμένα τὸ κε-
 φάλι του.
 Πρὶν προφτάσῃ ὅμως νὰ συνεχίσῃ, ὁ Φαίδων τὸν τραβάει καὶ τὸν
 μπαίνει στὸ δικό του ἱατρεῖο.

Μπαίνουν καὶ οἱ ἄλλοι γιᾶτροι καὶ ὁ Φαίδων διατάσσει:
 —Γδύσου!...
 Λάκης: Πάλι; Μὰ τότε, γιατί μὲ ντύσατε; Εἶμαι τώρα ἐγὼ γιὰ
 τέτοια; ἔτσι ποὺ μοῦ κόπηκαν τὰ γόνατα;
 Φαίδων: Ὡστε καὶ κομάρες στὰ πόδια, ἔ;
 Λάκης: Ἐμ βέβαια...
 Φαίδων: Βγάλε καὶ τὸ πανταλόνι καὶ ἐξάλωσέ...
 Ὁ Λάκης ἐξπλώνει στὸ δερμάτινο ντινάνι...

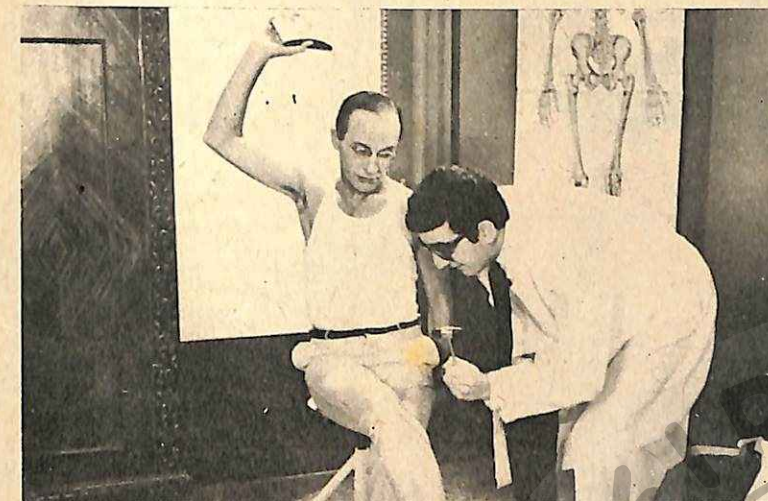
Ὁ γιᾶτρος ἀρχίζει νὰ τὸν ἐξετάσῃ μὲ τ' ἀκουστικά...
 Λάκης (γελώντας): Μὴ, γιᾶτρε μου, γαργαλιέμαι...
 Φαίδων: Σὲ παρακαλῶ... Ἀφισέ με νὰ κάνω τὴ δουλειά μου.
 Ὁ Λάκης ξεκαρδίζεται στὰ γέλια καὶ ἀνασπώνεται...
 —Μὴ, νὰ χαρῆτε... Γαργαλιέμαι...
 Ὁ Φαίδων γυρίζει πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ἀρχίζει νὰ μιλάει «συνώ-
 μοτικά». Ὁ Λάκης τοὺς προσέχει καὶ σταματᾷ τὸ γέλιο.
 —Τί συμβαίνει πάλι; ρωτᾷ... Τί λέτε;

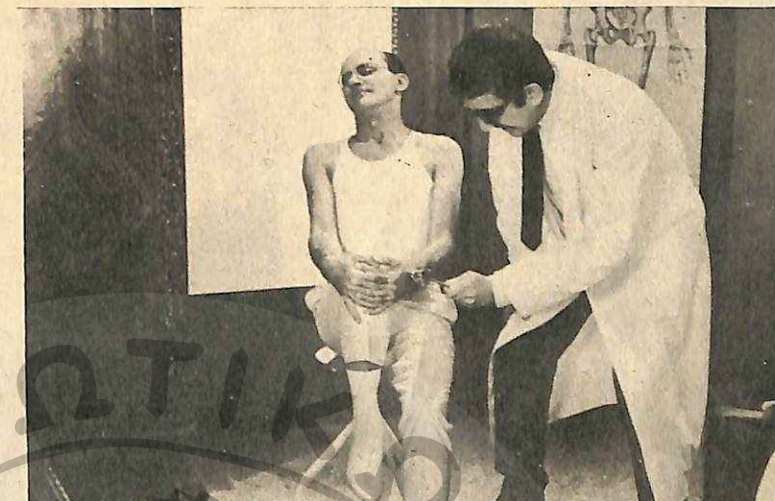
Οἱ γιᾶτροι γυρίζουν καὶ τὸν κυττάζουν, σὰ νὰ τὸν λυποῦνται.
 Λάκης: Ἀσχημὰ, ἔ... Κακὸ πού γαργαλιέμαι;
 Φαίδων (σηκώνοντας τοὺς ὤμους): Ντυθῆτε!...
 Λάκης: Ἀ, ὄχι τώρα δὲ μοῦ τὴ σκάτε!... Εἶναι κι' ἄλλοι δύο...
 Πῆτε μου ὅμως τί ἔχω; Τί βλέπετε;
 Φαίδων: Θὰ μᾶς πῇ ὁ νευρολόγος.
 Ὁ Λάκης ἀρχίζει νὰ καταρρέῃ... Δὲ μπορεῖ πιά νὰ προχωρήσῃ καὶ
 μὲ δυσκολία ξαναφορᾷ τὸ ποικάμισό του.

Καθὼς διασχίζει καὶ πάλι τὸ χῶλ, ἡ Λέλα βλέποντάς τον κατά-
 χλωμο καὶ στὰ χάλια, ποὺ βρίσκεται τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχη τί ἔχει, μὰ
 ὁ Λάκης δὲν καταλαβαίνει τί γίνεται γύρω του. Μὲ δυσκολία στέκεται
 στὰ πόδια του καὶ οἱ τέσσερις γιᾶτροι, τὸν μπαίνουν σχεδὸν σπικτωὶ
 στὸ νευρολογικὸ ἱατρεῖο. Ὁ Τρύφων κλείνει τὴν πόρτα καὶ βάζει τὸ
 Λάκη νὰ καθῆσθαι σ' ἕνα σκαμνί. Τὸ βάζει τὸ ἕνα πόδι πάνω στὸ ἄλ-
 λο, μὰ ὁ Λάκης τὸ ξανακατεβάζει. Ὁ Τρύφων ἀρχίζει νὰ ἐκνευρί-
 ζεται...

Ξαναβάζει τὸ δεξιὸ πόδι πάνω στὸ ἀριστερό καὶ λέει στὸ Λάκη:
 —Ἐγὼ τὸ θέλω ἐδῶ...
 Λάκης (τὸ ξανακατεβάζει): Δὲ χρειάζεται, καλὰ εἶναι ἔτσι.
 Τρύφων (τὸν πιάνει πάλι τὸ νευρικό του τίκ): Εἶπα: ἐδῶ!...
 Λάκης (μὲ πείσμα τὸ κατεβάζει): Κι' ἐγὼ τὸ θέλω ἐκεῖ...
 Ὁ Τρύφων τοῦ δίνει μιὰ στὸ γόνατο μὲ τὸ σφυρί...
 Λάκης: Ὄχι!... (Στοὺς ἄλλους γιᾶτρούς): Πάρτε του αὐτὸ τὸ
 σφυρί ἀπ' τὰ χέρια, γιατί ἐγὼ δὲν τὰ σηκώνω κατὶ τέτοια...

Τρύφων: Πολὺ νευρικός εἰστε...
 Λάκης: Εἶπαμε νὰ ἐξετάσουμε... Ὁχι νὰ βαρᾶμε κι' ὅλας...
 Ὁ Τρύφων πλησιάζει τοὺς ἄλλους γιᾶτρούς καὶ ἀρχίζουν πάλι νὰ
 τὰ λένε. Κατὰ διαστήματα γυρίζουν καὶ κυττάζουν τὸ Λάκη μ' ἕνα ὁ-
 φος, ποὺ δὲν ἀρέσει καθόλου στὸν τελευταῖο.
 Λάκης: Τί εἶναι πάλι; Τί ἔχω... Πέστε το δυνατά, βρὲ παιδιό
 Νεῦρα, ἔ; Πολλὰ νεῦρα, δηλαδὴ δὲ στέκω καλά.
 Οἱ γιᾶτροι ἀντὶ τ' ἀπαντήσουν ἀναστενάζουν.

Ὁ Τρύφων ξαναπλησιάζει τὸ Λάκη, τοῦ πιάνει τὸ πόδι καὶ θέλει νὰ
 ξαναχτυπήσῃ τὸ γόνατο μὲ τὸ σφυρί. Ἐκεῖνος ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ χά-
 νει πιά τὴ ψυχραιμία του καὶ φωνάζει:
 —Ἀφισέ με... Θέλω νὰ φύγω... Δὲν ἀντέχω ἄλλο.
 Ἦ ἡ Λέλα ἀκούγοντας τὴ φωνὴν του μπαίνει στὸ ἱατρεῖο.
 —Τί συμβαίνει; ρωτᾷ... Τί ἔπαθες, Λάκη;
 Παύλος: Ἐμεῖς τελειώσαμε τὴν ἐξέτασι, ἀλλὰ ὁ κύριος Ἀγγέ-
 λου ἔχασε τὸ ἥθικό του, ἐπειδὴ μᾶς εἶδε σκεπτικούς...

Λέλα: Ἀφισέ μας μόνους.
 Οἱ γιᾶτροι βγαίνουν καὶ τότε ὁ Λάκης λέει στὴ Λέλα:
 —Εἶμαι πολὺ ἀρρωστος, Λέλα μου...
 Λέλα: Μὴ μοῦ παίξῃς ἐμένα θεάτρο... Εἶσαι μιὰ χαρά... Τὰ κολ-
 πα δὲν περνᾶνε σὲ μένα. Δὲ μού ξεφεύγεις... Ὡς τὴν ἄλλη Κυριακὴ ὁ
 γάμος θὰ γίνη, ποὺ νὰ χαλῶσῃ ὁ κόσμος. Ἀλλωστε συμφωνεῖ καὶ ὁ
 πατέρας σου...
 Λάκης: Ποίος πατέρας... Ἀ, ναί... Ἐν τάξει τότε...

**Τὸ παιδί
του
ἄλλου**

★
 'Η Μάργκαρετ πήγε να δῇ τὴ Ρόζυ στὴν
 κλινικὴ, ἕνα βράδυ, ποὺ ὁ Γκρέγκορυ βρισκό-
 ταν κοντὰ της.

★
Όταν η Ρόζυ έφτασε στο σπίτι, ο Γκρέγκορι δέν είχε γυρίσει ακόμα από το νοσοκομείο και η νεαρή γυναίκα άρχισε να έτοι-

κοιτάζοντας τον ορίζοντα και στη γωνία ήταν ετοιμοί να πάνε, είχαν έναν άλλο, έναν καινούργιο δρόμο, γεμάτο από αληθινή αγάπη και πραγματική ευτυχία!

ΜΑΙΡΥ ΕΛΛΙΣ

ΜΑΙΡΥ ΕΛΛΙΣ

ΠΑΣΚΑΛ ΠΕΤΙ

Το πιο παράξενο κορίτσι του γαλλικού κινηματογράφου

Ζή σ' ένα σπίτι στην έξοχη, διαβάσει διδλία ινδικής φιλοσοφίας, κάνει γιόγκα.

Δε', τρώει κρέας από χρένια. Γυρίζει μόνο τα φίλμ, που θέλει.

Όταν έχη καιρέ, παίζει ως κυνηγός στην ποδοσφαιρική έμάδα του χωριού, που βρίσκεται κοντά στη βίλλα της που λέγεται «Το Μοναστήρι».

ΗΤΑΝ η αποκάλυψη του 1958. Έγινε εκείνο το χρόνο η πιο περιζήτητη ήθοποιος. Ο γαλλικός κινηματογράφος, που είχε μόλις μια «Μπε-Μπε», έτοιμάστηκε ν' αποκτήσει και μια «Πι-Πι», την Πασκάλ Πετι, τη νεαρή Μικ των «Ζαβολιάρηδων» του Μαρκσέλ Καρνέ.

Ποιόν από δυο χρόνια, στα σαλόνια αισθητικής των αδελφών Καριτά, θρονοκωταν άκαμψη μια κοπελίτσα λιγύλογη και μελαγχολική. Το πραγματικό της όνομα ήταν Άνν-Μαρί, μα την είχαν επωνομάσει Πασκάλ, για να μην την συγχέουν με μια άλλη Άνν-Μαρί κ' επειδή την είχαν προσλάβει τις ημέρες του Πάσχα.

Όσο έμεινε εκεί, με τον κινηματογράφο είχε έντελως τυχαίες επαφές. Είχε διορθώσει τις αποχρώσεις στα μαλλιά του Μάρλον Μπράντο, όταν αυτός είχε πάει στη Γαλλία για να γυρίσει κάποιο φίλμ. Είχε αποτοιχώσει τις θαυμάσιες γόμπες της χορεύτριας Λουντμίλα Τσερίνα, είχε περιποιηθί το πρόσωπο της Φρανσουάζ Αρνόλντ της «Αφροδίτης της τούπης».

Η Πασκάλ δεν χαμογελούσε ποτέ και δεν μιλούσε με τις πελάτισσες, παρά μόνο με μονοσύλλαβα.

Μια μέρα, η διευθύντρια του τμήματος «καλλονής» την ανέκάλυψε μέσα σε μια γκαρνταρόμπα να χτυπά τον τοίχο με τις γροθιές της και να λέη: «Θέλω να βγώ από δω! Θέλω να βγώ από δω!»

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

Τότερα, κάποια μέρα η Φρανσουάζ Λυγκάν, η σύζυγος του Ραϋμόν Ρουλώ, της έδωσε την ευκαιρία, που ζητούσε. Ήξερε ότι ο σύζυγός της ζητούσε μια κοπέλλα με πικάντικο μοντραμι, για να της αναθέσει ένα ρόλο στο νέο φίλμ, που επρόκειτο να γυρίση. Όταν είδε την Πασκάλ στις Καριτά, σκέφτηκε ότι ήταν άκριτος, ο τύπος, που χροιάζονταν στον Ραϋμόν και του μίλησε γι' αυτήν. Ο Ρουλώ κάλεσε άμέσως την Πασκάλ. Σάν εμφανίσαι του άρεσε, μα θα έπρεπε να κουρασθή μαζί της, γιατί αυτή ή κοπέλλα δεν κατάφερε τίποτα!

Σ' αυτό το σημείο μπαίνει στην ιστορία ένας νεαρός σπουδαστής της σκηνοθεσίας, ο Ζάκ Πορτερέ, βοηθός του Ρουλώ. Έκείνος ανέλαβε να γίνει καθηγητής της Πασκάλ.

Τα μαθήματα κράτησαν δυο μήνες. — Όταν θέλεις να εκφράσεις αγωνία — πής έλεγε — πρέπει να

σκέπτεσαι κάτι θλιβερό. Όταν θέλεις να εκφράσεις ντροπή, σέβου κάτι ταπεινωτικό, που αναγκάζεις να κάνεις. Κι' όταν θέλεις να προσποιηθής θυμό, θυμήσου κάποιον, που αντιπαθείς.

Για να εκφράσει αγωνία, η Πασκάλ, συλλογίζονταν τους γονείς της, που είχαν χωρίσει. Τότε ήταν μόλις 14 χρόνων. Πήγε στην κουζίνα, άνοιξε το μπεντ του γκαζιού και ξάπλωσε στο πάτωμα. Εύτυχως, η θυρωρός, είδοποιημένη από την μυρωδιά, έφτασε εγκαίρως...

Για να δώσει στο πρόσωπό της την έκφραση της ντροπής, η Πασκάλ, θυμόταν τις πελάτισσες, που της έδιναν φιλοδώρημα. Και όσο για το θυμό, φανταζόταν ότι τους πετούσε στο πρόσωπο εκείνα τα χρήματα...

Το φίλμ «Το χωνευτήριο», που είχε για πρωταγωνιστές το ζευγάρι «Το Μονταν—Σιμόν Σινιορέ», λανσάρθηκε και μια άλλη νεαρή ήθοποιος, που επρόκειτο να γίνει διάσημη, τη Μυλέν Ντεμονζώ. Η Πασκάλ Πετι υποδύθηκε σ' αυτό το ρόλο της Μαρί Γουόρεν, μιας ύπνερτρούρας.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ

Έκεινο το φίλμ της έφερε τα πρώτα χρήματα, που δεν τα χωστόυσε στα μαλλιά και τις επιδεξιότητες των πελατών των Καριτά,

και ένα σύζυγο, τον καθηγητή της!

Το ειδύλλιο άνθισε στο Αντικό Βερολίνο κατά τη διάρκεια του γυρισματος του φίλμ.

Παντρεύτηκαν το Νοέμβριο του 1956 και αντιμετώπισαν μαζί μέρες σκληρής φτώχειας. Μα η Πασκάλ είχε πάρει την απόφαση να μην αναζητήσει την επιτυχία, δείχνοντας τις όμορφες του κορμού της. Της έκαναν πολλές προτάσεις, αλλά δε δέχτηκε καμιά.

— Δέξου, της έλεγε ο Ζάκ. Τουλάχιστον θα μπορούμε να τρώμε.

Άλλ' εκείνη ήταν ανέγδοτη. Δέχτηκε μόνο το ρόλο, που της πρότεινε ο Άστορις στην κινηματογραφική διασκευή του μυθιστορηματος του Μωπασσάν «Μιά ζωή». Για να είναι πιο πειστική στο ρόλο μιας χωριατοπούλας, της Ροζαρί, η Πασκάλ, πάλυνε όχτω καλά και γέμισε χιονιστρες, γιατί επέμενε να εργαστή πάνω σε αληθινό χιόνι.

Τότερα, ήρθε ο θρίαμβος με το φίλμ «Ζαβολιάρηδες». Ευσυνείδητη όπως πάντα, η Πασκάλ έμαθε να οδηγεί αυτοκίνητο. Την περίφημη σκηνή του κυνηγιού με τη «Ζάγκουαρ», το τελικό τρέξιμο προς το θάνατο, τη γύρισε με 150 χιλιόμετρα την ώρα. Και να σκεφτεί κανείς ότι είχε πάρει το δίπλωμα της οδηγού μόλις πριν από 15 μέρες!...

Η Πασκάλ Πετι παίζει ποδόσφαιρο με τα παιδιά του χωριού, που βρίσκεται κοντά στη βίλλα της.

Έχει το χάρισμα να μπορεί να εκφράζεται μόνο με τα μάτια και με τα χείλη, όπως ο Ζάν Γκαμπνέλ και η Ζάν Μορώ, εργαζόμενοι οι κορτικοί.

Είναι μια από εκείνες τις ήθοποιους, που συναγιοούνται σπάνια, είτε ο σκηνοθέτης του φίλμ, ο Καρνέ.

Έτσι, η μικροσκοπική Πασκάλ (ύψος 1,55 μ. και βάρος 44 κιλά) θεωρήθηκε σαν η μοναδική ήθοποιος, που ήταν σε θέση να δημιουργήσει ένα πρότυπο, αντίθετο από εκείνο της Μπριζίτ Μπρερντό.

Με την επιτυχία όμως ήρθε και το διαζύγιο. Η Πασκάλ έννοιωθε την ανάγκη να θαιμάξει με όλες της τις δυνάμεις τον άντρα, που αγαπούσε. Ήθελε να τον νοιώθει να τη στηρίζει και να την κατευθύνει. Μα ο Ζάκ, περιοριζόταν μόνο να την αγαπάει. Άφου της τ' είχε μάθει όλα, είχε καταλήξει να αποκομνηθί στη σμά της. Κι' άνοιγαν κάθε δουλειά, για να δοκιμαστεί διαρκώς κοντά της.

ΕΝΑ ΚΟΥΒΑΡΙ ΑΠΟ ΝΕΥΡΑ

Είχα παντρευτή σαν κορίτσα, δήλωσε η Πασκάλ, αλλά χώρισα σαν έφηλη. Ίσως ξέρω τι ήταν αυτό, που δεν πηγανε καλά. Αγαπούμαστε, είναι αλήθεια, αλλά ζούσαμε πάντα σε ξενοδοχεία και τρώγαμε σε εστιατόρια, ανάμεσα πάντα σε κόσμο. Ήμουν διαρκώς ένα κουβάρι από νευρα. Το επάγγελμά μου; Το δέχτηκα για να πραγματοποιήσω ένα όνειρο; να φτιάξω ένα δικό μου σπίτι. Το εξακολούθησα, χωρίς να ξέρω γιατί. Τώρα το άγατώ, αλλά είμαι βέβαιη για ένα πράγμα, ότι δεν είναι, ούτε θα γίνει ποτέ μια πραγματική ήθοποιος. Όταν ένας ρόλος μου ταιριάζει λίγο, τότε κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ. Διαφορετικά, είμαι σίγουρη ότι το αποτέλεσμα θα είναι φοβερό...

Η Πασκάλ εξοκολούθησε να είναι απαιτητική με τους άλλους και ιδιαίτερα με τον εαυτό της. Το 1958 πήρε το βραβείο Σουζάν Μπωινκετί, το γαλλικό Όσκαρ, αλλά ταυτόχρονα έλαβε και το βραβείο του Λεμονού, που προορίζεται για την ήθοποιό, που δείχνεται λιγότερο ευγενική στους δημοσιογράφους και τους φωτογράφους!...

Ο χαρακτήρας μου, λέει η ίδια, δεν είναι καλός. Παραδέχομαι, βέβαια, ότι είμαι λιγότερο ευγενική και υπομονετική από τη Μπριζίτ Μπρερντό και τη Μαρτίν Καρόλ. Έχω άδικο, το ξέρω, μα όταν με ξετρελαίνουν μ' ερωτήσεις ή με φλάς, μου είναι αδύνατο να συγκρατηθώ και να φερθώ με ευγένεια.

ΤΟ «ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΠΕΤΙ»

Η Πασκάλ Πετι έχει πρωταγωνιστήσει σε άοχα φίλμ, μα είναι αναρίθμητα εκείνα, που έχει άορηθί.

Οι άορησεις της αυτές, έχουν προκαλέσει τόσο εντύπωση, ώστε να άρχισιν να συζητιέται όλο και πιο επίμονα το «φαινόμενο Πετι».

Κάποιος είτε σχετικά μ' όλα

αυτά: «Είμαι μια κοπέλλα, που ξέρει τί θέλει. Δε θέλει να προδώση το θυμό της. Μεταμορφώνεται τα πιο κοινά πράγματα σε μυστήρια. Δεν της άρεσει το κρέας, όπως συμβαίνει σε χιλιάδες καριτισίους κοπέλλες. Έ, λοιπόν, λέει ότι είναι αυστηρά φυτοφάγος, επειδή πιστεύει στη μετενάρκωση των ψυχών. Προσποιείται ότι διαβάσει διδλία άρχαίας ινδικής φιλοσοφίας και ότι κάνει γιόγκα.

Αυτός όμως, που μίλησε έτσι έκανε ασφαλώς λάθος, γιατί η Πασκάλ είναι πραγματική φυτοφάγος και ειλικρινής φυσιολόγος, διαβάσει πραγματικά ινδικά διδλία και είναι μια ένθουσιώδης όπαδός της μεθόδου γιόγκα. Είναι μαθήτρια του Μικαέλ Ίδάνφφ, ενός γενειοφόρου μάγον βουλγαρικής καταγωγής, που ίδρυσε στην παρισινή έξοχη ένα κοινόβιο, που ονομάζεται «Διεθνής λευκή αδελφότητα». Τις όχτω χιλιάδες διαλέξεις του, οι άπαδοί του τις έχουν συγκεντρώσει σε δώδεκα τόμους.

Τα μέλη του κοινόβιου μένουν στην έξοχη μόνο το μισό χρόνο, από την άνοιξη μέχρι το φθινόπωρο. Όταν φτάνη το τέλος του καλοκαιριού, φεύγουν προς το νότο, όπως κάνουν οι Ένδοι που αποδιδνουν προς τους Ιερούς τόπους. Στη διάρκεια αυτών των ταξιδιών, ο μυστηριώδης Ίδάνφφ γίνετα ο ποιμένας εκείνων του σισπηλού κοπαδιού των ανθρώπων, που τις μέρες των καταιγίδων είναι βιανοί να προσεγγίζουν, για να δώρε δόλοχτες, με το κεφάλι σκυρτό κάτω από τη βροχή.

ΜΙΑ ΠΙΟ ΤΕΛΕΙΑ ΖΩΗ

Η κινηματογραφική τέχνη, λέει η Πασκάλ, έχει τη θαύμασια δυνατότητα να προλάβη τι πιο ύψηλές πνευματικές αλήθειες. Κατά τη γνώμη μου, μια ήθοποιος, που είναι προικισμένη με άνωτερα ιδανικά και που επιθυμεί να εκτελέση σωστά το κοινωνικό της καθήκον, θα πρέπει να έμμεταλλεύεται την προνομίου θεά της, που της επιτρέπει να άσκη μια άναμφισβήτητη έπαιροή πάνω στο κοινό, για να βοηθήση χιλιάδες θεατές να θρούν τον άληθινό δόμο, που οδηγεί σε μια ζωή πιο πνευματική και πιο τέλεια.

Αυτές οι δηλώσεις της ίσως κάνουν τους παραγωγούς και τους σκηνοθέτες να χαμογελάσουν, άλλ' άποσδύρτε, μπορούν να έξηγήσουν τις άπιστευτες άορησεις της Πασκάλ. Έκείνοι που είχαν πιστέψει ότι θα έβρισκαν σ' αυτή μια «άντι-Μπε-Μπε» δε μπορούσαν, βέβαια, να φανταστούν, ότι οι προθέσεις τους θα συναντούσαν τέτοιους διαταγμούς συνειδήσεως...

Μόλις επέτρεψε στο Παρίσι από τη Ρώμη, όπου γύρισε το φίλμ «Μιά βασίλισσα για τον Καίσαρα», μια παραλλαγή του φίλμ «Κλεοπάτρα» (είναι άληθινά παράξενο πως κατορθώσαν να την πείσουν ότι αυτό το φίλμ ήταν κατώληλο γι' αυτήν και για τις ιδέες της), η Πασκάλ, άποσταβήχτηκε στη νέα βίλλα, που άγόρασε, ένα παλιό έσοχικό σπίτι στην κοιλάδα της Σεβρέ. Η βίλλα ονομάζεται «Το μοναστήρι» και δόριζεται αλομόναχη, στην άνοιχτή έξοχη. Γύρω της άπάουν μόνο δάση και λίγο πιο μακριά ένα μικρό χωριό. Το σπίτι αυτό μοιάζει με την Πασκάλ, γιατί φαίνεται σά να άντιστοιχεί τις ιδέες της.

Για να φτάση κανείς μέχρι εκεί, από το Παρίσι, πρέπει να πάρη ένα καρρόδρομο, που κάνει

πολλούς αυτοκνητιστές να νοιώθουν την έπιθυμία να γυρίσουν πίσω. Οι τοίχοι του σπιτιού, που σηκώνουν επάνω τους περισσότερο από τρεις άιώνες, είναι άσπρισμένοι με άσβέστη. Η στέγη συγκρατιέται με σαρασαφαγώμενες δοκούς, η έπίπλωσι είναι χωριάτικη, το πάτωμα είναι σκεπασμένο από ξεθωριασμένα πλακάκια.

ΧΩΡΙΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟ...

Μόλις έφτασε στη βίλλα της, η Πασκάλ, ζήτησε να κόψουν το τηλέφωνο.

— Έδώ ήρθα να μένω μόνη με τον εαυτό μου! δήλωσε. Δε θέλω να με ένοχλούν!...

— Μα οι παραγωγοί! Πώς θα μπορέσουν να έρθουν σ' έπαφή μαζί σας, όταν θέλουν να σάς προτείνουν ένα καινούργιο ρόλο; τη ρωτούν.

Η Πασκάλ σκρώνει με άδιαφορία τους άμους.

Οι περισσότερες από τις προτάσεις, που θα έχουν να μου κάνουν, δε με ενδιαφέρουν καθόλου! άπαντάει. Άν ύπαρχη κομμά ενδιαφέρονσα, θα έοθη και χωρίς τηλέφωνο. Μην ξεχνάτε ότι ύπαρχει πάντα ο δρόμος, που οδηγεί μέχρι έδώ...

Κάποιος, είτε ότι η Πασκάλ, έχει σκοπό να μεταμορφώση έκεινο το μέρος σ' ένα κοινόβιο, όπου άνθρωποι σαν αυτή, άπαδοί της ινδικής φιλοσοφίας, θα πηγαναν να μελετούν, να σκάδουν τη γη, να σπέρνουν και να φυτεύουν. Αυτό όμως δεν είναι άλήθεια. Η Πασκάλ, είναι βέβαια πάντα φυτοφάγος, κάνει γιόγκα, μα δεν έχει πιά σκοπό να διορθώση τον κόσμο. Θέλει μόνο να μένη ήσυχη, κοντά στη φύση.

Της κρατάει συντροφιά, ο Τσιάννι Έσπόκίτο, ένας έωγράφος, τραγουδιστής, ποιητής και ήθοποιος. Γνωρίστηκαν το 1959, στη Μόσχα, όπου εκείνη είχε πάει για την «έβδομάδα του γαλλικού κινηματογράφου» κ' εκείνος για να γυρίση κάποιο φίλμ. Ήταν η πρώτη φορά, που συναντιόντουσαν, παρ' όλο που θα ήταν φυσικό να είχαν γνωριστή στο Παρίσι. Μίλησαν για ινδική φιλοσοφία, ανακάλιναν ότι είχαν τις ίδιες προτιμήσεις και ότι πίστευαν και οι δυο στη μετενάρκωση των ψυχών. Η γνωριμία τους άλλαξε γρήγορα μορφή και ποιν άκούη να φύγουν από τη Μόσχα ήταν έρωτευμένοι και άραβωνασμένοι!...

Τους άνάσσαν «οι άραβωνιασμένοι της Κόκκινης Πλατείας» κ' έτσι εξακολούθησαν να τους λένε.

Μα η Πασκάλ κάθε τόσο, άποφασίζει να κάνει μερικές παραχωρήσεις στον παλιό μύθο της, που ήθελε να την παρουσιάση σαν μια «μπλουζόν νουάο» άμέομνη και ριψοκίνδυνη, μια πραγματική «κοπέλλα του καιρού της».

Πηγαίνει συχνά στο χωριό, που δόριζεται κοντά στη βίλλα της για να... παίζει ποδόσφαιρο. Τα παιδιά του χωριού είναι κατενθουσιασμένα, γιατί δόθηκαν έναν «καταπληκτικό» κυνηγό για τη μικρή ομάδα τους. Και η Πασκάλ βόσκει μ' αυτό τον τρόπο την ευκαιρία να έδεση τις άυνάμεις, που μαζεύει με την άυτοσυγκέντρωσι και να έμμεταλλεύεται την εύληγία, που της χαρίζουν οι άσκήσεις γιόγκα. Άλλωστε είναι μόνο είκοσιτεσσάρων χρόνων.

Η Πασκάλ Πετι, άνάμεσα στο ένα φίλμ και το άλλο, περνάει μεγάλες διακοπές στο χωριάτικο σπίτι της.

Αυτές οι γκριζες τρίχες
μ' έκαναν νά υποφέρω...

Με το **Palette** όμως
ξαναβρήκα την ήσυχία μου.

Palette

Το ασφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Μέσα σε λίγα λεπτά τα μαλλιά άκτινοβολούν από νεότητα. Μπορείτε μόνη σας, με ένα απλό λούσιμο, να επιτύχετε αυτό το πραγματικό θαύμα! Είναι τόσο εύκολο, τόσο γρήγορο και πολύ οικονομικό. Μόλις δείτε τις πρώτες γκριζες τρίχες, χρησιμοποιήστε άμεσα το **Παλέτ**. Το **Παλέτ**, λούζει και ταυτόχρονα μακιγιάρει και τονώνει τα μαλλιά. Και για ένα χρωματισμό της μόδας, χωρίς να έχετε γκριζες τρίχες, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε διάφορες μοντέρνες αποχρώσεις, αφού συμβουλευθείτε το ωραίο χρωματολόγιο του **SCHWARZKOPF**.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

«ΔΕΝ υπάρχουν άνθρωποι υγιείς, μα μόνο άνθρωποι άρρωστοι, που νομίζουν ότι είναι υγιείς».

Εκκινώντας απ' αυτή την αρχή (που εκ πρώτης όψεως δεν είναι καθόλου ενθαρρυντική) ένας Παρισινός γιατρός αποφάσισε να ιδρύσει μια κλινική για τον υγιεινό έλεγχο των ατόμων, που έχουν καλή υγεία.

— Αν τύχαινε να έλθω σε μέ ε-νας πραγματικός άρρωστος, κάποιος, δηλαδή, με φανερά παθολογικά συμπτώματα, θα είμαστε αναγκασμένοι να τον διώξουμε, γιατί δε θα μ'ς ενδιαφέρει! Δηλώνει αυτός ο παράξενος επιστήμονας.

Το πράγμα όμως είναι λιγώτερο περίεργο, απ' όσο μπορεί να φαίνεται. Ο Παρισινός αυτός γιατρός έφτασε στο σημείο ν' αποφορτίσει την ίδρυση αυτής της επαναστατικής κλινικής, που θα ενοσηλεύει μόνο άτομα, που δε θα υποφέρουν από τίποτα, αφού διαπίστωσε ότι όλο και πιο συχνά συμβαίνουν απόρροποι θάνατοι ή εκδηλώνονται αρρώστιες πολύ προχωρημένες, σε άτομα, που είχαν φαινομενικά άριστη υγεία και θαύμασια όψη.

Πρέπει να πιστέψουμε ότι κάτι σ' αυτούς τους οργανισμούς δε λειτουργούσε καλά από καιρό, παρ' ό-λο, που κανείς δεν το υποψιάζο-ταν.

Μά, αν η αρρώστια, έχη να κά-νη μια «πύογεια» διαδρομή πριν εκ-δηλωθ, θα πρέπει να υπάρχει τρό-πος να διαπιστωθ ακόμη και αν βρίσκεται σε εμβρύωδες στάδιο. Αλ-λά ο μοναδικός τρόπος για να γί-νη αυτό, είναι ακριβώς η λεπτομε-ρειατή εξέταση των οργάνων των υγιών ανθρώπων.

Στο Ιατρικό κέντρο, που πρκει-ται να δημιουργηθ, θα εργάζονται μερικοί ειδικοί, όχι περισσότερο α-πό πέντε ή έξη (π.χ. ένας καρδιο-λόγος, ένας ακτινολόγος, ένας βιο-λόγος, ένας νευρολόγος και ένας ψυ-υχολόγος).

Ο σκοπός του παρισινού ινστι-τούτου είναι — όπως δηλώθηκε: «Η μελέτη και η πρόβλεψη των α-

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ "ΝΟΣΗΛΕΥΟΝΤΑΙ", ΚΑΙ ΟΙ ΥΓΙΕΙΣ!..

Στο Παρίσι θα ιδρυθ μια κλινική, όπου θα «νοσηλεύονται» μόνο άτομα υγιή, για να προλάβουν μελλοντικές αρρώστιες

σθενειών του μοντέρνου πολιτι-σμού». Αυτό σημαίνει ότι, περι-σσότερο από κάθε αρρώστια, εκείνο που θα απασχολήη ιδιαίτερα τους επιστήμονες αυτής της κλινικής, είναι ο τρόπος, που ζούμε σήμερα. Ο ρυθμός της ζωής μας ανταπο-κρίνεται στις βαθύτερες βιολογικές απαιτήσεις μας; Ξέρουμε να όργα-νώνουμε σωστά την εργασία μας; Πώς χρησιμοποιούμε τον ελεύθερο καιρό μας; Η διατροφή μας είναι υγιεινή; Η ατμόσφαιρα, που ανα-πνέουμε έχει αρκετό οξυγόνο;

Με τις ερωτήσεις, όμως, αυτές, οι γιατροί του παρισινού ινστιτου-του φαίνονται να ξερεύνουν από το χώρο της καθαρής Ιατρικής. Με τις μελέτες και τις εξετάσεις, που θα κάνουν στους υγιείς — νοσηλευόμε-νους της κλινικής και με τις συμ-βουλές, που θα τους δίνουν για ν' αποφεύγουν τις διάφορες παθήσεις, οι γιατροί αυτοί φαίνονται α-να θέλουν να καθορίσουν την επιστη-μονική συμπεριφορά του Δυτικού κό-σμου στο έτος 2.000.

«Στο έτος 2.000, δηλώνει ο Ιδρυ-τής του πρωτότυπου ινστιτούτου, η παθολογική Ιατρική θα έχη ούσια-στικά εξαφανισθ. Η μελλοντική Ι-ατρική θα είναι σχεδόν αποκλειστω-κά προληπτική. Φτάνει να σκεφθ-τε τους αστροναύτες, που πριν να πραγματοποιήσουν τις εκπληκτικές επιχειρήσεις τους, περνούν χρόνια από χρόνια κάτω από τον Ιατρικό έλεγχο».

Αλλωστε, στην «Αμερική, το «εσέκ-άπ», δηλαδή ο γενικός έλε-γος, είναι ήδη υποχρεωτικός για ό-σους πρόκειται να κάνουν ένα τα-ξίδι έξω από την Αμερικανική ήπει-ρο ή να μπουν σε μία εταιρεία. Χω-ρίς ν' αναφέρουμε τον Πρόεδρο κέν-

νεντυ, που μόλις νοιώση λίγο κου-ρασμένος, κλείνεται σε μια κλινική για πέντε — έξη μέρες και υποβαλ-λείται σε γενική εξέταση.

Στο Παρίσι, εκτός από το Αμερι-κανικό νοσοκομείο του Νειγύ, που είναι στη διάθεση εκείνων, που θέ-λουν να κάνουν ένα «εσέκ-άπ» (οι πιο συχνόι πελάτες ανήκουν στον κόσμο του «θαύματος»), υπάρχουν τμήματα «γενικής εξέτασεως» και σ' ώριμους ιδιωτικές κλινικές (που βρίσκονται σε εξάρτηση με ι-διατικές εταιρείες). Για την ώρα, το «εσέκ-άπ» γίνεται αποκλειστι-κά και μόνο στους διευθυνόντες. Πριν απ' όλα, έπειδή πιστεύεται γε-νικά ότι αυτοί, είναι οι πιο ευάι-σθητοι, γιατί ζουν σε μια διαρκή ύ-περτάση, που σηκώνουν μεγαλείτε-ρες εφύσεις. Καί, ύστερα, έπειδή ύ-πάρχει η γνώμη ότι, αν πεισθούν, αυτοί οι «επιλόχοι» της κοινωνίας, ν' αλλάζουν ρυθμό ζωής και συνή-θειες, τότε και η ίδια η κοινωνία θα βελτιωθ.

Μά εκείνο, που ξεχωρίζει το συ-νηθισμένο τύπο του «εσέκ-άπ» α-πό εκείνο, που θα γίνεται στο νέο ινστιτούτο, θα είναι ότι σ' αυτό το τελευταίο, η σωματική εξέταση θα συνδυάζεται πάντα με μια ψυχολο-γική έρευνα. Έχει αποδειχθ, πραγ-ματικά, ότι η ψυχική κατάσταση του ατόμου, είτε είναι συνειδητή, είτε υποσυνείδητη. Έχει πολλές φορές α-ποφασιστική επίδραση πάνω στις οργανικές παθήσεις του.

«Γι' αυτό, είναι βασικά απαραί-τητο ν' εξετάζουμε όχι μόνο την υ-γιεινή, αλλά και την κοινωνική και αίσθηματική Ισορροπία του ατόμου — συνεχίζει ο μελλοντικός διευθυ-ντής του κέντρου. Αλλωστε, ποιά εί-ναι κατά βάθος η αιτία, που παρακινεί

ένα άτομο να πάη στο γιατρό; Έ-γώ νομίζω ότι αυτό γίνεται περισ-σότερο για να μπορέση να μιλήση για τον εαυτό του».

Μ' άλλα λόγια, αυτό το Ιατρικό Ινστιτούτο, που θα πραγματοποιη-θ με βάσι τις πιο πρόσφατες επι-στημονικές ανακαλύψεις, έχει ακό-μη σκοπό να ξαναδημιουργήη ανά-μεσα στο γιατρό και τον πελάτη, εκείνη τη ζεστή φιλική ατμόσφαιρα, εκείνο το συναίσθημα εμπιστοσύνης, που στην εποχή μας συναντιέται μόνο ανάμεσα στον άρρωστο του χω-ριού και το γιατρό της περιοχής.

«Σε δοίμε όμως πώς θα γίνει, η εξέταση των υγιών ανθρώπων; Οι έθελοντές — γιατί τουλάχισ-τον στην αρχή θα πρόκειται απο-κλειστικά από έθελοντες — θα πα-ρουσιάζονται στην κλινική μία φο-ρά το χρόνο, κατά μέσον όρο, στις όχτω το πρωί. Ύστερα από τέσσε-ρις ώρες, θα ξαναγαίνουν, αφού θα έχουν υποστή μια ολοκληρωτική επιθεώρηση, στο σώμα και στη ψυ-χή. Όχτω μέρες αργότερα, θα παίρ-νουν ένα βιβλιάριο, με τα συμπερά-σματα των εξετάσεων.

Αυτά όμως τα «βιβλιάρια υγιεί-ας» δε θα ενδιαφέρουν μόνο τα ίδια άτομα, που θα έχουν εξετασθ. Ο πραγματικός σκοπός τους θα είναι άλλος. Το Ιατρικό κέντρο της κλι-νικής θα είναι συνδεδεμένο μ' ένα κέντρο μελετών. Η προοπτική κα-τάσει κάθε ξεχωριστής ενδείξεως θα χρησιμεύη για στατιστικές. Ικα-νές να μάς αποκαλύψουν πολλά έν-διαφέροντα πράγματα, γύρω από τη μελλοντική υγεία μας.

Όπως ξέρουμε όλοι, κάθε εποχή έχει τις δικές της αρρώστιες. Στον περασμένο αιώνα επικράτησε η φυ-ματίωση, ενώ οι χαρακτηριστικές αρρώστιες του δικού μας αιώνα εί-ναι οι ήπιατικές, οι νευρικές και ο καρκίνος. Μελετώντας τις νοσηρές μορφές, που θα παρουσιάζονται συ-χνότερα σε εμβρυώδη κατάσταση στα υγιή άτομα, ο Ιδρυτής της κλι-νικής ελπίζει ότι θα μπορέση να προ-βλέψη τις χαρακτηριστικές αρρώ-στιες των ανθρώπων του 2.000.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Παλιν κατορθώνει να μη μιλή-ση, να μη φανερώση στον Κριστιάν πώς είναι μητέρα του. Ο Ταβερνύ διψάει εκδίκηση για την άποτυχία του. Πηγαίνει στη λέσχη να παίξη χαρτιά, κι' εκεί τον ζητάει ο Πα-τυρέ και απαιτεί να πληρωθ έμέ-σως για την υπηρεσία που τούς πρόσφερε. Βρίσκεται όμως εκεί κι ο ντε Μαρτύ — που έχει πάρει στο μεταξύ τη σύνταξη του. Ακούει τυ-χαία τη συνομιλία τους και κατα-λαβαίνει πώς άρχισε να βρίσκει ένα στοιχείο ένοχης του Ταβερνύ. Απο-φασίζει δε να έπισκεφθ την Παλιν και να της ζητήση περισσότερες έ-ξηγήσεις. Στο μεταξύ, ο έρωτευμέ-νος Ραυμόν έχει παραμελήσει τις σπουδές του κι' έχει γίνει σκυθρω-πός κι' αμήλητος. Όταν ο φίλος του Κριστιάν τον ρωτάει τί του συμβαίνει, αυτός του όμολογεί πώς αγαπάει μια πλούσια αριστοκράτι-σα, που αποκλείεται να γίνη ποτέ δική του. Ο Κριστιάν προσπαθεί να του δώση κουράγιο, λέγοντάς του πώς μπορεί να γίνη κι' αυτός μία μέρα δισεκατομμύριο και άξιος της αγα-πημένης του.

11ον 'Ο Ραυμόν κύτταξε το φίλο του, σά χαμέ-νος.

Κριστιάν, είπε με προσπάθεια, όλ' αυτά τα έχω έ-παναλάβει κι' εγώ πολλές φορές στον εαυτό μου. Μά, αλλοίμονο, η έλπιδα μου δε μπορεί να πραγ-ματοποιηθ!

— Πώς το ξέρεις, Ραυμόν;
— Άκουσε... Άκόμα κι' αν, με την εργασία και την επιμονή, καθάρωνα να κερδίσω τη θέση, που μου προφητεύεις στη ζωή, ά-κόμα κι' αν αυτή η κοπέλλα κα-ταδεχότανε να μ' αγαπήση — πράγμα που είναι έντελώς άπι-θανο — θα εξακολουθούσε να ύ-πάρχη το ίδιο εμπόδιο ανάμεσά μας.

Ο Κριστιάν κύτταξε με έκπλη-ξη το φίλο του.

— Τι έννοεις; ρώτησε. Έξη-γήσου!

— Είναι φοβερή η έκμυστή-ρευσι που θα σου κάνω, Κρι-στιάν.

— Μίλησε τελοσπάντων! Ά-κόμα κι' αν θά σ' αγαπούσε...

— Δε θα μπορούσε να γίνη δική μου.

— Γιατί;

— Γιατί το όνομά μου είναι στιγματισμένο, άτιμασμένο!...

Ο Κριστιάν άφρησε εσθνικά το μπράτσο του φίλου του, με μία αθόρυμη κίνηση.

— Στιγματισμένο;... άτιμα-σμένο;... μωρουρίζε.

Συνήλθε όμως άμέσως και την ξενοιάισε απ' το μπράτσο. Έ-κείνος χαμογέλασε πικρά.

— Βλέπεις; πρόσφερε. Αυτή η χειρονομία σου μονάχα είναι μία καταδίκη! Πιστεύεις πώς έχω τώ-ρα το δικαίωμα να έλπιζω;...

Ο Κριστιάν δε μίλησε για λί-γο. Είχε χλωμιάσει.

— Στιγματισμένο... άτιμασμέ-νο... Μά γιατί; Πώς; μωρουρί-σισε.

— Με ξέρουν όλοι ως Ραυ-μόν... δεν είν' έτσι;

— Ναι.
— Λοιπόν, δεν είν' αυτό το όνομά μου.

Ο Κριστιάν κύτταξε με τρό-μο το φίλο του.

— Τι είν' αυτά που λές; φώ-ναζε. Η μητέρα σου...

— Δεν είναι μητέρα μου.

Κι' ο Ραυμόν πρόσθεσε, υπό-κωφα:

— Η άγια, η θαυμάσια αυτή γυναίκα με μεγάλωσε σαν παιδί της. Δεν ήθελε να πέσω κι' εγώ θύμα της μοίρας, που καταδικά-σε τον πατέρα μου, τον άδελφό της, για ένα έγκλημα που δεν είχε κάνει.

— Μά είναι φριχτό, αυτό το μου λές, Ραυμόν!

— Ναι, είναι φριχτό... Άν τδ-ξερα απ' την αρχή, από τότε που πρωτοχτύπησε η καρδιά μου, θα προσπαθούσα να πνίξω την αγά-πη μου, που γεννιότανε, όσο ή-ταν καιρός ακόμα. Μά τώρα εί-ναι πολύ αργά πιά!... πολύ αργά!...

Παρ' όλο το κρύο, το μέτωπο του Ραυμόν βρεχόταν από στά-λες ιδρώτα. Ο Κριστιάν τον κύτ-ταξε με βαθύ όικτο.

— Ραυμόν, του είπε, πριν από λίγο σε λυπήσα άθελά μου, με-μια κίνησι μου. Συχώρεσε με... Το μυστικό, που μου εμπιστεύ-θηκες, θα δυναμώση ακόμα πιο πολύ τη φιλία μου για σένα.

— Άλθθθθθ, Κριστιάν; Δε με περιφρονείς;

— Έσένα;... Έσένα που έ-χεις τόσα ψυχικά και πνευματι-

κά χαρίσματα;... Μά κι' αν ακό-μα ήταν ένοχος ο πατέρας σου, τί εύθυνη θάχες έσύ για το σφάλ-μα του;

Τα μάτια του Ραυμόν ύγράν-θηκαν από δάκρυα ευγνωμοσύνης.

— Ω, Κριστιάν, τραύλισε, ο καλύτερος απ' τούς δυό μας εί-σαι σύ!

— Λές πώς ήταν άθώος ο πα-τέρας σου; ρώτησε ο άλλος.

— Ναι. Πλήρως για έναν άλ-λο. Ο άληθινός ένοχος κατάφε-ρε να ξεφύγη. Μά έχω όρκισθ να τον άποκαλύψω. Και θα το κατορθώσω με μέρα!

Τα μάτια του Ραυμόν πετού-σαν σπινθήρες.

— Τότε πιά δε θάχω λόγο να ντρέπωναι για τ' όνομά μου.

— Ο άδελφός της 'Ισαβέλλας του έπιασε τα χέρια και τάσφι-ξε με διάχυστι.

— Μακάρι, φίλε μου! είπε. Ναι, την ήμερα εκείνη, θ' απο-κτήσης το δικαίωμα να γυρεύς το κάθε τι απ' τη ζωή. Θάχουν τελειώσει οι δοκιμασίες σου! Μά οι δικές μου!...

Τώρα ήταν η σειρά του Ραυ-μόν να κυττάξη με έκπληξι το φίλο του.

— Οι δικές μου δεν πρόκει-ται να τελειώσουν ποτέ, συμπλή-ρωσε εκείνος. Έγώ, που με ζη-λεύουν όλοι, έχω μέσα στην ψυ-χή μου ένα άδασταχτο πόνος!...

Όταν βλέπω τόσους και τόσους νέους ευτυχισμένους κοντά στη μητέρα τους, σφιγγεται η καρδιά μου. Σκεπτόμαι πώς είχα κι' εγώ κάποτε μία μητέρα, που την α-γαπούσα και μ' αγαπούσε... Δεν ξέρω για τί έχει να την κατη-γορήση ο παππούς μου, αν έ-φταιξε άληθινά η μητέρα μου!...

— Θάρρη τάχα μία μέρα, που θα την ξαναδω, που θα μου ανοίξη πάλι την αγκαλιά της; Βλέπεις, Ραυμόν, πώς κρυβω κι' εγώ με-σα μου ένα δράμα, που θα κρα-

τήση 'ίσως αιώνας;

— Άπλώθηκε σιωπή. Καθένας απ' τούς δυό νέους έμενε βυθισμένος στις σκέψεις του.

Τώρα όμως ο Κριστιάν συλλο-γιότανε τις λέξεις, που είχε προ-φέρει ο φίλος του, πριν από λί-γο. Θυμόταν ιδίως τις φράσεις του, που τον είχαν κάνει ν' α-νασκρτήση.

«Είναι πλούσια κι' είμαι φτω-χός... Έχω ένα άσημο όνομα, ενώ αυτή ανήκει στη μεγάλη αριστο-κρατία...».

Κι' η ύπόνοια, που του είχε γεννηθ για μία στιγμή, ξαναγύ-ριζε τώρα και γινόταν βεβαιότης.

Σίγουρα, ο Ραυμόν αγαπούσε την 'Ισαβέλλα!... Ο δύστυχος!...

Σωστά έλεγε πώς ο έρωτας του ήταν καταδικασμένος. Ποτέ δε θα μπορούσε να πραγματοποιηθ το τρελλό όνειρό του.

«Καύμενε Ραυμόν!...», συλλο-γίστηκε με θλίψη ο Κριστιάν.

— Δεν τα μάθατε, λοιπόν, ά-κόμα, κυρίες μου;

Η Παλιν κι' η Τερέζα κύττα-ξαν με έκπληξι εκείνη που τούς μιλούσε.

— Όχι, κυρίες-Τουτίν, δεν ξέ-ρουμε τίποτα, άπάντησε η δεύ-τερη.

Ήταν πρωί ακόμα. Μόλις εί-χε ανοίξει η «Μικρή νοικοκυρά».

Η κυρά-Τουτίν, η ιδιοκτήτρια του διπλανού γαλατάδικου, βγή-κε άμέσως απ' το μαγαζί της, για να τούς μιλήση.

— Άλθθθθ, δεν άκούσατε;... έπέμεινε.

— Τι ν' άκούσουμε;

— Νά... Δεν ξέρω αν πρέπει να σας το πώ... Είναι μία δυσά-ρεστη είδησι!...

Αυτοί οι διαταγμοί κι' οι έ-πιφυλάξεις άρχίζουν πιά να ένκεν-ρίζουν την Τερέζα και την Πα-λιν.

— Μά έξηγηθήτε επιτέλους! τόνισε η πρώτη.

— Τώρα που σας είπα πιά τόσα, πρέπει να φτάσω στο τέ-λος... Κι' αλλωστε, αν δεν το μά-θετε από μένα, θα σας το πη κάποιος άλλος... Πρόκειται για το άδαισντο μαγαζί... ξέρετε, στο νούμερο 106.

— Εκείνο που έμενε ξενοίκια-στο, γιατί γύρευε πολλά ο ιδιο-νός... του;

— Ναι... Λοιπόν, νοικιάστηκε επιτέλους.

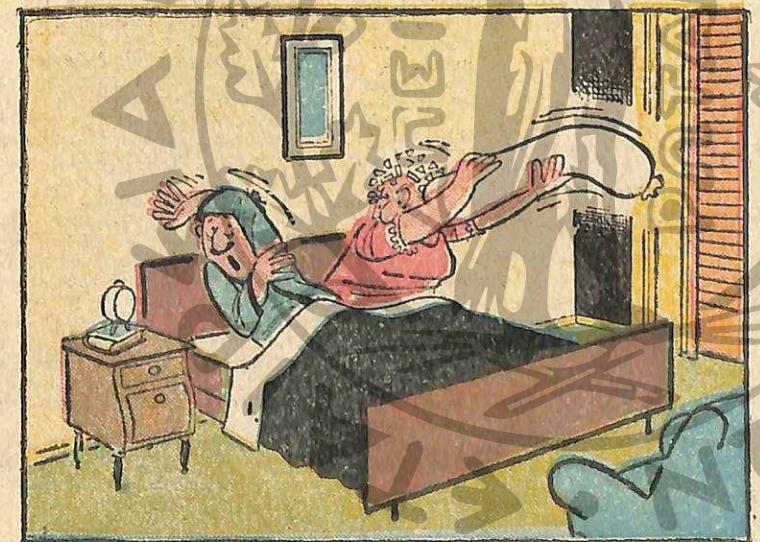
— Ε, και τί μας ενδιαφέρει, αυτό, κυρά-Τουτίν;

— Τι σας ενδιαφέρει; Θα κα-ταλάβετε άμέσως... Ο ένοικια-στής θα έγκασαταθ τον άλλο-μνη. Θ' ανοίξη ένα μαγαζί δ-μοιοι με το δικό σας.

— Όμοιο... με το δικό μας; πόφερε η Τερέζα.

— Μάλιστα. Θα πουλάη γυ-ναίκεια είδη, φορέματα, καπέλλα, όλα της τελευταίας μόδας. Τόχου-νε βαφτίσει κιόλας: «Το καπέλ-λο της Μαργαρίτας»... Θα σας κάνει αντίπαλη, όπως και νάναι.

Οι δυό φίλες κυτταχτηκαν, κα-τάχλωμες κι' οι δυό. Ωστόσο, προσπαθώσαν να μη φαυή άμέσως η ταρξία τους.

— Τι έγινε;... Τι συμβαίνει;... Ρογάλιζε πάλι:

— Τί νά γίνῃ, κυρά-Τουτίν; ἀπάντησε ἡ Τερέζα. Αὐτά ἔχει τὸ ἐμπόριο. Εἶναι πράγματα, πού συμβαίνουν κάθε μέρα. Πρέπει νὰ περιμένῃ καθεὶς πάντα πῶς θάχῃ ἀνταγωνισμό.

— Σωστά, κυρία Μπλανταίν... Μὰ ἔνοια σὰς, ὅ,τι κι' ἂν κάνουν οἱ καινούργιοι, δὲ θὰ μπορέσουν νὰ σὰς πάρουνε ὅλη σὰς τὴν πελατεία. Ξέρω ἕνα σωρὸ γειτόνισσες, πού θὰ μείνουν πιστὲς στὴ «Μικρὴ νοικοκυρά». Φεύγω τώρα, γιατί ἔχω δουλειά στο μαγαζί μου. Γεῖά σας... καὶ μὴ χολοσκάτε!

Ὅταν μείνανε μόνες οἱ δυὸ φίλες, ἡ Πωλὶν ἐκλείσε τὴν πόρτα κι' ἐπίστευσε τὰ χέρια τῆς Τερέζας. Σάπαιναν κι' οἱ δυὸ. Ὑπακούοντας στὴν ἴδια σκέψη, προσπαθοῦσε ἡ καθεμιά τους νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχία πού τὴν εἶχε κυριεύει, γιὰ νὰ μὴ στενοχωρήσῃ περισσότερο τὴν ἄλλη.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ Πωλὶν ρώτησε:

— Τί λές λοιπόν, Τερέζα;
— Τί θές νὰ πῶ; ἀπάντησε ἡ ἄλλη. Ὁ' ἀρχίζουμε ἕνα ἀγῶνα, θὰ πολέμουμε...

— Ναί, μὰ ἂν ὁ ἀντίπαλός μας ἔχῃ μεγαλύτερα κεφάλαια ἀπὸ μᾶς; Δὲ φοβάσαι πὼς θὰ εἶναι τότε ἀδύνατο νὰ τὰ βγάλουμε πέρα;

Ἡ Τερέζα δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Τὴν ἴδια ἐρώτησι ἔκανε κι' ἡ ἴδια στὸν ἑαυτὸ τῆς.

— Ἴσως... εἶπε ἀόριστα. Δὲ μπορεῖ νὰ ξερῇ καθεὶς... Πάντως, δὲν πρέπει νὰ χάνουμε τὸ θάρρος μας.

Μὰ, ὅσο κι' ἂν ἤθελε νὰ κάνῃ σταθερὴ τὴ φωνή τῆς, αὐτὴ ἔτρεμε λιγάκι.

Ἡ Πωλὶν σάπασε καὶ βυθίστηκε πάλι στὴ σκέψις τῆς. Ποιὸς μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ καινούργιος ἐκείνος καταστηματάρχης; Ὅα τὸ μάθαιναν σὲ λίγο...

— Γιατί ν' ἀνησυχούμε ἀπὸ τώρα; πρόσθεσε ἡ Τερέζα. Μπορεῖ νάσαι διαδόσεις, ὅλ' αὐτά. Ἀφῆσε πρώτα ν' ἀνοίξῃ αὐτὸ τὸ περίφημο μαγαζί!

Μὰ δὲν ἦταν καθόλου ἥσυχη κι' αὐτὴ. Ξέροντας πὺ καλὰ ἀπὸ ἐμπόριο, καταλάβαινε πὼς ἕνας τέτοιος συναγωνισμὸς θὰ ἦταν ὀλέθριος γιὰ τὴ μικρὴ τους ἐπιχείρησι...

Τὸ ἴδιο πρωί, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ περάσῃ ἀπ' τὸν ἀριθμὸ 106.

Εἶδε ἀπ' ἔξω ἐργάτες, σκαλωσιές.

Ἡ θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ τὴν ἤξερε, γιατί ψωνίζε κάποτε ἀπ' τὴ «Μικρὴ νοικοκυρά». Τὴν καλημέρισε καὶ τῆς εἶπε:

— Τὶς ἐτοιμασίες κυττάτε; Τὶς κάνει ἕνας ἀντίπαλός σας.

— Ἀντίπαλος; ρώτησε ἡ Τερέζα, κάνοντας πὼς δὲν ἤξερε τίποτα.

— Ναί. Ὁ' ἀνοίξῃ ἕνα μαγαζί σὰν τὸ δικό σας.

— Μπᾶ, δὲν πειράζει. Ὑπάρχει δουλειά γιὰ ὅλους...

Κι' ἡ Τερέζα χαίρετσε κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ ἀνησυχία τῆς μεγάλωνε. Ἦταν ἀλήθεια λοιπόν!

Τὶ τοὺς φύλαγε, ἄραγε, τὸ μέλλον, σ' αὐτὴν καὶ στοὺς ἀνθρώπους, πού ἀγαποῦσε;

Ἀν ὡς τότε τῇ «Μικρῇ νοικοκυρά» ἔδινε ἀρκετὰ κερδῆ γιὰ νὰ συντηρηθοῦν τέσσερα ἄτομα, ἦταν γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχε κανένα παρόμοιο κατὰστημα στὴ γειτονιά. Τὶ θὰ γινόταν ὁμῶς τώρα, πού ἔχε ἀνοίξῃ ἕνα μεγαλύτερο, πλουσιότερο καὶ πὺ μοντέρνο μαγαζί ἐκεῖ κοντά;

Ὁ λαίμακος τῆς Τερέζας σφίχτηκε. Φοβότανε...

Ὡστόσο, τὸ βράδυ, κατώρθωσε

νὰ κυριαρχήσῃ στὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ νὰ σκεφθῇ πὺ λογικά. Ὅ,τι κι' ἂν συνέβαινε, ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσῃ ψυχρὰ τὰ πράγματα, νὰ δείξῃ ψυχραιμία καὶ ἐνεργητικότητα. Δὲν ἐπρόκειτο, βέβαια, ν' ἀπομακρύνῃ τὸν κίνδυνο, χάνοντας τὸ θάρρος τῆς καὶ τὸ ἠθικὸ τῆς.

Ἡ Πωλὶν εἶχε μεγαλύτερη κατὰπτωσι, ἀλλὰ γιὰ διαφορετικὸ λόγο. Ἐδῶ καὶ μερικὸ καιρὸ, εἶχε παρατηρήσει τὴ μελαγχολία, πού κυριεῖτο τὸ Ραῦμόν καὶ τὶς παράξενες μεταβολές πού παρουσίαζε ὁ νέος.

Εἶχε βγῇ πολλές φορές, μὲ προφάσεις, πού εὐκόλα μάντεψε ἡ Πωλὶν πὼς ἦταν ψευτικές. Πού πῆγαινε, ἄραγε; Γιατί κρυβόταν ἀπ' αὐτὴν; Εἶχε κάποιο σύνδεσμο, πού δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ὁμολογήσῃ;

Δὲν εἶδεινε πὺ τὴν ἴδια διάθεσι γιὰ μελέτη, τὸν ἴδιο ζῆλο. Τὶ συνέβαινε, λοιπόν, στὴ ζωὴ

τῆς, εἶχε νοικιάσει τὸ κατὰστημα. Αὐτὸς θὰ ἦταν, προφανῶς, ὁ χρηματοδότης. Μὰ τὸ ὄνομά του δὲ φαινόταν πούθεν. Ἡ ἐπιγραφή ἀνᾶφερε μόνον τὸ ὄνομα μίας διευθύντριας, πού θ' ἀναλάμβανε τὸ κατὰστημα.

Ὡστόσο, κάποτε, ἡ Τερέζα δοκίμασε μὴ τέτοια ἐκπληξί, ὥστε ἀμφέβαλε ἂν ἦταν πραγματικὸ αὐτὸ πού ἔδλεπε...

Ἀπ' τὸ κατῶφλι τῆς «Μικρῆς νοικοκυράς», εἶχε δὴ ἕνα κύριο, σταματημένο μπροστὰ στὸ καινούργιο κατὰστημα, νὰ δίνει διαταγές, μὲ τὸ ὕφος ἀνθρώπου, πού εἶναι συνηθισμένος νὰ τὸν ὑπακούει. Καὶ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

Ἦταν ὁ ἴδιος πού τῆς εἶχε μιλήσει ἄλλοτε γιὰ τὴν ὁμορφιά τῆς Ζερμαίν, ὁ ἴδιος πού δὲν εἶχε διστάσει νὰ ἐγκληματήσῃ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ ἀδάμαστο πάθος του γιὰ τὴν Πωλὶν.

Ἦταν ὁ βορῶνος ντὲ Ταβερνύ!

μέρα, παρὰ μόνον δυὸ πιστὲς πελάτισσες.

Τὸ βράδυ, ἡ Τερέζα κι' ἡ Πωλὶν ἦταν ἀπελπισμένες. Δὲν ἀνταλλάξανε τὶς ἐντυπώσεις τους. Ἀλλ' ἡ καθεμιά τους σκεπτότανε: «Εἴμαστε χαμένες!».

Πραγματικὰ, τὶς ἐπόμενες μέρες, οἱ ἐισπραξεις τους περιορίστηκαν στὸ ελάχιστο. Δὲν πουλοῦσαν πὺ, παρὰ λίγα φιλικὰ.

Κάποια στιγμὴ, πού βρέθηκαν μόνες, ἀγκαλιάστηκαν ἀπελπισμένα. Εἶχε ἀρχίσῃ νὰ βραδυάζῃ. Οἱ ἐργάτριες δούλευαν στὸ ἀτελιέ. Ἀκουγόταν ἡ δροσερὴ φωνὴ τῆς Ζερμαίν, πού βρισκόταν μαζί τους.

Οἱ δυὸ φίλες μείνανε πολλὴ ὥρα ἐτσι, βυθισμένες στὴ βουδὴ ἀπελπίσας τους. Ξαφνικά, ἡ Πωλὶν βόγγησε:

— Δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ κρατήσουμε... ἔ, Τερέζα; Πές μου τὴν ἀλήθεια!

— Ἀλλοίμονο, πολλὸ τὸ φοβάμαι! Ὡστόσο, θὰ κάνουμε μὴ προσπάθεια. Ἀπὸ αὔριο, θὰ ἐλαττώσουμε κι' ἐμεῖς τὶς τιμές μας, ὥστε νάσαι ἴδιες μὲ τὶς δικές τους.

— Μὰ, Τερέζα, ἂν πουλάμε μὲ ζημιά...

— Τί σημασία ἔχει;... Πρέπει νὰ κάνουμε μὴ θυσία, νὰ πολέμουμε!

Μὰ πὼς μποροῦνε αὐτοὶ νὰ πουλᾶνε τόσο φτηνά; Ξερούμε ἐμεῖς τὶς τιμές καὶ δὲν κερδίζουμε παρὰ ελάχιστο.

Δὲν ξέρα, ἀπάντησε ὑπόκωφα ἡ Τερέζα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπῆκε ἡ Ζερμαίν. Τὶς πλησίασε ἀδύρθεα, χωρὶς νὰ τὴ δοῦνε.

Ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες, ἐνοίωθε βαρεῖά τὴν ἀτμόσφαιρα, γύρω τῆς. Ἡ Πωλὶν, ἡ Τερέζα, ἀκόμα κι' ὁ Ραῦμόν, δὲν ἦταν πὺ ὅπως τοὺς ἤξερε...

Τὸ κακὸν εἶχε ρωτήσῃ ἡ κοπελλίσσα τὸν καθένα τους. Δὲν τῆς εἶχαν δώσει καμμιὰ ἐξήγησι. Τώρα, παρ' ὅλο τὸ μισοσκόταδο τοῦ μαγαζιοῦ, παρατήρησε πὼς λάμπανε δάκρυα στὰ μάτια τῶν δυὸ γυναικῶν.

— Τί ἔχεις, μαμά; Εἶσαι λυπημένη; εἶπε, φιλώντας τὰ χέρια τῆς Πωλὶν.

Οἱ δυὸ φίλες εἶχαν χωρίσει, βλέποντάς τιν.

— Ἀγάπη μου... μικρούλα μου... μοιρμύρισε ἡ κ. ντὲ Ρεβέλ, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί τῆς.

Μὰ ἡ Ζερμαίν ἐπέμεινε:

— Ναί, εἶσαι λυπημένη!...Κι' ἡ νονά κι' ὁ Ραῦμόν... ὅλοι σας. Τόχα προσέχει, τὸν τελευταῖο καιρὸ. Κάτι μού κρύβετε. Μὰ δὲν κάνετε καλὰ!

Μὰ τί σκέψεις κάνεις, Ζερμαίν;... Τί μπορεῖ νὰ σοῦ κρύβουμε;

Νά, καὶ τώρα ἀκόμα, εἴσαστε δοκρυμμένες ἡ νονά καὶ σὺ! Κάποιος λόγος θὰ ὑπάρχῃ, πού δὲ μπορῶ νὰ τὸν ξέρω... Ὁ-ρες, ὥρες, φοβόμαι μήπως εἴμ' ἐγὼ ἡ αἰτία, μήπως ἔκανα κάτι κακό...

Μὰ τί λές, Ζερμαίν, ἀγαπημένη μου μικρούλα;

Ἡ κοπελλίσσα ἔξοπασε ξαφνικά σὲ λυγμούς. Δάκρυα χοντρά κυλούσαν στὰ δροσερά τῆς μάγουλα.

Μὲ συγχωρῆς... μαμάκα... τραυλίσε. Μὰ δὲ μπορῶ πὺ νὰ κρατηθῶ...

Ἡ Πωλὶν τὴν τράβηξε, τὴν ἐσφίξε στὸ στήθος τῆς.

Σὲ παρακολῶ, μικρὴ μου, λογικέψου, τῆς εἶπε. Δὲν εἶσαι πὺ παιδί... Μὴ βασανίζεσαι μὲ παράλογες ὑποψίες. Ἀδού θέλεις νὰ μάθῃς τί μᾶς συμβαίνει, θὰ σοῦ τὸ πῶ. Δὲ θὰ μποροῦσαμε, ἄλλωστε, νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ

σοῦ τὸ κρύβουμε γιὰ πολλὴ ἀκόμα... Λοιπόν, Ζερμαίν μου, οἱ δουλειές μας πᾶνε ὁλοένα καὶ χειρότερες. Δὲν κερδίζουμε πὺ ὅσα ἄλλοτε. Ἀνησυχούμε, λοιπόν, γιὰ τὸ μέλλον σας, ἔσένα καὶ τοῦ Ραῦμόν. Θὰ θέλαμε τόσο πολλὴ νὰ σὲ μορφώσουμε στὴν ἐντέλεια!

Ἡ Ζερμαίν ἀκούμπησε τὴν παλάμη τῆς στὸ στόμα τῆς μητέρας τῆς.

— Σῶπα, μαμά, σῶπα! τῆς εἶπε. Μὴ βάξῃς τέτοιες ἰδέες. Τὶ νὰ τὴν κάνω, τὴν πολλὴ μόρφωσι;... Ἀλλωστε, ἐσὺ πού ξε-ρεῖς τόσα πράγματα, θ' ἀναλό-βῃς νὰ μού τὰ μάθῃς καὶ μὲνα. Θὰ γίνω μαθήτριά σου... καὶ θὰ μὴν φρόνιμη καὶ ὑπάκουη, σοῦ τὸ ὑποσχομαι... Ἐθῶ ἄλ-λωστε νὰ μείνω κοντὰ σας, νὰ σας βοηθῶ, νὰ μὴν εἶμαι πὺ ἄχρηστη. Ἐχω μεγαλώσει ἀρκε-τά, γιὰ νὰ δουλεύω μαζί σου, μη-τερούλα μου.

Ἡ Πωλὶν τὴν ἔσφιξε ἀκόμα πὺ δυνατὰ καὶ τραυλίσε:

— Μικρούλα μου!... Χρυσό μου!

Δὲν εὗρισκε ἄλλες λέξεις. Ἐ-πειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, πρόσ-θεσε:

— Ὅλη αὐτὴ τὴν ἀγωνία, πού περνάμε, τὴν ὀφείλουμε στὸ νέο μαγαζί, πού ἀνοίξε κοντὰ μας...

— Ἀ, εἰν' ἀλήθεια, λοιπόν, αὐτὸ πού λέγαμε πρὶν ἀπὸ λίγο οἱ ἐργάτριες;

Τὸ πρόσωπο τῆς κοπελλίσσας εἶχε πάρει μὴ ἐκφρασι πρῶτης σοδαρότητας, καθὼς ἀκούε τὴ μητέρα τῆς, πού συνέχιζε:

— Ἴσως κατορθώσῃ νὰ μᾶς κλείσῃ. Ἐχει τιμές κάτω ἀπ' τὸ κόστος.

— Ἐχεις δίκιο, μαμά, πρό-φερε ἡ Ζερμαίν. Εἰν' ἕνας κίνδυ-νος πού πρέπει νὰ τὸν ἐξουδετε-ρώσουμε ὁπωσδήποτε... Ὅα ὑπάρ-χῃ κάποιος τρόπος... Πρῶτα-πρῶ-τα, νὰ ἐλαττώσουμε ὅσο τὸ δυνα-τὸν τὰ ἐξόδα μας.

Μὰ πὼς, μικρὴ μου;

— Ἀντὶ γιὰ τρεῖς ἐργάτριες, νὰ κρατήσουμε μὴ μόνάχα...

Κι' ἡ Ζερμαίν πρόσθεσε, μὲ ξαφνικὴ ζωηρότητα:

— Βλέπεις πὺ κανονίζονται ὅλα, μαμά; Σοῦ ζήτησα πρὶν νὰ μ' ἀφίσῃς νὰ δουλέω κοντὰ σου, στὸ ἀτελιέ. Τώρα, δὲ μπορεῖς πὺ νὰ μού τὸ ἀρνῇθῃς. Μὲ λίγη ἐξάσκηση, θὰ τὰ καταφέρω τὸ ἴ-διο καλὰ μὲ τὶς ἐργάτριες σας.

— Ἐθῶ καλὰ μὲ τὶς ἐργάτριες σας.

— Ναί, μαμά, ἀπὸ αὔριο κί-λας! Ὅα δὴς μὲ πόση ὀρεξὶ θὰ δουλεύω. Δὲ θὰ πηγαίνω πὺ στὸ σχολεῖο. Μὰ θὰ μελετᾶ μόνάχη μού, τὸ βράδυ, ὅταν θὰ τελειώνω τὴ δουλειά μου. Ὅα μάθω πιάνω, τραγουδῶ... ξέρεις πόσο μ' ἀρέσει τὸ τραγούδι.

Εἶχε ἐνώσει τὰ χέρια τῆς ἱε-τευτικὰ.

Πές μου τὸ ναί, μητερούλα μου! πρόσθεσε.

— Ὁ, Ζερμαίν μου, τί εὐτυ-χισμένη, πού εἶμαι νὰ σ' ἀκούω νὰ μού μιλάς ἐτσι, ἀπάντησε σο-δαρὰ ἡ Πωλὶν. Ναί, ἀφοῦ ἐπιμέ-νεις τόσο, θὰ δουλέψῃς κοντὰ μας. Ὅα μᾶς βοηθήσῃς καὶ σὺ.

Ἡ Ζερμαίν ἔξοψε ἀπ' τὴν ἀγ-καλιά τῆς μητέρας τῆς κι' ἔτρε-ξε στὴν Τερέζα, πού παρακολου-θοῦσε, βουδῇ, τὴ σκηνὴ ἐκείνη.

— Ἐθῶ καὶ σὺ... ἔ, νονά; τὴν ἱκέτεψε.

Ἐκείνη ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε, σκουπιίζοντας συγχρόνως ἕνα δά-κρυ στὴ γωνιά τῶν ματιῶν τῆς.

Οἱ δυὸ γυναικες εἶχαν ξεχάσει γιὰ λίγο τὴν ἀγωνία τους. Ἐ-νωιωθῶν τώρα περισσότερο κουρά-γιο, πὺ πολλὴ διάθεσι ν' ἀγωνι-σθοῦνε.

Κύτταξαν ἡ μὴ τὴν ἄλλη. χα-μογελώντας ἐνθουσιαστικὰ.

Κι' ἀληθινὰ, ἀγωνίσθηκαν... ἄ-

γωνίσθηκαν γεναίαι!

Ἡ Τερέζα εἶχε καταλάβει πὺς ἦταν ἀπαραίτητο νὰ κάνουν θυ-σίαι. Τὸ ἀπαίτουσε ἡ περιστάσι-σις. Ἐλαττώσανε τὶς τιμές τους, βλέποντας νὰ ἐξανειμίζονται ἐτσι, λίγο-λίγο, οἱ μικρές οἰκονομίες, πού εἶχαν μαζέψῃ τόσο δύσκολα.

Μὰ τὸ ἄλλο μαγαζί φαινόταν νὰ ἔχῃ γιὰ μοναδικὸ του σκοπὸ τὴν καταστροφή τῆς «Μικρῆς νοι-κοκυράς». Φτῆνῃνε κι' ἐκεῖνο τὰ εἶδη του, ἀκόμα πὺ πολλὴ, κι' ἡ πελατεία του αὐξήθηκε.

Ἐθῶ πὺ γίνεται; σκέπτονταν

ἡ Πωλὶν κι' ἡ Τερέζα. Σίγουρα, χάνουν πολλὰ λεφτὰ αὐτοὶ οἱ ἀν-θρώποι.

Ἡ Πωλὶν προπάντων τὸ εὗρι-σκε τελείως ἀνεξήγητο.

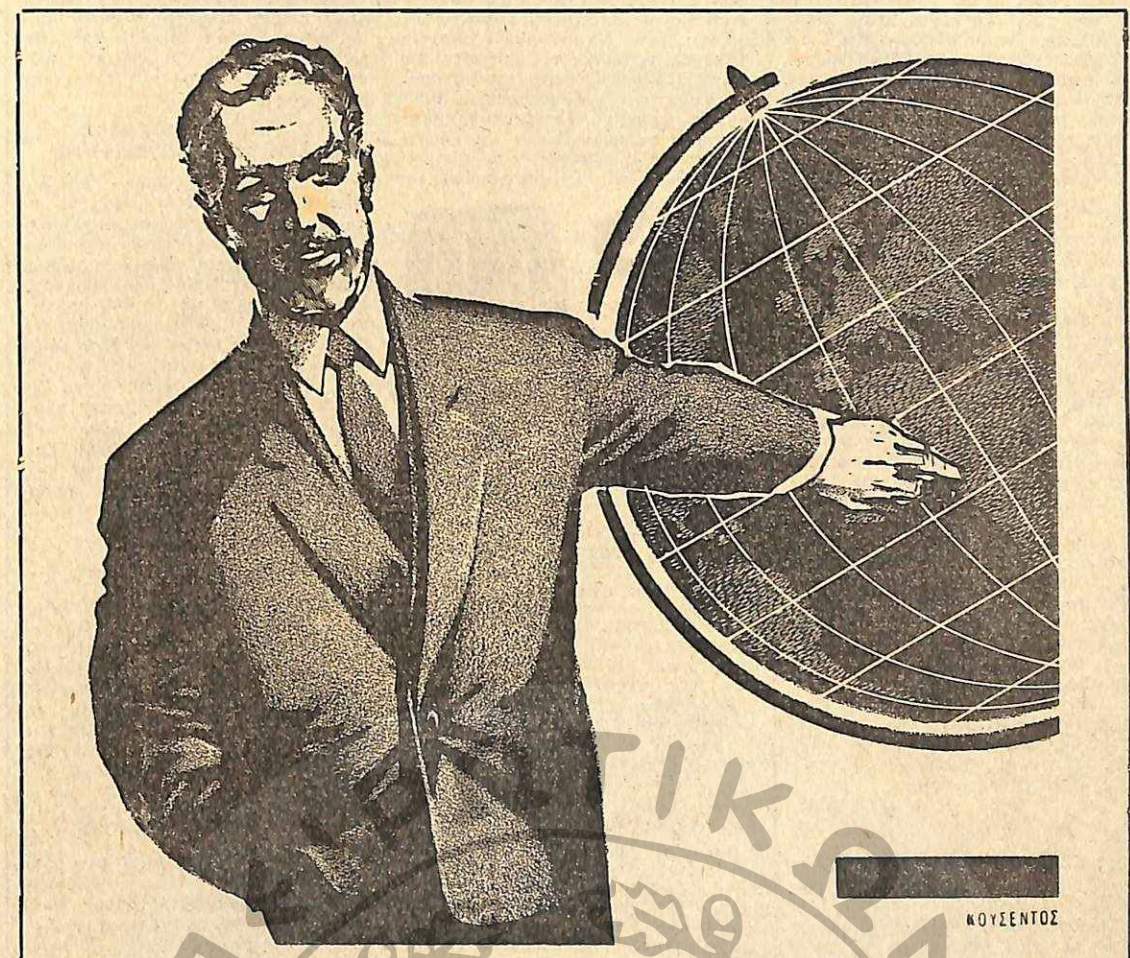
Ὅσο γιὰ τὴν κ. Μπλανταίν, εἶχε πεισθῇ τώρα πὺ πὺς οἱ ἀν-ταγωνιστὲς τους ἐπιδιώκανε ὁ-πωσδήποτε νὰ τὶς καταστρέψουνε. Κι' ὁ ἄνθρωπος, πού τοὺς χρη-σιμοποιοῦσε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ἦταν ὁ βορῶνος ντὲ Ταβερνύ!

Ἐνα ἀπόγεμα, πού ἔτυχε νὰ λείπῃ ἡ Πωλὶν, ἡ Τερέζα εἶχε δὴ τὸ βορῶνο νὰ κουβεντιάξῃ πολλὴ

ὥρα μὲ τὴ διευθύντριά του «Κα-πέλλου τῆς Μαργαρίτας». Ἐκεί-νη τοῦ μίλουσε μὲ φανερὸ σεβα-σμὸ.

Δὲν ὑπῆρχε πὺ καμμιὰ ἀμφι-βολία: Τὸ κατὰστημα ἐκεῖνο, μὲ τὶς παράξενες μεθόδους του, ἦταν ἕνα ἀτίμο μέσο ἐκδίκησης — πού τίποτα, τίποτα δὲ μπορούσε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ!

Τὶ ἤθελε αὐτὸς ὁ ἄθλιος, τί ζητοῦσε, μὲ τὶς ἀνανδρες καὶ μα-κιαβελικές του ἐνέργειες; Ἐπι-ζε νὰ ὑποτάξῃ ἐτσι τὴν Πωλὶν στὴ θέλησί του; Ἡ ἐπιδίωκε μο-

Τὸ κακάο πού προτιμοῦν ὅλοι οἱ προηγμένοι λαοὶ τοῦ κόσμου εἶναι ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Καὶ ἡ προτίμησις των δὲν εἶναι τυχαία!

Τὸ κακάο ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ, μετὰ ἀπὸ εἰδικὴ βιομηχανικὴ ἐπεξεργασία τοῦ κοινού κακάο, γίνεται εὐδιάλυτο, εὐπεπτο καὶ ἀφο-μοιώσιμο, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὰ συνηθῆ κακάο...

ΑΥΤΟ ΕΠΕΤΥΧΕ Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ "ΙΟΝ",

καὶ προσφέρει στὸ καταναλωτικὸ τῆς κοινὸ τὸ πραγματικὸ κακάο ΤΥΠΟΥ

ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ, πού συνιστοῦν οἱ διαίτο-λόγοι γιὰ ὅλους καὶ κυρίως γιὰ τὰ παιδιὰ,

τοὺς υπερήλικες, τοὺς ἀσθενικοὺς ὀργα-νισμοὺς, τοὺς πνευματικὰ ἐργαζομένους...

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΟΥ!

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΟΥ!

ΕΝΑ ΡΟΦΗΜΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ

νάχα να την τιμωρήσει, γιατί αν-
τιτάθηκε στις επιθυμίες του.
— Ω, αν ήξερε η δυστυχής Πα-
λιν αυτό που είχε ανακαλύψει η
Τερέζα, θα μεγάλωνε ακόμα πιο
πολύ το μαρτύριό της... Όχι, έ-
πρεπε, όσο το δυνατόν, να μη το
μάθη.
Κι' η Τερέζα εξακολούθησε να
συνταίνει...

Ο Ραύμιν είχε άλλους λόγους
να υποφέρει. Η αγάπη του για
την 'Ισαβέλλα, παράλογη, αλλά
δυνατότερη απ' τη θηλυσί του,
ρίχνει κάθε μέρα βαθύτερα στην
καρδιά του. Ωστόσο, χωρίς στον
Κριστιάν, που προσπαθούσε α-
διάκοπα να τον ενθαρρύνει με τα
καλά του λόγια, έδωσε κάπου-
κάπου το μέλλον λιγότερο σκο-
τεινό. Μάλιστα, είχε γλυστρήσει
μέσα στην ψυχή του κάποια α-
ριστή ελπίδα.

«Πρέπει να κατορθώσω να γί-
νω αντίξοος της!» έλεγε με το νού
του. Ίσως, αργότερα, με τη βοή-
θεια του Κριστιάν, μπορεί να β-
ρω το δρόμο της καρδιάς της.
Εκτός αν... εκτός αν αγαπάει άλ-
λον!..

Στην ιδέα αυτή, μια προμερή
άγνια τον κυριεύει.

Ποτέ δεν είχε ξανακάνει αυτή
την τόσο απλή σκέψη: «Ίσως
ν' αγαπάει άλλον».

Δεν πολυόφει ωστόσο να ρωτή-
ση τον Κριστιάν. Κι' όταν του
γεννιόταν αυτή η φριχτή αμφιβο-
λία, ένοιωθε να σαλεύει το λογι-
κό του...

Στη «Μικρή νοικοκυρά», μια
από τις έργατριες, η πιο παλιά,
είχε απολυθεί. Και την είχε αν-
τικαταστήσει η Ζερμαίν. Δεν έ-
φαινε καθόλου απ' το ατελιέ, έ-
βαζε όλα της τα δυνατά να μη
φανή κατώτερη απ' το έργο που
είχε αναλάβει.

Παρ' όλες τις ιστορικές παρα-
τηρήσεις της Παλιν και της νο-
νάς της, αδιαφορούσε για κάθε
διασκέδαση κι' αναπαύονταν μόνο
όσο ήταν απαραίτητο.

«Ελπίζω έτσι, σιγά-σιγά,
θα διαλυώταν η ανησυχία της μη-
τέρας της και της Τερέζας.

«Αλλοίμονο όμως! Παρ' όλες
τις θυσίες, οι δουλειές πήγαιναν
όλοένα χειρότερα.

Οι δυο δυστυχήσες γυναίκες
ένοιωθαν πως κυλούσαν σ' ένα
μοιραίο κατήφορο, που στην α-
κρη του έλασσε η άβυσσος της
χρεωκοπίας...
ΙΑ.

— Πώς αισθάνεσαι σήμερα,
Τερέζα;

— Καλύτερα, μου φαίνεται.
— Ένα αδύνατο χαμόγελο φάνη-
κε στα χείλη της κ. Μπλανταίν.

Αναπαύονταν στο κρεβάτι της
κατάκλιση, με τα μάγουλα γου-
διασμένα και με μια παράξενη
λάμψη στα μάτια. Ήταν άρρω-
στη από μέρες.

— Ένας γιατρός, που κάλεσε α-
μέσως η Παλιν, την εξέτασε και,
βγαίνοντας ύστερα απ' το δωμά-
τιο, κούνησε απογοητευμένα το
κεφάλι του. Κι' όταν η Παλιν τον
ρώτησε, με τρεμουλιαστή φωνή,
με την ψυχή της σφιγμένη από
ανησυχία, της εξήγησε κάπως α-
όριστα:

— «Έχει αδύνατη ιδιαιτερότη-
τα... φαίνεται δε πως παρακου-
ράστηκε. Η σπάνια ιστορία! Νο-
μίζει κανείς πως έχει δύναμεις
απερίοριστες κι' έτσι εξαντλείται
τελώς...» Η κυρία νοιάζεται
καθόλου άδρα, ήλιο και καλή
τροφή.

— Είπ' αδύνατα, δλ' αυτό,
γιατρέ, απάντησε θλιμμένα η Πα-
λιν. «Η φίλη μου κι' εγώ δεν εί-
μαστε πλούσιες.

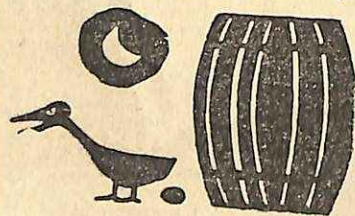
— Ο γιατρός έκαμε μια στενο-
χωρήμενη χειρονομία.
— Κρίμα, κυρία! είπε. Κρί-

ο' όλο τον κόσμο

27 χήνες φρουρούν ένα εργοστάσιο ούισκυ

Φαίνεται ότι κάτι ήξεραν οι Ρω-
μαίοι, που είχαν εμπιστευθεί τη
φρουρά του Καπιτωλίου στις χή-
νες. Το παράδειγμα τους ακολου-
θούσε και ο Σωτήριος παραγωγός
ούισκυ Τόμ Σκότ, που εμπιστεύ-
θηκε τη φρουρά του εργοστασίου
του σε 27 χήνες κινέζικης ούισκας.
Οι χήνες αυτές αποδείχθηκαν θαυ-
μάσιοι φρουροί. Γιατί στον παρα-
μυθό θόρυβο αρχίζουν να ξεφω-
νίζουν και ξυπνάνε έτσι το προσω-
πικό που είναι επιφορτισμένο με

την ασφάλεια του εργοστασίου.
Κατά τον Τόμ Σκότ, οι χήνες εί-
ναι πολύ ασφαλέστεροι φρουροί α-
πό τα σκυλιά.

Η Σεσίλ Όμπρι αύξυγος ενός μουσουλμάνου

Θυμώσατε τη Σεσίλ Όμπρι,
τη μικρή Γαλλίδα ήθοποιό, που
έγινε διάσημη ερμηνεύοντας σε
μοντέρνα εκδοχή το όλο της Μα-
νόν; Από αρκετά χρόνια τα ί-
χνη της είχαν χαθεί. 'Αλλ' οι
φωτογράφοι την ανακάλυψαν τε-
λευταία στο Γκαστάν της Έλβε-
τίας μαζί με το μικρό της γιό
Μορντ. Η χαριτωμένη τέως δευ-
τέρα είναι από έξη χρόνια σύ-
ζυγος ενός πλούσιου Τυνήσιου,
του Αχμέτ ελ Γκιανού. Μετά το
γάμο της, αποτραβήχτηκε εντε-
λώς από τον κινηματογράφο και
την πολυθρόνη ζωή του Παρι-
σιού. Η Σεσίλ Όμπρι είναι α-
φοσιωμένη σήμερα στον άντρα
και το γιό της. «Ξανάνα μια
γυναίκα σαν όλες τις άλλες» εί-
πε στους δημοσιογράφους.

Ασύλληπτος ο στραγγαλιστής της Βοστώνης

Η αμερικανική αστυνομία, πα-
ρά τις προσπάθειές της, δεν κα-
τόρθωσε ακόμη ν' ανακάλυψη
κανένα ίχνος του «στραγγαλι-
στό» της Βοστώνης. Τα θματά
του από τον περασμένο Ιούνιο
ως σήμερα ανέρχονται σε ογτώ
και είναι όλα γυναίκες. Τρεις
απ' αυτές είχαν ηλικία 75, 67 και
65 χρόνων. Οι ύποπτοι ήταν
νέες 20—25 χρόνων.

Μόνο τις ημέρες που δεν είναι μεθυσμένος...

Ο ήθοποιος Γιάκω Μέρουλ έ-
πέτυχε από το δικαστήριο της
αδείας να βλέπει τα δυο παιδιά,
που αυτός και η τέως σύζυγός
του Μπέττυ Νταϊνς είχαν υιοθε-
τήσει (δεν είχαν αποκτήσει διά-
 τους παιδιά). 'Αλλ' η απόφαση
δίνει: «μόνο τις ημέρες κατά τις
οποίες δεν είναι μεθυσμένος». Πα-
ράναι, που ξεμηνιέται σχεδόν
την άδεια, γιατί ο Γιάκω Μέρ-
ουλ δεν κατορθώνει ποτέ σχε-
δόν να είναι ξεμεθυστος. Τα δυο
θετά παιδιά του ζουν τώρα μαζί
με την Μπέττυ Νταϊνς, που με-
τά την έκδοσή του διαζυγίου της,
είχαν απαγορευτεί στον Μέρουλ
να τα βλέπει.

Η Δαλιδά ξαναπαντρεύεται

Η διάσημη Γαλλίδα τραγου-
δίστρια Δαλιδά προκειται να
παντρευτεί το Γάλλο ζωγράφο
Ζάν Σομπιέσα (πολωνικής κα-
ταγωγής). Η Δαλιδά χώρισε
προς χάριν του το γνωστό ημ-
προσάριο Λυσιέν Μορίς, που την
είχε ανακαλύψει και που τη λαν-
σάρωσε στο θέατρο και τον κινη-
ματογράφο.

Ο θεσκαυτός μέσα σ' ένα τροχό αυτοκινήτου

Ο Σουηδός Έμπορος Μπορό
Λίνγκχιστ, που είχε αγοράσει α-
πό έναν ζάπλοτο συμπατριώτη
του ένα μεταχειρισμένο αυτοκίνη-
το, βρήκε ύστερα από έξη μήνες
μέσα σ' έναν από τους τροχούς,
ένα πορτοφόλι με 61.000 κορό-
νες (400.000 περίπου δραχμές).
Αυτά τα χρήματα τα είχε κρύ-
ψει ο πωλητής και κατόπιν τα
είχε ξεχάσει. Το ποσό αυτό α-
νήκει τώρα στο Λίνγκχιστ, που,
κατά το συμφωνητικό, αγόρασε
το αυτοκίνητο «όπως είναι, και
ευρίσκεται», συνεπώς και με τα
χρήματα, που βρίσκονταν μέσα
στον τροχό του!

Πρωτότυπος τρόπος αυτοκτονίας

Η 'Αϊσιν Τζέμπον, που ήταν
η μεγαλύτερη υιόστα του Χόλλι-
γουντ, αυτοκτόνησε πέφτοντας α-
πό ένα παράθυρο ενός διαμετί-
ου ξενοδοχείου «Νιμεμπόκερ» ο-
που έμενε. Προτού πέση από το
παράθυρο, για να είναι βέβαιη για
το αποτέλεσμα, είχε κόψει τις
φλέβες των χειρών της.

Πορτραίτο μέτ τη γραφομηχανή

Μία νεαρή 'Αγγλίδα, η Ρόυ Χά-
μλτον, ηλικίας 17 ετών, σπάνει
πολύ επιτυχημένα πορτραίτα, χεν-
τώντας τα με τη γραφομηχανή.

Ο άνθρωπος που έγινε... πύραυλος

Ανύ νέος, ο Ροδόλφος Μάσα και
ο Ροβέρτος Κολαμέντσι, φιλονεί-
κησαν πριν από μερικές ημέρες έ-
ξω από έναν κινηματογράφο της
Ρώμης και ήρθαν στα χέρια. Πα-

νω στον καμιά, ο δεύτερος έδωσε
μια χλοτάκι στα πιανά του πρώ-
του. 'Αλλ' ο Μάσα είχε στην πλά-
ταστή του πανταλονιού του ένα δέ-
μα με τρακατούνες. Έγινε, λοι-
πόν, το εξής: Οι τρακατούνες πή-
ραν φωτιά και άρχισαν να εκρή-
γνυνται ή μια ύστερα από την άλ-
λη, ενώ ο Μάσα μεταβλήθηκε για
μερικές στιγμές σε... ζωντανό πύ-
ραυλο. Ο δυστυχισμένος έτρεξε
σαν βολίδα δεξιά κι' αριστερά για
να σωθεί. Στο τέλος, οι εκρηξέ-
σταμάνησαν γιατί είχαν εξαντλη-
θεί τα πυρομαχικά. Ο Μάσα έπα-
θε σοβαρά εγκαύματα και μετα-
φέρθηκε σε κλινική. Εγκαύματα
έπαθαν επίσης και μερικοί από
τους παρισταμένους.

μα! Σας είπα ελικρινώς τη γνώ-
μη μου, αντί να σας δώσω ανώ-
φελος ελπίδες. 'Αν μείνη εδώ ή
άρρωστη σας, δεν έγγυώμαι για
τίποτα. 'Οφείλω μάλιστα να σας
προειδοποιήσω, με μεγάλη μου
λύπη, ότι φοβάμαι για τη ζωή
της.

Επειτα χαίρετσε κι' έφυγε,
με τον απότομο τρόπο των πα-
λιών γιατρών, που έχουν πιά έ-
ξοικειωθεί στον ανθρώπινο πόνο
και δέ συγκινούνται εύκολα απ'
αυτόν.

Η Παλιν είχε μείνει σαν κε-
ραυνοβολημένη απ' αυτό το και-
νούργιο χτύπημα, που τη βρήκε.
Η Τερέζα ήταν άρρωστη, κατα-
δικασμένη!... Αυτό μονάχα έλει-
πε, για να συμπληρωθεί η από-
γνώστί τους.

Και δε μπορούσε να γίνει τί-
ποτα! Δεν είχε τα μέσα να τη
σώσει...

Τα λίγα λεφτά, που είχαν κα-
τορθώσει να μαζέψουν με κόπο οι
δυο γυναίκες, είχαν καταδροχισθεί
απ' την άνιση πάλη τους με τον
άνταγωνισμό που τις κατάρρε-
φε. Είχαν μάλιστα χρεωθεί, τόσο
που δεν ήταν σε θέση τώρα να
υπολογίσουν αν το εμπόρευμα,
που είχαν στο μαγαζί τους κά-
λυπτε το χρέος τους.

Η Τύχη τις κατάρρεχε αλύ-
πητα!

Η Παλιν έκανε μια ηρωική
προσπάθεια για να καταπιεί τα
δάκρυα, που ήταν έτοιμα ν' α-
νεβούν στα μάτια της και να δώ-
ση στο πρόσωπό της ήσυχια και
χαμογελαστή έκφραση, όταν μπή-
κε πάλι στην κάμαρα της άρρω-
στης.

— 'Ησυχασες τώρα, Τερέζα;
απάντησε με φαινομενική άταρα-
ξία στις αγωνιώδεις ματιές της.
Ο γιατρός λέει πως δεν έχεις τί-
ποτα. Πρέπει μονάχα να είσαι λο-
γική και ν' ακολουθήσεις τις ό-
δηγίες του. Σύστησε να ξεκου-
ραστής, να τρώς καλά και να μη
στενοχωριέσαι, όπως τον τελευ-
ταίο καιρό!...

Είχε πιάσει τρυφερά τα χέρια
της πιστής φίλης της. Εκείνη
την κούταξε, αμίλητη.

Ποιά απέραντη απελπισία ύ-
πηρχε στη ματιά της!

Μη ξέροντας τί έλεγε, ίσως για
να ζαλιστεί απ' τα λόγια της, η
Παλιν συνέχισε:

— Θα πάψουν οι δοκιμασίες
μας. Δε μπορεί να κρατήσουν αι-
ώνια, κατάλαβέ το... Το κακό εί-
ναι πως έμπρεσθήκαμε πολύ απ'
αυτές. Μα δεν είναι δυνατό να
μας εγκαταλείψει ο Θεός! Θα δι-
ορθωθούν οι δουλειές μας. Θα
ξαναβρής την ύγεια σου, καλή
μου Τερέζα, και θα γίνουμε πά-
λι εύτυχισμένες.

Η Τερέζα την άκουγε, αμίλη-
τη. Γιατί να της πει πως δεν πί-
στευε το φέμμά της;

Τα χείλη της μισάνοιξαν, επι-
τέλους, και ψιθύρισε:

— Ναί, έχεις δίκιο, Παλιν μου,
θα τελειώσουν τα βάσανά μας...
Θα ξαναγυρίσουν οι καλές ημέ-
ρες. Μόνο που θα τις έχουμε πλη-
ρώσει ακριβά.

Αυτή ήταν η μόνη πικρή πα-
ρατήρησή της.

Μά, όταν έμεινε μόνη, έβαλε
τα κλάματα.

«Θεέ μου, θα πεθάνω!... έλεγε
με το νού της. Τι δυστυχία γι'
αυτούς!... Έγώ τουλάχιστον θα
πάω να υποφέρω! Μα τί θα γί-
νουν η Παλιν, η Ζερμαίν, ο Ραύ-
μιν;...»

Η άρρωστικιά της χειρότερε-
σε. Είχε τώρα βήχα, ιδρώτες, πυ-
ρετό. Κι' η Παλιν παρακολουθού-
σε με τρόμο αυτή την εξέλιξη,
θε σοβαρά εγκαύματα και μετα-
φέρθηκε σε κλινική. Εγκαύματα
έπαθαν επίσης και μερικοί από
τους παρισταμένους.

— Ένα πρωί, η Τερέζα κοιτόταν

στο κρεβάτι, μουσκεμένη στον ι-
δρώτα. Κάθε τόσο, σήκωνε με κό-
πο το λιπόσαρκο χέρι της, για
να ακουπίσει το πρόσωπό της μ'
ένα μαντήλι.

— Κοιμήθηκες, Παλιν; ψιθύ-
ρισε κάποια στιγμή.

— Μα ναι, βέβαια. Μην ανη-
συχής για μένα.

— Κι' η Ζερμαίν;...
— Κι' αυτή το ίδιο. Τώρα μό-
λις σηκώθηκε. Ήταν τόσο κου-
ρασμένη χτες το βράδυ, ώστε σή-
μερα το πρωί δε μου έκανε καρ-
διά να την ξυπνήσω. Ξέρω ωστό-
σο πως θα με μαλώσει σε λίγο...

— Έκανες πολύ καλά. 'Αν
δεν την προσέχες, θ' αρρώσταινε
απ' την κούραση.

Αφού διάσασε λίγο, η Τερέ-
ζα ρώτησε, με φωνή πιο αδύ-
νατη:

— Πώς πήγε χτες η δουλειά
του μαγαζιού; Δε μου είπες τί-
ποτα.

— 'Ησυχα...

— Δηλαδή, δεν πουλήσατε τί-
ποτα;

Η Παλιν διάσασε κι' αυτή μια
στιγμή. 'Υστερα γύρισε αλλού
τα μάτια της, που καίγανε απ'
την απνία, και ψιθύρισε:

— Ναί, κάτι κάναμε... Δώσα-
με μερικά ψιλικά. Περισσότερα
πάντως απ' τις άλλες μέρες. Θα
στιάσουν τα πράγματα, όπως
βλέπεις. Κάνε κουράγιο!

Η άρρωστη μάντεψε το φέμμα
της φίλης της. Ωστόσο, έκανε
πως το πίστεψε.

— Τόσο το καλύτερο!... μουρ-
μούρισε.

Αφού σάπασε λίγο, η Παλιν
πρόσθεσε, παίρνοντας το ιδρωμέ-
νο χέρι της φίλης της:

— 'Ακουσε, Τερέζα. Θα φέρω
άλλο γιατρό.

— Τι χρειάζεται; Στο ξανα-
λέω, είμαι καλύτερα... 'Αλλωστε,
τί παραπάνω μπορεί να πη ένας
δεύτερος γιατρός;

— Λογικέφου, Τερέζα, και θυ-
μήσου την υπόσχεση που μου έ-
χεις δώσει... 'Οχι πως ανησυχώ
για την κατάστασή σου... αλλά
θέλω να έχω και μια δεύτερη
γνώμη... 'Υπάρχει, άλλωστε, κι'
άλλος ένας λόγος: Με ανησυχεί
η χλωμόδα της Ζερμαίν. Βρίσκε-
ται τώρα στην κρίσιμη ηλικία,
πάνω στην ανάπτυξή της. Θέλω
να την εξετάσει κι' αυτήν ο για-
τρός.

— 'Αφού είν' έτσι, δέχομαι!...

Ποιόν θα ειδοποιήσης;

— Ένα νέο γιατρό της γει-
τονιάς. Έχω ακούσει πολλά κα-
λά γι' αυτόν. Έχει ειδικευθεί
στην...

«Στη φυματίωση», ήθελε να πη.
'Αλλά συγκρατήθηκε εγκαίρως
και πρόσθεσε:

— Στην παθολογία.

Βγαίνοντας απ' το δωμάτιο,
η Παλιν διασταυρώθηκε με τη
Ζερμαίν, που ήταν έτοιμη να μπη.

— Μαμά, της είπε εκείνη, κά-
ποιος κύριος θέλει να σε δει. Πε-
ριμένει στο μαγαζί.

— Ένας κύριος;...

Η Παλιν ανασκίρτησε. Παρ'
όλη τη φαινομενική ηρεμία της,
σκεπτόταν συχνά τον Ταδεόν.

Αντί να την καθησυχάζει, την α-
νησυχούσε, απεναντίας, το ότι δεν
είχε δώσει σημαία ζωής επί τούτων
καιρό.

Τι είχε γίνει λοιπόν; Είχε πα-
ραιτηθεί απ' τα άτιμα σχέδιά
του;... Κι' όμως δεν ήταν από
κείνους που ξεχνάνε. Η Παλιν υ-
ποπτευόταν πως προετοίμαζε κά-
ποιο καινούργιο έγκλημα.

Ανατρίχιασε τώρα απ' το φό-
βο της. 'Αλλά την ησύχασε η Ζερ-
μαίν, λέγοντάς της:

— Είναι ένας γάρος κύριος, με
άσπρα μαλλιά και φυσιογνωμία
κάπως αυστηρή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κάθε μέρα
για την NIVEA
μόνο 5 λεπτά!

Η περιποίησι όλου του
σώματος με κρέμα NIVEA
άπαιτεί λίγο χρόνο.

Η περιποίησι όμως αυτή είναι
απαραίτητη για το δέρμα και
άποτελεί αληθινή εύεργεσία,
ιδίως μετά το μπάνιο.

Η NIVEA περιέχει άριστα συ-
στατικά, υδροδημιουργά και
λιπαρά, και την πολύτιμη
Εύσερίτ. Τακτικό μασάζ με
NIVEA είναι ό,τι χρειάζεται
το δέρμα σας.

Αραχνοφάντες καλτσες άπαι-
τούν πόδι περιποιημένο με
NIVEA.

Η όμορφιά αρχίζει με την περιποίησι
του δέρματος. Η περιποίησι του
δέρματος αρχίζει με

NIVEA

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ BEIERSDORF GERMANIAS

“Υστερ’ από τὰ τριάντα, μὲ μερικές λογικές φροντίδες, μπορεῖτε ν’ ἀποκτήσετε μιὰ νέα, ξεχωριστὴ ὁμορφιά.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΝΕΟΤΗΤΑ

Πῶς θὰ διατηρήσετε τὴ δροσιά στὸ πρόσωπο καὶ τὴν ἄρμονία στὸ σῶμα

σιὼν καλὰ τὸ μέτωπο καὶ τοὺς κροτάφους.

ΑΛΛΑΞΤΕ ΧΡΩΜΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

“Αλλά, χωρὶς νὰ παρασυρθῆτε σὲ ὑπερβολές. Ἄν δὲ θέλετε νὰ τ’ ἀφίσετε νὰ φανοῦν γκρίζα, καταφυγετε στὸ βάψιμο, διαλέγοντας ὅμως ἀποχρώσεις ἐλαφρὰ ἀνοιχτότερες ἀπὸ τὸ φυσικὸ τοὺς χρώμα.

“Ἄν τὰ μαλλιά σας εἶναι μαύρα, διαλέξτε ἕνα χρώμα καστανό, ἢ εἰς καστανὰ σκούρα, προτιμήστε μιὰ ἀπόχρωση ἀνοιχτοκάστανη. Ἄν εἶναι ξανθὰ, διαλέξτε ἕνα χρώμα σταχτοξανθό. Οἱ πὶο σκούρες ἀποχρώσεις ἀπὸ τὸ φυσικὸ χρώμα, τείνουν νὰ σκληρύνουν τὸ πρόσωπο. Ἄν ὅμως θὰ παραδεχθῆτε τὰ γκρίζα μαλλιά σας, δώστε τοὺς ἕνα τὸνο φωτεινὸ μ’ ἕνα «κασέ» χρώματος στάχτης ἢ ἀσημένιου, πού θὰ τὸ χρησιμοποιήτε κάθε εἰκοσὶ μέρες περίπου.

ΑΛΛΑΞΤΕ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

Υποθετώντας ἕνα μαλακὸ κορσέ, ὀλόκληρο, πού λεπτύνει τὸ σῶμα, κρυβεῖ τὴν κοιλιά καὶ υποστηρίζει τὸ στήθος. Μερικὰ κιλά πέρα πάνω δὲ σὰς ἐμποδίζουν νὰ φορέσετε ὅ,τι ποιεῖτε ποτε φορέμα. Φυσικὰ, δὲν αὐτὰ τὰ κιλά εἶναι πολλὰ, μιὰ διαίτα εἶναι πάντα ἀπαραίτητη. Ν’ ἀδυνατώσετε, ναι, ἀλλὰ ὄχι πολὺ, γιατί τότε ἡ ἐπιδερμίδα σας κινδυνεύει νὰ χαλαρωθῇ, χάνοντας τὴ δροσιά της. Φροντίστε ν’ ἀδυνατώσετε ἐκείνου τὸ λίγο, πού θὰ σὰς κἀν νὰ νιώσετε πὶο εὐκίνητος κατὰ... πέντε ἢ ἑξὶ χρόνια (δηλαδὴ ἐννοοῦμε νὰ χάσετε πέντε ἢ ἑξὶ κιλά).

“Αποφύγετε γιὰ ἕνα-δύο μῆνες τὰ ζυμαρικά, τὰ πολλὰ καρυκεύματα, τὸ νερὸ καὶ τὸ κρασί, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ, τὰ γλυκὰ καὶ θ’ ἀποχτήσετε μιὰ πὶο λεπτὴ σιλουέτα. Πάρτε τὴ συνήθεια νὰ περπατᾶτε συχνὰ (πηγαίνετε μὲ τὰ πόδια στὸ γραφεῖο), ἢ κάνετε κάθε τόσο μιὰ ἀσκήση βόλτα, κυττάζοντας τίς βίτρινες. Μόλις ξυπνήσετε, τὸ πρωί, κάνετε μερικές «κάμψεις» πάνω στὰ πόδια καὶ μερικὰ μικρὰ πηδήματα. Τὸ σῶμα σας θὰ διατηρήσῃ λεπτὸ, εὐλύγιστο, ἐλαστικόν.

ΑΛΛΑΞΤΕ ΚΟΥΡΕΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

“Ἰσως αὐτές, πού κάνουνε μέχρι τώρα, δὲν ἀνταποκρίνονται πιά στὶς ἀπαιτήσεις σας. Πρόσωπο, χέρια, λαιμός... ἀπὸ πού ν’ ἀρχίσουμε; Ἀπὸ τὸ λαιμό, φυσικὰ, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν περιοχή, πού ἔχει περισσώτερη ἀνάγκη ἀπὸ περιποιήσεις. Πρὶν ἅπ’ ὅλα, φροντίζετε νὰ κρατᾶτε τὸ κεφάλι ψηλά, ὕστερα κάνετε κάθε μέρα τίς ἀκόλουθες ἀσκήσεις:

Π ρ ὶ τ η (Θὰ τὴν ἐπαναλαμβάνετε πολλές φορές κάθε μέρα). — Κάνετε μασάζ στὸ λαιμό, χωρὶς κρέμα, ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω. “Υστερα «τσιμπάτε» ἀνάσφρα τὴν ἐπιδερμίδα, ἀκολουθώντας μιὰ ἀργὴ κίνηση, ὀριζόντια καὶ κυκλική.

Δ ε ὕ τ ε ρ η (Θὰ τὴν κάνετε κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε, χρησιμοποιώντας μιὰ θρεπτικὴ κρέμα μὲ βᾶσι τὸ λαδὶ τῆς χελώνας). — Ακολουθεῖτε τίς ἴδιες κινήσεις, πού

νὰ τευνῶν τὸ δέρμα. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπέμβασι πολυέσδοη, πού εἶναι ἐνδεδειγμένη μόνον σὲ ξεχωριστές περιπτώσεις. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ἡ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ ἔχει φτάσει σήμερα σὲ ἀπίστευτα ἀποτελέσματα.

Καὶ τὰ χέρια; Τὰ χέρια, σὲ μιὰ κάποια ἡλικία, σκεπάζονται μὲ σκούρους λεκέδες. Ὑπάρχει μιὰ λευκαντικὴ κρέμα γιὰ ν’ ἀφαιρῇ αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς λεκέδες. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ περίπτωση νὰ προσέχονται ἀπὸ κάποια ἡπατική πάθησι. Γι’ αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ ἐπίσκεψις ἑνὸς γινατρὸ τῆς ἐμπιστοσύνης σας. Μαλακώνετε πάντα τὰ χέρια σας καὶ διατηρῆτε τὴν ἐπιδερμίδα τους ἀπαλὴ, μὲ μιὰ εἰδική κρέμα, ὅχι λιπαρή. Ἐχετε πάντα ἕνα τέλειο μανικιούρ καὶ χρησιμοποιεῖτε σμάλτα διαφανή ἢ σὲ χρώματα ἀπαλά.

ΑΛΛΑΞΤΕ ΧΡΩΜΑΤΑ

Στὸ μακιγιάζ καὶ στὰ φορέματα. Μὴν πιστεύετε ὅτι, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὀρισμένη ἡλικία, τὸ μοναδικὸ χρώμα, πού μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε στὰ φορέματά σας εἶναι τὸ μαύρο. Εἶναι μιὰ ἰδέα ἐντελὴς λανθασμένη. Διαλέξτε γιὰ τὰ φορέματά σας χρώματα ὅπως τὸ γκρίζο, τὸ μπῆξ, ἢ τὸ γαλάζιο λεδάντας, πού δίνουν πολὺ φῶς στὸ πρόσωπο. Ἄν τὸ φορέμα εἶναι σκούρο, φοράτε κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια ἢ ἀνοιχτόχρωμα φουλάρια, γύρω στὸ λαιμό. Γιὰ τὸ κρασί, «πορεῖτε νὰ διαλέξετε τίς μοντέρνες ἀποχρώσεις, τίς ἴδιες πού χρησιμοποιοῦν οἱ κόρες σας, ἀλλὰ κάτωσ πὶο διακριτικές. Μεγάλῃ προσοχῇ χρειάζεται, ἀντίθετα, τὸ βᾶψιμο τῶν ματιῶν. Ἐνα βᾶψιμο πολὺ βαρὺ κάνει τίς μικρὲς ρυτίδες νὰ φαίνωνται περισσότερο. Μπορεῖτε, ὅμως, νὰ χρησιμοποιήσετε, χωρὶς φθόβο, ρίμμελ στὶς βλεφαρίδες, λίγη ἀσημένια σκιά καὶ βαζελίνη στὰ βλέφαρα. Τὰ μάτια θὰ φανοῦν ἔτσι πὶο φωτεινά.

ΑΛΛΑΞΤΕ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

“Ἡ καλλιτέρα, ἐξακολουθεῖτε νὰ κρατᾶτε τὸ σῶμα σας σὲ κίνηση, μὲ τίς συνηθισμένες ἀπλές ἀσκήσεις, ἀλλὰ δεῖτε μεγάλῃ ἐπιμονῇ στὴ γυμναστικὴ τοῦ προσώπου, ἐκτελώντας τίς ἀκόλουθες ἀσκήσεις:

Μιὰ ἀσκηση γόνακα.

Μακραινέτε τὴ νλῶσθα, προσπαθώντας νὰ φτάσετε τὴν ἄκρη τῆς μύτης σας. Αὐτό, βέβαιον, ἴσως νὰ μὴν τὸ κατορθώσετε ποτέ, ἀλλὰ ἡ κίνησι αὐτὴ, θὰ σὰς χρησιμεύσῃ γιὰ νὰ ἐνισχύσει τὰ πλάγια τοῦ προσώπου καὶ ν’ ἀποφύγετε τὸ διπλὸ σαγόνι.

Μιὰ ἐξερῶσει τῶν Ἀμεικτανίδων.

Δέστε μιὰ φορεδὶα κορδέλλα γύρω στὸ μέτωπο, ἐκεῖ πού ὑπάρχουν οἱ ρυτίδες καὶ ἀφήστε τὴν ἔτσι, ὅσο ἀσχυροῖστε μὲ τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ. Θὰ σὰς ἐμπόδιση νὰ συνοφρῶνετε ἢ νὰ κάνετε μορφαμούς, πού προκαλοῦν τίς ρυτίδες στὸ μέτωπο ἢ τίς κάνουν πὶο βαθεῖες.

Μιὰ ἀσκηση νευτο-ανατολίτικη.

Τραβώντας πρὸς τὰ πίσω τοὺς κροτάφους μὲ τὰ χέρια, σὰ νὰ θέλατε νὰ κάνετε «γιαπωνέζικα μάτια», ἀνοικοκλεινετε πολλές φορές τὰ βλέφαρα. Εἶναι ἕνα πολὺ καλὸ μασάζ, γιὰ τὴ λεπτὴ ἐπιδερμίδα τῆς περιοχῆς τῶν ματιῶν.

☉ ☉

300 ΠΟΝΤΙΚΙΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΡΙΕΣ

Τρακόσια ἄσπρα ποντίκια ἀπολύθηκαν, μιὰ νύχτα, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, στοὺς κοιτώνες τῶν φοιτητριῶν τῶν Πανεπιστημίου Στάνφορντ (Καλιφόρνια). Φαντάζεσθε τώρα τὰ στριγγλίσματα τῶν πού ἐπακολύθησαν! Οἱ δρᾶστε ἦταν οἱ φοιτητὲς ἐνὸς ἀντίπαλου πανεπιστημίου. Ἀνακαλύφθηκαν δὲ ἐγκολες, γιατί εἶχαν βάλει τίς ρόχες μερικῶν ποντικῶν μὲ τὰ χρώματά τους: μπλε καὶ χρυσό.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝΑ βράδυ, ὁ ἀστυνὸμος Ρολλὰν καθότανε στὸ νυχτερινὸ κέντρο «Λά Ἀλεγκρία» τῆς ὁδοῦ Ὁριόλ, στὴ Βαρκελώνη. Σκεφτόταν, μάλιστα, πόσο ἀταίριαστο ἦταν τὸ εὐθυμὸ ὄνομα σ’ αὐτὸ τὸ κέντρο. Δυὸ ναῦτες κι’ ἕνας μαύρος ἔπιωναν σιωπηλοὶ τὴ ζεστὴ μύρα τους. Ἀπάνω στὴ σκηνὴ μιὰ «σωστρία» τῆς...Μπαρντό. Ἦταν μιὰ ἡθοποιὸς τοῦ μιούζικ-χάω, μὲ ξανθοπράσινα μαλλιά καὶ ρυτιδωμένο πρόσωπο. Φορούσε καπέλλο μὲ μαύρα φτερά, μιὰ κοντὴ φούστα μπυαλαρίνας, κι’ ἔστεινε φιλιὰ στὰ ἄδεια καθίσματα.

Πλαῖι του, ὁ Ρολλὰν εἶχε δυὸ Γαλλίδες τοῦ ἡμικόσμου. Ἡ μιὰ δὲν ἦταν οὔτε νέα, οὔτε ὁμορφη. Εἶχε ὅμως παράξενα μάτια, πού ἐλαμπαίναν ἀπ’ τὸν πυρετὸ τῆς περιπέτειας κι’ ἔδιναν ἀκατανίκητὴ γοητεία στὸ κορμασμένο τῆς πρόσωπο.

Κάθε τόσο, ἡ ἀποτυχημένη αὐτὴ τυχοδιώκτρια κύτταξε τὸ ρολόι τῆς κι’ ἀναστεναίχε. Κάποιον θὰ περίμενε. Ἡ ἄλλη, ἀρκετὰ ὁμορφη, ἦταν σκυμμένη πάνω σ’ ἕνα σταυρόλεξο. Σὲ μιὰ στιγμή, σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ στέναξε:

— Οὐφ! Πού νὰ βρῶ ἕνα συνώνυμο τῆς ἀτυχίας, πούχει ἑξὶ γράμματα!...

Ἀτυχία! Αὐτὴ ἡ λέξη ἔκανε τὸν ἀστυνὸμο ν’ ἀνατριχιάσῃ! Ναί!... Ἦταν ἄτυχος! Δεκαπέντε μέρες τώρα εἶχανε, σὲ κάθε κρυφὴ γωνιά τῆς Βαρκελώνας, γιὰ ν’ ἀνακαλύψῃ τὸ δολοφόνου τῆς μικροῦλας ἡθοποιῆς τῆς Μονμάρτρης Φλερέτ Ζινύ. Ὁ Μπόμπ Νενές ἦταν πασιγνώστος στὸ Παρίσι, μὲ τὸ ὄνομα «Ὁ ἀπάχης μὲ τ’ ἄσπρα γάντια». Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς «βασιλιάδες» τοῦ ὑποκόσμου, πού χάρηκε ξαφνικά, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χέρια τοῦ Ρολλὰν.

Ὁ Γάλλος ἀστυνὸμὸς, σὲ λίγες μέρες, ἔμαθε, ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε καταφύγει στὴ Βαρκελώνη. Καί, χωρὶς νὰ διστάσῃ, πήρε τὸ ἔξπρες καὶ κατέβηκε στὸ μεγάλο αὐτὸ ἱσπανικὸ λιμάνι. Οἱ συνάδελφοί του τὸν υποδέχτηκαν μ’ εὐγένεια. Κι’ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν νὰ τοῦ δώσουν καμμιά πληροφορία, τοῦ γέμιζαν τίς τσέπες μὲ πούρα Ἀδανὰς. Σὲ καμμιά φωτογραφία τῆς ἀνθρωπομετρικῆς ὑπηρεσίας ὁ Ρολλὰν δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει τὰ σκληρὰ μάτια καὶ τὸ τετράγωνο σαγόνι τοῦ ἀπάχης μὲ τ’ ἄσπρα γάντια.

Ὁ μόνος πού μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσῃ στὶς ἐρευνές του ἦταν ὁ καταδότης Πακλέν, παλιὰ γνωριμία του ἀπὸ τὴ Μονμάρτρη. Αὐτὸς ἤξερε καλὰ πού κρύβονταν οἱ Παρισινὸι ἀπάχηςδες. Μὰ δὲν παραῖνευτῆκε, ὅταν ἔμαθε, ὅτι κατὰ νυχτοφύλακες τὸν βρῆκαν ἕνα βράδυ δολοφονημένο σ’ ἕνα σκοτεινὸ δρομάκι τοῦ «Μπαρριο Τίκο», τῆς πὶο κακόφημης συνοικίας τῆς Βαρκελώνας. Ἐτσι, ὁ Ρολλὰν ἔμεινε μονάχος, μεσα στὴ μυστηριώδη πόλι τῶν γυναικῶν τοῦ ἔρωτα καὶ τῶν κρυμμένων δολοφονῶν.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, λοιπόν, ὅ,στερ’ ἀπὸ δεκαπέντε μέρες καὶ δεκαπέντε νύχτες ἀγωνίας, δὲν εἶχε βρῇ ἴχνοσ τοῦ δολοφόνου! Κι’ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ παρατήσῃ τὸ παιχνίδι. Τὴν ἄλλη νύχτα θὰ γυρῆε στὴ Γαλλία. Ἦταν βέβαιον, ὅτι οἱ συνάδελφοί του θὰ τὸν υποδεχόντουσαν μὲ εἰρωνικά χαμόγελα... Κι’ ὁ Ρολλὰν, σκυθρωπὸς, κορμασμένος καὶ πει-

Ο «ΑΠΑΧΗΣ ΜΕ Τ’ ΑΣΠΡΑ ΓΑΝΤΙΑ»

—“Ω, ἔσπασε ὁ καθρέφτης μου! φώναξε ἡ Γαλλίδα.

κραμένος, συλλογιζόταν μὲ παράνονο: «Τί καταρμένη πόλι αὐτὴ ἡ Βαρκελώνη! Τί κόλασι!».

★
“Ὀχι! Δὲν ἔνοιωθε καμμιά ἀγάπη γι’ αὐτὸ τὸ μεγάλο λιμάνι. Στὴν παλιὰ Βαρκελώνη, ἡ ὁδὸς τῶν Χρυσόχων εἶχε φουντώσει τὴ φαντασία του. Μπροστὰ στὶς βίτρινες μὲ τὰ πολυχρώμα πετράδια εἶχε συλλογιστῇ: «Νὰ καλὲς δουλειές γιὰ τὸ Μπόμπ Νενές!».

Στὸ «Μπαρριο-Τίνο» εἶχε ψάξει καὶ τίς πὶο ἀποκρυφές γωνιές. Εἶχε χαθῇ μέσα σὲ σκοτεινοὺς καὶ μυστηριώδεις λαβυρίνθους, μὲ τὴν ἐλπίδα πὸς θὰ συναντοῦσε σὲ κανένα καταγώγιο, πὸ ἀντρο καμμιάς μαγίσσας τοῦ γιοραίου ἔρωτα, σὲ κανένα κηπιεὶο λαθρεμπόρων, στὰ μικρὰ καὶ ὑποπτα κέντρα, τὰ σκληρὰ μάτια καὶ τὸ τετράγωνο σαγόνι τοῦ δολοφόνου τῆς Φλερέτ Ζινύ.

Ὁ Ρολλὰν εἶχε βρῇ ἀκόμη καὶ στὰ περίχωρα. Εἶχε ψάξει καὶ στὸ Πεκίνο, ἕνα παράξενο χωριουδάκι, γεμάτο φλογερὲς «χιτάνες», πού χόρευαν τὸ βράδυ ἔξω ἀπὸ τὰ καλυδσοσπιτὰ τους. Ἀκόμη καὶ στὸ Σαμορόστρο, κοντὰ στὴ θά-

πιὰ εἶχαν τελειώσει. Ὁ Ρολλὰν εἶχε χάσει κάθε ἐλπίδα. Ἐπειτα, οἱ προϊστάμενοί του τὸν εἶχαν διατάξει νὰ γυρίσῃ πίσω στὸ Παρίσι. Τὸν χρειάζονταν γι’ ἄλλες δουλειές. Ἀς πῆγαυε στὸ διάβολο αὐτὸς ὁ Μπόμπ Νενές!... Σήκωσε, λοιπόν, τοὺς ὤμους τοῦ ἀδιάφορα, παραμέρισε μιὰ Ἀραγωνέζα μὲ μπράτσα παλαιστοῦ καὶ μιὰ λυγερὴ Καταλανή, πού τὸν τριγύριζαν, χαδιάρικες σὰ γάτες, καὶ σηκώθηκε, γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κέντρο «Λά Ἀλεγκρία». Ἡ Γαλλίδα ἀπλώσε τὸ χερί της γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ. Μὰ μὲ τὴν κίνησι αὐτὴ, ἔριξε κάτω στὶς μουσαϊκές πλάκες τὴν τσάντα της. Ὁ Ρολλὰν τὴ σήκωσε καὶ τῆς τὴν ἔδωσε.

—“Ω, ἔσπασε ὁ καθρέφτης μου! φώναξε ἡ Γαλλίδα, πού πᾶσχιζε νὰ λύσῃ τὸ σταυρόλεξο. Δὲν εἶναι καλὸ σημάδι!... Ὅθὰ μού φέρε γκίνα!...

— Ἡ γκίνα ἔχει ἑξὶ γράμματα κι’ εἶναι συνώνυμο τῆς ἀτυχίας! τῆς ἀπάντησε ὁ Ρολλὰν.

Ἐκεῖνη τὸν κύτταξε κατὰπληκτῇ.

— Εἶσαι Γάλλος; τοῦ εἶπε. Ἦρθες γιὰ τίς ταυρομαχίες; Μείνε μαζί μου, ἀγάπη μου!...

Ὁ ἀστυνὸμὸς, ξαφνικά, χλωμίωσε.

— Ὅθὰ ξαναγυρίσω... τῆς ψιθύρισε. Περιμένε με!... Ὅθὰ ξαναγυρίσω!...

Κι’ ὅταν βγῆκε στὸ δρόμο, ἂν κι’ ἦταν κατακορμασμένος, ἄρχισε νὰ πρέχῃ. Καὶ μίλουσε σὰν τρελλός:

— Ἐχω τύχη! Τύχη!... Τὸν κρατῶ!... Ὅθὰ τὸν κρατῶ!...

Στὸ πίσω μέρος τοῦ καθρέφτη τῆς Γαλλίδας, εἶχε δὴ, ἄφαντα, τὴ φωτογραφία τοῦ Μπόμπ Νενές, τοῦ δολοφόνου!... Ἀνέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα, πού ἔδγαζε στὸ γραφεῖο τῶν ἐγκληματικῶν ὑποθέσεων. Καί, λαχανιασμένος, εἶπε στους ἱσπανοὺς συναδέλφους του:

— Ἐξέρω τὴ φίλη του!... Τὴ βρῆκα στὸ κέντρο «Λά Ἀλεγκρία»!... Ὅθὰ τὸν πιάσω ἀπόψε. Ναί!... Ἀπόψε!... Μὰ θέλω δυο-τρεῖς βοηθοὺς!...

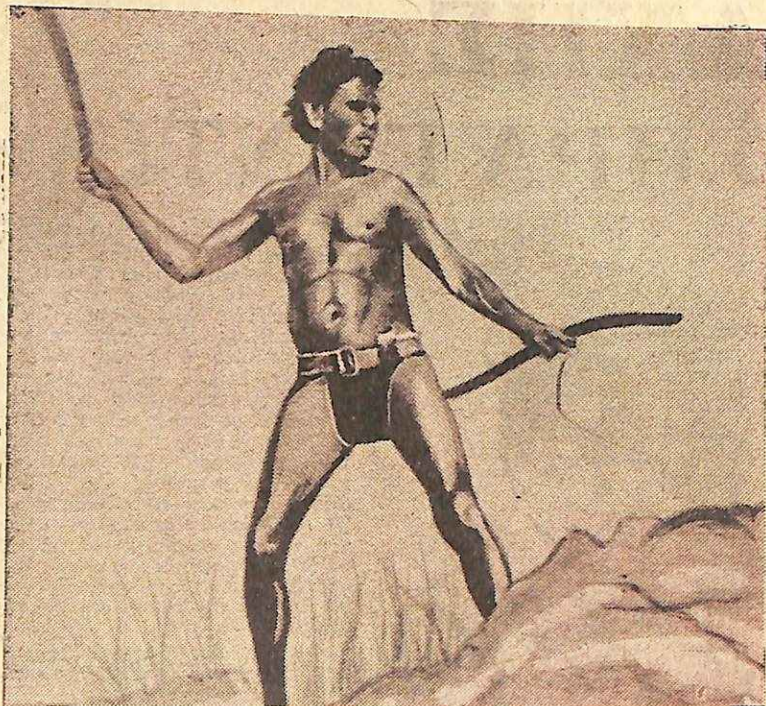
★

Στὶς τρεῖς ἡ ὥρα τὸ πρωί, ἡ φίλη τοῦ Μπόμπ Νενές βγῆκε ἀπὸ τὸ κέντρο καὶ τράβηξε γιὰ τὸ ὑποπτο ξενοδοχεῖο τῆς, στὴν «κάλ-λε» Κόντε ντελ Ἀσαλτο. Ὁ Ρολλὰν, μὲ τέσσερις «ευστοίχους», τὴν πήρε ἀπὸ πίσω.

Ὁ «ἀπάχης μὲ τ’ ἄσπρα γάντια» δὲν κρυβόταν σὰ δειλός. Στεκοῦσαν στὸ κατὰφλι τοῦ ξενοδοχείου, κι’ ἀκουμπόντας στὸν τοίχο, κἀνέβη τὸ τσιγάρο του καὶ περίμενε τὴ φίλη του, μὲ τὰ μάτια βυθισμένα στὸ σκοτεινὸ λιμάνι.

Ἄν καὶ δὲν ἦταν ὠπλισμένος, πάλαιε σκληρὰ μὲ τοὺς ἀστυνὸμους. Τοὺς παρότρυνε καὶ τοὺς πέντε ὡς τὴ Ράμπλα ντε λόσ Φλόρενς, παίζοντας μαζί τους γροθίδες, πού θὰ σκότωναν ἀκόμη καὶ βᾶδι. Ἐκεῖ, ὅμως, ἀνοποδούγουν σὲ τὸν παγκό ἐνὸς ἀνθρώπου. Ἐπῆρε ἀπάνω στὰ τριαντάφυλλα κι’ ἀφῆσε πιά νὰ τοῦ περάσουνε τίς χειροπέδες.

ΖΑΚ ΡΟΜΠΕΡΤΙ

Ίθαγενής της Αυστραλίας έτοιμάζεται να χτυπήσει ένα καγκουρά με το «μπουμερανγκ», που είναι ένα κυρτό ξύλο, εκσφενδονιζόμενο με μεγάλη ορμή και δεξιοτεχνία.

ΤΟ ΚΑΓΚΟΥΡΩ εικονίζεται στα γραμματόσημα και τα νομίσματα της Αυστραλίας. Είναι το εθνικό της σύμβολο. Το ζώον αυτό περπατάει με πηδήματα. Και οι Αυστραλοί, θέλοντας να παραστήσουν την αλματική ανάπτυξη της χώρας τους, σκέφτηκαν πως δε θα μπορούσαν να βρουν καλύτερο σύμβολο από το καγκουρά.

Αλλά το καγκουρά είναι επίσης η μαστίγ της Αυστραλίας. Πολλές φορές, τεράστια κοπάδια από καγκουρά, αφήνουν τα δάση όπου ζουν και ξεχύνονται μέσα στις καλλιεργημένες περιοχές, όπου καταστρέφουν τα πάντα.

Κατά τα τελευταία χρόνια, υπολογίζεται, ότι πάνω από 8 εκατομμύρια καγκουρά επέδραμαν στις καλλιεργημένες περιοχές. Γι' αυτό, η κυβέρνηση της Αυστραλίας κήρυξε τον πόλεμο κατά των ζώων αυτών και πληρώνει σημαντικά ποσά στους κυνηγούς, που τα εξοντώνουν. Μερικοί απ' αυτούς κερδίζουν 5—7000 δραχμές την εβδομάδα, ανάλογα με τον αριθμό των ζώων που σκότωσαν.

ΠΕΡΠΑΤΑΕΙ ΜΕ ΠΗΔΗΜΑΤΑ

Κατά τους επιστήμονες, τα καγκουρά υπήρχαν στην Αυστραλία, την Τασμανία και τη Νέα Γουινέα από 200.000 χρόνια. Οι πρώτοι Ευρωπαίοι, που αντίκρισαν αυτά τα ζώα, ήταν οι ναύτες του Άγγλου θαλασσοπόρου Κούκ, που το 1770 προσωμίσησε κοντά στις εκβολές ενός ποταμού της Αυστραλίας, για να επισκευάσει το πλοίο του.

Τα ζώα αυτά τους έκαναν μεγάλη εντύπωση και τους έδωσαν αυτό το όνομα, νομίζοντας, ότι έτσι τα αποκαλούσαν οι Ίθαγενείς. Στην πραγματικότητα, όμως, οι Ίθαγενείς αποκαλούν τα καγκουρά «ουάλομπι».

Το καγκουρά έχει μήκος 1 μ. 60, ή δε ούρα του φθάνει το 1 μ. 30. Τα μπροστινά πόδια αυτού του ζώου είναι πολύ κοντά, ενώ τα πίσω έχουν υπερδιπλάσιο μήκος απ' αυτά. Έτσι, το ζώο περπατάει με διαδοχικά πηδήματα, τότε προς τα δεξιά και τότε προς τα αριστερά. Τα πηδήμα-

τα αυτά φτάνουν κάποτε σε ύψος 5—10 μέτρων. Όταν το βλέπει κανείς από μακριά, το μετακινούμενο καγκουρά, μοιάζει με τόπι, που αναπηδά πάνω στο έδαφος.

Τα πίσω πόδια του καγκουρά έχουν πολύ μακριά δάχτυλα — γι' αυτό, στην επιστημονική γλώσσα, αυτό το ζώο καλείται μακρόπους — που είναι ώπλισμένα με σκληρά και κοφτερά νύχια. Αυτά τα νύχια αποτελούν το αμυντικό όπλο του ζώου, που μπορεί να ξεκοιλιάσει μ' ένα χτύπημα και το πιο ρωμαλέο σκυλί.

Η «ΤΣΕΠΗ» ΤΗΣ ΘΗΛΥΚΗΣ

Τα καγκουρά ανήκουν, ως γνωστό, στην κατηγορία των μαρσιποφόρων. Η θηλυκιά, δηλαδή, έχει στην κοιλιά της ένα είδος σακκούλας, όπου εγκαθιστά το νεογνό της μετά τη γέννησή του. Το νεογνό αυτό, που είναι πλαδαρό και άδεξιο, θα παραμείνει εκεί επί δυο περίπου μήνες, χωρίς να μετακινείται καθόλου. Έπειτα αρχίζει σιγά-σιγά να βγαίνει έξω για να βοσκήσει, αλλά ξαναγυρίζει πάντα στη σακκούλα της μητέρας του. Από τον πέμπτο ή τον έκτο μήνα, όμως, το σώμα του ισχυροποιείται και εγκαταλείπει οριστικά αυτό το πρωτότυπο λίκνο.

ΕΘΝΙΚΟ ΑΘΛΗΜΑ

Το κυνήγι του καγκουρά αποτελεί για τους Αυστραλούς εθνικό άθλημα, όπως είναι για τους Άγγλους το κυνήγι της άλεπούς.

Το κυνήγι αυτό γίνεται κατά πολλούς τρόπους. Ο πιο «αριστοκρατικός» τρόπος είναι το έφιππο κυνήγι, στο οποίο οι κυνηγοί συνοδεύονται κι' από ολόκληρο κοπάδι δασυτέρων σκυλιών, που το πλούσιο τρίχωμά τους τα προστατεύει από τα χτυπήματα των καγκουρά.

Το είδος αυτό του κυνηγιού είναι δαπανηρότατο και ελάχιστα αποδοτικό. Γιατί το καγκουρά αναπτύσσεται ταχύτητα 50—65 χιλιομέτρων την ώρα και η καταδίωξή του δεν είναι εύκολη. Σε μία περίπτωση, οι κυνηγοί

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΖΩΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

ΚΑΓΚΟΥΡΩ ΚΑΙ «ΚΟΑΛΑ»

αναγκάστηκαν να καταδιώξουν ένα μικρό κοπάδι από καγκουρά επί 34 χιλιόμετρα. Τα ζώα έπεσαν τέλος στη θάλασσα και γλύτωσαν. Γιατί το καγκουρά είναι επίσης θαυμασίως κολυμβητής. Σ' ένα άλλο κυνήγι, οι κυνηγοί ξεσήκωσαν με τα σκυλιά τους πάνω από 5.000 καγκουρά. Αλλά απ' αυτά σκότωσαν μόνο τα 200.

Παρά τις τεράστιες δαπάνες που και τους μεγάλους κόπους του, ωστόσο, το κυνήγι αυτό συγκινεί πάντα τις πλούσιες τάξεις της Αυστραλίας. Οι μεγάλοι γαιοκτήμονες ιδίως οργανώνουν συχνά παρόμοια κυνήγια και δρίζουν σημαντικά έπαθλα για εκείνους, που θα σκότωσουν τα περισσότερα καγκουρά.

ΤΟ ΦΡΙΚΑΛΕΟ ΜΑΚΕΛΙΟ

Υπάρχει ακόμη το κυνήγι με διέδρα, αλλά μ' αυτό ασχολούνται μόνο οι έμπειροι κυνηγοί, γιατί το καγκουρά, λόγω της μεγάλης ταχύτητάς του και των διαδοχικών πηδημάτων του, δεν παρέχει σίγουρο στόχο.

Γι' αυτό, ο κυριώτερος τρόπος κυνηγιού των καγκουρά είναι η παγίδευση. Παρόμοια κυνήγια οργανώνονται και στην

Θηλυκή καγκουρά, που έχει μέσα στην «τσέπη» της κοιλιάς το νεογνό της.

γαινώνται πολλές φορές το χρόνο και παίρνουν σ' αυτά μέρος άντρες, γυναίκες και παιδιά από ολόκληρες περιοχές.

Οι κυνηγοί ετοιμάζουν από πριν ειδικά περιφραγμένα μέρη, εκμεταλλευόμενοι τη διάθρωση του εδάφους. Ξεκινούν κατόπιν οι άνηκευτες, πεζοί και καθαλάρηδες, για να ξετρυπώσουν τα καγκουρά από τις λόχμες και να τα σπρώξουν στις παγίδες. Αυτή η φάση κρατάει πολλές ώρες, γιατί τα καγκουρά ξεφεύγουν προς όλες τις διευθύνσεις και χρειάζονται συνδυασμός ενεργειών εκ μέρους των άνηκευτων, για να τα σπρώξουν προς τα εκεί που θέλουν.

Αυτά τα περιφραγμένα μέρη έχουν μία μοναδική είσοδο, αυτήν απ' όπου θα μπουν στα καγκουρά, και που κλείνει μόλις αρχίσει η μάχη με τον άνθρωπο. Τα ζώα δε μπορούν πια να βγούν από εκεί.

Η τρίτη φάση συνίσταται στην κατακρούρησι των καγκουρά. Κι' εδώ εκδηλώνεται όλη η θηριωδία του ανθρώπου. Άλλοι πυροβολούν στο σωρό, άλλοι χρησιμοποιούν ρόπαλα, άλλοι ρίχνουν πέτρες!...

Υπάρχουν πολλοί, που παίρνουν μέρος στις προκαταρκτικές φάσεις του κυνηγιού, αλλά που φεύγουν, όταν αρχίσει η τρίτη, που τη θεωρούν βαρβαρή κι' ανατριχιαστική. Άλλοι, τούναντιον, αποφεύγουν τους κόπους και τις ταλαιπωρίες του κυνηγιού και ταλαιπωρούνται γύρω στα περιφραγμένα μέρη, για να παίξουν το ρόλο του δειμιού.

Καθένας ενεργεί σύμφωνα με την ιδιαίτερη ψυχασύνθεσή του. Τους πρώτους τους γοητεύει η ιδέα του κυνηγιού. Οι δεύτεροι χαίρονται, βλέποντας τα δυστυχισμένα ζώα να πεθαίνουν κάτω από τα χτυπήματά τους.

Οι Ίθαγενείς της Αυστραλίας, έξ' άλλου, χρησιμοποιούν το πατροπαράδοτο «μπουμερανγκ», που η ευστοχία του είναι καταπληκτική. Κρυβόνται συνήθως πίσω από ένα βράχο ή μία λόχη και παραδοκούν το πέραςμα των καγκουρά. Όταν τα ζώα πλησιάσουν αρκετά, πετάνε το γυριστό ξύλο, που κρατάνε στα χέρια τους και δε λαθεύονται ποτέ σχεδόν. Το ξύλο αυτό χτυπάει το ζώο στο κεφάλι και το αφήνει στον τόπο.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΓΚΟΥΡΩ

Το καγκουρά, ανεξάρτητα από τις ζημιές, που προκαλεί, είναι πολυτιμότερο ζώο. Έχει νοστιμώτατο κρέας, από το οποίο γί-

νεται εξαγωγή και στο εξωτερικό, κι' από το δέρμα του, που είναι στερεό και ταυτόχρονα μαλακό, κατασκευάζονται υποδήματα, ζώνες, γάντια και άλλα δερματίνα είδη.

Στην Αυστραλία έγιναν, κατά τα τελευταία χρόνια, ειδικές μελέτες για τη ζωή των καγκουρά. Για το σκοπό αυτό δημιουργήθηκαν ειδικά καγκουροτροφεία, είδος μεγάλων περιφραγμένων εκτάσεων, όπου τα καγκουρά ζουν ελεύθερα, χωρίς, όμως, να μπορούν να φύγουν.

Επιστήμονες, έγκαιρα ετοιμασμένοι σε ειδικά παρατηρητήρια, παρακολουθούν αυτά τα ζώα ημέρα και νύχτα και καταγράφουν τις διάφορες εκδηλώσεις και συνήθειές τους.

Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι τα καγκουρά έπιναν μόνο μία φορά στις πέντε ημέρες. Το γεγονός αυτό εξηγεί γιατί τα ζώα αυτά ζουν πολλές φορές σε περιοχές, όπου δεν υπάρχουν ποτάμια, λίμνες ή πηγές. Φαίνεται πιθανόν, ότι οι χυμοί των χόρτων, με τα οποία τρέφονται είναι αρκετοί, για να σβύσουν τη δίψα αυτών των ζώων.

ΕΝΑ ΖΩΤΑΝΟ ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙ

Ένα άλλο περίεργο ζώο της Αυστραλίας είναι το «κοάλα», που έχει αποκτήσει «ζωτανό παιγνίδι». Οι Αυστραλοί λένε πως δεν υπάρχει συμπαιγνικότερο ζώο.

Και ακριβώς αυτή η συμπεριφορά είναι εκείνη που έσωσε το «κοάλα». Γιατί το σώμα του ζώου αυτό σκεπάζεται από ένα θαυμασίο γουναρικό και γι' αυτό οι κυνηγοί, παλαιότερα, σκότωναν χιλιάδες από τα ζώα αυτά. Αλλά οι Αυστραλοί είδαν σιγά-σιγά πως αυτό το ζώο ήταν τόσο χαριτωμένο, που δεν έπρεπε να το σκοτώνουν. Γι' αυτό, η κυβέρνηση έλαβε αυστηρά προστατευτικά μέτρα και σήμερα το κυνήγι του «κοάλα» επιτρέπεται μόνο σε ωρισμένες εποχές και υπό προϋποθέσεις, που περιορίζουν σημαντικά τους κυνηγούς. Χωρίς αυτά τα μέτρα, το «κοάλα» θα είχε εξαφανισθεί. Υπολογίζεται, ότι μόνον από το 1919 ως το 1922, δηλαδή σε διάστημα τεσσάρων ετών, εξοντώθηκαν πάνω από 8 εκατομμύρια «κοάλα» (πάνω από 2 εκατομμύρια το χρόνο).

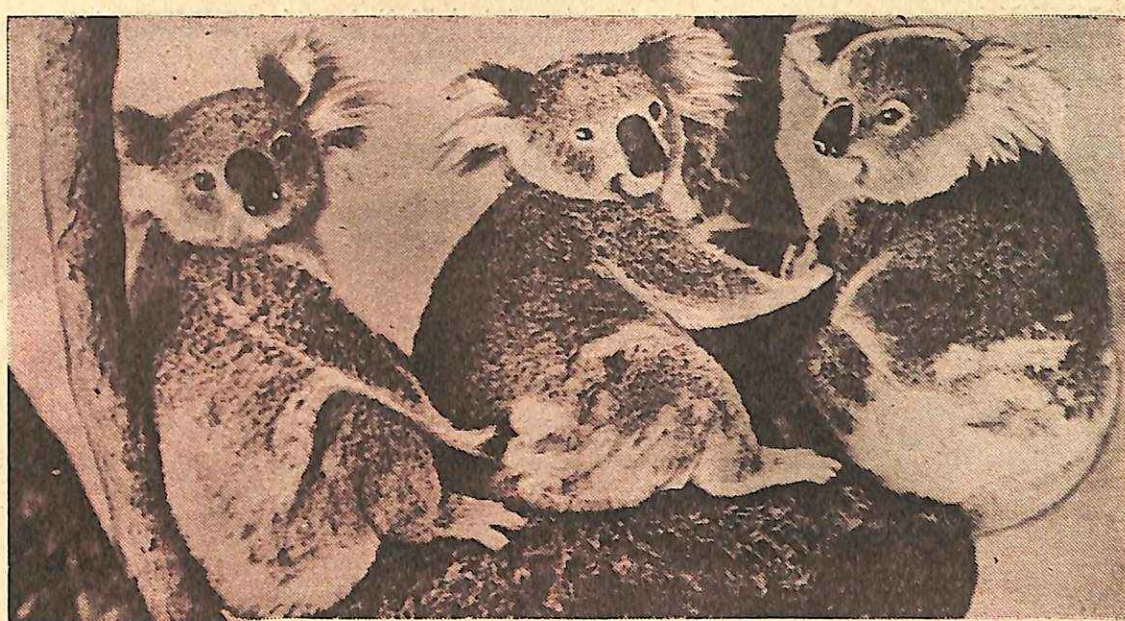
Το «κοάλα» είναι μια έγκρασι των Ίθαγενών της Αυστραλίας, που σημαίνει «εκείνο που δεν πίνει». Και, πραγματικά, το «κοάλα» δεν πίνει ποτέ νερό. Το νερό, που του χρειάζεται το βρίσκει μέσα στα φύλλα από τα οποία τρέφεται.

Αλλά το «κοάλα» έχει στο ζήτημα της διατροφής τις ιδιαιτερές προτιμήσεις του, από τις οποίες δεν ξεφεύγει ποτέ. Στην Αυστραλία υπάρχουν 400 είδη εύκαλυπτων. Το «κοάλα», όμως, τρώει τα φύλλα μόνο των πέντε απ' αυτά τα είδη. Έτσι, όταν συναντήσει κανείς εύκαλυπτους αυτών των ειδών, είναι βέβαιο, ότι θα βρή πάνω σ' αυτά και «κοάλα». Γι' αυτό, το «κοάλα» δε μπορεί να ζήσει πουθενά άλλο, εκτός από την Αυστραλία.

ΕΝΑ ΛΙΠΙΠΟΥΤΕΙΟ ΠΛΑΣΜΑ

Τα ζώα αυτά είναι κατ' εξοχήν δενδροβία. Δεν κατεβαίνουν, δηλαδή, από τα δέντρα, παρά μόνο σε απόλυτη ανάγκη.

Το «κοάλα», όταν γεννιέται, ζυγίζει μόνο 5 γραμμάρια και έχει μήκος μόνο 3 εκατοστών. Το μικροσκοπικό αυτό πλάσμα καταρθάνει να πιασθή από το τρίχωμα της μητέρας του και, οδηγούμενο από το ένστικτό του, φθάνει ως τη σακκούλα και χύνεται

Κυτάξτε αυτά τα τρία χαριτωμένα «κοάλα». Δεν μοιάζουν σαν ζωντανά παιγνιδάκια;

μέσα σ' αυτήν. Το ένστικτό του το οδηγεί και πάλι να πιάσει τη θηλή του μητρικού μαστού, που δε θα την άφισα από το στόμα του επί ολόκληρο εξάμηνο. Στο τέλος του εξαμήνου, το νεογνό έχει μήκος 30 περίπου εκατοστών και μπορεί τότε να βγεί έξω από τη σακκούλα. Αλλά δεν αποφασίζει ακόμη ν' απομακρυνθεί.

Φεύγοντας από την κοιλιά, πηγαίνει στη ράχη της μητέρας του, όπου γαντζώνεται με τα τέσσερα πόδια του. Θα περάσει ακόμη άλλους έξη μήνες, μοιράζοντάς τους ανάμεσα στην κοιλιά και τη ράχη της μητέρας του και μόνο στο τέλος του χρόνου αποφασίζει ν' απομακρυνθεί οριστικά απ' αυτήν.

Το «κοάλα», μεγαλώνοντας, φθάνει τα 80 εκατοστά σε μήκος και τα 8 κιλά σε βάρος.

ΖΩΤΑΝΑ ΑΠΟΛΙΘΩΜΑΤΑ

Η Αυστραλία έχει αποκτήσει «γη των ζωντανών απολιθωμάτων», γιατί, μέσα στα παρθένα δάση της και στους ποταμούς της, που είναι, άλλωστε, ελάχιστα, βρίσκονται ζώα, που έχουν εξαφανισθεί από εκατομμύρια χρόνια από όλα τα άλλα μέρη του κόσμου. Γι' αυτό, η Αυστραλία θεωρείται σαν ο παράδεισος των ζωολόγων, που μπορούν να μελετήσουν εκεί καλύτερα από οπουδήποτε άλλο την εξέλιξη των διαφόρων ειδών.

Κατά τους επιστήμονες, η Αυστραλία ήταν η πρώτη ήπειρος, που στερεοποιήθηκε, ενώ όλη η άλλη επιφάνεια της γης σκεπάζονταν από μία ήμικρηυστη λάδα. Η ήπειρος αυτή, που είναι στην πραγματικότητα μία μεγάλη νή-

σος, ανέπτυξε κατόπιν δική της ζωή, εντελώς ανεξάρτητα από τις άλλες ήπειρους.

Οι επιστήμονες μας λένε ακόμη, ότι τα μαρσιποφόρα ανήκουν στην κατηγορία των πρώτων θηλαστικών, που εμφανίστηκαν στον πλανήτη μας κι' οτι ήταν εξαπλωμένα άλλοτε σ' όλη την επιφάνειά του. Αργότερα, όμως, εμφανίστηκαν τελειότερες μορφές θηλαστικών και, στον αγώνα μ' αυτά, τα μαρσιποφόρα εξαφανίστηκαν βαθμιαία, εκτός από την Αυστραλία, την Τασμανία και τη Νέα Γουινέα, όπου διατηρήθηκαν ως τις ημέρες μας.

ΤΟ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΖΩΟ

Το πιο περίεργο από τα ζώα της Αυστραλίας είναι ο ορνιθορρυγχος, που αποτελεί συνδυασμό θηλαστικού, έρπετου, πουλιού και ψαριού και μπορεί να θεωρηθεί σά «ζωτανή αναπαράσταση» της εξέλιξης των όντων πάνω στον πλανήτη μας.

Ο ορνιθορρυγχος έχει ράμφος όπως των πουλιών και όπως αυτά γεννάζει αυγά και τα επωάζει. Περνάει, έξ' άλλου, ένα μεγάλο μέρος της ζωής του μέσα στο νερό, όπως τα ψάρια. Ορισμένα μέρη του σώματός του έχουν διαπλασθή ειδικά γι' αυτό το σκοπό. Τα δάχτυλα των ποδιών του π. χ. συνδέονται με μία μεμβράνη, όπως στις πάτιες. Μία άλλη μεμβράνη προστατεύει επίσης τα μάτια και τα αυτιά του κατά την κατάδυση. Σε περίπτωση, έξ' άλλου, που βρεθεί αντιμέτωπος με ισχυρότερος ενοίκους του νερού, έχει την ικανότητα να ξεφεύγει, εκτινάσσοντας προς το μέρος τους τους ένα δηλητηριώδες υγρό, απ' τα πιανά του ποδιού.

Το περίεργο αυτό ζώο προστατεύεται από ένα παχύτατο τριχωτό δέρμα, που του επιτρέπει να μένει επί πολλές ώρες μέσα στο νερό, χωρίς να κρυώνει.

Ο ορνιθορρυγχος τρέφεται με ψάρια, δασυράκια, μικρά ζώα, έντομα κλπ., είναι δε εξαιρετικά αδαφάγος. Υπολογίστηκε, ότι κάθε μέρα καταβροχθίζει τόση τροφή όσο είναι το βάρος του σώματός του. Παρ' όλα αυτά, όμως, ο ορνιθορρυγχος παραμένει ένα θηλαστικό. Η θηλυκιά γεννά αυγά, που τα επωάζει όπως τα πουλιά. Κατόπιν, όμως, θηλάζει τα νεογνά της. Σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου δε βρίσκεται παρόμοιο ζώο.

— Σταματήστε!... Για τ' όνομα του Θεού! φώναξε. Σταματήστε!...

Θα προτιμούσε χίλιες φορές να πάρη πεζή τον υπόλοιπο δρόμο. Μα ο Ζώρς δε σταματούσε. Γύρισε και του είπε, με σοβαρό ύφος:

— Α, αγαπητέ κύριε, έχω κάτι πολύ σπουδαίο να σας πω... Η καρδιά μου ανήκει στη δεσποινίδα κόρη σας κι έχω την τιμή να σας ζητήσω το χέρι της...

Ο σόβος, που δικίμασε ο κύριος Λαβόλλε με το τρέξιμο του αυτοκινήτου, μεγάλωσε περισσότερο, ακούγοντας τ' απάντητά της. Αυτά λόγια, που του φαινόταν σαν προσβολή.

— Μά, κύριέ μου, είτε θυμωμένος, δεν είστε, λοιπόν, στα καλά σας;... Είναι τώρα η στιγμή να... Κι' έπειτα δε σας γνωρίζω καλά-καλά!... Ξέρετε, βέβαια, να οδηγείτε καλά το αυτοκίνητό σας, το βλέπω αυτό... Μα πρέπει... πρέπει να παραδεχθείτε, ότι... ότι... ότι...

— Τι τάχα; απάντησε ο νέος. Τι σημασία μπορούν να έχουν όλα αυτά; Αγαπάω την κόρη σας και εκείνη έμένα... Έχω περυσία... Δεν έχει κανείς να με κατηγορήσει για τίποτα... Το χέρι της, κύριέ μου!... Θα μου δώσετε την κόρη σας;...

Ο κύριος Λαβόλλε ήταν φοβερά ταραγμένος. Δεν έννοεσε όμως να υποχωρήσει. Ο τρόπος του νέου του φαινόταν σαν έκδιασμός.

— Όχι, κύριε! απάντησε κι' έσφιξε τα δόντια του.

— Άρνησθε, λοιπόν; ρώτησε ο Ζώρς Κολέν.

— Ναι, άρνούμαι!

— Έ, τότε, έσεις θα είσαστε υπεύθυνος για ό,τι κι' αν συμβεί!

Τα μάτια του κυρίου Λαβόλλε κοφώθηκαν με άπελπισία στο ρολόι του αυτοκινήτου, που σημειώνει την ταχύτητα. Η βελόνα προχωρούσε ολόενα.

Ο κύριος Λαβόλλε νόμιζε πως έκανε αληθινά πηδήματα... 100... 102... 105... Το αυτοκίνητο δε φαινόταν πια να πατούσε στο έδαφος.

Ανατινάσσονταν με την παραμικρή πέτρα, που συναντούσαν οι ρόδες του. Κι' ο κύριος Λαβόλλε προσπαθούσε με άπογνωσι να κρατηθεί καλά κι' έσφιγγε ολόενα τα δόντια του.

— Δε μετανιώσατε ακόμη; ρώτησε ψυχράμα ο Ζώρς.

Ο Λαβόλλε έκανε μια υπεράνθρωπη προσπάθεια για ν' απαντήσει:

— Όχι!... Όχι!... Ποτέ!...

Και τότε, από πίσω, ακούστηκε η φωνή της Άλινας:

— Πιο γρήγορα... πιο γρήγορα, Ζώρς!...

Ο κύριος Λαβόλλε την άκουσε και δεν κρατήθηκε πια. Ήταν πάρα πολύ!

— Σας δι... σας δίνω την κόρη μου! φώναξε. Μά, για όνομα του Θεού, κάνετε σιγά... σιγάτε-ρα! Σι... γώ... τε... ρα!...

Η ταχύτητα άρχισε να μικραίνει αμέσως και σε λίγο η βελόνα του κωστή έδειχνε 50 χιλιόμετρα. Ο Ζώρς ύστερα φρενάρησε και πήδησε κάτω. Η Άλινά τον ακολουθούσε. Σταθκαν ανάμεσα στα δέντρα κι' άρχισαν να φιλιούνται σαν πιτσιρούνα...

Σε λίγες μέρες, ο Ζώρς Κολέν έγινε σύζυγος της Άλινας Λαβόλλε.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

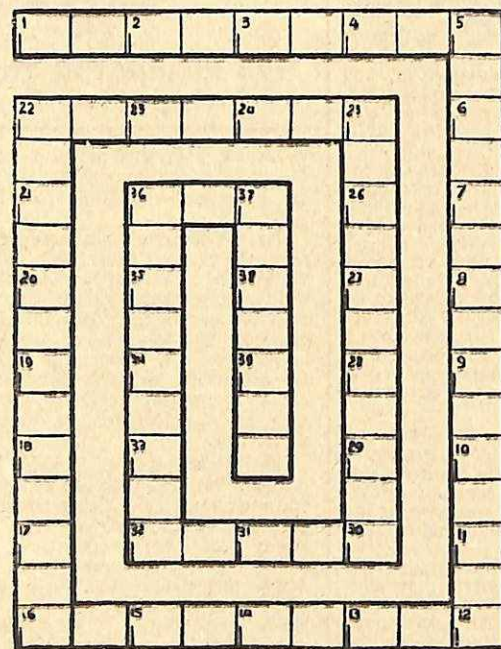
Δέχεται καθ' έγκληση 9-3. Τα άπογεύματα μόνον επί συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613-610. — Οίκος 710-752.

Γιά μικρούς

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

Συλλαβικός κοχλίας

Μέσα στο σχέδιο αυτό θα οπιοθετήσε 39 τρισύλλαβες λέξεις, των οποίων σας δίνουμε πιά κάτω τις σημασίες. Θα έχετε μια δολοκληρή συλλαβή μέσα στο κάθε μικρό όρθογώνιο και θα έχετε υπ' όψη ότι η τελευταία (τρίτη) συλλαβή της κάθε λέξεως είναι

συγχρόνως και η πρώτη της άμέσως επομένης.

Δηλαδή η πρώτη συλλαβή της υπ' άρ. 3 λέξεως είναι η ίδια με την τελευταία της υπ' άρ. 2 και η τρίτη συλλαβή της, η ίδια με την πρώτη της υπ' άρ. 4.

Π.χ.: ΡΑ-ΚΕΤ-ΤΑ, ΤΑ-ΡΙ-ΦΑ, ΦΑ-ΡΕ-ΤΡΑ, ΤΡΑ-ΠΕ-ΖΑ, ΖΑ-ΛΑ-ΔΑ, ΔΑ-ΣΚΑ-ΛΟΣ κ.ο.κ.

1) Υπάρχει πάντα σ' ένα φούερν, αλλά δεν πουλιέται.

2) Λουλούδι, που λέγεται και «μη μου άππου».

3) Κομμάτιος στην Α. πλευρά του Πηλίου.

4) Μη Μουσουλμάνος όθωμανός όπληκος..

5) Είναι ύποπτευματικά όπλισμένους.

6) Δε χάνουν δεξιώσεις και έορτές (αυθ.).

7) Φτωχόσπιτο

8) Παραμύθα, νταντά.

9) Κινεί ίστιοφόρα.

10) Έχει νόστιμο κρέας.

11) Αστυνομικό φίλμ του Ζυλ Ντασέν.

12) Το τελευταίο μέρος σκηνηκού έργου.

13) Η μεγαλύτερη είναι της... Μεσογείου.

14) Χρησιμοποιεί ν τ α ι στην κατασκευή όφασμάτων.

15) Σύγχυσις.

16) Διδάσκεται στα γυμνάσια.

17) Ηπειρος.

18) Δε λείπει από καμμία κυψέλη.

19) Προορίζονται για μασητάς.

20) Άλιευτικό όργανο.

21) Στερεί από έναν άνθρωπο το ταίρι του.

22) Σκαπτικό εργαλείο.

23) Πόλις της Μακεδονίας.

24) Αποθάλπει σε πείραγμα.

25) Λιμάνι της Άττικής.

26) Μικρόσωμος.

27) Συμπερασματικό έπιπάρημα.

28) Με το πλοίο αυτό ό θησεύς πήγε στην Κρήτη, για να σκοτώσει το Μινώταυρο.

29) Προκαλούν το γέλιο.

30) Νησί των Κυκλάδων.

31) Είδος μήλου.

32) Χρώμα, που δε λείπει από το ελάφιό μας.

33) Συνοδεύεται από ύγρασία.

34) Λέγεται και κατράμι.

35) Τμήμα της Ιταλίας, στο όποιο ανήκει η Φλωρεντία.

- 36) Βρέφη.
37) Φοφέρα.
38) Πόλις της Κεφαλληνίας.
39) Φλεγμονή της μήτης.

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 3 = Σπαρτιάτης στρατηγός.
2 6 7 4 = Νησί.
3 4 5 6 4 1 8 5 = Υπόδημα.
4 2 1 8 3 = Μουσικό όργανο.
5 4 2 1 8 3 = Μεταφορικό έξοδο.
6 7 2 3 = Δέντρο.
7 8 6 4 5 8 3 = Κράτος της κεντρικής Άμερικής.
8 5 6 8 2 7 4

Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

Μικρά προβλήματα

1) Το άθροισμα δυό αριθμών είναι 13. Οι ίδιοι αριθμοί πολλαπλασιαζόμενοι δίνουν για γινόμενο 40. Ποιοι είναι οι δυό αυτοί αριθμοί;

Άπαντήστε μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα χωρίς να χρησιμοποιήσετε μολύδι και χαρτί.

2) Προσπαθήστε να έρθετε τους αριθμούς, που πρέπει να τοποθετηθούν πιο κάτω, στη θέση των στιγμών, έτσι ώστε να ολοκληρωθεί ό πολλαπλασιασμός:

$$\begin{array}{r} 97.6 \\ \times 8. \dots \\ \hline 487. \dots \\ \times 46. \dots \\ \hline \end{array}$$

Γιά να σας διευκολύνουμε, σας αποκαλύπτουμε ότι θα χρησιμοποιήσετε τρεις φορές το 0 και έξη φορές το 5.

3) Πώς μπορείτε να σχηματίσετε τον αριθμό 20, χρησιμοποιώντας τέσσερις φορές το 9;

4) Προσθέτοντας 18 στο τριπλάσιο ενός αριθμού έρίσκαμε άθροισμα 60. Ποιός είναι αυτός ό αριθμός; Έχετε 20 δευτερόλεπτα, για να δώστε τη σωστή απάντηση

Τονόγριφος

Ρήμα, που σαν κάτι χάσης, θα τόν πής με στεναγμό.
"Αν τόν μόνο του ανεβάσης, με χαρά, μ' ένθουσιασμό, θα τόν πής, θα τόν κρουγάσης.

Αναγκασματισμός

Σοφία, το προτέρημα λέγεται πούχω, λυτάι. Κι' ανάποδα αν με πάρετε, τό ίδιο θα μου έρθετε!...

Λαβύρινθος

Ποιό δρόμο πρέπει ν' ακολουθήσει ό σκύλος, που έρίσκεται στο κέντρο του σχεδίου, για να φτάσει την άγριόκοτα (άνω άριστερά), που σκότωσε ό άφεντικός του και να τη φέρη κατόπιν κοντά στον τελευταίο (κάτω δεξιά) χωρίς να υποχρεωθεί να ξεναπεράσει, για δεύτερη φορά, από τό ίδιο σημείο: "Αν θέλετε να υπερφανεύστε, για την αντίληψή σας, πρέπει να έρθετε μέσα σε δυό λεπτά, τό πολύ, τό δρόμο, που θ' ακολουθήσει ό σκύλος.

Οι λύσεις στη σελίδα 76

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΣΑΣ ΠΑΙΔΙΑ ΑΡΕΣΕΙ ΝΑ ΔΕΝ ΠΛΕΝΟΝΤΑΙ; Μά στη Μαρίτσα δεν άρεσει. Η μητέρα της δεν έξερι πιά τ. να κάνει. Φοβάται ότι η Μαρίτσα, όταν μεγαλώσει, θα έχη άποκτήσει την κακή συνήθεια να μην άγαπά την καθαριότητα. "Όχι επειδή η Μαρίτσα αντιπαθεί τό νερό. Άπεναντίας τρελλανέται να «βοηθά» την ύπηρεσία στο πλύσιμο και διασχεδάζει ποτίζοντας τόν χήπο! "Όταν όμως πρόκειται να χρησιμοποιήσει τό νερό για την προσωπική της καθαριότητα... τότε γίνεται χαλασμός κόσμου. Καί αυτό γίνεται πάντα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Άπό τί προέρχεται αυτή η άποστροφή, που είναι κοινή σε πολλά παιδιά κάθε ηλικίας; Αρχίζουμε λέγοντας ότι δεν πρόκειται για μία αντιπάθεια προς την καθαριότητα, αλλά για τις διάφορες διαδικασίες, που χρειάζονται για να γίνει η καθαριότητα. Καί ίσως γιατί αυτές οι διαδικασίες δεν γίνονται, όπως πρέπει.

Όταν η Μαρίτσα ήταν μικρή, π.χ. καθώς της έκανε μπάνιο η μάη της άφινε κατά λάθος να πηγάσει σαπούνι στα μάτια της. Η δυσάρεστη εκείνη άνάμνησι έγινε ατία να διακοπούν για χρόνια οι σχέσεις άνάμεσα στην Μαρίτσα και στην καθαριότητα. Άργότερα η αντιπάθειά της συνεχίστηκε, γιατί η μάη είχε τη συνήθεια να διακόπτει τα πιο όμορφα παιχνίδια της με μία φοβερή κραυγή: «Μαρίτσα έλα να πλύνεις τα χέρια σου!»

Άργότερα η Μαρίτσα, που είναι μία κοπελίτσα έξυπνη και με μία δυνατή επιθυμία ανεξαρτησία, θα συνήθισε (άν η μητέρα της την καθοδηγούσε με καλή θέλησι και λίγη πονηριά) να πλένεται μόνη. Μά η μητέρα της έξακολούθησε να την πλένει, φρονάζοντας και τσίθοντας δυνατά και έννοιωσιμένα το λαιμό της Μαρίτσας με τό σαπουνισμένο σφουγγάρι, μεταβάλλοντας την διαδρασία της καθαριότητας σε τιμωρία, έτσι που η Μαρίτσα όχι μόνο δε μάθαινε να πλένεται μόνη, αλλά έξακολούθησε να διατηρή αντίτροπη στην καθαριότητα μία στάσι έγθοι ή.

Τέλος, τώρα που ένει συμπληρώσει τα δέκα της χρόνια και τό σωματάκι της άρχίζει να αλλάζει, η Μαρίτσα πειράζεται, που η μητέρα της επιμένει ακόμη να την τσίθι έζεινη. Τποφέρει από ένα μίγμα ντροπής και πληγωμένης ανεξαρτησίας. Γι' αυτό έξακολουθεί να μισή τό μπάνιο. "Όχι επειδή δεν της άρεσει η καθαριότητα, άλλ' επειδή δεν της άρέσουν οι διαδικασίες, που απαιτούνται για να είναι καθαρή.

Αν προσπαθήσουμε να κάνουμε ευχάριστες αυτές τις διαδικασίες, θα δούμε ότι τό παιδί μας θα καταλήξει να άγαπήσει την καθαριότητα. Προσπαθ. λοιπόν! Μην άφηνετε ποτέ τις σαπουνάδες να φτάσουν στα μάτια τών παιδιών. Μην τα διακόπτετε ποτέ από ένα ευάριστο παιχνίδι τους για να τα άναγκάσετε να πλύνουν. Μην μάλλωνετε ποτέ, καθώς τα πλένετε, μην τα τσίθετε ποτέ με νευρικότητα και θυμό.

Μην επιμένετε ποτέ να κάνετε έσεις τό μπάνιο τών παιδιών σας,

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ... ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΟΣ

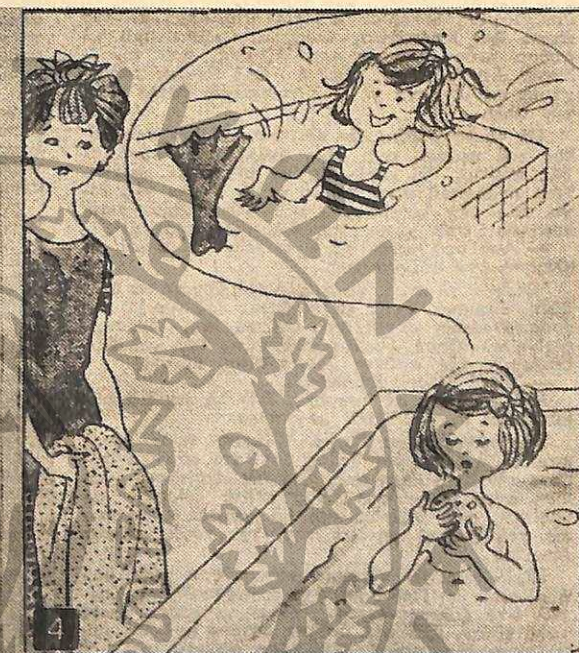
Νά τό μπάνιο της Μαρίτσας στον ποτό χρόνο της ζωής της. Μία σωστή τραγωδία. Οδολαχτά, δάχρυα, κλαυσιές, πανίσχυρα παντού. Χρειάζόντουσαν τρία πρόσωπα να την κρατούν, ενώ η μητέρα της τη σαπουνίζει βιαστικά.

Στά πέντε της χρόνια, παρ' όλο που έπαιζε με τό χόμα, έύρισκε ότι τα χέρια της δεν ήταν ποτέ άφρετά έλερωμένα, ώστε να χρειάζονται πλύσιμο. Κάθε φορά, η μάη της την τραβούσε στο μπάνιο με τό ζορι άνάμεσα σε ουχλιάσματα και σε δάκρυα.

Στά όχτώ της χρόνια προσπαθούσε ακόμη να έσφυγη και να πη στο σχολείο, χωρίς να πλύνει. Μά δεν ντόρεπαι; της φώναζε η μάη, για να τη φιλοτιμήσει. «Για νύταξ πόσο βρομώκος είναι ό λαιμός σου! Τι χάλια είν' αυτά! Τό... λερωμένο κάνει καλό και είναι έστος» απαντούσε η Μαρίτσα. Καί έπόμενε με δυσάρεσκη τη μητέρα της, που έφοδιασμένη με σαπούνι και μ' ένα σφουγγάρι προσπαθούσε να την καθαρίσει.

Τώρα που είναι δέκα χρόνων, έχει πιά συνήθεισε να πλένεται κάθε ποτή, σαπουνίζοντας τό λαιμό της και τα αυτιά της, ακόμη και χωρίς την παρακολούθησι της μητέρας της. Μά νοιώθει ακόμη άγνιπάθεια για τό μπάνιο στη μπανιέρα. Θα ήθελε να παίξει με τό νερό, αλλά είναι ύποπωσημένη ν' άφιση τη μάη της να την τσίθι και ύστερα να τη σκουπίσει με τό μπουνοβί. Έτσι, κάθε φορά, προσπαθεί να βρη μία δικαιολογία για να τό άναβάλει.

Όταν πιά μπορούν να τό καταφέρουν μόνα τους.

Φροντίστε να κάνετε διασχεδαστική την ώρα του μπάνιου, αφήνοντας τα παιδιά να παίξουν με τό

νερό για λίγη ώρα, όπως θέλουν αυτά και δίνοντας τους ένα σαπούνι με ευχάριστο άρωμα.

Τότε, μπορείτε να τα έπαινείτε (όχι πολύ όμως) όταν είναι

δουσερά και καθαρά, καλλιεργώντας έτσι την επιθυμία τους να είναι ευχάριστα και πολιτισμένα παιδιά και όχι άκατάστατα και λερωμένα.

Η δραματική ιστορία της ζωής μιας Γαλλιδούλας

ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ήταν η ώρα του μεσημεριανού φαγητού. Η κυρία Λωράν φώναζε στα παιδιά: —Εμπρός, πλύνετε τα χέρια και έλατε στο τραπέζι, γρήγορα!...

—Τη Σαντάλ θα τη βοηθήσω εγώ, είπε ο Άνρ, ο σύζυγός της, σηκώνοντας στην αγκαλιά του την πιο μικρή. Τώρα θα πλύνουμε τα χέρια και ύστερα θα πάμε να φας το φαγητό σου, της είπε.

—Μαμά, φώναξε η Σαντάλ. Έγώ θέλω το φαγητό μου στο πιάτο με το λαγουδάκι!

—Ναι, κοριτσάκι μου, απάντησε η κ. Λωράν. Το προσωπάκι της μικρής φωτίστηκε.

—Έτσι, όταν θα έλα τελειώσει το φαγητό μου, θα φανεί στο βάθος του πιάτου το μικρό λαγουδάκι... ε μπαμπά!

—Ναι, μικρή μου...

ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ ΚΑΙΡΟ

Όταν η Σαντάλ και τα δυο αγοράκια κάθισαν στο τραπέζι, η κυρία Λωράν πήγε κοντά στο σύζυγό της.

—Ξέρεις; που ψιθύρισε με ύφος συγκινημένο. Σήμερα το πρωί τα αγόρια μάλωσαν. Το καθένα απ' αυτά υποστήριξε ότι μου μοιάζει περισσότερο. Η Σαντάλ τ' άκουσε σιωπηλή, έσαρκάζοντας να παίξει με την κούκλα της. Ύστερα, ήρθε κοντά μου, κάθισε στα γόνατά μου και με ρώτησε ψιθυριστά:

—Πές μου, μαμά, εγώ σου μοιάζω; «Και βέβαια μου μοιάζει!» της απάντησε. «Και στο μπαμπά;» με ρώτησε πάλι. «Ναι, και στο μπαμπά», της είπα. Κι' εκείνη ξαναγύρισε ευχαριστημένη στα παιχνίδια της. Είναι τόσο ευγενική και γλυκεία αυτή η μικρή, Άνρ, μου έλεγε η Σαντάλ...». Και η μικρή άκουγε προσεχτικά και έτρωγε τη μιά κουταλιά, ύστερ' από την άλλη.

Κάθισαν στο τραπέζι και ο Άνρ, που βρισκόταν δίπλα στη Σαντάλ, για να την πείσει να φάει όλο το φαγητό της, άρχισε να της λέει τη συνηθισμένη ιστορία: «Ήταν μιά φορά κι' ένα καιρό ένα λαγουδάκι, κρυμμένο κάτω από τη σούπα μιας όμορφης κοπελλίτσας, που την έλεγαν Σαντάλ...». Και η μικρή άκουγε προσεχτικά και έτρωγε τη μιά κουταλιά, ύστερ' από την άλλη.

Μα το λαγουδάκι δεν είχε φανεί ακόμα στο βάθος του πιάτου της, όταν χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Η κυρία Λωράν σηκώθηκε, ρωτώντας με δυνατή φωνή ποιός ήταν. Βγήκε για λίγο από την τραπέζια και όταν ξαναγύρισε, κρατούσε στα χέρια της ένα τηλεγράφημα.

—Από πού μπορεί να είναι; είπε, δίνοντας το κλειστό στο σύζυγό της.

Εκείνος το πήρε, το άνοιξε και άρχισε να διαβάει. Ξαφνικά, έγινε κατάγλυμος και έριξε μιά αναστατωμένη ματιά στη σύζυγό του. Άνιση εκείνη πλησίασε, έσκυψε από πάνω του και διαβάζοντας τις πρώτες λέξεις είπε, μόνο:

—Οχι! Οχι! Δε θέλω!

Και έσπασε σε λυγμούς, ενώ τα παιδιά την κούταζαν σιωπηλά και κατάπληκτα.

Το τηλεγράφημα έλεγε: «Έχετε τρεις μέρες καιρό. Την επομένη Τρίτη όφείλτε να επιστρέψετε την θετή κόρη σας Σαντάλ, τεσσάρων χρόνων, στην Οργάνωση Προστασίας Απόρων Ανηλίκων, στο Άρρας, για να παραδοθεί όριστικά στη φυσική μητέρα της, την κυρία Μάρθα Μανιέρ».

Είχαν περάσει τέσσερα χρόνια από τότε που η «Κοινωνική Πρόνοια» είχε εμπιστευθεί τη Σαντάλ στο ζεύγος Λωράν. Την είχαν πάρει, όπως τους είπαν, από μιά ανόσιπη μητέρα και ένα μέθυσο πατέρα, που ζούσαν μέσα σε μιά τρώγλη, όπου δεν υπήρχε ούτε ήλιος, ούτε αέρας, ούτε ψωμί...

Από τότε, η Σαντάλ είχε μεγαλώσει στο προστατικό Λιεβέν, κοντά στο Καλαί, σ' ένα αληθινό σπίτι, με δυο «αδελφάκια» που την αγαπούσαν και δυο θετούς γονείς, που δεν την ξεχώριζαν καθόλου από τα αληθινά παιδιά τους. Οι Λωράν δεν ήταν πλούσιοι. Ο Άνρ εργαζόταν ως μηχανικός, αλλά το σπίτι ήταν ευχάριστο και φιλικό, αλλά τα παιδιά ήταν πάντα καθαρά και καλοντυμένα. Η μικρή οικογένεια ήταν ήσυχη, ευτυχισμένη. Και τώρα, ύστερα από τέσσερα χρόνια, ένα τηλεγράφημα γραμμένο με ψυχρό και απρόσωπο γραφειοκρατικό ύφος, έφερνε την α-

πελπίδα σ' εκείνο το σπίτι, σημαίνοντας το τέλος σ' ένα όνειρο, που φαινόταν ότι δεν θα τελείωνε ποτέ.

ΣΤΟ «ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ» ΤΟΥ ΜΑΝΙΕΡ

Στο μεταξύ, στο Καλαί, οι δημοσιογράφοι πήγαν στο σπίτι του Ζυλ Μανιέρ. Δεν έπρεκείτο ακριβώς για ένα σπίτι, αλλά για ένα καταφύγιο, που είχε κατασκευαστεί τον καιρό του πολέμου στο υπόγειο ενός παλιού αρχοντικού. Οι βόμβες, που είχαν καταστρέψει το σπίτι, είχαν αφήσει ανέπαφο το καταφύγιο. Έτσι, αμέσως μετά τον πόλεμο, ο Ζυλ Μανιέρ και η Μάρθα, που μόλις είχαν παντρευτεί, εγκαταστάθηκαν σ' αυτό «προσωρινά».

Ο Ζυλ όμως δε βρήκε ποτέ μιά τακτική δουλειά και τα λίγα χρήματα, που κέρδιζε τότε - ποτέ, δεν έπéterψαν ποτέ στο φτωχό ζευγάρι ν' αλλάξει κατοικία. Και η κατάρτιση χειροτέρευε ακόμα περισσότερο, όταν άρχισαν να φτάνουν τα δυο μετά το άλλο τα δέκα παιδιά του φτωχού ζευγαριού.

Ο Ζυλ Μανιέρ, απότομος και δύσπιστος, δέχτηκε τους δημοσιογράφους.

—Με παρουσίασαν σαν έναν απάνθρωπο πατέρα, σαν ένα κακό σύζυγο! φώναξε. Μα δεν είναι αλήθεια αυτά που είπαν. Με παρουσίασαν σαν έναν αλκοολικό, ενώ εγώ δεν πίνω περισσότερο από τσούρες και τσούρες άλλους. Είπαν ότι δέσνυ τη γυναίκα μου. Πες τους εσύ, Μάρθα, αν σε χτύπησε ποτέ! Και φώναζε δυνατά για να σ' ακούσουν όλοι!...

—Οχι, δε με χτύπησε ποτέ!... —Βέβαια, δε μπορώ να μεταμορφώσω αυτό το σπίτι σ' ανάκτορο. Ποτέ δεν είχαμε άδεια λεφτά, είναι η αλήθεια. Αλλά εδω μέσα δεν υπάρχουν ποντίκια όπως είπαν. Έδω είναι καθαρό. Τα παιδιά μας θα μπορούσαν να ζήσουν κι' εδώ. Δεν είναι έτσι!

Η Μάρθα Μανιέρ, που καθόταν σε μιά γωνιά, κρατώντας το τελευταίο παιδί της και άκουγε μέχρι εκείνη τη στιγμή σιωπηλή, σηκώθηκε, πήγε κοντά στον άντρα της και φώναξε κι' εκείνη στους δημοσιογράφους:

—Τα παιδιά μας, που η Κοινωνική Πρόνοια τα εμπιστεύτηκε σε διάφορες οικογένειες, θα περνούσαν βέβαια καλά. Πολλά απ' αυτά έχουν ξεχάσει ότι είναι δικά μας. Έμεις θέλουμε να τα έχουμε κοντά μας, γιατί είναι παιδιά μας. Επομένως, έχουμε το δικαίωμα να τα ξαναζητήσουμε...

—Είστε βέβαιοι ότι το δικαστήριο είχε κάνει λάθος στην πρώτη του απόφαση; ρώτησε απότομα ένας από τους δημοσιογράφους. Έσείς οι ίδιοι δεν τα δώσατε στην «Οργάνωση της προστασίας απόρων ανηλίκων»; Αυτά λένε όλοι!...

Σ' αυτή την παρατήρηση, ο Ζυλ Μανιέρ, άρχισε να ξεφωνίζει κατακόκκινος από θυμό:

—Όλοι, όλοι είπαν ένα σωρό ψέματα! Έμεις δεν εγκαταλείψαμε ποτέ τα παιδιά μας. Θέλαμε

να τα κρατήσουμε, αλλά μάς τα πήραν, καταλαβαίνετε; Μά τώρα ο νόμος, είναι με το μέρος μας κι' έμεις θα τα ξαναπαίρνουμε όλα κοντά μας!...

ΦΟΒΕΡΕΣ ΣΥΝΟΗΚΕΣ ΖΩΗΣ

Οι δημοσιογράφοι κύταζαν σιωπηλοί το Ζυλ Μανιέρ, που εξακολουθούσε να ούρλιαζε. Όσα έλεγε δεν ήταν, βέβαια, αλήθεια. Από τα γραφεία της «Οργάνωσης προστασίας απόρων ανηλίκων» είχαν πληροφορηθεί ότι, πριν από τέσσερα χρόνια, οι ίδιοι οι Μανιέρ είχαν ζητήσει να δοθούν τα παιδιά τους σε διάφορες οικογένειες, γιατί οι ίδιοι δε μπορούσαν πια να ζήσουν. Τότε είχε γίνει μιά έρευνα γύρω απ' αυτή την οικογένεια και είχαν αποκαλυφθεί οι φοβερές συνθήκες ζωής αυτών των παιδιών. Γι' αυτό το λόγο το δικαστήριο είχε αφαίρει την κηδεμονία τους από τους πραγματικούς γονείς τους.

Όταν, επί τέλους, σώπασε, ο Μανιέρ, άρχισε να κυττάζει κι' αυτός τους δημοσιογράφους. Ενώ το ύφος του είχε γίνει ξαφνικά διστακτικό.

—Ίσως μόνο εκείνη τη στιγμή, μπροστά στα γεμάτα αμφιβολία βλέμματα των δημοσιογράφων, ο άνθρωπος αυτός άρχισε να καταλαβαίνει ότι το δικαστήριο, ξαναδίνοντάς του το δικαίωμα να ξαναπαρή κοντά του τα παιδιά του, τον έδωσε, ταυτόχρονα, μπροστά σ' ευθύνες πολύ μεγαλύτερες από τις δυνάμεις του. Θα μπορούσε, βέβαια, να ξαναπαρή τα παιδιά του κοντά του, αλλά τι θα μπορούσε να τους προσφέρει σ' αντίλλαγμα της ήρεμης ζωής, που ζούσαν κοντά στους θετούς γονείς τους; Τίποτα περισσότερο από εκείνο το σκοτεινό δωμάτιο, όπου δεν έμπαινε ποτέ ούτε ήλιος, ούτε αέρας. Και εκτός απ' αυτό, την πείνα, το κρύο, τη φτώχεια...

Αυτή ήταν και η περίπτωση της Σαντάλ, που έπρεπε μάλιστα να γυρίσει πρώτη στο Καλαί, κοντά στους αληθινούς γονείς της.

Ο Άνρ Λωράν και η σύζυγός του, που μέχρι εκείνη τη στιγμή είχαν ξεχάσει σχεδόν ότι η Σαντάλ δεν ήταν πραγματικά δική τους παιδί, προσπάθησαν να σκεφθούν τι μπορούσαν να κάνουν, για να βρουν μιά λύση και να μπορέσουν να την κρατήσουν κοντά τους.

Ο Άνρ, αποφάσισε να κάνει μιά προσπάθεια και πήγε αμέσως στο Άρρας, για να συζητήσει με τους υπαλλήλους της Οργάνωσης. Ήξερε ότι η μάχη ήταν χαμένη προκαταβολικά, μα δεν ήθελε να υποχωρήσει, χωρίς να αγωνιστεί.

«Η ΚΟΡΗ ΜΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΥΡΙΣΗ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ»

—Είμαι απάνθρωπος, τους είπε, να πάρετε αυτό το κοριτσάκι από μας. Έμεις θέλουμε να τα αγαπάμε σ' αυτά που ήταν πραγματικά κόρη μας κι' εκείνη μάς θεωρεί αληθινούς γονείς της. Δεν καταλα-

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΑΝΤΑΛ

Η μικρή Σαντάλ, στο σπίτι των θετών γονέων της. Οι Λωράν παρ' όλο που είχαν δυο δικά τους παιδιά, την αγάπησαν σαν να ήταν πραγματική κόρη τους.

βαίνετε ότι ο εγωισμός των Μανιέρ είναι παράλογος; Η Σαντάλ είναι ευτυχισμένη κοντά μας. Γιατί θέλετε να τη στείλετε στη δυστυχία;

Η συζήτηση πήρε δραματικούς τόνους. Στο τέλος, όμως, ο υπεύθυνος υπάλληλος είπε στον Άνρ Λωράν με απότομο ύφος:

—Στο κάτω-κάτω, έσείς δεν υποθέτατε τη μικρή Σαντάλ! Δε θα μπορούσατε να την υιοθετήσετε, ακόμα κι' αν το θέλατε, αφού έχετε δυο δικά σας παιδιά. Έπρεπε να το έχετε υπ' όψιν σας ότι σ' αυτή την εμπιστευτήκαμε προσωρινά και ότι ήταν δυνατό να επιστροφή κάποια μέρα στους γονείς της!

Ο Λωράν γύρισε στο σπίτι του απογοητευμένος.

—Πρέπει να το πάρουμε απόφαση, είπε στη σύζυγό του. Δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Οι Μανιέρ έχουν το νόμο με το μέρος τους. Η Σαντάλ είναι δική τους.

—Είμαι φοβερό, ψιθύρισε η κυρία Λωράν, άναμεσα στους λυγμούς της. Δε μπορώ να το πιστέψω! «Οχι, δε μπορώ να το πιστέψω!»

Στις δυο μέρες, που ακολούθησαν, οι θετοί γονείς της Σαντάλ γέμισαν τη μικρούλα με περιποιήσεις και χάδια, σχεδόν απελπισμένα. Και η Σαντάλ κύταζε με έκπληξη τα μάτια της εμαμάς, που την παρατηρούσαν δακρυμένα κι' άκουγε παρανεμένη τη φωνή του «μπαμπά» να γίνεται βραχνή, κάθε φορά που της έλεγε το συνηθισμένο παραιμυθικό. «Μιά φορά κι' ένα καιρό ήταν ένα μικρό λαγουδάκι κρυμμένο κάτω από τη σούπα μιας όμορφης κοπελλίτσας, που την έλεγαν Σαντάλ...».

Η μέρα που είχε οριστεί για την επιστροφή της Σαντάλ στους πραγματικούς γονείς της έφτασε. Πρωί-πρωί, η κυρία Λωράν, συγκρατώντας με κόπο τους λυγμούς της, έντυσε τη Σαντάλ με το καλύτερο φορεματάκι της, ενώ ταυτόχρονα της έλεγε:

—Σήμερα ο κύριος Πασκάλ θα σε πάρει στο αυτοκίνητό του και θα κάνει έναν όμοιο περίπατο.

Και η Σαντάλ, που δε μπορούσε, βέβαια, να καταλάβει τί σήμαιναν όλα αυτά και τί θα

ρισμός από κείνη, που θεωρεί μητέρα της, θα μπουρσε να βλάψει την υγεία της.

Η Μάρθα Μανιέρ δέχτηκε να κάνει υπομονή για μερικές μέρες.

Ακριβώς εκείνο το πρωί οι έφημερίδες είχαν δημοσιεύσει, με χτυπητούς τίτλους, επίκλησεις προς τους δικαστές:

«Μη στείλετε αυτό το κοριτσάκι στη δυστυχία».

Μα το δικαστήριο είχε βγάλει πια την απόφαση του και ο δήμαρχος του Άρρας δεν είχε πετύχει από τη συζήτησή του με τη Μάρθα Μανιέρ, παρά μόνο λίγες μέρες αναβολή.

«ΑΣΕ ΤΗΝ ΣΑΝΤΑΛ ΝΑ ΖΗΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ»

Καθώς όμως η Μάρθα έβγαине από το Δημοσκόπειο βρέθηκε μπροστά σ' ένα πλήθος από άντρες και γυναίκες, που μόλις την είδαν, άρχισαν να ξεφωνίζουν, να σφυρίζουν και να της φωνάζουν: —Μην είσαι εγωίστρια! Άσε τη Σαντάλ να ζήσει ευτυχισμένη! Δεν το λυπάσαι το παιδί σου; Γιατί θέλεις να το ρίξεις στη φτώχεια και τη δυστυχία; Είναι ντροπή, ντροπή και εγωισμός!...

Μπροστά σ' αυτό το πλήθος, σ' αυτές τις φωνές που δυνάμωναν γύρω της όλο και περισσότερο, η Μάρθα τάχασε. Μα τί ήθελεν απ' αυτήν εκείνοι οι άνθρωποι; Γιατί την κατηγορούσαν; Μήπως η Σαντάλ δεν ήταν κόρη της; Δεν ήταν φυσικό να θέλη να την ξαναπαρή κοντά της; Τι μπορούσε να ξέρει αυτός ο κόσμος για το μαρτύριο της δικής της καρδιάς σ' όλο αυτό τον καιρό; Η φτώχεια την είχε αναγκάσει ν' απομακρύνει τα παιδιά της, αυτό όμως δε σημαίνει ότι δεν τα αγαπούσε.

Σχεδόν κυνηγημένη από το πλήθος, που γινόταν όλο και πιο πυκνό και απειλητικό, η Μάρθα, κατέφυγε σ' ένα ταξί και ξαναγύρισε στην τρώγλη της στο Καλαί, όπου την περίμενε ο σύζυγός της.

Κανείς δε θα μάθαι ποτέ συγκεκριμένα τί έγινε εκείνο το απόγευμα στο σκοτεινό «καταφύγιο» των Μανιέρ. Κανείς δεν άκουσε τί είπαν μεταξύ τους η Μάρθα και ο Ζυλ. Μα η ήχη από κείνη τη συζήτηση δεν άργησε να φτάσει στο σπίτι των Λωράν.

Η ΜΑΝΙΕΡ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Την ώρα που δειπνούσε, ο Άνρ και η σύζυγός του ήταν καθισμένοι στο τραπέζι μαζί με τα παιδιά. Ο «μπαμπάς» βοηθούσε τη Σαντάλ να φάει τη σούπα της, ενώ το ραδιόφωνο μετέδιδε τις τελευταίες ειδήσεις. Μόλις οι ειδήσεις τελείωσαν, ο σπίκερ ανάγγειλε ξαφνικά:

—Προσοχή, προσοχή! Σας διηλώ από το Καλαί, από το σπίτι του Ζυλ και της Μάρθας Μανιέρ. «Όπως ξέρετε όλοι, πρόκειται για τους γονείς της μικρής Σαντάλ. Η κυρία Μανιέρ θέλει να κάνει μιά πολύ ενδιαφέρουσα δήλωση. Αυτή τη στιγμή βρίσκεται εδώ δίπλα μου. Της παραχωρώ, λοιπόν, το μικρόφωνο για να σας μιλήσει η ίδια...»

Ακολούθησε μιά σύντομη σιωπή και ύστερα ακούστηκε μιά αδύνατη γυναικεία φωνή, που τσακίζονταν κάθε τόσο από λυγμούς.

—Αποφάσισα... είπε η Μάρθα Μανιέρ, αποφάσισα με το σύζυγό μου ν' αφήσουμε τη μικρή μας Σαντάλ στο ζεύγος Λωράν. Η απόφασή μας είναι οριστική. Σκεφτήκαμε πολύ με το Ζυλ. Η Σαντάλ θα είναι καλύτερα εκεί όπου βρίσκεται τώρα. Έγώ δε ζητώ τίποτα για αντίλλαγμα. Θέλω μόνο να βλέπω κάθε τόσο την κορούλα μου, σ' ένα μήνα θα πάω να την αγκαλιάσω.

Μια στιγμή αργότερα, το σπίτι των Λωράν είχε γεμίσει από κόσμο. Όλοι οι γείτονες, οι φίλοι, οι γνωστοί, αλλά ακόμη και άνθρωποι δολότελα άγνωστοι, έτρεχαν να τους συγχαρούν, να τους εκφράσουν τη χαρά τους. Όλοι αγκαλιάζαν τη Σαντάλ, τη χαίδευαν, τη φιλούσαν. Κι' εκείνη, χωρίς να μπορεί να καταλάβει τίποτα, λίγχο φοβισμένη από όλο εκείνο τον κόσμο και απ' όλα εκείνα τα ξεσπάσματα της χαράς, κύταζε γύρω της με τα μάτια ορθάνοιχτα. Μα ίσως να παρανενοόταν μόνο, που ο «μπαμπάς» Λωράν, δεν εξακολουθούσε να της δίνει το φαγητό της και να της διηγείται, όπως κάθε μέρα, την ιστορία του μικρού λαγού, που ήταν κρυμμένος κάτω από τη σούπα μιας όμορφης κοπελλίτσας, που την έλεγαν Σαντάλ. Γύρισε να κυττάσει το «μπαμπά» της η μικρή και είδε τα μάτια του δακρυομένου.

—Μα γιατί κλαίς, μπαμπά; τόν ρώτησε. —Γιατί είμαι ευτυχισμένος, κορούλα μου της απάντησε εκείνος, χαϊδεύοντας το ξανθό κεφάλι της.

Η κυρία Λωράν, η θετή μητέρα της μικρής Σαντάλ, άκουσε δυο γνωστούς, που προσπαθούσαν να την ενθαρρύνουν: «Πρέπει να κρατήσετε κοντά σας τη μικρή» τής έλεγαν.

Το μεγάλο κρεμαστό ρολόι του τοίχου χτύπησε δώδεκα φορές.
Η Ζωή παράτησε το κέντημα στο διπλανό της τραπέζι και σηκώθηκε. Βγήκε στο διάδρομο, φόρεσε το αδιάδροχό της, κυττάχτηκε στον καθρέπτη, έσπασε λίγο με τα δάχτυλά τα μαλλιά της και πήγε στην κουζίνα να πη στην υπηρέτρια:

— Μαρία, έχω πηγαίνα να πάρω το παιδί...

Δύο τετράγωνα πάρα κάτω, βρίσκονταν το σχολείο του Τάκη.

Ήταν η πρώτη χρονιά, που το παιδί πήγαινε στο σχολείο κι' η Ζωή φρόντιζε να βρίσκεται λίγο πριν από τις δωδεκάμιση έξω από την αυλή, για να το συνοδεύει ως το σπίτι. Το ίδιο έκανε κάθε πρωί κι' ο πατέρας του. Το πήγαινε ως εκεί κι' έπειτα έφευγε για το γραφείο του.

Αυτή τη φορά όμως η Ζωή βρήκε το μικρό Τάκη έξω από την αυλή να την περιμένει.

Το παιδί, μόλις την είδε νύρχεται από μακριά, έτρεξε κοντά της, κι' εκείνη σκύβοντας, το πήρε στην αγκαλιά της.

— Ήταν άρρωστος ο δάσκαλος, θείτσα, και μας σκολάσανε. Έγώ όμως σε περίμενα...

— Μπαράδο, μικρούλη μου, του είπε η Ζωή, φιλώντας τον.

Και τον πήρε από το χεράκι να περάσουν από το φούρναρη, να πάρουν το ψωμί. Σε μία ώρα θαρχόταν κι' ο Κώστας από τη δουλειά του κι' έπρεπε να είναι όλα έτοιμα.

★
Παρ' όλη την ηρεμία και την τάξη, που βασιλευσε σ' αυτό το σπίτι, κάποιο δράμα σκίαζε τις ψυχές τους. Έλπιζαν πως μία μέρα κάποια ήλιαχτίδα χαράς θα διαπερνούσε τη σκοτεινιά της ατυχίας, που τους είχε τυλίξει αδυσώπητα, κι' ότι με τον καιρό όλα θα ξαναπαίρναν το δρόμο τους, μέσα σε μία καινούργια ευτυχία.

Ο Κώστας πηγαίνονρχόταν στη δουλειά του, ένα μεγάλο παραγγελιοδοχικό γραφείο στην οδό Αγίου Μάρκου, έτρωγε σιωπηλός στο τραπέζι κι' έπειτα ξανάφευγε για να γυρίσει αργά, όταν όλοι είχαν πια κοιμηθί.

Το χαμόγελο δεν ανθιζε στα χείλη του κι' οι κουδέντες του έθγαίναν μετρονόμενες από το στόμα του.

Η Ζωή, η αδερφή του Κώστα, πέντε χρόνια μεγαλύτερή του, υερόταν τη σιωπή του και φρόντιζε αυτή για όλα και για το παιδί.

Ο μικρός ο Τάκης, πούχε συνηθίσει πια σ' αυτή την κατάσταση, δεχόταν ύποτακτικά τη σιωπή των άλλων και δεν είχε ούτε απαιτήσεις, ούτε παιδαίστικες χαρές.

Είχε μάθει να φέρνεται κι' αυτός σά μεγάλος και να κρατά μ' αντοχή το βάρος αυτό, παρ' όλα τα μικρά του χρόνια.

Η υπηρέτρια, μία ηλικιωμένη γυναίκα, συμμεριζόταν την κατάσταση, κι' αν δεν τη ρωτούσαν για κάτι, δε μιλούσε κι' αυτή ποτέ.

Λες και κάποιο βαρύ πένθος ν' ανάγκαζε όλους αυτούς τους ανθρώπους να κινούνται σαν αυτόματα μέσα στο σπίτι, χωρίς να παραπονούνται, για την καταθλιπτική αυτή ατμόσφαιρα, που τους έπνιγε.

★
Ο Κώστας και η Ζωή είχαν χάσει τη μητέρα τους από τη μικρή τους ηλικία. Ο πατέρας τους, που ήταν διευθυντής τραπεζής σ' ένα υποκατάστημα έπαρχίας, πέθανε κι' αυτός ένα χρόνο πριν τελειώσει ο Κώστας το Γυμνάσιο και λίγους μήνες πριν παντρεύη τη Ζωή μ' ένα πολύ καλό νέο, υπάλληλό του.

Η Ζωή τότε δε θέλησε να παντρευτεί κι' ενδιαφέρθηκε για τον αδερφό της για να τελειώσει τις σπουδές του. Η προίκα της της έδινε ένα καλό εισόδημα και μ' αυτό περνούσαν μ' αξιοπρέπεια τα δυο αδέρφια.

Κι' όταν ο Κώστας τελείωσε τις σπουδές του στην Αθήνα, παίρνοντας το δίπλωμά του από την Ανωτάτη Έμπορική Σχολή, φρόντισε να διορισθί σε μία τραπεζία.

Τα δυο αδέρφια αγαπούσαν τόσο πολύ, που η Ζωή δεν ήθελε πια να εγκαταλείψη τον αδερφό της και να παντρευτεί, παρ' όλες τις συζη-

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Η Νίτσα, μόλις αντίκρυσε τον Κώστα, έπεσε με δάκρυα στην αγκαλιά του...

τήσεις που είχε γι' αυτό το ζήτημα με τον Κώστα. Ο πρώην αραβωνιαστικός της δεν είχε παντρευτεί κι' αυτός εξ αιτίας της και περίμενε πως η νέα που αγαπούσε, θ' αποφάσιζε μία μέρα και θα γινόταν δική του.

Την εποχή εκείνη, λοιπόν, ο Κώστας γνώρισε τη Νίτσα, ένα πολύ όμορφο κορίτσι. Χόρεψε μαζί της σ' ένα πάρτυ που είχαν δώσει οι τραπεζιτικοί υπάλληλοι και ο ένας άρεσε στον άλλο. Μα ο Κώστας ήταν μικρός, υπάλληλος, δυο χιλιάδων δραχμών κι' εκείνη μία κοσμική κοπέλλα, κόρη ενός μεγαλέμπορου της οδού Έρμου.

Ήξετε πως ένας γάμος θαταν αδύνατος, γιατί γνώριζε τον πατέρα της με τις μεγαλομανίες του και τα σχέδιά του για τη μοναχοκόρη του. Του άρεσε όμως και άρχισε να

την αγαπάει. Έτσι αποφάσισε να φύγει από την τραπεζία, ν' ανοίξει δικό του γραφείο, και να μπορέσει τότε να τη ζητήσει από τον πατέρα της. Σ' αυτό τον βοήθησε η αδερφή του μ' ένα μέρος από την προίκα της. Κι' ο Κώστας πέτυχε, σέ τέτοιο βαθμό, που έφτασε να γίνει προμηθευτής του ίδιου του πατέρα της Νίτσας σέ έλβετικά και γαλλικά γυναικεία υφάσματα!...

Αυτά όλα τάξερε η Νίτσα και τούδινε θάρρος, πως πλησίαζε η μέρα να ενώθουν για πάντα. Ο πατέρας της έφερε, βέβαια, πολλές δυσκολίες, μα στο τέλος έδωσε τη συγκατάθεσή του κι' αφού τούς έφτιασε ένα μεγάλο σπίτι κι' ενίσχυσε την επιχείρησή του Κώστα μ' ένα σημαντικό ποσό, τούς παντρεύε.

★
Δύο χρόνια πέρασαν κι' η Ζωή έμενε ακόμα αναποφάσιστη. Να παντρευτεί κι' αυτή; Πηγαίνονρχόταν όμως στο σπίτι του αδερφού της για να περιποιηται τον ανηψιό της τον Τάκη, τόσο, που πίο πολύ τον φρόντιζε εκείνη παρά η μητέρα του, που την άπασχολούσαν οι κοσμικές συ-

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

του είχε τελειώσει.

Την περίμενε, λοιπόν, μ' αγωνία στο χώλ του ξενοδοχείου, όταν αργά πια κατά το βράδυ, είδοποιήθηκε από την αστυνομία ότι έπρεπε να σπεύσει σέ κάποιο νοσοκομείο.

Πήγε εκεί και βρήκε τη γυναίκα του αναίσθητη.

— Σας ζητήσαμε, του είπαν οι γιατροί, γιατί πρέπει να κάνουμε αμέσως μία επέμβαση στο κεφάλι. Είναι πολύ δύσκολη και δε σας κρύβουμε, ότι μπορεί να πεθάνη...

Η απελπισία του ήταν απεριόριστη. Εκεί έμαθε από την αστυνομία ότι το αυτοκίνητο, που οδηγούσε ο ξένος καλλιτέχνης γκρεμίστηκε σέ μία χαράδρα, ότι εκείνος σκοτώθηκε και ότι η γυναίκα του, αναίσθητη, με πολλά τραύματα μεταφέρθηκε σ' εκείνο το νοσοκομείο.

Η έγχειρησή έγινε, η Νίτσα δεν πέρασε, αλλά η κατάστασή της ήταν απελπιστική.

Επίτά μέρες έκανε να συνέβη, άλλ' όταν άνοιξε τα μάτια της δε γνώριζε πια τον άντρα της.

Ο Κώστας, κάλεσε τότε τον πεθερό του στην Έλβετία, και συνεννοήθηκε μαζί του. Η Νίτσα θαμενε στο νοσοκομείο για την αποθεραπεία της και ύστερα θα έμπαινε σέ μία νευρολογική κλινική. Η άρρωστη δεν είχε γνωρίσει ούτε τον πατέρα της!

Οι δυο άντρες, αφού τα κανόνισαν με τούς γιατρούς, ξαναγύρισαν στις δουλειές τους και κάθε τρεις μήνες ο Κώστας έφευγε για δυο-τρεις μέρες στην Έλβετία για να δει τη γυναίκα του και να παρακολουθήσει τη θεραπεία της.

Οι γιατροί όλο τούδιναν ελπίδες, μα εκείνος είχε απελπισθί, αφού σέ καμμία από τις επισκέψεις, που της έκανε, δε μπορούσε η Νίτσα να τον αναγνωρίσει, όσο κι' αν της μιλούσε με δάκρυα σά μάτια και της θυμίζε τον Τάκη και το σπίτι τους στην Αθήνα.

★
Τρία χρόνια έχουν περάσει από τότε...

Δύο πράγματα τυραννούν την καρδιά του Κώστα: η κατάσταση της γυναίκας του και η θέσι της αδερφής του. Για χάρι του δεν ήθελε να παντρευτεί η Ζωή, για να μην αφήσει τον Τάκη μόνο του, σά χέρια μίας ξένης γυναίκας.

Ποσες φορές την παρακάλεσε ο Κώστας:

— Θα τώχα βάρος στη συνειδήσή μου, αυτό που κάνεις, Ζωή. Πρέπει να παντρευθής. Για μένα, αποφάσισε η μοίρα τη ζωή μου. Θα τα βολέψω.

Και μία μέρα έγραψε στον πρώην αραβωνιαστικό της νάρθη. Εκείνος έφτασε και η μόνη υπόσχεση, που πήρε από τη Ζωή ήταν πως όταν θα γυρίσε η Νίτσα στο σπίτι της, τότε θαφευγε εκείνη...

★
Ευτυχώς, μία ημέρα, ένα τηλεγράφημα του διευθυντού της κλινικής κάλεσε γρήγορα στην Έλβετία τον Κώστα.

Ήταν η πρώτη φορά έπειτα από τρία χρόνια, που η Νίτσα, μόλις αντίκρυσε τον Κώστα, έπεσε με δάκρυα στην αγκαλιά του. Κλαίγανε κι' οι δυο σά μωρά παιδιά.

Είχε έντελως γιατρευθί. Έτσι ξαναγύρισε στο σπίτι της, στον άντρα της, στο παιδί της.

Η ευτυχία και η χαρά είχε πλημμυρίσει το σπίτι.

Στο μικρό σαλονάκι η Ζωή με τον αραβωνιαστικό της έπλαθαν σχέδια για το μέλλον τους, γιατί έπειτα από μία βδομάδα θακαναν το γάμο τους.

Στο μεγάλο σαλόνι η Νίτσα έπαιζε στο πιάνο κάποια νοσταλγική μελωδία, ενώ ο Τάκης, χαμένος σέ μία πολυθρόνα, πλάι της, καμάρωνε τη μαμά του.

Σε μία τέτοια στιγμή έδαξε το κλειδί στην πόρτα κι' έμπαινε σπίτι του το βράδυ ο Κώστας ολόχαρος κι' εύτυχισμένος.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΚΑΡΡΩ ΛΑΙΝΑΖ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η μεγάλη μόδα των καρρώ λαινάζ θα συνεχισθί μέχρι το τέλος του χειμώνα.

Όσο κι' αν είναι ακόμη κάπως πρόωρο να σκεπτόμαστε ότι μπορούμε να βρούμε μόνο με φόρεμα, δε μας εμποδίζει να έμιασε έτοιμες, γιατί δε θ' αργήσει να φτάσει αυτή η στιγμή. Και τότε πρέπει να μπορούμε αμέσως να βάλουμε ένα από τα μάλλινα φορέματά μας. Μέσα στη γκαρνταρόμπα μας θα υπάρχει πάντα ένα σπορτίφ φόρεμα με την απλή γραμμή του και πως άλλοιως θα είναι καμωμένο, παρ' με καρρώ ή καντριγιέ λαινάζ. Για να συμπληρώσετε, όμως, το κάπως ελαφρό αυτό φόρεμα, θα χρησιμοποιήσετε μία όμορφη φαρδειά έσάρπα.

Σας παρουσιάζουμε ένα τέτοιο μοντέλο. Είναι καμωμένο από λαινάζ, σέ μεγάλα καντριγιέ σχέδια και σέ τρίχρωμο. Η γραμμή, που ακολουθεί είναι ευθύγραμμη, το κορσάκι κμονό και έχει τα σχέδια σέ διαγώνια τοποθέτησι. Το άνοιγμα του λαιμού είναι άνετα στρογγυλό και κλείνει πίσω. Τα μανίκια είναι κοντά. Η φούστα, σέ ίσια γραμμή, έχει τα σχέδια αντίθετα προς το κορσάκι, δηλαδή στην κανονική τους κατεύθυνση. Ένα δοξόκτιο κοψιό τοσεπάκι τη στολίζει σέ κάθε πλάι. Τέλος, μία δερμάτινη ζώνη συμπληρώνει το φόρεμα.

Και φτάνουμε στην έσάρπα, που καθώς είπαμε, είναι φαρδειά και ανεξάρτητη. Κρατιέται στο χέρι και φοριέται, όταν είναι ανάγκη. Η έσάρπα γίνεται από το ίδιο λαινάζ του φορέματος και φοροάρεται με μονόχρωμο λαινάζ σ' ένα από τα χρώματα του καντριγιέ.

ΒΕΣΤΕΣ — ΚΑΖΑΚΕΣ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥΣ

Άγνάμεσα σά διάφορα σύνολα, που εύνοει η μόδα, είναι και αυτό, που λανσάρισε τελευταία: Μία σκερτσόζικη βέστα - καζάκα, που μπορεί ν' αποτελέσει όμοιόμορφο σύνολο ή να συμπληρώσει ένα φόρεμα διαφορετικού χρώματος. Η βέστα-καζάκα είναι αρκετά κοντή και πέφτει ευθύγραμμη, αλλά εφάπτεται στο σώμα. Σχηματίζει, έπσης, ένα άνετα στρογγυλό κλείσιμο λαιμού και κλείνει με κρυφό κουμπωμα.

Τα μανίκια της έχουν χαμηλή πάντα κόλλησι στους ώμους, αλλά συγχρόνως περιορισμένο φάρδος. Όσο για το μάκρος τους, φτάνει λίγο κάτω από τούς αγκώνες. Μία τέτοια βέστα-καζάκα μπορεί να συνοδεύεται από μία όμοια φούστα. Για συμπλήρωση, υπάρχει και μία μπλούζα ή ένα πουλόβερ, που δεν αποκλείεται να έχουν μακροά μανίκια, ώστε να φαίνονται κάτω από τα μανίκια της βέστας.

Το ίδιο θα συμβαίνει και με το άνοιγμα του λαιμού: Είναι στρογγυλό και άφινει να φαίνεται ο λαιμός του πουλόβερ ή της μπλούζας. Το αποτέλεσμα είναι πολύ σκερτσόζικο, φτάνει να δίνεται ιδιαίτερα προσοχή στο συνδυασμό των χρωμάτων.

Η ίδια αυτή βέστα-καζάκα μπορεί να χρησιμοποιηθί και για να συμπληρώσει ένα όλοκληρο φόρεμα, επιτυγχάνοντας και έδω διάφορους συνδυασμούς. Οι συνδυασμοί αυτοί μπορούν να περιλαμβάνουν δυο διαφορετικές αποχρώσεις ή ανάμειξη μονόχρωμου με φανταζί.

Φόρεμα καντριγιέ με όμοια έσάρπα.

Τουαλέττα με σκερτσόζωο φάρδος προς τα κάτω.

Η ΖΩΝΗ ΣΤΙΣ ΒΕΣΤΕΣ

Με το τέλος της εποχής θα δούμε να κάνουν την εμφάνισή τους ντε-πιές φούστες και βέστας με συμπλήρωμα σ' αυτήν την τελευταία μιας ζώνης.

Το σύνολο της γραμμής μπορεί να είναι έντελως ευθύγραμμο, αλλά μπορεί να είναι και εβαζέ. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε γι'

αυτά τα ντε-πιές λαινάς μονόχρωμα, αλλά και φανταζί: καντριγιέ, σκατσέζικα καρό, νταμιέ. Στις φούστες, που θα είναι ευθύγραμμες, θα βάσουμε πίσω μια αρκετά βαθειά πλαγιστή πιέττα, που θα δίνει τον απαιτούμενο αέρα στο βάδισμα.

Στις εβαζέ φούστες βάσουμε φύλλα στενώτερα επάνω και φαρδύα κάτω. Οι βέστες μπορούν ν' ακολουθούν τόσο την κιμονό κόψι, όσο και την κόψι ραγκλάν.

Κάθε μιά έχει την ιδιαίτερη της χάρι και μπορεί να συνελίσσεται με μανίκια τρουά-κάρο ή και πύο κοντά. Η βέστα θα εμφανίζει ένα μέσο μάκρος, με κούμπωμα ευθύγραμμο, που θα τελειώνει στη μέση, ενώ επάνω φτάνει ως τη ρίζα του λαιμού και τελειώνει μ' ένα στρογγυλό κατεδαστό γιακαδάκι.

Η βέστα, όπως είπαμε και πάρα πάνω, συμπληρώνεται με μιά ζώνη, είτε από το ίδιο ύφασμα, είτε από δέρμα στο χρώμα της καζάκας.

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ ΜΕ ΤΗ ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ

Η μόδα της ζώνης τη βλέπουμε όχι μόνο στις βέστες των ντε-πιές, αλλά και σε πολλές ζακέτες των ταγιέρ.

Οι ζακέτες των ταγιέρ χαρακτηρίζονται πάντα από το κλασικό κολλήμα των μανικιών, που δεν αποκλείει, φυσικά, τούς ριγτούς όμους, που θέλει πάντα η μόδα.

Το άνοιγμα είναι μυτερό και συμπληρώνεται με γιακά και ρεβέ. Το μάκρος των μανικιών φτάνει μερικές φορές ως τον καρπό των χεριών, χωρίς ωστόσο ν' αποκλείεται και το μάκρος τρουά-κάρο.

Και φτάνουμε τώρα στο βασικό σημείο, τη ζώνη, που συμπληρώνει τη βέστα. Πότε είναι στενή υπογραμμίζοντας τη μέση κάπως έντονα και πότε είναι φαρδύα, τοποθετημένη λίγο πιο χαμηλά από την κανονική θέση. Τότε όμως εφαπτεται άπλω της βέστας.

Οι ζώνες στα ταγιέρ γενικά κλείνουν πάντα με άγκράφα ντυμένη από το ίδιο ύφασμα του ταγιέρ, αλλά μπορεί η άγκράφα να είναι και μετάλλινη ή κοκκαλίνη.

Γι' αυτά τα ταγιέρ χρησιμοποιούνται όλα τα είδη των λαινάς και τα φανταζί και μονόχρωμα.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΟ ΦΑΡΔΟΣ ΣΤΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Οι άμπιγιέ τουαλέττες ακολουθούν όσον αφορά τη γραμμή, πότε το έντελως ευθύγραμμο και πότε το έντονα εβαζέ. 'Ανάμεσα, όμως, σ' αυτές τις δύο αντιθέσεις, η μόδα μας παρουσιάζει κι' ένα περιεργό συνδυασμό των δύο αυτών αντιθέσεων.

Θα σας περιγράψουμε ένα μοντέλο: Πρόκειται για ένα φόρεμα άμπιγιέ από κορπ, που σχηματίζει μια μονοκόμιατη γραμμή, φομαρόντας ελαφρά τη μέση, χωρίς όμως ζώνη. Το άπλω μέρος του φορέματος σχηματίζει ένα ανετο τετράγωνο ντεκολτέ, που τα δύο του πλάγια φτάνουν σχεδόν ως τη βάση των ώμων, συνεχίζοντας με δύο κοντά μανικάκια, σε κόψι κιμονό.

Το φόρεμα συνεχίζει πολύ εφαρμοστό το κορσάκι, φομαρόντας τη μέση όχι μόνο με τις πλαινές ραφές, αλλά και περιορίζοντας το φάρδος μέσα σε κάθικες πιέττες, που άρχίζουν άμεσα κάτω από το στήθος. Οι πιέτες αυτές, τρεις μπροστά και τρεις πίσω, είναι πιασμένες

1. Σύνολο βέστας-καζάκας-φούστες. 2. Βέστα - καζάκα πάνω από φόρεμα. 3. Ντε-πιές από φανταζί λαινάς. 4. Η ίδια κόψι από μονόχρωμο ύφασμα.

σάν ντεκούπ, ως αρκετά χαμηλά. Έχει άφρονται ελεύθερες και σχηματίζουν έτσι ένα απότομο εβαζέ αρκετά έντονο. Έτσι το φόρεμα είναι αντιπροσωπευτικό των δυο αντιθέτων γραμμών. Έντελως, εφαρμοστό πολύ χαμηλότερα από το τέλος των γοφών, άποκτάει εαφικά το φάρδος που βλέπουμε στην εβαζέ γραμμή.

ΣΚΕΡΤΣΑ ΣΤΑ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ

'Ανάμεσα στα διάφορα γαρνιρίσματα, που στολίζουν τη μιά ή την άλλη άμπιγιέ τουαλέττα, τα στενά βολανάκια, είτε σουρωτά, είτε πλισσέδωτα έρχονται να προσφέρουν ένα πρωτότυπο στόλισμα. Χρησιμοποιούνται με διαφορετικούς τρόπους και συντελούν στο να έντεινουν τη μιά ή την άλλη γραμμή.

Σ' ένα μοντέλο π.χ. το στόλισμα με σουρωτά βολανάκια υπογραμμίζει την κορσελέ γραμμή, που παρουσιάζει το φόρεμα. Η τουαλέττα είναι ευθύγραμμη, όσον αφορά τη φούστα και σχηματίζει το κορσάκι της με μιά πολύ φαρδύα ζώνη σαν εφαρμοσμένη, που φτάνει ως κάτω από το στήθος. Σ' αυτό το σημείο το κορσελέ ένώνεται με το άπλω μέρος του κορσάκι, με παρεμβολή το σουρωτό βολάν.

Δεν άρκείται όμως να στολίσουν μόνο τη γραμμή του κορσελέ. Στο ίδιο άκριβώς ύψος στολίζει τριγύρω και τα στενά μανίκια, που είναι μακροά ή τρουά-κάρο.

Επ' πλέον, βλέπουμε να στολίζεται επίσης με βολάν και ή έννοια κορσάκι και φούστα. Το σύνολον αυτού του μοντέλου, άλλάζει βασικά, διατηρώντας τις λεπτομέρειες, αν αντί-

καταστήσουμε την ευθύγραμμη φούστα με μιά φούστα έντονα εβαζέ. Αυτά είναι τα χαριτωμένα σκέρτσας της μόδας.

ΤΑ ΝΤΙΑΓΚΟΝΑΛ ΣΤΑ ΕΠΑΝΟΦΟΡΙΑ

'Ανάμεσα στα διάφορα φανταζί λαινάς, που χρησιμοποιούνται για καθημερινά επανοφόρια, πολύ της μόδας είναι και τα ντιαγκονάλ. Τα βλέπουμε τόσο σε μονόχρωμα, όσο και σε διχρώμια.

Τα διχρώμια ντιαγκονάλ χρησιμοποιούνται ιδιαίτερα στα επανοφόρια, που ακολουθούν τον σπορτίφ τύπο.

Ένα παρόμοιο μοντέλο εμφανίζει ένα επανοφόρι ριγτό, ευθύγραμμο, μ' ένα τονισμένο σταυρωτό κούμπωμα κι' ένα μεγάλο γιακά στη γραμμή σιμάν.

Πάνω απ' αυτόν τον γιακά μπορεί να προστεθεί κατά βούληση ένας γούνινος γιακάς που θ' άφήνει να φαίνεται λίγο ο ύφασματένιος γιακάς. Ένα φαρδύ έξωτετικό γαλ' τονίζει τη γραμμή του κλεισίματος, το κάτω μέρος του επανοφορίου τριγύρω, το γιακά και τα μανίκια. Τσέπες κοφτές συμπληρώνουν το άραιο σύνολο.

Η ΜΑΡΤΕΓΚΑΛ

Η ζώνη, που στολίζει την πλάτη μόνο του επανοφορίου, δηλαδή ή μαρτεγκάλ, δεν στο-

Α ο ι σ τ ε ρ ά: Ευθύγραμμη τουαλέττα με μακροά μανίκια και βολανάκι. Α ε ξ ι ά: Το ίδιο στόλισμα σε τουαλέττα εβαζέ.

1. Έπανωφοράκι σταυρωτό με ζώνη. 2. Έπανωφοράκι εθούγραμμο με στρογγυλό γιακάδακι. 3. Μονόχρωμο φουστάνι με μπολερό. 4. Το ίδιο σκέτσο με μπολερό σε διαφορετικό χρώμα. 5. Φορεμάκι από καντριγιέ μεταξωτό.

λίζει μόνο τα καθημερινά επανωφόρια, αλλά και πολλά λουσάτα. Σ' ένα επανωφόρι π. χ. που έχει κόψιμο και είναι από λουσάτο ύφασμα, ξεπροβάλλει από τις πλάγιες οφές ή μαρτεγκαλά που τοποθετείται πιο κάτω από τη μέση.

ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Διάφορα σκέτσοι ανανεώνουν την τυπική εμφάνιση στα παιδικά επανωφόρια χωρίς ωστόσο να τους αφαιρούν την άνεση, που τους προσδίδει η ελαστική ζώνη. Θα σας παρουσιάσω μερικά μοντέλα σχετικά στη βασική τους γραμμή, αλλά διαφορετικά στις λεπτομέρειες.

Έχουν δυο πλάγιες ντεκουπ από το μέσο της μασχάλης και κάτω και αυτές συντηρούν, ώστε να σχηματίζει το επανωφοράκι απ' ενός ελαφρά μέση και απ' ετέρου ένα έντονο έδαζε προς τα κάτω.

Το ένα από τα τρία μοντέλα, που βλέπετε, σχηματίζει ένα σταυρωτό κομψόμα με δυο ζεύγη κομψιμά, τοποθετημένα ψηλά και μια ζώνη ψηλότερα από τη μέση κομψώνει στο κάτω ζεύγος των κομψιών.

Το κλείσιμο του λαμού σχηματίζει μια διαγώνια γραμμή και μένει χωρίς γιακά. Το δεύτερο μοντέλο με την ίδια, καθώς είπαμε βασική γραμμή, παρουσιάζει άλλα δυο πλάγια κομψιμά, που κλείνουν τις τσέπες, που είναι κάθεται. Ο λαμός κλείνει στρογγυλά και συμπληρώνεται με ένα μικρό γιακά στρογγυλό. Το τρίτο μοντέλο έχει μοιο σταυρωτό κομψόμα, όπως το πρώτο, με τη διαφορά πως εδώ δεν έχουμε ζώνη και στο λαμό έχουμε κατεβαστό γιακάδακι.

ΛΟΥΣΑΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΑΚΙΑ

Τα παιδάκια θα έχουν την ευκαιρία να δια-

σκεδάσουν αυτές τις ημέρες περισσότερο από κάθε άλλη εποχή με τις διάφορες παιδικές συγκροτήσεις.

Μην παραλείψετε, λοιπόν, να φροντίσετε τις τουαλετίτιδες τους.

Τα φουστάνια τους από βελούδο ή από μεταξωτό θα έχουν πάντοτε ως βάσι τις αφθονα σουρωτές φουστιές, που τους προσδίδουν μια πεταχτή εμφάνιση πολύ κομψή.

Ένα σκέτσο της μόδας προσδίδει μεγάλη πρωτοτυπία στα μπουστάκια, ενώ η πλάτη είναι σκέτη. Γενικά, το μπουστάκι δίνει την εντύπωση του μπολερό με μια προσθήκη διαφορετικού υφάσματος σε αντίθεση χρώματος. Μια ζώνη, εξ άλλου, με ένα μεγάλο φιόγκο δεμένο πίσω, συντελεί στη χαριτωμένη εμφάνιση της μικρής.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΟΙ ΕΛΛΗΣ

Ένα συνηθισμένο μέσον για να εξαφανιστεί μια κρεατοελιά αντιαισθητική ή ενοχλητική, είναι η καντριγιέ της με νιτρούλο άργυρο (πλάτη της κολάσεως). Πολύ πρωτότυπη όμως είναι η εξής μέθοδος: Δένετε σφιχτά την κρεατοελιά με μια αποστειρωμένη μεταξωτή κλωστή και την αφήνετε έτσι δεμένη επί ημέρες. Το αίμα δεν μπορεί να κυκλοφορήσει μέσα σ' αυτήν, για να τη διαβρώσει, κι έτσι μαρμαίνεται, ξεραίνεται και πέφτει.

Για τις μαύρες έλξεις—δεν υπερβαίνουν τα όρια σε αριθμό και μέγεθος—τα μόνα αποτελεσματικά μέσα καταπολεμημένα είναι ο ηλεκτροσμός ή η ακτινοθεραπεία. Το ίδιο ισχύει και για τα τόσο άσχημα έλκείνα κνιρινώδη σημεία, που εμφανίζονται κάποτε στα βλέφαρα.

Για τα σκασίματα των χειλιών σας

Το χειμωνιάτικο κρύο κι' ο αέρας κάνουν πολλές φορές τα χείλη να σκάσουν. Η καλύτερη συνταγή θα σας προφυλάξει από τα σκασίματα:

Νερό μαρουλιού 200 γραμ.
Ούδετέρα γλυκερίνη 50 >
Βάμμα βενζόης 15 >
Σαλισυλικό νάτριο 15 >

Θα περνάτε με αυτή τα χείλη σας, αφού βγάλετε το ρούζ.

Για τα ούλα που ματώνουν

Θα κάμπετε ένα δυνατό εκχύλισμα από φασκομηλιά και θα προσθέσετε μια πρέζα βράκα. Αντί για το βράκα, μπορείτε να βάλετε μια κουταλιά του καφέ χυμό λεμονιού ή μισό κουταλάκι από βράμα άρνικας.

Ένικος, αλλά...

Σήμερα έχουν απολοποιηθεί οι κοινωνικές σχέσεις κι' έχει απλοποιηθεί πολύ η χρησιμοποίηση του πληθυντικού—που οι Γάλλοι, άριστοί κρύτες, άλλοτε, τον μεταχειρίζονταν, ακόμα κι' όταν μιλούσαν στις γυναίκες τους! Όταν υπήρχε ένας φιλικός δεσμός, ιδίως μεταξύ νέων και συνομηλίκων, είναι προτιμότερο να μιλάμε μεταξύ τους στον ενικό. Αυτό ισχύει τόσο για τους άμφους, όσο και μεταξύ άνδρος και γυναίκας. Στην τελευταία όμως περίπτωση, χρειάζεται κάποια προσοχή, για να μη φέρη ο ενικός τις χειρονομίες... κι' άλλα παρεπόμενα!

«Κύριος» και «κυρία»

Όταν μια γυναίκα μιλάει σ' έναν άντρα, προσθέτει απαραίτητα στη λέξη «κύριε» το επίθετό του—εκτός αν του όφειλε ιδιαίτερο σεβασμό γιατί είναι ανώτερός της ή πιο ηλικιωμένος.

Ένας κατώτερος λέει πάντα στον ανώτερο «ο κύριος πατέρας σας» ή «η κυρία μητέρα σας». Μεταξύ ίσων όμως, παραλείπει σ' αυτή την περίπτωση το «κύριος» και «κυρία».

Όταν μιλάμε για πεθαμένους, δε μεταχειριζόμαστε ποτέ τη λέξη «κύριος» ή «κυρία».

Τα πόδια χρειάζονται τρέψη

Ξέρετε ότι τα πόδια... τρώνε; Ή μάλλον, πρέπει να τρώνε, για να διατηρούνται σε καλή κατάσταση. Να τρέφονται δηλαδή με αλάτι και με λίπος.

Το αλάτι, το παίρνουν απ' τα ποδόλουτρα που θα κάνετε με άμμο νερό. Το λίπος, απ' τα μασάζ με λιπαρή κρέμα, που πρέπει να γίνονται μέρα παρά μέρα, πριν πεσείτε στο κρεβάτι. Τα μασάζ αυτά θα έχουν απ' τις άκρες των δακτύλων και θα φτάνουν ως τον αστράγαλο, κι' ύστερα θα συνοδεύονται από ένα καλό πουντράρισμα με τάλκ.

Άσκήσεις για τους ώμους

Νά μερικές αποτελεσματικές ασκήσεις, που κάνουν ωραίους τους ώμους:

1) Στέκεστε με ίσιο κορμί και τα χέρια τεντωμένα οριζόντια προς τα πλάγια. Αυγίζετε τους αγκώνες και κάτω, να ζετε τους αγκώνες σας, έτσι ώστε τα μπράτσα σας, απ' τους αγκώνες και κάτω, να πάρουν θέση εντελώς κατακόρυφη κι' οι παλάμες νάναι γυρισμένες προς τα μέσα. Φέρνετε έπειτα τα δυο σας χέρια προς τα πάνω, ώστε να ενωθούν οι άκρες των δακτύλων σας και να σχηματίσουν ένα κύκλο γύρω απ' το κεφάλι σας. Ξαναγυρίζετε, τέλος, στην αρχική στάση. Ξαναλαμβάνετε 20 φορές. Γυμνάζονται έτσι οι μύς του στήθους και της πλάτης.

2) Παίρνετε μέσα στη μια χούφτα σας ένα τόπι μετρίου μεγέθους. Τεντώνετε το χέρι σας προς τα πλάγια και το γυρίζετε συνεχώς, έτσι ώστε το τόπι να γυρνάει πότε προς τα πάνω και πότε προς τα κάτω. Ξαναλαμβάνετε 20 φορές με το κάθε χέρι.

Οι ασκήσεις αυτές πρέπει να συνοδεύονται από ρυθμικές αναπνοές.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΣΕΪΜΕ ΤΣΕΪΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο ιδιωτικός ντετεκτίβ Λιού Μπράντον φτάνει στη λαυρόπολη Σαίν — Ραφαέλ. Τον κάλεσε τηλεγραφικώς ο συντάκτης και φίλος του Τζακ Σέπυ, που είχε πάει εκεί προηγουμένως για κάποια υποθέσι που του ανέθεσε ένας πελάτης. Ύστερα από λίγη ώρα όμως, τον ειδοποιούν απ' την αστυνομία πως ο Τζακ βρέθηκε νεκρός σ' ένα παβιγιόν της πλάς, δολοφονημένος με ένα σουβλί. Έχει αναλάβει την υπόθεσι ο αστυνομικός Ράνκιν. Ξεκαθιδώνει δε πως, λίγο πριν απ' τη δολοφονία του, ο Σέπυ είχε φύγει απ' το ξενοδοχείο μαζί με μια όμορφη κοπέλλα, που την είχε ζητήσει. Η άγνωστη αυτή έχει εξαφανιστεί τώρα, αφήνοντας όλα της τα ρούχα στο παβιγιόν. Ξαναγυρίζοντας στο ξενοδοχείο, ο Ράνκιν κι' ο Μπράντον βρίσκουν ανάστατη την κάμερα του Σέπυ. Κάποιος έχει φάει παντού, για να βρη κάτι. Ο Ράνκιν επιμένει να μάθει απ' το Μπράντον ποιός ήταν ο πελάτης που είχε προσλάβει το Σέπυ. Αλλά ο Μπράντον τον βεβαιώνει πως το αγνοεί. Ύστερα όμως τηλεφωνεί στο γραφείο του και μαθαίνει απ' τη γραμματέα του πως ο Σέπυ είχε σημειώσει ένα όνομα: Λή Κρήνη. Πρόκειται για ένα βαθύπλουτο επιχειρηματία, που έχει γίνει ο πραγματικός αφέντης του Σαίν — Ραφαέλ κι' είναι παντρεμένος με την ήθοιο του κινηματογράφου Μπρίτζετ Μπλάντ. Ο Μπράντον ζητάει να τον δει, κι' εκείνος περιέργως τον δέχεται άμεσως στη βίλλα του, που είναι αληθινό φρούριο. Εκεί, ο Μπράντον γνωρίζει κάποιο Φούλτον, που πρόκειται να παραιτηθεί από την υπηρεσία του Κρήνη, και του δίνει ραντεβού σ' ένα μπαρ, με την ελπίδα να πάρη απ' αυτόν πληροφορίες για τον εκατομμυριούχο. Στις ερωτήσεις του Μπράντον, ο Κρήνη απαντάει ξερά πως δεν είχε προσλάβει αυτός το Σέπυ, ούτε και ξέρει τίποτα για τη δολοφονία του. Έπειδή όμως ο ντετεκτίβ επιμένει, τον απειλεί πως θα βάλη ένα μπράβο του, το Χέρτζ, να τον σπάζει στο ξύλο.

3ον

Νά πως παρουσιάζεται η κατάσταση, κυρίες Μπράντον. Δεν ξέρω αυτό τον κύριο Σέπυ. Δεν τον χρησιμοποιήσα ποτέ. Δε θέλω να ζω καμιά δολοφονία μαζί σας. Μπορείτε να φύγετε τώρα, εκτός αν έχετε να μου πείτε τίποτα ενδιαφέρον.

Τον χαμογέλασα. Μέσα μου όμως έβρασα.

Ακούμπησα τα χέρια μου πάνω στο γραφείο, έσκυψα λίγο μπροστά και κοίταξα στα μάτια το συνομιλητή μου.

Ναι, έχω κάτι να σας πω. Πρώτον, κύριε Κρήνη, σας θεωρώ σαν πιο πονηρό. Όταν ήρθα εδώ, δεν ήμουν βέβαιος πως είχατε αναλάβει μια δουλειά στο Σέπυ. Ο συντάκτης μου είχε σημειώσει πρόχειρα τ' όνομά σας πάνω στο στυλόχαρτό του. Αυτή ήταν η μόνη ενδειξη που είχα.

Σκέφτηκα πως ο άνθρωπος που του μίλησε τηλεφωνικώς, είχε προσφέρει πάνω στην χούφτα του τ' όνομά σας και πως ο Σέπυ τον έγραψε μηχανικά, κατά τη συνήθειά του. Τώρα όμως, με τη συμπεριφορά σας, με πείσατε πως

ΤΟ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΣΠΙΡΤΑ

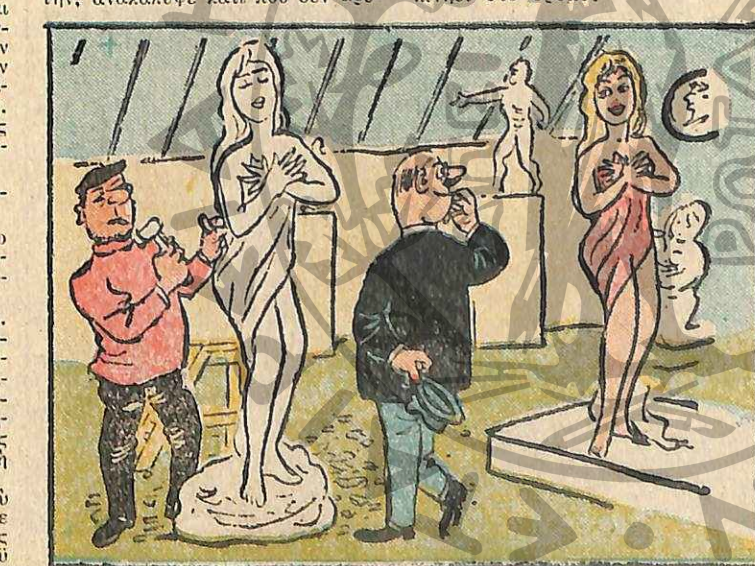
έσει ησαστε ο άμεσως ενδιαφερόμενος.

Όταν τηλεφώνησα προόλιγο, ήμουν βέβαιος ότι δε θα με δεχόσαστε. Ένας εκατομμυριούχος, σαν εγώ, δεν παραχωρεί άρσενά σ' ένα άσημα ντετεκτίβ, σαν εμένα, αν δεν έχω κάποιο βάρος στη συνειδήσι του, που τον εμπνέει να κοιμηθώ. Το γεγονός μάλιστα ότι, για χάρη μου, άφισα να περιμένουν απ' έξω έξη σπουδαίο επισκέπτη, με πείθει πως αυτό που σας απασχολεί, όχι μονάχα διώχνει τον ύπνο σας, αλλά σας άνησχει πολύ.

Είμαι ολοφάνερος το πράγμα: Με δεχτήκατε άμεσως, για να πληροφορηθώ τι μπορούσα να ξέρω. Όταν κατλάβατε δε πως δεν ήξερα πολλά πράγματα, φωνάζατε το γοόλλα σας και με φοβόσαστε μ' αυτόν. Ελπίσατε πως θα τρεφά άμεσως στο ξενοδοχείο μου, θ' άρπαξα τη βαλίτσα μου και θα φεύγα απ' το Σαίν Ραφαέλ.

Δε φανήκατε πολύ έξυπνος, κύριε Κρήνη! Θάρεπε να ξέρετε πόσο πως υπάρχουν άνθρωποι που δεν τρεφάουν έτσι εύκολα. Ένας απ' αυτούς είμαι κι' εγώ. Το πρόσωπο του Κρήνη έμεινε ανέκφραστο. Τα λιπώσκα δαχτύλά του εξακολουθούσαν να σκουπίζουν τα γυαλιά του με το μαντήλι του.

Τελειώσατε; πρόφερε. Όχι, κύριε... Είμαι βέβαιος τώρα πως αποταθήκατε στο Σέπυ και τον αναθέσατε μια υπόθεσι. Ένώ λοιπόν ασχολείτο μ' αυτήν, ανακάλυψε κάτι που δεν άρεσε σε σας.

— Τι γουαμή!... Θαυμάσιο!... Τι ώρα τελειώνει την πόζα του, το μοντέλο σας;

σε σε κάποιον, και γι' αυτό τον σκοτώσανε.

Απ' όσα ξέρω, έχετε μια ενδειξη που θα έπρεπε στην αστυνομία να βοηθώ το δολοφόνο. Αλλά—πως είναι φυσικό—δε θέλετε να βοηθήτε ανακατεμένους σ' ένα έγκλημα... ούτε και να εξηγήσετε το λόγο που προσλάβατε το Σέπυ. Κατά τη γνώμη μου, όταν ένας εκατομμυριούχος απευθύνεται σ' ένα ντετεκτίβ, που βρίσκεται 500 χιλιόμετρα μακριά, το κάνει για να του αναθέσει μια έρευνα για κάτι μάλλον βρώμικο, που δε θέλει να το εμπιστευθή στους ντετεκτίβ του τόπου του...

Ο Σέπυ δολοφονήθηκε. Ήταν συντάκτης και φίλος μου. Αν η αστυνομία είναι άνησχη γ' ανακάλυψη το δολοφόνο του, εγώ θα μπορούσα ίσως. Πάντως, θα ξανώ ότι είναι δυνατόν γι' αυτό, είτε άρεσε στον... Χέρτζ και στον... Κρήνη, είτε όχι.

Σηκώθηκα και πρόσθεσα: —Τελειώσα! Μην κάνετε τον κόπο να φωνάζετε τον καιροί σας. Θα βρω μονάχος μου το δολοφόνο για να φύγω.

Στάθηκα και διέσχισα πάλι το άπρηστο δωμάτιο, προχωρώντας προς την πόρτα.

Μην πείτε πως δε σας προειδοποίησα, κύριε Μπράντον, πρόφερε ο Κρήνη με τη μαλακή, σαν γυναικεία φωνή του.

Ανασάλασα τους ώμους μου, έφτασα στην πόρτα, την άνοιξα και πέρασα στον προθάλαμο, όπου με περίμενε ο μάιτο—ντ' τέλ. Ένώ με συνόδευε ως την έξοδο, τα λόγια του Κρήνη εξακολουθούσαν να χοροπηδάνε μέσα στο μυαλό μου, σε μπάλλες του πόνου—σάγκ...

Έκανα 40 λεπτά της ώρας, για να γυρίσω στο ξενοδοχείο μου. Πρώτα γιατί δε βιαζόμουν να ξέρω γιατί ίππηξε μεγάλη ζήνη στο δρόμο.

Είχα βεβαιωθεί τώρα πως ο Κρήνη είχε προσλάβει το Σέπυ. Μα δεν ήξερα άζωκα αν ο φίλος μου είχε δολοφονηθώ για κάτι που ανακάλυψε δουλεύοντας για τον Κρήνη, ή μήπως γιατί έκανε τα γλυκά μάτια στη λεναδά κάποιον γκάνγκστερ. Αναθεμάτιχα την άδωμμία του για το όραίο φύλο, που περιέλεξε τώρα τη δουλειά μου.

Συνγρόνομος όμως, έδινα συγκαταθήκη στον έαυτό μου, για την ιδέα μου να δώσω ραντεβού στον Τιμ Φούλτον. Οι διαρεστημένοι ύφισταμένοι δίνουν συχνά πολύτιμες πληροφορίες για τους προιστάμενους τους. Κι' είχα τόση ανάγκη απ' τις πληροφορίες αυτές!

Καθώς έφτανα έξω απ' το ξενοδοχείο, είδα ένα αστυνομικό αυτοκίνητο, σταματημένο μερικά μέτρα πιο πέρα. Κατέβηκα απ' τη Μονιέ μου. Την ίδια στιγμή, άνοιξε η πόρτα του άλλου αυτοκινήτου και παρουσιάστηκε ο Κάντι. Με πλησίασε, με το βαρύ περπάτημά του, μασώντας την αιώνα τσιζάλα του.

Ο αστυνομικός Κάτσεν θέλει να σας μιλήσει, μου είπε. Πάμε.

Κι' αν έχω δεν έχω διάθεσι να τον δω; ρώτησα χαμογελώντας.

Πάμε, ξαναείπε ο Κάντι. Θα σας πάρω με το καλό ή με το έσοι. Διαλέξτε.

Καθώς τον συνόδευα ως το αστυνομικό αυτοκίνητο, τον ρώτησα:

Μήπως σας είπα περί τίποτος προηγουμένως;

Λέτε, άνοησίες! Απάντησε ξερά ανεβαίνοντας πρώτος σ' αυτοκίνητο.

Ένας αστυφύλακας με στολή καθόταν στο βολάν. Γύρισε και με κοίταξε.

Κάθησα δίπλα στον Κάντι, και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε άμεσως, τρέχοντας δαιμονισμένα.

Ο Κάντι έβγαλε ένα τσιγάρο και τ' άναψε.

Μήπως βρήκατε το δολοφόνο; τον ρώτησα.

Όχι, μα θα τον βρούμε. Μέσα σε 10 γρόνια, γίνανε εδω πέντε δολοφονίες και δεν ανακάλυψαμε άζωκα τους δράστες. Μά, αυτή τη φορά, κάτι μου λέει πως θα τα καταφέρουμε... Τι ιδέα έχετε και σ' αυτό;

Εξοστάται, απάντησε επιφυλακτικά ο σάφρο. Όχι πως δεν άξιζονε οι άνθρωποι μας... Έχω με καλούς ντετεκτίβ, έβγνουν, Ι-χανούς, που ξέρουν να βρίσκουν τις ενδιαφερόντες ενδείξεις. Μά, ίσως νάναι άπληστοι... ή να τους βάσκουν κάποιοι τορλοποδίες! Δεν είμαι καθόλου σίγουρος πως θα βρούμε το δολοφόνο, αυτή τη φορά! Ωστόσο, όλα είναι πιθανά...

Βλέπετε, μου είπε ο Κάντι χαμογελώντας με τα χείλη μονάχα. Όπως λέει κι' ο Τζος, όλα είναι πιθανά!

Το ίδιο πιστεύει κι' ο αστυνομικός Κάτσεν;

Ποιός τολμάει να ρωτήσει τον αστυνομικό τι πιστεύει; Δεν του άρεσει καθόλου να δίνει εξηγήσεις.

Έγώ, στη θέση σας, δε θα το ήθελα ποτέ μιά τέτοια ερώτηση.

— Έπειτα από ένα-δυό λεπτά,ρώτησα πάλι:

— Μήπως βρήκατε το σουβλί;

— Ο Κάντυ ένευρε άσχημα:

— Όχι. Ο άσχημώτερος φρενέϊ

πώς θα το πήρε μαζί του ο δολοφόνος. Έτσι νίκη έδειξε... Μά

δεν άποκλείεται να τρεφάρη κά-

που εκεί γύρω, μέσα στην άσση.

— Βρήκατε το άτμα της κα-

πέλλας;

— Όχι. Ούτε και περίμενα πώς

θα το βρήκαμε. Ψάξαμε, για κα-

θε ένδεχομενο, έπειδή ύπληξε κά-

ποια μικρή πιθανότητα να τη δολο-

φονησαν κι αυτήν. Αλλά ο έ-

πασιτώνος πιστεύει πως πρόλαβε

να το σκάσει, πριν δολοφονηθί ο

φίλος σας.

— Μήπως τον σκότωσε αυτή;

— Ο Κάντυ έκανε ένα μορφασμό

δυσπιστίας.

— Το χτύπημα δόθηκε με με-

γάλη δύναμη. Δεν πιστεύω νάταν

ίκανη γι' αυτό μιά γυναίκα.

— Μά δεν είναι όλες οι γυναί-

κες φοβιτσιάρες κι' αδύνατες; Άν

ήταν άρκετά μυτερό το σουβλί,

δε θα τη δυσκόλευε πολύ...

— Ο Κάντυ πέταξε έξω το τσι-

γάρο του.

— Δέ μου φαίνεται πως έχετε

δικιο, παρατήρησε.

Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε έξω

απ' την άστυνομική διεύθυνση. Ά-

κολούθησα τον Κάντυ, ανέβηκα

τά λίγα σκαλοπάτια, πέρασα την

εξώπορτα και βρήκα σ' ένα

πλακόστρωτο διάδρομο, όπου έ-

πακρωτοίσε η συνηθισμένη μικρο-

διά όλων των άστυνομικών τηγ-

μάτων.

— Μην κάνετε καμιά γκάφα!

μού σύστησε πάλι ο Κάντυ. Σας

τό λέω για καλό δικό σας και

δικό μου. Ο άστυνομος θυμώνει

είκοτα και τα βάζει τότε μ' όλο

τον κόσμο.

Σταμάτησε μπροστά σέ μιά

πόρτα, χτύπησε και περίμενε.

— Ποιος είναι; άκούστηκε από

μέσα μιά φωνή, σά σειρήνα όμι-

χλης.

— Ο Κάντυ μου χαμογέλασε κι'

ανάσπρωξε τους όμιους του. Ά-

ΕΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΣΕ ΓΝΩΡΙΖΕΙ

Υπό του Ευαγγελικού 'Ιεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

ΒΡΗΚΕ μιά μέρα ο Φίλιππος

ένα φίλο του που λεγόταν

Ναθαναήλ. Έλα, τού λέγει, βρή-

καμε Έκείνον για τον Όποιον

έγραψαν ο Μωυσής και οι Προ-

φηται. Βρήκαμε 'Ιησούν τον υιόν

του 'Ιωσήφ τον από Ναζαρέτ.

Άσού είναι από την Ναζαρέτ,

δεν είναι δυνατόν να είναι καλός

άνθρωπος — σέφθηκε ο Ναθα-

ναήλ. Όλοι μας έχουμε τις προ-

καταλήψεις μας για φοσιμένους

τόλους και φοσιμένα πρόσωπα.

Έλα να δής — τού άπλητησε ο

Φίλιππος. Συγκινημένος ο Ναθα-

ναήλ.

Τόν είδε τον Ναθαναήλ ο Χρι-

στός να έρχεται. Ποτέ Του δεν

τόν είχε συναντήσει πριν. Άγγω-

στος. Και όμως κανείς δεν ήξευ-

ρε τον Ναθαναήλ καλλίτερα από

τον Χριστόν. Μά πως αυτή η

διακριτική γνώσις του Χριστού;

Μόλις είχε άρχεις την δημο-

σία διακονία Του. Έτσι αυτή

νάταν η πρώτη Του έξδομάδα.

Τόν ένομιζαν οι περισσότεροι ότι

ήταν ένας άπλοος άνθρωπος σαν

κι' αυτούς. Τίος τού 'Ιωσήφ τού

από Ναζαρέτ. Που ν' αντιληφθόν

ότι ανάμεσα τους βρισκόταν ο

Θεός εν σαρκί. Κάποιος έξιπνος

μάγος θάνα, που θέλει να δείξη

πως κάτι περισσότερο από μιάς

Έξουσι. Άκόμη και ο Πρόδρομος

Του, ο 'Ιωάννης ο Βαπτιστής,

προτού του άποκαλύφθί απ' εν-

θείας ύπο του Αγίου Πνεύμα-

τος, δεν ήξευρε ποιός πραγματι-

κά ήταν Έκείνος που έβάπτιζε.

«Και έγω δεν εγγώριζον Αυτόν...

και έγω είδον και έμαρτύρησα ό-

τι ούτος είναι ο Τίος του Θεού».

(Ιωάννου α' 33-34).

Πως όμως ο Χριστός να δεί-

ξη στον Ναθαναήλ και στον Φί-

λιππο, που τον έφερε κοντά Του,

ότι ήταν ο Τίος του Θεού; Είχε

ήδη χαμηλή ιδέα για ό,τιδήποτε

κατήγετο από τη Ναζαρέτ.

Σέ ξέρω — τού λέγει. Και η

ιδιική Μου γνώσις του χαρακτή-

ρος σου, πρέπει να σέ οδηγήση

στη γνώσι του δικού Μου χαρα-

κτήρος. Διαβάσω τού νου σου, την

καρδιά σου, ξέρω όλο το παρε-

θόν σου, σέ ξέρω καλλίτερα απ'

ότι σ' ξέρουν τον ένανό σου.

Πέσε και προσκύνήσε Με σαν

Θεό, γιατί μόνο ο Θεός ξέρει

κάθε άνθρωπο και τους κρυφούς

διαλογισμούς του. 'Η ιδιική Μου

άποκάλυψις του χαρακτήρος σου,

πρέπει να σέ οδηγήση στην πί-

στι της μοναδικότητος του Προ-

σώπου Μου.

Βλέποντας τον Ναθαναήλ έρ-

χόμενον προς Αυτόν ο Χριστός,

είπε γι' αυτόν: «Ίδε αληθής

Ισραηλίτης, εν ώ δόλος ούν έ-

στι». (Ιωάν. α' 48). Μεγάλος

έτανος αυτός για όιοδήποτε 'Ι-

σραηλίτην. Και πού με ξέρει ό-

τι είμαι τέτοιος; — διρωτήθη ο

Ναθαναήλ. Για να τον πείση πρ-

αγματικά ότι τον ήξευρε, προχ-

ορεί σέ μερικώς πρόσφατες λεπτο-

μέρειες των κινήσών του: «Έγώ

σέ είδα κάτω από τη σινιά προ-

τού καν σέ φωνάζη ο Φίλιπ-

πος».

Μεταξύ των τότε Έβραίων η

σινιά άντεπροσώπευε την ερήνη.

Η περί ερήνης ιδέα τον ήταν, ό-

ταν κανείς μπορούσε άνεπαλά-

τος να κάθεται κάτω από τη σι-

νιά του ή τ' άπλάι του. (Βλέπε

Α' Βασ. δ' 25, Μιχαίας δ' 4).

Έτσι κάτω από την παλαιά σινιά

της σινιάς κάθονταν οι Έβραίοι

κι' έντρονίζονταν για το Θεό. Αύ-

τό ίσως έκανε ο Ναθαναήλ έ-

κείνη την ώρα κάτω από τη σινιά

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ό επιθυμούν να λάβη ένα τεύχος

με την σειρά των άρθρων «Τό

Κήρυγμα της Κυριακής» όλο-

κληρου τού προηγουμένου μηνός ή

δωρεάν την Καινήν Διαθήκην εις ά-

πλήν νεοελληνικήν μετάφρασιν, ός

μας γράψη στην διεύθυνσιν: Δημ-

οσιεύσις «Ο ΣΠΥΡΕΥΣ» — Γραμ-

— Θα παρακολουθήσω μ' ενδια-

ρίστη, την έρευνα του ύπασι-

νιμου Ράινκν. Είναι βέβαιος πως

μπορεί να τά βγάλλη πέρα πολύ

καλά, χωρίς τη βοήθειά μου.

— Μου φαίνεται πως μάς κο-

ροϊδενεί! μούγγρισε ο Κάτσεν.

Μά σέ προσέδοσα πός, αν άνα-

κατεντής σ' αυτή την ιστορία, θα

φάς τό κεφάλι σου! Κατάλαβες;

— Μάλιστα, κύριε Άστύλιος.

Χαμογέλασε μοχθηρά, δείχνον-

τας τά δόντια του.

— Μην πής πως δέ σέ προει-

δοποίησα! Με την προαιμική ά-

φορηή μου θα μού δώσης, θα σέ

κλείσω μέσα, κι' οι άνθρωποι μου

θα σέ περιποιηθούν με τον τρό-

πο τους... Έχεις φάει ποτέ κλω-

ταίες στα νεφρά;

— Δέ μου έχει σιμυθί άκόμα.

— Σ' έχουνε χτυπήσει ποτέ

στό καρδί τού λαμού με ρό-

παλο;

— Ούτε κι' αυτό.

— Σου έχουνε βγάλει ποτέ έ-

να χέρι;

— Ποτέ, κύριε άστυνόμπε.

Τά μικρά ματιάκια του Κάτσεν

πετούσαν σπίνες.

— Έ, λοιπόν, θα τά δοκιμάσης

όλ' αυτά, κι' άλλα άκόμα, αν ζή-

τησης να μιάς κάνης τον Έξυνο!

Στάθηκε στον Κάντυ και ούρ-

λιασε:

— Πάο' τον από δω και να μη

τόν ξαναδώ πιά. Μ' άρρωσταίνει

ή φάσκα του!

— Ο Κάντυ άνοιξε την πόρτα.

— Ο Κάτσεν άπλωσε άπειλητικά τό

δάχτυλό του.

— Τό καλό που σου θέλω, κά-

θησε στ' αυτιά σου, πρόσθεσε.

— Μπορώ να σάς κάνω μιά ε-

ρώτηση; είπα ήσυχα.

— Ο Κάτσεν πέρασε τη γλώσσα

του πάνω απ' τά χοντρά γέλη

του.

— Σάν τί ερώτησι; γκρίνιασε.

— Μήπως σάς τηλεφώνησε ο

Αλ Κρήντν και σάς ζήτησε να

μού μιλήσετε;...

— Εσφίξε τις γροθιές του, τά

μάτια του μικρήναι άκόμα πιο

πε σφυριχτά. Χτύπα με και σό.Τί

κάθεσαι;

Είχα μεγάλη επιθυμία να τού

καταφέρω μιά γροθιά στο σαγόνι.

Μά ήξερα πως, αν έκανα μονάχα

πως τον άπειλούσα,θα βρισκόμουν

την άλλη στιγμή σ' ένα κελλί, να

ζι με δυο-τρεις άντρες του για να

μού κρατάνε συντροφιά...

— Έμεινα λοιπόν άκίνητος κι' ά-

μίλητος. Τό μάγουλό μου έκαιγε,

έκει που με είχε χτυπήσει. Έκει-

νος με κτύπησε για λίγο μέσ' στα

μάτια κι' ύστερα τραβήχτηκε πί-

σω και φώναξε πάλι στον Κάντυ:

— Πάο' τον από δω, γιατί θα

τόν σκοτώσω!

— Ο Κάντυ μ' έπιασε απ' τό μπρά-

τσο, μ' έβγαλε απ' τό δωμάτιο κι'

έκλεισε πίσω μας την πόρτα. Μ'

άφισε τότε κι' έκανε ένα βήμα πί-

σω. Τό πόσώπό του είχε μιά έκ-

φρασι θυμού κι' άνησυχίας.

— Σας τό είχα πη... σας είχα

προειδοποιήσει! Μά έσείς τά κά-

νατε θάλασσα... Έμπρός, δρόμο

τόρα!

— Άγγιξα με τά δάχτυλα τό μά-

γουλό μου.

— Θάθελα να συναντούσα αυτό

τό τέρας σέ μιά σκοτεινή κι' έση-

μη γωνία... Ώρεβούνο, κύριε ά-

στυφύλακα... Έγώ τουλάχιστον

δεν έχω να δυνάψω για τον

Κρήντν!

Προχώρησα στο διάδρομο, ως

την εξώπορτα, και βγήκα στο

δρόμο.

Ήταν ευχάριστο να βλέπη

κανείς πως έλαμπε πάντα ο ήλιος

και πως οι λουόμενοι γύριζαν απ' την

πλάς με ύψος έντελώς άνθρωπινο,

όχι σαν κτήνη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Τό «Μπάο τού Σάν» βρισκό-

ταν δίπλα στο βουλευάτο. Ή-

ταν μιά μεγάλη ξύλινη παράγκα,

στημένη σέ πασσάλους, πάνω απ'

τη θάλασσα. Είχε και χώρο για

παράκρημα των αυτοκινήτων.

Μολοντι ήταν νορίς άκόμη —

μόλις 7 παρά 5'—βρισκονταν κι'

όλας εκεί καμιά τριαντάριά άμά-

ξια. Μά δεν ύπληχαν άνάμεσα

τους πολυτελείς Κάντλιας ή Πα-

κάο.

— Άφισα κι' εγώ τ' αυτοκίνητό

μου και μπήκα στο μπαό.

Δέκα ή δώδεκα πελάτες έπιναν

μπύρα και βουτούσαν τά δάχτυλά

τους σέ γυάλινα βάα με τσιουσιά,

για μεζέ. Στο βάθος της σάλλας,

πίσω από δυό μεγάλες άνοιχτες

πόρτες, είδα μιά βεράντα, σκεπα-

σμένη με πράσινη τέντα. Έκει κά-

Εα ούσαν στο ποτήρι του και στο δικό μου, τούδεσα πάγο. Τσουγκρίζει μαζί μου, πριν άρχισή να πινώ.

Μετά τις συνομιλίες μου με τον Κοήντνυ και τον Κάτσεν, το παγωμένο ούισκυ ήταν ό,τι μου χρειαζόταν!

Ο άντικρινός μου άναψε ένα τσιγάρο, χώθηκε βαθύτερα στην πολυθρόνα του και μου χαμογέλασε. Έκανα κι' εγώ το ίδιο.

— Δεν ξέρετε πώς μ' αρέσει, μου είπε ο Φούλτον, να κάθωμαι κάπου, να πίνω ούισκυ και ν' άκούω τη θάλασσα! Δεν πιστεύω να μπορή κανείς να ποθήσει κάτι καλύτερο.

»Βέβαια, υπάκουσε στιγμές που μάς ευχαριστεί η γυναικεία παρέα. Μά, όταν θέλουμε να ησυχάσουμε τα νεύρα μας, δε χρειαζόμαστε γυναίκες. Αυτές φλυαρούν, ενώ το ούισκυ όχι! Περίφημη ή ιδέα σας, φίλε μου!

— Έχω και μία άλλη, άπάντησε. Άφου πούμε δυό-τρία ποτήρια, να παραγγείλουμε ένα κοτόπουλο της σουβλάς.

— Ο κεύ! Έδώ, θα βοήτε τα καλύτερα και φημιότερα κοτόπουλα του Σαιν-Ραφάελ. Βέβαια, μπορείτε να πάτε στ' άλλα μπάρο τ' αριστοκρατικά, ή ακόμη και στο «Κλάμπ Μονουεταίρ», αν σάς άφίσουνε να μιήτε. Σεβόρουνε κι' έχει ψητά κοτόπουλα, με πέντε γκαρσόνια, άσμενία μαχαρωπή-ρονα και δογίδες στα βάζα. Ο λογαριασμός όμως θα σάς ξεματίση. Έδώ δεν έχει πολυτέλειες, αλλά και δε σάς γδέρνουνε.

— Άδειασε το ποτήρι του, τ' άφισε, άναστένανε και συνέχισε:

— Ερχομαι δυό φορές τη βδομάδα. Άλλοτε μονάχος, άλλοτε με τη φιλεναδίτσα μου. Και διασκεδάω στη σκέψη πώς οι πλούσιοι σόμπι πηγαίνουνε στα λησταρχεία και ζοδεύουνε τα μαλλοκέφαλά τους, για να φάνε πιο άσχημα από μένα!... Μά δεν πατάει κανείς τους έδω, για να μη τόν δουνε οι γνωστοί του και πουνε πως δεν έχει πιά λεφτά. Γιατί, σ' αυτή την πόλη, είναι θανάσιμο άμώρτημα να είσαι φτωχός!

Του ξαναγέμισα το ποτήρι του κι' έροίξα λίγο ούισκυ στο δικό μου, για να τού δώσω την εντύπωση πως έπινα όσο κι' αυτός. Κούνησε το κεφάλι του και συνέχισε:

— Το κακό είναι πως άρχίζει να χαλάει κι' αυτό έδω το μαγαζί! Πριν από ένα χρόνο, ή πελατεία ήταν σμπαθητική, όλο καλά παιδιά και κορίτσια από τίμιες οικογένειες. Μά τώρα το άνακαλώσανε οι «σκληροί άντρες» κι' έρχονται για να μεθοκοπήσουνε.

»Ο Σάι είναι στενοχωρημένος. Αυτό μούλεγε, την περασμένη βδομάδα που κουβεντιάσαμε: ότι έξανιδνείται λίγο-λίγο ή συνθησιμένη πελατεία του και την αντικαθίστουνε αυτά τα παληομυοντα. Μά τί μπορεί να κάνει!... Πριν από λίγες μέρες, στήσανε ένα γερό καν-άλ, τραβήξανε μαχαίρια. Είδε κι' έπαθε ο Σάι, για ν' άποκαταστήση την τάξη. Μά παραπονιέται πως, με κάτι τέτοια, δυσφημίζεται το μαγαζί του και τ' άποερύγουνε οι καθως πρέπει άνθρωποι.

Συμφωνήσα μαζί του κι' έροίξα μία ματιά σε κείνους που κάθονταν μπροστά στο μπαρ. Φορούσαν όλοι φανταχτερά κοστούμια, είχαν τραχεία και δύσπλητη έκφραση και φαινόταν προθύμιο για κάθε τι, προκειμένου να γεμίσουν τις τσέπες τους.

— Οι πιο έπιχίνδυνοι έρχονται κατά τα μεσάνυχτα, μου έξηγησε ο Φούλτον. Για πέστε μου λοιπόν, πώς τα πήγατε με το γέρο; Σας κάθισε στο στομάχι;

— Εκείνο το τεράστιο γραφείο του κι' ή ματιά του που σάς τον-πάει!... Για τίποτα στον κόσμο δε

Υγεία και Κομψότητα

Warondo

μέ τσαϊ

Έκατομμύρια γυναίκων σε όλο τον κόσμο προστατεύουν άποτελεσματικώς την υγεία τους και διατηρούν πάντοτε νεανική κομψότητα χάρις στο γερμανικό τσαϊ WARONDO.

Το τσαϊ "Βαρόντο", είναι φυσικό προϊόν άποτέλούμενο από ειδικά βότανα.

Άποτοξινώνει τον οργανισμό και άπαλλάσσει από την δυσκοιλιότητα και όλα τα δυσάρεστα έννοχλή, ματά της.

Το τσαϊ WARONDO έξαφανίζει φυσιολογικώς την παχυσαρκία χωρίς φάρμακα και έξανηλητική διαίτα.

- Παρασκευάζεται όπως το συνήθισμένο τσαϊ.
- Πίνεται εύχάριστα ζεστό ή κρύο.
- Υγιεινό και εύχάριστο ρόφημα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΝΤΙΠ. ΣΑΛΑΔΟΣ "PHARMORIAN", ΕΚΚΑΤΟΥΣ 50 - ΤΗΛ. 524.435

"ΑΤΟΜ"

θα δεχόμουν να δουλέψω κι' αυτόν.

— Γι' αυτό έφυγα κι' εγώ. Βοήκα μία άλλη δουλίτσα. Όδηνώ τ' αυτοκίνητο μιάς γρηάς, όταν ηγαίνη στα μαγαζιά, της κουβαλάω τα πακέτα της, τη διευκολύνω. Είναι μία πολύ καλή γρηούλα. Κ' άποζημιώνει για όσα τραβήξα κοντά στον Κοήντνυ.

— Πέστε μου, τί είν' αυτός ο Χέρτζ; ούτσηα.

Ο Φούλτον έκανε μία γκριμάτσα.

— Τί θέλετε τώρα, να μου γράψετε τη βραδιά; γρηίνασε.Πού τον είδατε;

— Ήταν μαζί με τον Κοήντνυ, όταν μπήκα... Τί τον θέλει, αυτό τον τύπο;

— Τον χρησιμοποιεί κάποιον-κάποιον για σωματοφύλακα.

— Μά γιατί χρειάζεται σωματοφύλακα;

Ο Φούλτον άνασήκωσε τους ώμους του.

— Έτσι είναι αυτοί οι πλούσιοι. Φαντάζονται πως κινδυνεύουνε διαρκώς... Κι' ύστερα, όποιος έχει σωματοφύλακα, περνάει για σπουδαίος.

»Μη νομίζετε ωστόσο πως είναι κανείς φοβισμένος ο Κοήντνυ! Μ' όλο που μοιάζει για άνθρωπάκι, είναι το ίδιο σκληρός κι' έπιχίνδυνος σαν τα άποδορίσματα που έρχονται έδω να μαλώσουνε και να μαχαρωθούνε. Κρατάει όλη την πόλη στη χορτά του... Έχει εγκαταστήσει ένα πλοίο καζίνο, πάνω σ' ένα πλοίο άραγμένο στη μέση του κόλπου. Λέει πως τραβεί τους τουρίστες—και δεν έχει άδικο. Μαζί μ' αυτούς όμως, μαζεύονται και κι' ένα σοφό βοιωμομουντα...

— Κι' ο Χέρτζ, είναι στ' αλήθεια τόσο έπιχίνδυνος, όσο φαίνεται; ούτσηα.

Ο Φούλτον έγνεψε «ναί».

πο γροίξα φανέλλα. Όδηνώσε μία Μπουτί...

Είχα δίχνο λοιπόν! Ο Τζάκ είχε έπισκεφθή τον Κοήντνυ. Δε μούμενε πιά, παρά ν' άνακαλώη το γατί. Μά δε θα ήταν εύκολο, αυτό...

Ο Φούλτον με ζήτησε με περιέργεια.

— Λέτε λοιπόν πως δολοφονήθηκε; ούτσηα.

— Ναί. Οι άστυνομικοί πιστεύουνε πως τάφησε με τη φιλενάδα ενός γιάνγκστερ και πως εκείνος τον σκότωσε. Δεν άποκλείεται, γιατί ο μακαρίτης κνηγούσε τον ποδόγυρο.

— Κι' άναγκαστήκατε να πάτε κι' αυτό στην άστυνομία;

— Ναί... Τί άνθρωποι είναι αυτοί ο άστυνομός Κάτσεν! Άδιζήθηκε... Αυτός έπρεπε ν' αναλάβη το στρατόπεδο του Μπέλσεν!

— Έχετε δικηρο... Έρχεται κάποιον-κάποιον και βλέπει τον Κοήντνυ, τρεις- τέσσερις φορές το χρόνο. Πιστεύω πως περνάει για να πάρη το χαρτί της του... Άν έξοσε τις πόσα νυχτερινά κέντρα και πόσα κακόμοια σπία μένουν άνοιχτά, γιατί κλείνει τα μάτια ο Κάτσεν!

— Μά τί σχέση έχουν αυτά τα σπία και τα κέντρα με τον Κοήντνυ;

— Δε σας είπα πως ή μισή πόλη είναι δική του; Δεν παίρνει τί-σος απ' ευθείας μεριζίο απ' τα καθάματα που τα διενθύνουνε, εισπράττει όμως τα «νοήα» με άντιπροσώπους του...και δίνει στον Κάτσεν τα ποσοστά του.

— Είναι παντοεινός; ή.

— Ποιος; Ο Κοήντνυ; Καθώς έξω, παντοεινός τρέσσει σορός. Για την όσα, είναι γυναίκα τον ή Μπρίττ Μπλάιν, ή κοινή βεντέτα του κνηματογράφου. Την έχετε δη;

— Μία φορά, νομίζω. Άν έχω καλή μνήμη, ήταν πολύ δύσκολη.

— Και είναι πάντα. Μά δε μπορεί να παροβή με την προγωγή της, την κόρη του Κοήντνυ από προηγούμενο γάμο.Αυτή είναι καλόνη, ή φημιότερη γυναίκα που έχω δη στη ζωή μου!

— Μένει μαζί με τον πατέρα της;

— Έμενε άλλοτε. Μά ή μηρυιά της δεν τη ζώνουνε. Κάθε φορά που ο γέρος έδινε μία γιορτή, ή Μάργκοτ—έτσι λέγεται ή κόρη—ήταν ή βασίλισσα της βραδιάς κι' ή άλλη έμενε στο περιθώριο... Μάλλον λοιπόν όλοένα όδυό του, ώσπου στο τέλος ή Μάργκοτ έτοιμασε τί βαλίτσες της κι' έφυγε.

»Μένει τώρα σ' ένα διαμερίσμα, στο βουλεβάρδο Φράνκλιν. Όπου έχω άκουσει, ο γέρος την άποζητάει. Κι' έχει δικη! Ήταν το μόνο ευχάριστο πράγμα, μέσα σ' εκείνο το σπίτι... Ένώ ή Μπρίττ καταφέρνει να γίνεται άντισορρη. Είναι σαν τον Κοήντνυ: γρηίνασε, διαρκώς άνικανοποίητη, δεν της άρεσει τίποτα, έαγορνάει όλη τη νύχτα και κοιμάται όλη τη μέρα.

Είχα μάθει ένα σοφό πράγμα απ' το Φούλτον. Δεν ήτοχε λόγος να βιαστώ, μία κι' είχαμε όλη τη βραδιά μπροστά μας.

Έσπερα τη συνήτησι στο έρχόμενο προτάθλημα του ποδός κι' άνα τον Φούλτον να μου έξηγηση τους χίλιους λόγους που άποκλείεται να χύση ο προτάθλητης. Άπό γει, περπάτα στο φρονι-μωλό κι' ύστερα στις γυναικες.

Κατά τις 9, ή μπουτί είχε άδειάσει. Έγνεψα στο γκαρσόνι και παραγγείλα δυό κοτόπουλα με γαρνιτούρα.

Ημιασε τώρα λίγο έλασιμένοι απ' το ποτό, ο Φούλτον κι' εγώ. Κούταλα απ' το παράθυρο τα φώτα του Σαιν Ραφάελ. Άπό κει που βρισκόμουν, ή θεά ήταν θαυμάσια...

— Τα πάει καλά με τον άντρα

της ή η. Κοήντνυ; ούτσηα.

Ο Φούλτον άνασήκωσε τους ώμους του.

— Ποιος μπορεί να τ' άπάει καλά με τέτοιον άνθρωπο... Άλλωστε, είναι τόσο άπασχολημένος όλοένα για να κερδίσει λεφτά, ώστε δε νοιάζεται για τις γυναικες... Κι' εκείνη πάλι γλεντάει τη ζωή της.

— Ά! Έχει όμοιόμειο φίλο;

Ο τορινός «έννοούμενος» είναι ένας κάποιος Ζάκ Τρίσιμπυ. Παράτησα ξαφνικά ότι είχε πληρώσει κάποιος στο τραπέζι μας. Νοήσα για μία στιγμή πως ήταν το γκαρσόνι, που μάς έφεανε τα κοτόπουλα. Κούταλα απ' το παρράθυρο, άκούοντας το Φούλτον, κι' οι άντιδράσεις μου δεν ήταν άοκατά γρήγορες. Έξέ άλλου, το ούισκυ μου είχε θολώσει λίγο το μυαλό...

Όταν άκουσα το Φούλτον να βγάξη μία κραγιφή έκπληξος και τούρου, στράφηκα άποτόμα.

Ο Χέρτζ στεκότανε δίπλα στο τραπέζι και με κούταξε. Πήρα του, στέκονταν τέσσερις γερσί άντρες, σιωπηλοί κι' άπειλητικοί, σμηματίζοντας ένα ήμικυκλίο. Ή έφαρμα που διάβισα στα άγρια ματακια του Χέρτζ, μούφερε μία άνατοχήλα στη ραχοκοκαλιά...

Ο θόρυβος της μεγάλης σάλλας σταμάτησε ξαφνικά. Όλοι γύρισαν και με κούταξαν.

Βρισκόμουν σε άσχημη θέση. Ή καρέκλα μου άπείχε μόνο 30 πόντους απ' τον τοίχο. Με χώριζε απ' το Χέρτζ το τραπέζι, και δεν ήταν πολύ μεγάλο.

Η θέσι του Φούλτον ήταν καλύτερη. Βρισκόταν στα δεξιά μου και δεν είχε τοίχο πίσω του.

Σίγουρα, ή άλλη πελατεία του μπαρ είχε μυσιστή πως προμηνύοντανε κανείς. Μεροίκοι μάλιστα είχαν σηκωθεί κι' όλας και γλυ-στορούσαν προς την πόρτα...

— Με θυμάσαι; ούτσηα ο Χέρτζ με τη βραχιονή φωνή του. Δε μ' άρεσουνε αυτοί που χώνουνε παντού τη μύτη τους. Κι' όταν κάποιος δε μ' άρέσει, του τί βέρεχο!

Είδα με την άκρη του ματιού μου ένα μεγαλόσωμο νεύρο, με άσση ποδιά και με μαχιζοπουκάμια, που είχε άρρισει τη θέσι του, πίσω απ' τον πάγκο, κι' έτρεχε προς το μέρος μας. Είχε την κορμοστασιά και τους μύς του Τζέσ Λούις. Διέσχισε τη σάλλα, έκανε το γύρο των τεσσάρων άγδωδών και βρόθηκε κοντά στο Χέρτζ.

Άρπαξε την άκρη του τραπέζιου κι' έτοιμάστηκα. Ο μαύρος έπε μαλακά στο Χέρτζ:

— Δε θέλουμε ίστορίες, έδω μέσα. Πηγαίνετε έξω να κανονίσετε τους λογαριασμούς σας.

Ο Χέρτζ στράφηκε και τον κούταξε. Τα μάτια του πετούσαν μικρές κόκκινες λάμψεις, που του δίνανε όψη, τοελλού.

Είδα τον όμο του να χαμηλώνη έλαφρά κι' ή δεξιά γροθιά του χτύπησε. Σάν άστορατή, το νεύρο στη μέση του προσώπου. Το χτύπημα άκούστηκε κούφιο. Ο μαύρος τραβήχτηκε πίσω, τοελλόχτηκε, κι' έτεςε γονατιστός. Ένας απ' τους συνοδούς του Χέρτζ, έβγαλε τότε απ' την τσέπη του ένα μικρό ροπαλό κι' άρχισε να τού κοπνίη το κεφάλι μ' αυτό...

Οι άλλα γίνανε πολύ γρήγορα. Έροίξα όλο μου το βάρος πάνω στο τραπέζι και το πέταξα με όρησι στο Χέρτζ, που είχε ήδη άσει κάποις την ίσοροπία του απ' τη γροθιά που είχε δώσει. Ή άκρη του τραπέζιου τόν βρόηκε και το απ' την κοιλιά. Κι' έπεσε άνο σκελα, παρσώνοντας και δυό απ' τους άνθρώπους του.

Τώρα διεθνα λίγο περισσότερο γάρο. Άρπαξα μία καρέκλα, τη σήκωσα, τη στριφογύρισα σαν

δρεπάνι κι' άνοίξα έτσι άκόμη πιο πολύ γάρο γύρω μου.

Ο Φούλτον είχε σηκωθεί κι' άυτός κι' έκανε το ίδιο με τη δική του καρέκλα. Την κάταφερε στο κεφάλι του κωνιτόντον απ' τους άνταπόλους του και τόν έροίσε χάμο.

Δυό πανήγυια γκαρσόνια ξεπεταχτηκαν από μία γειτονική πόρτα, όπλισμένα με ροπαλά. Άμσως σκοοπίστηκαν οι τρεις άνθρώποι του Χέρτζ, άφινόντας τον μονάχο άπέναντί μας.

Η άνατοχή του ήταν σμηριγχή. Στο δεξί του χέρι γυάλιζε ένα άντικείμενο. Ο Φούλτον τον άπείλησε με την καρέκλα του. Έκείνος όμως, γρήγορος σαν φίδι που έπιθβεται, την άποφνε, γλύστρησε πλάι και τόν έπλη τον τενοθήκε άσφαπία προς το πρόσωπο του Φούλτον.

Ο τελευταίος άρρισε να πέση ή καρέκλα του κι' έκανε δυό δήματα πίσω, τοελλόχοντας. Το πρόσωπό του είχε ξαφνικά γεμίσει αίματα.

Κατάφερα την καρέκλα μου στο κεφάλι του Χέρτζ, με τσση δύναμη ώστε έγινε κομμάτι. Μου άφισε στο χέρι μονάχα ένα έυλο — όλο έντελές άνατάλλη.

λο, για ν' άντιμετωπίσω ένα τέτοιο τέρας.

Ο Χέρτζ κλονίστηκε μία στιγμή. Έστερα όμως ξαναβρόηκε την ίσοροπία του, έκανε μία άγρια γρομιάτσα κι' ώρησε έναντιόν μου, με το δεξί του χέρι σμηκμένο άπειλητικά. Άν όπισθογορούσα, θα με ξυράφιζε όποσδήποτε. Εγώ όμως ώρησα μπροστά και τόν χτύπησα στο πρόσωπο με τη γροθιά μου, τόσο δυνατά που τραντάχτηκε όλο του το κεφάλι.

Καθώς τραβόμουνα πίσω, έπεσα πάνω σ' ένα γκαρσόνι, που μούδωσε μία σποδιά και μ' έστειλε πάλι στο Χέρτζ. Κατάφερα τώρα να τού άρπάξω σφιχτά το χέρι. Έκανα μισή στροφή, πέρασα το μπράτσο του πάνω απ' τον όμο μου, τόν τραβήξα και τόν άνασήκωσα.

Πέροσε πάνω απ' το κεφάλι μου, σαν πύραυλος, και σοοιάστηκε χάμο μ' ένα κατάγο που τραντάξε όλο το μαγαζί.

Στράφηκα ύστερα, άναλκτώντας το Φούλτον.

Άκούμπωσε στον τοίχο, τ' άγονατά του τρέμανε και σκούπιζε το πρόσωπό του μ' ένα πανηλί. Τόν

άρπαξα απ' το μπράτσο και ούρλιασα:

— Έλάτε να φύγουμε!

Ένας απ' τους άνθρώπους του Χέρτζ πήδησε πάνω μου. Άποφνεγα το ροπαλό που σφύριζε στ' αυτιά μου, τούχωνα τη γροθιά μου στην κοιλιά και, με μία τοελλοποδιά, τόν πέταξα χάμο. Δεν περίμενα να δώ το άποτέλεσμα. Άρπαξα πάλι το Φούλτον και τόν τραβήξα προς την πόρτα.

Βγήκαμε έξω. Μά ή κατάσταση μας δεν ήταν καθόλου λαμπερή.Μία στενή και μακροιά λουοίδα άμμουδιάς άπλωνότανε μπροστά μας, έντονα φησιμένη. Δεξιά κι' άριστερά της βρισκόταν ή θάλασσα και στην άκρη της το μεγάλο πάροκο των αυτοκινήτων.

Ο Φούλτον έκανε άφθονο αίμα και φαινόταν έτοιμος να λιποθυμήσει. Άπό στιγμή σε στιγμή, θα μάς στρώνανε στο κνήμι ο Χέρτζ κι' ή παρέα του.

— Φύγετε, άφιστε με! μονομύρισε ο Φούλτον. Δε μπορώ να πάω πιο μακριά. Φύγετε, πριν σας πιάσουνε!

Τόν έπιασα απ' το μπράτσο, τόν φορτώθηκα στον όμο μου και τόν κουβάλησα προς τ' αυτοκίνητο, τρέχοντας πάνω στην άμμουδιά. Ένας θόρυβος από βιαστικά βήματα, πίσω μου, κι' έκανε να καταλάβω πως δε θα μπορούσα να φτάσω μακριά, μ' αυτό τόν τρόπο. Άφισα χάμο το Φούλτον και στράφηκα. Ο Χέρτζ προχωρούσε καταπάνω μας.

— Φύγετε! φώναξα στο Φούλτον. Άναλαυβάνω εγώ αυτό το γορήλια!

Σηκώθηκε κι' άπομακρύνθηκε τοελλόχοντας, τη στιγμή άκοιδός που πηδούσε πάνω μου ο Χέρτζ. Είχε την έκινησία και την αυτοπεποίθηση έπαγγελματία μολόξο.

Τραβήχτηκα άποτόμα κι' έκανα ένα κύκλο, για να πέφτη στα μάτια του το φως. Κούταξα ύστερα τα δυό των χέρια. Δεν κρατούσε το ξυράφι του. Θα τόχε χασε,φάινεται, όταν τόν πέταξα χάμο.

Έκανε σαν τοελλός απ' τη μαγία του. Κι' αυτό ήταν πλεονέκτημα για μένα. Ένας άντιαλος, σε τέτοια κατάσταση, δεν είναι έπιχίνδυνος όσο είναι ψήροαμος.

Μου έπιθβηκε πάλι, σαν άγοιμένος ταύρος. Μά έπαγε μία γροθιά στα μούτρα, που τόν έάλισε. Άποφνεκα ύστερα μία δική του γροθιά, που ή μπουτούσε να με άποκεφαλίση, και τόν ξαναχτύπησα, στο λαίμο τούτο. Δεχτήκα κι' εγώ ένα χτύπημα, σαν σφυρί.

Έτεςε γονατιστός κι', πιάνοντας απ' τα πόδια το Χέρτζ, κατάφερα να τόν άνασήκωσω και να τόν πέταξω μακριά, πάνω απ' το κεφάλι μου. Συγχρόνως σηκώθηκα και τούβλα στα πόδια.

Καθώς έπινα στο «πάροκο» τόν αυτοκίνητον, κάποιος μου φώναξε:

— Άπό δω, Μπράντον!

Ήταν ο Φούλτον. Μου έγνεψε, μέσα από τ' αυτοκίνητό μου. Έτραξα προς τ' άκεί. Άκούγα πίσω μου το Χέρτζ που με κνηγούσε.

Ή μηχανή ήταν άναμένη. Πήδησα από βολάν, έβαλα ταχύτητα και πάτησα γαζί. Τ' αυτοκίνητο ξείνησε όλοαγής, τη στιγμή που ο Χέρτζ, άφινόντας απ' τη λίσσα, δεν άπείχε παρά καμμία είκοσιμιά μέτρα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Τις ήμέρες σας γονιμότητας

τις βλέπετε έδω!

"Θαυμάσια έπινόησης," λέγει ο Δρ. Όζινό.

Διαβάστε αυτή τη δήλωση του μεγάλου γυναικολόγου για το C. D. INDICATOR, της νέας συσκευής «της τάσης» που δείχνει αυτόματα τις περιόδους της γονιμότητος σε κάθε γυναίκα.

«Το C. D. INDICATOR μου έπεδείχθη σήμερα και μου έξηγησαν τη χρήση του. Είναι μία θαυμάσια συσκευή που δείχνει με άκρίβεια την περίοδο της γονιμότητος σύμφωνα με τη μέθοδο Όζινό-Κνόςος. Άπό όλες τις άνάλογες συσκευές ύπολογισμού που έπενανθήκαν, το C. D. INDICATOR είναι—άπό ό,τι ξέρω—ή πιο άραία έπινόησή μου».

Έμπιστευθήτε την συσκευή C. D. INDICATOR

Το C. D. INDICATOR είναι το άφορρότερο μέσο για να ξέρετε κάθε μήνα ποιές μέρες μπορείτε να συλλάβετε παιδί. Άντι να κάνετε μόνη σας πολυπλοκούς ύπολογισμούς, που θα πρέπει να τους ζανωρίζετε κάθε μήνα, με κίνδυνο να κάνετε και άνεπαρορήματα λάθη, θα κάνουν τους ύπολογισμούς αυτούς για σας ή συσκευή C. D. INDICATOR, αυτόματα και με άπολυτή άκρίβεια. Σεις δεν θα έχετε παρά να κυττάτε στη συσκευή σας, κάθε μήνα, ποιές είναι οι ήμέρες σας γονιμότητος, δηλαδή οι μόνες ήμέρες του μηνός που, σύμφωνα με τις

πιο πρόσφατες έπιστημονικές διαπιστώσεις, μπορείτε να μείνετε έγκυες. Ζητήστε μας το ταχύτερο πληροφορίες για την συσκευή C. D. INDICATOR, που είναι πραγματικά το πιο ευεργετικό όδω της σύγχρονης έπιστήμης για την εύτυχία του ζευγους.

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ζητήστε πληροφορίες το ταχύτερο. Ταχυδρόμηστε μας το δελτίο αυτό για να λάβετε ένα έξαιρετικά ένδιαφέρον τεύχος, χωρίς έξωτερικές ενδείξεις, με όλες τις έπιστημονικές μεθόδους έκπαρσισης των ήμερών γονιμότητος.

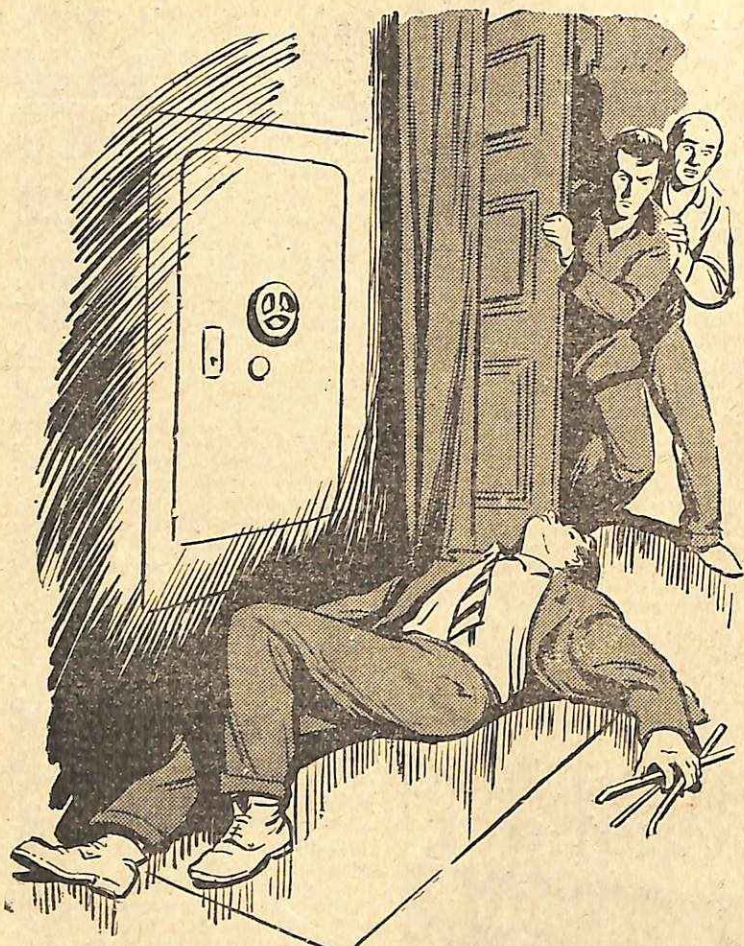
Αντ/πειαν C. D. INDICATOR Πανεπιστημίου 6 Άθηνας, Τ. 134

Στείλτε μου χωρίς ύπομνησι το λεπτομερές τεύχος για το C. D. INDICATOR, Έσουλκία έδω 3 σε γραμματόσημα για έξοδω.

ΟΝΟΜΑ.....

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.....

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις Λούτση παραθαλάσσια οικόπεδο 2½ στρεμμάτων, 200 μ. από τη θάλασσα, βελθόφω, τεμμένο με 100 δέντρα επί το πλείστον ξυνά και άλλα φυτά. Επεί λυμμενον με όλες τας άνέσεις. Δεξμενή, 2 πηγάδια με μηχανή. Πληροφορία κ. Ι. Γιαννακόπουλον τηλ. 527.956 και 716.306.

Ο Γκνὺ προχώρησε ένα βήμα, ο Χούμπερτ όμως τον άρπαξε από τὸ μπράτσο.

— ΔΕΝ έχετε καρδιά! είχε φωνάξει ο νέος. Μά έννοια σας καί θά τὸ πληρώσετε! Καθώς οδηγούσε τώρα ο Γκάμποντ Νήτλ τ' αυτοκίνητό του στὸ δημόσιο δρόμο, μέσα στὴ νύχτα, νομίζε πὼς ξανάκουγε τὰ λόγια αὐτά, πού είχε πῆ στὸ γερο-Μόρτιμερὸ ὁ ἀνηψιὸς του Γκνὺ. Τὰ είχε ἀκούσει ἐπίσης κι' ὁ καμαριέρος, πού έμπαινε τὴ στιγμή ἐκείνη στὴν τραπεζαρία.

Ο Νήτλ σκόπευε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὴν κατάσταση. Εἶχε παρουσιαστῇ στὸ Μόρτιμερ σὺν πλούσιος καλλιεργητῆς καουτσούκ. Ἐκεῖνος εἶχε γοητευθῇ ἀπ' τὸ παρουσιαστικὸν του καὶ τοὺς τρώπους του καὶ τὸν εἶχε προσκαλέσει νὰ μείνῃ μιά-δυὸ βδομάδες στὸν πύργο του.

Ἀπ' τὶς πρώτες μέρες πού ἔφτασε ἐκεῖ, ὁ Νήτλ διαπίστωσε ὅτι ὁ Μόρτιμερ μάλλον σιγνὰ μὲ τὸν ἀνηψιὸ του, πού ἦταν ὁ μοναδικὸς συγγενῆς του. Ο ἑγὼς ἦταν τρομερὰ τοιγούνης. Ὅταν εἶχε καταστραφῇ ἄλλοτε ἡ ἀδελφή του, δὲν τὴν εἶχε βοηθήσει καθόλου. Τὴν εἶχε ἀφίσει νὰ δουλέψῃ ἐξαντλητικά, γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τὸ γυνί της. Μετὰ τὸ θάνατό της, εἶχε προσλάβει τὸ Γκνὺ γιὰ γαστριματρικά του, δίνοντάς του μόνο τροφὴ καὶ κατοικία. Κι' ὁ νέος εἶχε ἀναγκαστῇ νὰ δεχθῇ.

Ἡ δουλειὰ του ἦταν κοροαστική. Ἰδιὸς εἶχε νὰ ἐξελέγξῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς διαχειρίσεως τῶν κτημάτων τοῦ θεοῦ του. Ο ἑγὼς τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει ἀυστηρὰ νὰ πλησιάζῃ καθόλου στὸ χρηματοκιβώτιο, ὅπου ἔκρυβε τὸ θησαυρὸ του: μιά συλλογὴ ἀπὸ σμαράγδια, τεραστίως ἀξίας. Γιὰ περισσότερο ἀσφάλεια, εἶχε στήσει τὸ χρηματοκιβώτιο αὐτὸ σ' ἓνα

δωμάτιο, ὅπου δὲ μπορούσε νὰ μπῇ κανεὶς, χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπ' τὴν κρεβατοκάμαρά του. Καὶ κρατοῦσε τὸ κλειδί τὸν πάντα πάνω του, περασμένο σ' ἓνα χορδὸν κρεμασμένο στὸ λαιμό του.

Γιὰ νὰ κλέψῃ λοιπὸν τὰ σμαράγδια, ὁ Νήτλ ἔπρεπε νὰ πάρῃ πολὺς προφυλάξεις, γιὰτὶ δὲν εἶχε καμμία διάθεσι νὰ τὸν πιάσουν! Ἐπιτέλους, σήμερον τὸν εἶχε βοηθήσει ἡ Τύχη.

Ξαναθυμήθηκε τὰ ἀπειλητικὰ λόγια τοῦ Γκνὺ ἐναντίον τοῦ θεοῦ του... Ο νέος βοισκόνταν σὲ κοίσιμ-οἰκονομικὴ θέσι. Ο Μόρτιμερ εἶχε ἀνηψιὴ ἐπαγγελματιῆς νὰ τοῦ δώσῃ λεφτά. Κι' ὁ Γκνὺ τὸν εἶχε φοβερίσει, μισροῦτά στὸν καμαριέρο... Αὐτὸ θ' ὀλοόυσε, γιὰ νὰ πῶσιν ἀπάνω του ὅλες οἱ ὑποψίες. Οἱ δικαστὲς θὰ πίστευαν πὼς εἶχε σκοτώσει τὸ θεῖο του, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ σμαράγδια καὶ νὰ βγῇ ἔτσι ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο.

Ο Νήτλ ἀφίσε τ' αυτοκίνητό του κάτω ἀπὸ μερικὰ δέντρα, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ φαίνεται καθόλου ἀπ' τὸ δρόμο. Εἶχε φτάσει κοντὰ στὸ χωριὸ Βάλ Ρέτζις. Πῆγε στὸ μοναδικὸ ξενοδοχεῖο, ἔφαγε, διάλεξε ἓνα δωμάτιο στὸ ἀπάνω πάτωμα καὶ παρακάλεσε τὸν ξενοδόχο νὰ τὸν ἐπιτρέψῃ στίς 8 τὸ πρωί. Ἐπειτα ἀφίσε τὰ παπούτσιά του ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, στὸ διάδρομο, γιὰ νὰ τὰ γυαλίσῃ ὁ καμαριέρος.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, ἀνοίξε τὸ παράθυρό του καὶ κῆρυξε ἔξω. Ἀπὸ κάτω περνοῦσε ἓνα μονοπάτι, πού ἔδρασε στὸ δημόσιο δρόμο.

Ο Νήτλ φόρεσε ἓνα ζευγάρι παπούτσια, πού τὰ πῆρε μὲς ἀπὸ τὴν βολίτσα του. Μὲ τὴ βοήθεια μιάς κληματαριῆς, σκαφαλωμένης στὸν τοῖχο, κατέβηκε ἀπ' τὸ πα-

ΟΙ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚΕΝΙΕΣ ΣΟΛΕΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ράθυρο στὸ μονοπάτι. Καὶ πῆγε στὸ μέρος πού εἶχε ἀφίσει τ' αυτοκίνητό του, χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανένα...

Μιά ὥρα ἀργότερα, εἶχε φτάσει κοντὰ στὸν πύργο. Φοοῦντισε νὰ κοίψῃ καλὰ τ' αυτοκίνητο. Γλύστωσε μέσα στὸ πάρκο, ἀπὸ ἓνα χάλασμα τοῦ φράγξῃ. Δὲ δυσκολεύτηκε καθόλου ν' ἀνοίξῃ μὲ τὰ ἐργαλεῖα του τὴν πίσω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Μπῆκε κι' ἀνέβηκε ἀθόρυβα τὴ σκάλα. Μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Γκνὺ βρίσκονταν τὰ παπούτσια του, χοντὰ κι' ἐφοδιασμένα μὲ καρφιά, κατάλληλα γιὰ τὶς ἐξοχικὲς διαδρομὲς του. Ο Νήτλ τὰ φόρεσε, ἀφου ἔβγαλε τὰ δικά του, τὰ ὁποῖα πῆρε μαζί του, στὸ χέρι, γιὰ νὰ μὴ τ' ἀφίση ἐκεῖ καὶ τὰ δὴ τυχὼν κανεὶς ὑπερέτης.

Ἐπὶ τοῦ δεινυθῆναι πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Μόρτιμερ...

Τὸ πρωί, θὰ βόσκανε νεκρὸ τὸ γέρο-τοιγούνη. Τὸ χρηματοκιβώτιο θὰ ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ ἄδειο. Κι' ὅλα θὰ κατηγοροῦσαν τὸν ἀνηψιὸ: ἡ χρηματικὴ του ἀνάγκη, τὰ ἱχνη τῶν παπουτσιῶν του στὸ χαλὶ τῆς κρεβατοκάμαρας, τὸ κομμάτι τοῦ μακιετιοῦ του πού τὸν εἶχε κλέψει ὁ Νήτλ ἀπ' τὴν κάμαρά του καὶ θὰ τὸ δάδεψε μέσα στὴ χούφτα τοῦ Μόρτιμερ...

Ο Νήτλ ξεκούρεσε ἀπ' τὸν τοῖχο ἓνα μασσάρι τοῦ γκόλφ. Βοήξε τὴν πόρτα τοῦ Μόρτιμερ ἔκλειδωτο. Ἡ Τύχη τὸν βοηθοῦσε ἀπὸψε σκανδαλωδῶς!

Ἀνοίξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ προχώρησε μὲ προφύλαξι. Διέκοψε μέσα στὸ μισοσκόταδο τὸ κρεβάτι. Κι' ἄκουσε τὴν κανονικὴ ἀναπνοὴ τοῦ κοιμισμένου...

Σαφηνὰ, ἔτριξε τὸ πάτωμα. Ο Μόρτιμερ ἔστηνε ἀπ' τὸ θορύβου κι' ἀνέψε τὸ φῶς. Μιά ἔκπρσις τρολλοῦ τρόμου ἑτοιμαστικῇ στὸ πρόσωπό του. Ἀνοίξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ φωνάξῃ... ἀλλὰ δέχτηκε μιά μασσάρι νὰ ποὺ τοῦ δάδεψε τὸ κεφάλι, κι' ἔπεσε πρὸς τὰ πῖσω, νεκρὸς.

Ο Νήτλ ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ περιμένε. Δὲν ἄκουγε τίποτα... τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ καθυκοῦντι του.

Ἐκανε τὸ γυρὸ τοῦ κρεβατιοῦ, φροντίζοντας ν' ἀφίση ὅσο τὸ δυνατόν βαθύτερες πατημασιὲς στὸ χαλὶ. Ἐχωσε μέσα στὸ χέρι τοῦ θησαυρὸς του τὸ κομμάτι τοῦ Γκνὺ. Ἐκομῇ τὸ κορδόνι πού κρεμοῦντο ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ Μόρτιμερ, κι' ἔβαλε στὴ τσέπη του τὸ κλειδί...

Σὲ πέντε λεπτά, εἶχε διαρρήξει τὴν πόρτα τῆς διπλῆς κάμαρας. Ἀνέψε τὸ φῶς. Τὸ τεραστίο χρηματοκιβώτιο βρισκότανε πάνω σ' ἓνα εἶδος μεταλλικοῦ δαπέδου, λίγο ψηλότερα ἀπ' τὸ πάτωμα. Ο Νήτλ σκέφθηκε πὼς δὲ θὰ κατώρθωνε πρὶν νὰ τ' ἀνοίξῃ, ἀν δὲν εἶχε τὸ κλειδί του...

Ἦταν βέβαιος πὼς δὲν εἶχε παραλείψει καμμία προφύλαξι. Σίγουρα, θὰ καταδικαζόταν ὁ Γκνὺ. Αὐτὸς θὰ περιέμενε νὰ τελεωθῶν οἱ ἔρευνες τῆς ἀστυνομίας γιὰ τὰ

σμαράγδια κι' ὕστερα θὰ πούλυνε τὰ πετράδια στὸ ἔξωτερικό.

Γιὰ τὴν ὥρα, μόλις τελείωνε τὴ δουλειὰ του, θὰ ἐπέστρεφε στὸ Γκνὺ τὰ παπούτσια του, θὰ κατέβηκε στὸ ισόγειο, θὰ ξανάβγαине ἀπ' τὴν ἴδια πόρτα καὶ θὰ τὴν κλείδωνε πίσω του, ἔτσι ὥστε νὰ φαίνεται ἀπείραχτη. Θὰ γύριζε μὲ τ' αυτοκίνητό του στὸ Βάλ Ρέτζις. Θὰ σκαφαλώωνε ὡς τὸ δωμάτιό του, στὸ ξενοδοχεῖο.

Τὸ πρωί, ὁ ξενοδόχος θὰ χτυποῦσε τὴν πόρτα του καὶ θὰ τὸν πῆγαινε τὸ πρόγευμα. Ἐτσι, ἀν παρουσιαζόταν ἀνάγκη, ὅλοι στὸ ξενοδοχεῖο θὰ ὀρρίζονταν πὼς δὲν εἶχε φύγει ἀπ' τὸ δωμάτιό του ὅλη τὴ νύχτα.

Προχώρησε καὶ πῆγε στὸ μετὰλλιο δάπεδο...

*

Ο ἑγὼς καμαριέρος τοῦ Μόρτιμερ ἔπληνε ἑαφνικὰ ἀπὸ ἓνα δυνατό κι' ἐπίμονο κουνουτσισμό. Ντύθηκε πρόχειρα καὶ βιαστικὰ καὶ κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα. Λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ πάνω στὸ Γκνὺ, πού ἔβγαине ἀπ' τὴν κάμαρά του.

— Τί εἶναι, Χούμπερτ; Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ὁ νέος.

Δίχως ν' ἀπαντήσῃ, ὁ καμαριέρος ὤρμησε πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου του καὶ χτύπησε ἐπαινετικῶς τὴν πόρτα. Βλέποντας πὼς δὲν ἀπαντοῦσε κανεὶς, ὁ Γκνὺ ἀνοίξε, ἔτρεξε πρὸς τὸ κρεβάτι τοῦ θεοῦ του... καὶ πάγωσε ἀπ' τὴ φρίκη.

Εἶδε ὕστερα ἀνοιχτὴ τὴ μεσόπορτα. Πέρασε στὸ δωμάτιο τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ σταμάτησε σάν ἀπολιθωμένος. Πάνω στὸ μετὰλλιο δάπεδο, ἦταν πεσμένος ἓνας ἀνθρώπος, ἀνίητος...

Ο Γκνὺ προχώρησε ἓνα βήμα, ἄλλ' ὁ Χούμπερτ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Σταθήτε! τοῦ εἶπε ζωηρά. Θὰ σκοτωθῇτε, ἀν πατήσετε ἐκεῖ πάνω! Μόνο ἐγὼ ἤξερα τὸ μυστικὸ αὐτὸ τοῦ θεοῦ σας... μιά ἀκόμη προφύλαξι τοῦ ἀπ' τοὺς λοιποὺς. Κάθε βράδυ, διοχέτευε δυνατό ηλεκτρικὸ ρεύμα στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ στὴ βάση του... Μόνον αὐτὸς ἤξερε πὼς βρισκόταν ὁ διακόπτης. Ὁ ψάξιμνος, θὰ τὸν βοοῦμε ἀργότερα... Τώρα ὁ κλέφτης ἔλαβε ηλεκτροπληξία!

— Εἶναι ὁ Νήτλ, ὁ καλλιεργητῆς καουτσούκ! φώναξε ὁ Γκνὺ. Μπῆ! Φοράει τὰ παπούτσια μου... Κι' ἔχει...

Σταμάτησε ἀτότομα, κυττάζοντας τ' ἄλλα παπούτσια, πού εἶχε ἀφίσει ὁ Νήτλ στὸ πάτωμα, πρὶν πλησιάσῃ στὸ χρηματοκιβώτιο.

Ἄν δὲν τὰ εἶχε ἀντικαταστήσῃ μὲ τὰ παπούτσια τοῦ Γκνὺ, γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸ νέο, ὁ καουτσούκος θὰ σωζότανε. Γιατὶ οἱ σόλες καὶ τὰ τακούνια τῶν δικῶν του ἦταν ἀπὸ χοντὰ καουτσούκ καὶ θὰ τὸν προσφύλαγαν ἀπ' τὸ ηλεκτρικὸ ρεύμα!...

P. ΠΑΟΤΜΕΡ

ΓΙΝΕΤΑΙ τελευταία πολλὺς θόρυβος στὴ Γαλλία γύρω ἀπὸ ἓνα νέο συνθετικὸ προϊόν γιὰ τὴν κατασκευὴ ὑφασμάτων: τὸ «Μερακλόν». Τὸ χαρακτηρίζουν δὲ ὡς «τὸ πιὸ παραξενεὸ συνθετικὸ νήμα, πού πραγματοποιήσε ὁ ἀνθρώπος».

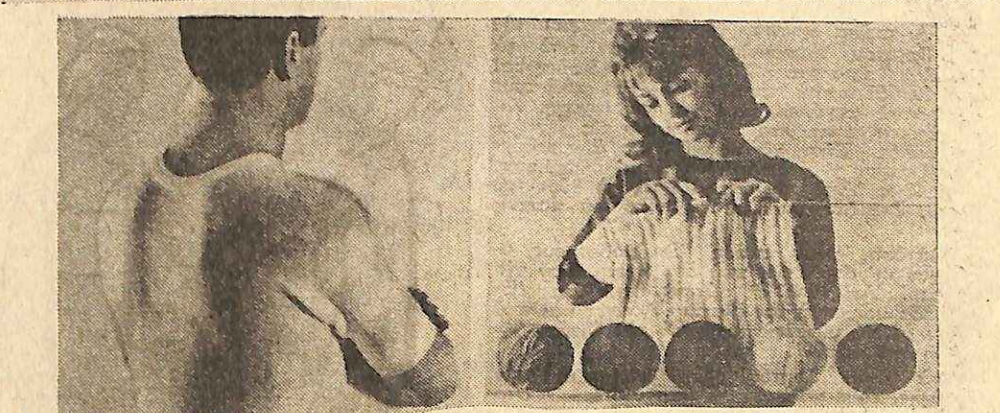
Οἱ καταναλωτῆς, ὅμως, συνηθισμένοι στὴν ἐποχὴ μας στὴν ἐμφάνισι κάθε τόσο κι' ἐνὸς νέου «ὑφάσματος» - θαύματος, τὸ δέχονται ἀκόμη μὲ κάποιο δισταγμὸ, γιὰτὶ ἀναρωτιοῦνται μὲ σκεπτικισμό: "Ὅλα αὐτὰ τὰ καινούργια ὑφάσματα, πού διαδεχόνται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, μήπως δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο, παρὰ παραλλαγὲς μιάς καὶ τῆς ἴδιας ὕλης;

Βέβαια, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ πρωτύτερα σὲ ποῖο βαθμὸ τὸ νέο νήμα πρόκειται νὰ ἀναστατώσῃ τὴ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριο, γιὰ τὸν ἀπλό λόγο, ὅτι οἱ δυνατότητες τῆς χρήσεώς του δὲν εἶναι ἀκόμη γνωστῆς.

Ἀλλὰ, στὸν τομέα τῆς χημείας τῆς συνθετικῆς ὕλης καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐργαστηριακῆς ἐρευνας, ἡ καινούργια ἐφεύρεσι ἀποτελεῖ ἓνα γεγονός τῆς ἴδιας σημασίας, ὅπως ἦταν ἡ ἀνακάλυψι τοῦ νάυλον, τὸ 1939!

Ἡ ἀρχή, στὴν κατασκευὴ συνθετικῶν νημάτων, ἦταν πάντα ἡ ἑξῆς: Οἱ ἰδιότητες ἐνὸς νημάτος εἶναι στενὰ δεμένες μὲ τὴ «μακρομῶρια» φύσι του. Μ' ἄλλα λόγια, οἱ εἰδικοί φροντίζουν σ' αὐτὸ τὸν τομέα νὰ δημιουργήσουν, μὲ συνθετικὸ τρόπο, ὕλες, πού παρουσιάζουν μακρὲς «εὐθύγραμμες» ἐνώσεις ἀτόμων, πού ἀποτελοῦν γιγάντια νηματεῖδι μῶρια. Αὐτὰ τὰ άτομα ἔχουν, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, ὀρισμένα χαρακτηριστικά, πού ἀφοροῦν τὴν κρυσταλλικὴ ἰδιότητά τους, τὴ συμμετρίά τους, κ. ἄ.

Ὅλο αὐτὸ τὸ σύνολο τῆς συνθέσεως τοῦ νημάτος καθορίζει τὶς ἰδιότητες τῆς ἀντοχῆς, τῆς ἐλαστικότητος, τῆς εὐκαμψίας κι' ὅλα τὰ φυσικὰ καὶ χημικὰ στοιχεῖα, πού εἶναι σὲ

Τὰ νέα νήματα μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὰ πιὸ ποικίλα εἶδη : ταπετσαρίες ἐπιπλων, κουβέρτες, ἐσώρουχα, πουλόβερ κ. ἄ.

«ΜΕΡΑΚΛΟΝ»

Τὸ ὕφασμα-θαῦμα τοῦ μέλλοντος

Εἶναι πιὸ ζεστὸ καὶ πιὸ ἐλαφρὸ ἀπὸ τὸ μαλλί

θέσι ν' ἀποδώσουν νήματα πραγματικὸν ἐνδιαφέροντος.

Μέχρι σήμερα, λοιπόν, οἱ εἰδικοί δὲν κατόρθωσαν νὰ ἀποσπᾶσιν ἀπὸ τὸ πετρέλαιο προϊόντα, πού νὰ ἐνδιαφέρουν τὴ βιομηχανία ὑφασμάτων. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν χημικῶν συνθέσεων ἦταν συνήθως «μακρομῶρια», μὲ ἀνώμαλη μορφή καὶ σὲ ἀνεπαρκὴ ὄγκο.

Ἡ νέα ἀνακάλυψι, λοιπόν, τοῦ καθηγητοῦ Νάττα, τὸ «Μερακλόν», ἀποτελεῖ μιά ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες προόδους στὴν κατασκευὴ συνθετικῶν νημάτων τῶν τελευταίων χρόνων. Μὲ τὴν χρησιμοποίησι — χάρις σὲ εἰδικὲς μεθόδους — τοῦ «προπυλενίου» (ἐνὸς φηνοῦ καὶ ἄεθρου παραπροϊόντος τοῦ πετρελαίου) προκάλεσε μιά σωστὴ ἐπανάστασι!

Ο καθηγητῆς Νάττα κατώρθωσε νὰ φτιάξῃ ἀξιοθαύμαστες «μακρομῶριες» ἐνώσεις. Καὶ νὰ γιὰτὶ:

Τὰ νήματα τοῦ νάυλον εἶναι ἀρκετὰ στερεὰ, ὅταν οἱ ὄγκοι τους ἀποτελοῦνται ἀπὸ 10.000 μῶρια. Στὸ νέο νήμα, ὅμως, χάρις στὴ μέθοδο τοῦ Νάττα, οἱ χημικὲς ἐνώσεις μπορεῖ νὰ φτάσουν τὰ 100.000 μῶρια!

Τὰ νέα νήματα, λοιπόν, ἔχουν ἐκπληκτικὲς ἰδιότητες: Εἶναι πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὰ πιὸ ἐλαφρά, πού ἔχουν κατασκευασθῇ ὡς τώρα. Τὸ εἶδος τους βάρος εἶναι 0,91, ἐνὸς στὸ νάυλον ἀνέχεται σὲ 1,14, στὸ γνωστὸ τεργκάλ 1,38, στὸ μαλλί 1,32 καὶ στὸ βαμβάκι 1,54!

Ἡ ἐλαφρότητα τοῦ νημάτος ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι τὰ ὑφάσματα πολὺ πιὸ ἐλαφρὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἐνα ρούχο, π. χ., πού περῆκει 60% «Μερακλόν» καὶ 40% μαλλί, θὰ ζυγίζῃ μόνο τὰ 3/4 ἀπ' ὅτι θὰ ζυγίζε ἀν ἦταν φτιαγμένο μόνο ἀπὸ μαλλί!

ΣΝΑ ΥΦΑΣΜΑ, ΠΟΥ ΔΕ ΛΕΚΙΑΖΕΙ

Μιά ἄλλη ἀπὸ τὶς κύριες ἰδιότητες τοῦ νέου

ὑφάσματος, εἶναι, ὅτι δὲ λεκιάζει.

Εἶναι γνωστὸ, ὅτι δυὸ παράγοντες εἶναι υπεύθυνοι γιὰ τὴν εὐαισθησία ἐνὸς ὑφάσματος ὅσον ἀφορὰ τὸ λέρωμά του: Πρῶτα ἡ ἔξει τῆς σκόνης, πού δημιουργεῖται ἀπὸ τὶς ηλεκτροστατικὲς ἐκκενώσεις, πού «ἐκπέμπει» ἓνα ὕφσμα, μόλις τὰ νήματά του ὑποδύκωνται σ' ἓνα ὀριζόμενὸ «σταλάκωμα» ἢ «τρίψιμο» κατὰ τὴν χρῆσι του. Κι' ὕστερα φταίει, βέβαια, κι' ἡ ἐπίδρασι ἀπὸ τὶς οὐσίες, πού λερώνουν ἢ λεκιάζουν.

Τὸ νέο ὕφσμα, λοιπόν, δὲν ἔχει τάσι γιὰ ἐκκενώσεις (πλένεται μὲ κρύο ἢ μὲ ζεστό ὕδωρ, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶναι 100 βαθμῶν, στεγνώνει γρήγορα καὶ δὲ χρειάζεται σιδερωμα), ἀσλεκτο καὶ χωρὶς νὰ προκαλῇ ἀλλεργικὰ φαινόμενα, τὸ νέο ὕφσμα παρουσιάζει τόσο πλεονεκτήματα, πού δίκαια χαρακτηρίζεται ἀπὸ τοὺς εἰδικούς ὡς τὸ «ὑφασμα-θαῦμα».

Οἱ τρόποι χρήσεώς του στὴ βιομηχανία φαίνονται ἀπεριόριστοι. Μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ νέα νήματα γιὰ νὰ φτιαχνοῦνται μικρὰ καὶ μεγάλα χαλὰ καὶ ὑφάσματα ταπετσαρίας ἐπιπλων, ὅπου ἡ ἀντοχὴ τους στὸ λέρωμα καὶ στὴ συνεχὴ χρῆσι, κάνουν θαύματα.

Κουβέρτες καὶ γενικά σκεπάσματα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὕφσμα εἶναι τὰ πιὸ ἐλαφρά, πού ὑπάρχουν στὸ ἐμπόριο καὶ πιὸ ζεστὰ ἀπὸ τὰ μαλλίνα.

Τὸ καθάρισμα τῶν προϊόντων ἀπὸ «Μερακλόν» εἶναι πολὺ εὐκόλο. Ἀντέχουν ἀκόμη καὶ στὸ βράσιμο, σὲ περιπτώσεις, πού χρειάζεται ἡ ἀποστείρωσι τους!

Ἡ ἀντοχὴ τοῦ ὑφάσματος εἶναι ἀπίστευτῇ! Τὰ τέστ, πού σ' αὐτὰ τὸ ὑπόβαλλον (σχίσμα, κάψιμο, κ. ἄ.) δέχονται, εἶναι ἐσχέδον σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις πιὸ δυνατό ἀπὸ κάθε ἄλλη γνωστὴ συνθετικὴ ὕλη γιὰ ὑφάσματα. Δὲ χαλάει, λοιπόν, μὲ τὴ χρῆσι.

Εἶναι ἐπίσης ἀτοσκάκωτο, ὅποιος κι' ἀν εἶναι ὁ βαθμὸς τῆς ὑγρασίας, πού ἐκτίθεται.

ΠΙΟ ΖΕΣΤΟ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΛΛΙ

Οἱ μονωτικὲς ἱκανότητες τοῦ νέου νημάτος εἶναι ἐπίσης οἱ πιὸ μεγάλες σχετικὰ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα νήματα γιὰ ὑφάσματα, πού ὑπάρ-

χουν, ἀσχετῶς ἀν αὐτὰ εἶναι φυσικὰ ἢ συνθετικά. Δὲν ἀφίνει νὰ περάσῃ οὔτε ἡ ζέστη οὔτε τὸ κρύο.

Ἡ μονωτικὴ ἰδιότητά του γιὰ τὴ ζέστη εἶναι μεγαλύτερη ἀκόμη κι' ἀπ' αὐτὴν τοῦ μαλλιού!

Τέλος, τὸ νέο νήμα δὲν ἐπηρεάζεται διόλου ἀπὸ ὀξεα καὶ ἀλκαλικὲς οὐσίες, ἀπὸ τὴ σκουρία καὶ τὴ μούχλα, καὶ δὲν καταστρέφεται ἀπὸ τὸ σκῶρο.

Μετὰ ἀπὸ παραμονὴν σὲ μιά πυκνὴ διάλυσι θεϊκοῦ ὀξέος 94 βαθμῶν, τὰ νήματα αὐτὰ παρασιάζουν τὴν ἴδια ἀνθεκτικότητα, πού εἶχαν πρὶν τὰ ὑποβάλουν στὸ «τέστ» αὐτό.

Ἐτσι, ἀδιαπέραστο ἀπὸ λεκέδες, πιὸ ἐλαφρὸ κι' ἀπ' τὸ νερό, πιὸ στερεὸ κι' ἀπὸ τὰ ἀνθεκτικὰ νήματα, ἀπομονωτικό, ἀμετάβλητο, χωρὶς νὰ «μπαίνει», στὴν ἀφῃ καὶ στὴν ὄψι του ὁμοιο μὲ τὸ μαλλί, μὲ ἀνέξεδον εὐκόλη συντήρησι (πλένεται μὲ κρύο ἢ μὲ ζεστό νερό, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶναι 100 βαθμῶν, στεγνώνει γρήγορα καὶ δὲ χρειάζεται σιδερωμα), ἀσλεκτο καὶ χωρὶς νὰ προκαλῇ ἀλλεργικὰ φαινόμενα, τὸ νέο ὕφσμα παρουσιάζει τόσο πλεονεκτήματα, πού δίκαια χαρακτηρίζεται ἀπὸ τοὺς εἰδικούς ὡς τὸ «ὑφασμα-θαῦμα».

Οἱ τρόποι χρήσεώς του στὴ βιομηχανία φαίνονται ἀπεριόριστοι. Μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ νέα νήματα γιὰ νὰ φτιαχνοῦνται μικρὰ καὶ μεγάλα χαλὰ καὶ ὑφάσματα ταπετσαρίας ἐπιπλων, ὅπου ἡ ἀντοχὴ τους στὸ λέρωμα καὶ στὴ συνεχὴ χρῆσι, κάνουν θαύματα.

Κουβέρτες καὶ γενικά σκεπάσματα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὕφσμα εἶναι τὰ πιὸ ἐλαφρά, πού ὑπάρχουν στὸ ἐμπόριο καὶ πιὸ ζεστὰ ἀπὸ τὰ μαλλίνα.

Τὸ σκέτα νήματα (γυρῆς τὴν ποσὴ ἀπὸ ἄλλα ὕλκα) μποροῦν ἐπίσης νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ νὰ κατασκευάζονται ἐσώρουχα, κάλτσες καὶ ἄλλα τέτοια εἶδη καὶ — σ' ἓνα μίγμα μὲ μαλλί — γιὰ πολλα, σακκάκια, κ. ἄ.

Τελευταία ἀρχισαν ἐπίσης νὰ τὰ δοκιμάσουν ὡς πρώτη ὕλη γιὰ βιομηχανικὰ ὑφάσματα, γιὰ φόρμες τῶν ἐργατῶν, γιὰ τραπεζομάντηλα, σεντόνια κ. ἄ.

Τὸ νέο αὐτὸ ὕφσμα, τέλος, θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τοῦ «τροπικοῦ» καστομιοῦ, πού πρέπει νὰ εἶναι ἑξαιρετικὰ ἐλαφρὸ, μεγάλης ἀντοχῆς καὶ... ἀτοσκάκωτο!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΑΡΑΧΝΗ

ΣΤΑ παλιά χρόνια, οι Έρυθροδέρμοι της Βορείου Αμερικής, κατέβηκαν από τα βουνά κι' εγκαταστάθηκαν στις πεδιάδες και στα λιβάδια του Νέου Μεξικού. Ή φυλή τους σιγά-σιγά μεγάλωσε και γινόταν ισχυρή. Κι' οι νέοι πήγαιναν και πολεμούσαν τις γειτονικές φυλές. Έτσι, τα παιδιά των Έρυθροδέρμων έπαιζαν ν' ασχολούνται με τ' άδωα τους παιχνίδια. Από την άνατολη ως τη δύση του ήλιου, έπαιζαν μόνο με τα πολεμικά παιχνίδια.

Όστόσο, μέσα στους Έρυθροδέρμους υπήρχαν κι' άνθρωποι που δεν αγαπούσαν τον πόλεμο. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν ένας Έρυθροδέρμος, που τον έλεγαν Αράχνη και που ζούσε με τη γυναίκα του, που την έλεγαν Αράχνη κι' αυτήν.

Μια νύχτα, λοιπόν, τον Αράχνη και την Αράχνη, τους κάλεσαν να παρουσιάσουν στο συμβούλιο των αρχηγών της φυλής, που γινόταν γύρω από μια μεγάλη φωτιά.

Είναι αλήθεια πως συμβουλευέτε τους ανθρώπους της φυλής να μην πολεμούν; ρώτησε τον Αράχνη και την Αράχνη ένας από τους φύλαρχους των Έρυθροδέρμων.

Μάλιστα, μεγάλε αρχηγέ, απάντησε η Αράχνη. Δεν πιστεύω στον πόλεμο και στο σκότωμα των ανθρώπων...

Αυτά τα λένε οι αδύνατοι!... Βρυχήθηκε ο αρχηγός.

Όχι, μεγάλε αρχηγέ, απάντησε τώρα ευγενικά ο Αράχνης. Ή πιστι αυτή είναι ο δρόμος, που φέρνει στην αλήθεια...

Τα μάτια του μεγάλου αρχηγού πέταξαν σπίθες. Και με το μακρύ δάχτυλό του έδειξε πέρα τα βουνά.

Κι' οι δύο σας πρέπει να φύγετε από τη φυλή μας, πριν άνατελλή ο ήλιος. Έμπρός, πηγαίνετε! Οι δειλοί κι' οι αδύνατοι δεν έχουν θέση κοντά μας!...

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν η Αράχνη κι' ο άντρας της έφυγαν από την κατασκήνωσι. Μαζί τους είχαν πάρει λίγα τρόφιμα και μερικά από τα πράγματά τους.

Πού θα πάμε; ρώτησε η Αράχνη, με άπελπισία.

Ο άντρας της χαμογέλασε:

Όπου μπορούσαν και μας πάνε τα πόδια μας, της απάντησε.

Και συνέχισαν το δρόμο τους.

★

Μια μέρα, που οι νεαροί Έρυθροδέρμοι γύριζαν από μια μάχη, έφεραν μαζί τους κι' ένα όρφανό κοριτσάκι, που το βοήσε, στο δρόμο τους. Ήταν ένα ωραίο κοριτσάκι, με μακριά μαύρα μαλλιά. Το έλεγαν Νιζόνη. Ή φυλή υιοθέτησε λοιπόν τη Νιζόνη και την αγάπησε. Οι γυναίκες των Έρυθροδέρμων της έφτιαξαν ωραίες παντούφλες και φανταχτερά ρούχα. Επίσης τη στόλισαν και με ωραία όσμημο κοσμημάτα. Έγινε η μαζωκή της φυλής.

Όταν η Νιζόνη έγινε δεκαεχτώ χρόνων, παρουσιάστηκε στον αρχηγό.

Μεγάλε αρχηγέ, του είπε, ως τώρα όλη η φυλή με μεταχειρίστηκε σά μια βασιλοπούλα κι' όφειλό κι' εγώ τώρα, που μεγάλωσα, να κάνω κάτι για να την εξυπηρετήσω...

Τι μπορείς να κάνεις εσύ, ένα άπειρο κορίτσι; τη ρώτησε ο αρχηγός.

Θά φύγω προς το άγνωστο... απάντησε εκείνη, και τα βήματά μου θα τα οδηγήσω το Μεγάλο Πνεύμα, για να βρω το δώρο, που θα δώσω στη φυλή μου!...

Και, την άλλη μέρα, η Νιζόνη εγκατέλειψε

— Γιατί του γυρνάς μόνη στην ερημιά; ρώτησε ο γέρος.

τη φυλή και τράβηξε για τα μακρινά βουνά. Ο ήλιος ήταν πολύ ζεστός και στο δρόμο η κοπέλλα κουράστηκε και δίψασε...

Τη νύχτα σταμάτησε να κοιμηθεί. Ο ούρανός ήταν σκοτεινός, χωρίς φεγγάρι και χωρίς άστρα. Κι' η ερημιά μαύρη και γυμνή.

— Δες πώς έβγαλες ωραίες φωτογραφίες, μπαμπά, μα εγώ δε βλέπω τίποτα!...

Τ' αγρίμια ούρλιαζαν και ο τρόμος έσφιγγε την καρδιά της Νιζόνης και της τάραινε τον ύπνο μ' εφιάλτες.

Το πρωί εξακολούθησε το δρόμο της μέσα στη φλογισμένη ερημιά. Περιπάτησε ως τη δύση του ήλιου. Ή Νιζόνη έτσι κινδύνευε να πεθάνει από την κούραση, την πείνα και τη δίψα.

— Πού πηγαίνεις; άκουσε να τη ρωτά ξαφνικά μία φωνή.

Ή Νιζόνη έμεινε ακίνητη μέσ' στην παγερή νύχτα. Κατόπιν είδε ένα γέρο και μία γριά να την πλησιάζουν.

— Ζητώ ένα κατάλληλο μέρος για να κοιμηθώ, ψιθύρισε.

— Πες μας γιατί τριγυρνάς μόνη σου στην ερημιά; ρώτησε ο γέρος.

Ή Νιζόνη τότε τους είπε την ιστορία της. Ή γριά χαμογέλασε και της απάντησε:

— Έλα μαζί μας. Το σπίτι μας είναι σέ μια σπηλιά. Θά φας και θα κοιμηθείς άποψε εκεί και το πρωί θα σου δείξουμε πώς να ξεπληρώσεις την καλωσύνη, που σου έδειξε η φυλή σου...

— Κάποτε ήταν και δική μας αυτή η φυλή, πρόσθεσε ο γέρος. Έπειδή όμως μιλήσαμε έναντιον των πολεμικών και των σκοτωμών, οι αρχηγοί της μας έδιωξαν...

— Έκείνο που θα σου δείξουμε, κοπέλλα μου, το πρωί, είτε πάλι η γριά, θα μάθεις τους ανθρώπους της φυλής σου και της φυλής μας να μην πειράζουν τους ειρηνικούς ανθρώπους. Θά βγάλλω από το νου τους τον πόλεμο και θα τους δείξω άλλο δρόμο... Το δρόμο της Εργασίας και της Αγάπης. Έμένα με λένε Αράχνη. Το ίδιο και αυτό το γέρο, που είναι ο άντρας μου.

Έκείνη τη νύχτα, η Νιζόνη κοιμήθηκε βαθιά και ήσυχα. Και το πρωί, όταν πήραν το πρόγευμά τους, η Αράχνη την ώδηγησε πίσω από τη σπηλιά και της είπε:

— Έδω βρίσκεται το μυστικό μας! Και της έδειξε μια μεγάλη γκριζά αράχνη, που κουνιόταν πέρα-δωδε και ύφαινε τον ιστό της.

— Τώρα, έλα να δής και κάτι άλλο, της είπε η Αράχνη.

Και της έδειξε ένα ξύλινο πλαίσιο.

— Τι είν' αυτό; ρώτησε η Νιζόνη.

— Αργαλειός, παιδί μου.

— Τι θα πη αργαλειός;

— Με αυτό μπορείς να φτιάχνεις όμορφες κουβέρτες, της εξήγησε η Αράχνη.

— Δεν καταλαβαίνω...

— Για πολλά χρόνια, ο άντρας μου κι' εγώ παρακολουθούσαμε αυτή την αράχνη, που ύφαινε τον ιστό της. Έγινε ο δάσκαλός μας. Τώρα όμως, εμείς μπορούμε να ύφαινε με καλύτερα από αυτήν. Έτσι, θα μάθουμε κι' εμένα να ύφαινε.

Κι' εσύ θα διδάξεις τους ανθρώπους της φυλής σου.

— Και πώς γίνεται να ξεπληρώσω το χρέος μου στη φυλή, μαθαίνοντάς τους να ύφαινε; ρώτησε με άπορία η Νιζόνη.

— Δε βλέπεις, λοιπόν; Θά τους δώσεις αυτό το δώρο της ειρήνης. Γιατί, όταν μάθουν να ύφαινε, θα βελήσουν να πουλήσουν τα προϊόντα της δουλειάς τους στις γειτονικές φυλές κι' έτσι θα πάψουν να τις πολεμούν.

Τα μάτια της Νιζόνης έλαμψαν από χαρά. Και την ίδια ημέρα η γριά Αράχνη της έδωσε το πρώτο μάθημα.

Έτσι, οι Έρυθροδέρμοι έμαθαν να φτιάχνουν ωραίες κουβέρτες. Πρώτα έδωσαν κι' ύστερα ύφαιναν το άγριο μπαμπάκι. Κατόπιν έγιναν κτηνοτρόφοι, για να έχουν με τα ζώα τους το μαλλί που ήταν η πρώτη τους ύλη.

Από τότε έπαιζαν να πολεμούν κι' έγιναν ένας λαός ειρηνικός κι'

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο Ριφής και ο χαρταετός

Α. ΛΑΒΟΥΑΖ Ε

Ο διάσημος Γάλλος επιστήμονας, που καταδικάστηκε σε θάνατο από την επανάσταση

Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΛΑΒΟΥΑΖΙΕ γεννήθηκε στο Παρίσι, το 1743. Ο πατέρας του ήταν πλούσιος μεγαλέμπορος και έκανε το πλάν για να μορφώσει το παιδί του. Έτσι, ο Λαβουαζιέ, μόλις τελείωσε το Γυμνάσιο, ακολουθήσε ανώτερες σπουδές και γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο, για να διδαχθεί μαθήματα χημείας και αστρονομίας.

Δεν ήταν παραπάνω από 21 χρόνων, όταν θέλησε να λάβει μέρος σ' ένα διαγωνισμό της «Ακαδημίας Επιστημών». Το θέμα του ήταν: «Ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος για να φωτισθούν οι δρόμοι μιας μεγάλης πόλεως;». Ο Λαβουαζιέ, για να δώσει την καλύτερη απάντηση, έπεσσε με ζήλο στις παρατηρήσεις του. Στην αρχή, έβαψε τον τοίχο του δωματίου του με μαύρο χρώμα. Κι' αυτό για να εκτιμήσει και διακρίνει πολύ καλύτερα τη δύναμη του φωτός.

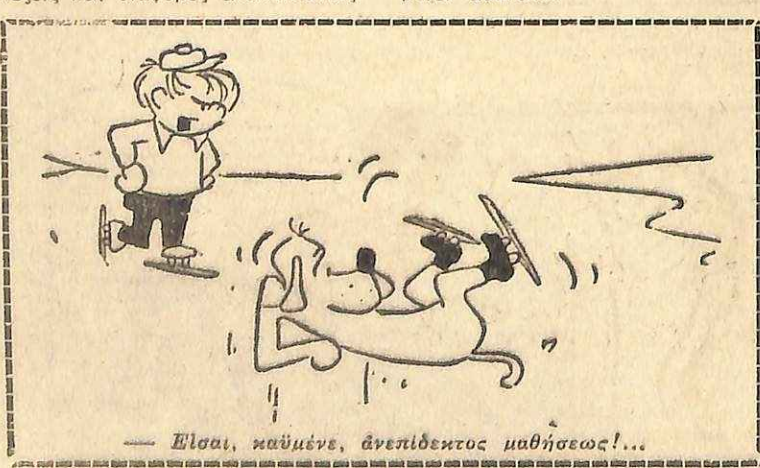
Έπειτα από τις έρευνές του και τα συμπεράσματά του, έγραψε μια περιπεπυσμένη μελέτη και πήρε γι' αυτήν χρυσό βραβείο. Αλλά δεν περιόρισε τα πειράματά σ' αυτόν μόνο τον τομέα. Ασχολήθηκε με πολλές άλλες εργασίες.

Έγραψε έργα για τα στρώματα των βουνών, για την ανάλυση του γύψου, για τη βροντή, για το βόρειο σέλας κ. α.

Αυτές όλες οι μελέτες του άνοιξαν το δρόμο, αλλά και την πόρτα της «Ακαδημίας Επιστημών» και, σε ηλικία μόλις 25 χρόνων, ο Λαβουαζιέ έγινε μέλος της.

Ύστερ' από τη μεγάλη αυτή επιτυχία, έπεσσε με ένθουσιασμο και ζήλο σε διάφορα επιστημονικά ζητήματα, γιατί αγάπησε με πάθος την επιστήμη του. «Ο!» αυτά όμως του στοίχιζαν πολλά χρήματα. Έτσι, αναγκάστηκε να δεχθεί μια δημοσία θέσι, ως οικονομικός υπάλληλος.

Ο Λαβουαζιέ έρευνούσε, αλλά και εξηγούσε τις εργασίες του και στους άλλους. Γι' αυτό το λόγο συγκέντρωνε στο σαλόνι του όλους τους νεαρούς επιστήμονες, καθώς επίσης και πολλούς ξένους. Εκεί, σ' ένα κύκλο καθαρώς επιστημονικό, γίνονταν διαλέξεις και διάφορες ανακοινώσεις.

Είσαι, καυμένη, ανεπίδεκτος μαθήσεως!...

Ο Αντώνιος Λαβουαζιέ.

Μ' αυτό τον τρόπο, ο Λαβουαζιέ έπαιρνε μια εξέχουσα θέσι στην επιστημονική ιεραρχία. Το 1790, ο Λαβουαζιέ διορίστηκε μέλος της «Επιτροπής Μέτρων και Σταθμών».

Το 1791 δημοσίευσε ένα άλλο επιστημονικό έργο, με τον τίτλο: «Ο φυσικός πλούτος της Γαλλίας».

Μια από τις μεγαλύτερες ανακαλύψεις του Λαβουαζιέ, ήταν η σύσταση του ατμοσφαιρικού αέρα. Ως την εποχή εκείνη, οι επιστήμονες θεωρούσαν τον αέρα ως ένα απλό στοιχείο. Αυτός όμως απέδειξε, ότι ο αέρας αποτελείται από οξυγόνο και αζώτο. Εύθως άμεσως έκανε την ανάλυση του νερού και καθόρισε επίσης τα συστατικά του.

Ο Λαβουαζιέ όμως έπεσε θύμα της τρομοκρατίας του 1794, στη Γαλλία. Ήταν κρατικός υπάλληλος και η «Επανάσταση» τον καταδίκασε σε θάνατο. Την ημέρα, που τον κατέγγειλαν στο επαναστατικό δικαστήριο, ο Λαβουαζιέ εργαζόταν στα πειράματά του.

Κάποιος φίλος του τον πληροφορήσε γι' αυτό, και κατάλαβε άμεσως, ότι κινδυνεύει η ζωή του. Τί να κάνει; Με τη βοήθεια, λοιπόν, του φίλου του, έφυγε κρυφά από το εργαστήριο του και πήγε να κρυφτεί στο Λούβρο, σ' ένα δωμάτιο της «Ακαδημίας των Επιστημών».

Δε μπόρεσε όμως να μείνει πολύ καιρό εκεί. Έδωπε όλους τους συναδέλφους του να συλλογισθούν, και παρεδόθη κι' αυτός. Έτσι, καταδικάστηκε κι' αυτός σε θάνατο, επειδή άντικε στον κλάδο των κρατικών υπαλλήλων του καθεστώτος, που κατέλυσε η «Επανάσταση»!

Ο Λαβουαζιέ πέθανε σε ηλικία 51 χρόνων, αλλά το έργο του μένει άθνατο.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ πανεπιστήμιο

Τών μικρών άγνωστών μας

— Τί ήταν ο Ίωάννης Λαδατέρι; — Ήταν Έλβετός θεολόγος και ποιητής, που γεννήθηκε στη Ζυρίχη το 1741 και πέθανε το 1801, γιατί τραυματίστηκε θανάσιμα από ένα γυναιδιό, κατά τη γαλλική κατοχή της Ελβετίας, ενώ περιποιόταν πρόσφυγες.

— Πότε γιορτάζει η εκκλησία το θάνατο του Αγίου Στεφάνου; — Στις 27 Δεκεμβρίου.

— Τί είναι το Λαβραδόρ; — Χερσόνησος της Βορείου Αμερικής.

— Πόσα χωριά υπάρχουν στην Ελλάδα με το όνομα Μαζαράκι; — Τρία: ένα στην επαρχία Πατρών, του Νομού Αχαΐας, ένα άλλο στο νομό Ήλείας και το τρίτο στην επαρχία Δωδώνης του νομού Ίωνίνων.

— Τί ήταν ο Γλάδστων; — Άγγλος πολιτικός του κόμματος των Φιλελευθέρων.

— Πόση έκταση έχει το Μονακό και ποιος ηγεμονεύει σ' αυτό; — Έχει 150 εκτάρια γης και ηγεμόνας του είναι ο πρίγκιπας Ραϊνιέ.

— Τί έκταση έχει η νήσος Ζάκυνθος; — 398 τετραγωνικά χιλιόμετρα.

— Και η νήσος Ύδρα; — 50 τετραγωνικά χιλιόμετρα.

— Πώς πήρε το όνομά της η οδός Φαβιέρου; — Από το γνωστό φιλέλληνα Γάλλο στρατηγό Κάρολο Φαβιέρ, που έλαβε μέρος και στον αγώνα του 1821.

— Ποιά εποχή εισήχθη στην Αγγλία το αερίοφως ως φωτιστικό μέσον; — Το 1817.

— Σε ποιο μέρος της Ελλάδος βρίσκεται μια εκκλησία, που λέγεται «Εκατονταπυλιανή»; — Στην Πάρο.

— Ποιά είναι η πρωτεύουσα του νομού Πέλλης; — Η Έδεσσα.

Χιοῦμορ

Ο μικρός Τσότης πήγε στο θέατρο με την αδελφούλα του: Πληρώσαν φηγνότερα και ανέδθηκαν στη γαλαρία. Από εκεί ο Τσότης έσκυψε για να δει τον κόσμο. Κι' η αδελφούλα του του φωνάζει:

— Πρόσεξε μην πέσης στην πλατεία, γιατί θα πληρώσουμε πιο ακριβό εισιτήριο!

Στο σχολείο: Ο δάσκαλος λέει στους μαθητάς του:

— Η λατινική γλώσσα λέγεται «νεκρή».

Κι' η Κική από τη θέσι της ρωτάει:

— Μ' άφου είναι πιά νεκρή, γιατί δεν τη θάψανε άκόμη, κύριε;

Το Γιαννάκι τον «κέντρινε» μια τσουκνίδα. — Μαμά, ρωτάει περίεργος, αν μια μέλισσα καθήση σε μια τσουκνίδα, ποιά άπ' τις δυο θα κεντρίση την άλλη;

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικός κοχλίας

1) ΠΡΟΖΥΜΙ. 2) ΜΙΜΟΖΑ. 3) ΖΑΓΟΡΑ. 4) ΡΑΓΙΑΣ. 6) ΑΣΤΑΚΟΣ. 6) ΚΟΣΜΙΚΑ. 7) ΚΑΛΥΒΑ. 8) ΒΑΓΙΑ. 9) ΑΝΕΜΟΣ. 10) ΜΟΣΧΑΡΙ. 11) ΡΙΦΙΦΙ. 12) ΦΙΝΑΛΕ. 13) ΛΕΚΑΝΗ. 14) ΝΗΜΑΤΑ. 15) ΤΑΡΑΧΗ. 16) ΧΗΜΕΙΑ. 17) ΑΦΡΙΚΗ. 18) ΚΗΡΗΡΑ. 19) ΘΡΑΝΙΑ. 20) ΑΠΟΧΗ. 21) ΧΗΡΕΙΑ. 22) ΛΕΙΝΑ. 23) ΝΑΟΥΣΑ. 24) ΣΑΤΙΡΑ. 25) ΡΑΦΗΝΑ. 26) ΝΑΝΩΔΗ. 27) ΔΗΛΑΔΗ. 28) ΔΗΛΙΑΣ. 29) ΑΣΤΕΙΑ. 30) ΑΝΑΦΗ. 31) ΘΗΡΙ. ΚΙ. 32) ΚΙΤΡΙΝΟ. 33) ΝΟΤΙ. ΑΣ. 34) ΑΣΦΑΛΤΟΣ. 35) ΤΟΣΚΑΝΗ. 36) ΝΗΠΙΑ. 37) ΛΠΕΙ. ΛΗ. 38) ΛΗΘΟΥΡΙ. 39) ΡΙΝΙ. ΤΙΣ.

Κρυπτογραφικόν

1) ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. 2) ΥΔΡΑ. 3) ΣΑΛΑΔΑΝ. 4) ΑΥΛΟΣ. 5) ΝΑΥΛΟΣ. 6) ΔΡΥΣ. 7) ΡΟΔΑΝΟΣ. 8) ΟΝΔΟΥΡΑ.

Μικρά προβλήματα

1) 5 + 8 = 13, 5 X 8 = 40.

2) 975 X 56 = 54.600.

3) 9 + 99/9 = 26.

4) 14 X 3 = 42 + 18 = 60.

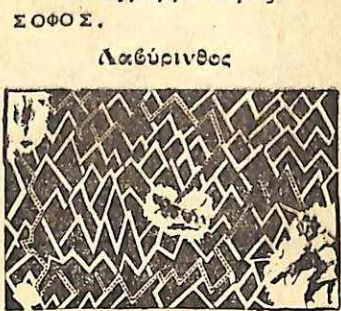
Τονένριφος

Ζητώ — Ζήτω!...

Αναγραμματισμός

ΣΟΦΟΣ.

Λαβύρινθος

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά το δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσει ο σκύλος.

Η λύσις του ύπ' αριθ. 942 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

1) ΣΙΦΝΑΙΟΣ — ΚΑΜΕΡΟΥΝ. 2) ΑΤ — ΑΣ — ΓΑΛΟΣ. 3) ΒΕΛΑΜΙΝ — ΓΕΛΑΤΟΣ. 4) ΑΝΤ — ΣΑΡΙΠΟΛΟΣ — ΑΣΙ. 5) ΣΤΑΚ — ΙΚΑΝΑ — ΟΡΜΩ. 6) ΟΣΑ — ΣΑΡΟΣ — ΦΙΑΤ. 7) ΑΣΙΤΟΙ — ΙΑΣ — ΒΕΛΟΝΗ. 8) ΑΛΧΕΝ — ΛΕΝΙΝ. 9) ΤΑΡΑΣ — ΒΕΤΙΣ. 10) ΦΑΙΟΙ — ΑΤΟΚΑ. 11) ΑΡΑΕΟΣ — ΣΟΛ — ΑΙΑ. ΚΟΣ. 12) ΜΙΛΙ — ΤΑΡΑΣ — ΝΑΣ. 13) ΑΠΑΣ — ΟΜΑΛΑ — ΩΝΙΑ. 14) ΡΑΚ — ΥΔΡΟΦΟΡΟΣ — ΘΩΣ. 15) ΕΙΡΩΝΕΙΑ — ΣΑΧΑΛΙΝΗ. 16) ΟΡΙΟΝ — ΚΙ — ΟΝ. 17) ΑΓΙΑΣ ΣΟΣ — ΜΙΑ. ΣΜΑΤΑ.

Καθέτως:

1) ΣΕΒΑΣ — ΣΑΜΑΡΕΙΑ. 2) ΕΝΤΟΣ — ΡΙΠΑΙ. 3) ΦΑΝ. ΤΑΣΙΑ — ΦΑΛΑΚΡΟΙ. 4) ΝΤΙ — ΚΑΤΑΛΕΙΣ — ΩΡΑΙ. 5) ΑΣ — ΟΧΑΙΟ — ΥΝΙΣ. 6) ΙΑΜΑ — ΙΕΡΟΣ — ΔΕΟΣ. 7) ΟΣΙΡΙΣ — ΝΑΙ — ΤΟΡΙΝΟ. 8) ΝΙΚΑΙ — ΣΑΜΟΑ. 9) ΠΑΡΑΣ — ΣΟΡΑΦ. 10) ΓΟΝΟΣ — ΛΑΟΣ. 11) Α. ΓΕΛΑΣ — ΛΕΑ — ΣΑΡΑΚΙ. 12) ΜΑΛΟ — ΒΕΤΤΑ — ΟΧΙΑ. 13) ΕΛΑΣ — ΕΝΙΟΙ — ΣΑ. 14) ΡΟΣ — ΦΑΙΣΚΑΝΩ — ΔΟΜ. 15) ΟΣΤΑΡΙΟΝ — ΑΚΑΝΘΙΝΑ. 16) ΟΣΜΑΝ — ΟΣΙΩΝ. 17) ΝΗ. ΣΙΩΤΗΣ — ΩΣ — ΑΣΗΜΑ.

Ο Νικ. Σεβαστόπουλος.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Ν. ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Έλληνας... Πελέ!

ΔΕΝ είναι μόνο ο Βραζιλιάνος Πελέ. Έχει και η Ελλάδα τον δικό της! Με την διαφορά ότι δεν είναι άκοιμη τόσο γνωστός στους φιλάθλους, γιατί η αξία του τώρα μόλις άρχίζει να φαίνεται. Αυτόν τον «Πελέ» σάς παρουσιάζουμε σήμερα.

Ο Νίκος Σεβαστόπουλος της «ΑΕΚ» Άθηνων, είναι ο ίδιος ο περιφρμος «Πελέ». Αν είχε λίγο πιο... σταβά πόδια και πρόπαντός την «ντορίμπλα» του Νοτιοαμερικανού άσσου, δέ θα είχε να ζηλέψη τίποτα απ' αυτόν. Το μελαχρονό πρόσωπό του και τα κοντά μαύρα και σγουρά μαλλιά του, αποτελούν μαζί με το μικρό άνάστημα του σώματος τον σωσία του Πελέ. Γι' αυτό, ο παπαι της «ΑΕΚ» και οι σιμπαιζες του δίκαια του έχουν κολήσει αυτό το δεύτερο όνομα.

Ο νεαρός ποδοσφαιριστής δεν άντιδρά, γιατί του άρέσει να τον φωνάζουν έτσι και να του θυμίζουν τον μεγάλο ξένο παίκτη, που είδαμε ν' άγωνίζεται εδώ με τη «Σάντος». Άλλωστε, προσπαθεί να μιμηται τον Πελέ. Τον απορροχολούθησε και στα τοιά μάτς για να άντιγράψει τα «κόλπα» του.

Άκόμη όμως είναι νέος για να φτάση στο ύψος της αποδόσεως ενός Πελέ. Πάντως, δεν τον άρρίνει να κοιμηθώ το τόπαλο εκείνου. Ο Σεβαστόπουλος γεννήθηκε το 1945 στην Άθήνα. Είναι, δηλαδή, σήμερα 17 χρόνων. Η άγάπη του για την «ΑΕΚ» τον έστρεψε από την άρχη, στο σωματείο της Νέας Φιλαδέλφειας. Αυτό συνέβη πριν από 3—4 χρόνια. Η πρώτη επαφή του με τη μπάλλα έγινε στην ομάδα των «τσιγκό». Η ικανότητά του φάνηκε άμέσως. Κι' ενώ ξεκίνησε σαν έξω άριστορά, γρήγορα πέρασε στο κέντρο της επιθετικής πεντάδας. Έχει, η θέσι του σέντερ φρό, του τσίριαζε περισσότερο. Με πόδια ισχυρά για σούτ, με δεξιότεχνια στην ποσοποίησι και την «πάσσα» έγινε σιγά-σιγά ο άπαραίτητος άδηγός. Σαν επιβοάβουσι των προσπαθειών του

Αθλητικά παρατήνια

ήθε ή τοποθέτησί του στη 6' ομάδα της «ΑΕΚ». Σ' αυτήν άγωνίζεται τώρα τακτικά. Στο μεταξύ το ταλέντο του είχε άρχισεί να γίνεται ευότερα γνωστό και τον κάλεσαν έτσι στην Έθνική ομάδα Νέων. Έπαιξε 4 άγώνες (με έθνικές Άδστοίαις και Πορτογαλίαις) και πιστεύει ότι θα είναι

σφαιριστών για να δούνε αν κοιμώται ναρς, πάντα κάτι θάχουν να πουν για τον Σεβαστόπουλο.

Ο διεθνής σέντερ μπάκ και γόνος του κινηματογράφου δεν σιμνθίζει να γυρνά ναρς κι' αυτό δημιουργεί προβλήματα στους άρμόδιους, που διερευνάται κάθε φορά, αν έχει κοιμής καλά κι' αν είναι σε φόρμα.

Ο «Παναθηναϊκός» δημιουργήσε

της Αιγύπτου, μέσα στο Κάιρο, με 2—1 και έτσι έξασφάλισε σχεδόν την πρόκρισι της για το πρωτάθλημα του ΣΙΣΜ.

Η χαρά, όμως, από τη νίκη αυτή δεν έσπασε τη στενωγρία των ποδοσφαιριστών που δεν βρήκαν να άγοράσουν στο Κάιρο φτηνά δερμάτινα είδη. «Κι' έτσι άκρίθηναν πολύ», έξομολογήθηκε κάποιος, που ήθελε να πάρη γυναικεία τσάντα από... φιδίσιο δέρμα!

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΕΛΛΑΣ — ΤΟΥΡΚΙΑ

Την προσεχή Τετάρτη, του γήπεδο Καραϊσκάκη, η έθνική ομάδα Νέων δίνει τον πρώτο άγώνα της για το Κύπελλο πρωταθλητριών Ευρώπης, με άντίπαλο την αντίστοιχη ομάδα της Τουρκίας. Η ρεβάνς του άνωτέρω άγώνα δά γίνει στην Κωνσταντινούπολη, στις 13 Μαρτίου.

Ο ΠΑΟΚ ΣΤΗ Ν. ΥΟΡΚΗ:

Ο «Παναθηναϊκός» και ο «Ολυμπιακός» δεν πρόκειται να λάβουν μέρος στο διεθνές ποδοσφαιρικό τουρνουά της Νέας Υόρκης. Και οι δυο σύλλογοι άπερρίψαν τις προτάσεις. Ύστερ' από αυτό ο «Αμερικανός διοργανωτής» Κ. Κόξ, στράφηκε πρός τον «ΠΑΟΚ» Θεσσαλονίκης. Οι διαπραγματεύσεις συνεχίζονται.

ΕΛΛΑΣ — ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Κλειστήκη συμφωνία για μία συνάντησι των έθνικών ομάδων ελληνιστικής και Ρουμανίας, δά γίνουν στις άρχες Άπριλίου, στο Βουκουρέστι.

ΞΕΝΟΣ ΠΡΟΠΟΝΗΤΗΣ

Η ΕΚΟΦΝΣ μετεκάλεσε νέο ξένο προπονητή για τους κυπλάτες της έθνικής ομάδας, που προπονούνται στο ναυτικό κέντρο του Πόρου. Πρόκειται για το Γιουγκοσλάβο κ. Μάρτ, που έφτασε κιάλας στην Ελλάδα και άντελασε καθήκοντα.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ

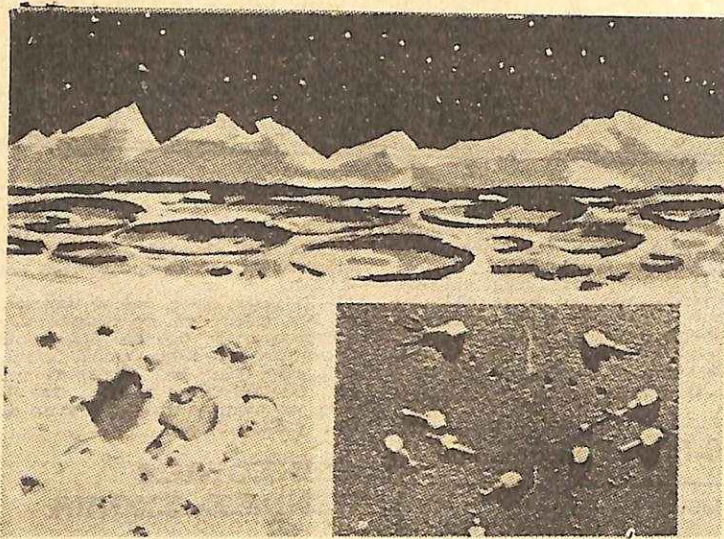
Η ρουμανική ομάδα «Πετρολουλ» εκάλεσε τον «Ολυμπιακό» να μεταβή το καλοκαίρι στην Ρουμανία για 2—3 άγώνες. Η διοίκησι του πειραϊκού συλλόγου δεν άπάντησε άκόμη, γιατί θέλει να συνδυάση το ταξίδι αυτό, με τις υποχρεώσεις του στο Βαλκανικό κύπελλο. Η «Πετρολουλ» στους άγώνες της έδω έχασε από τον «Ολυμπιακό» 0—2, νίκησε τον «Παναθηναϊκό» 1—0 και άντελέθηκε ισόπαλος της «ΑΕΚ» 1—1.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Όσοι ξένοι προπονητές έρχονται να εργαστούν στην Ελλάδα, συναντούν κατά κανόνα τις ίδιες πάντα δυσχέρειες, γι' αυτό και στο τέλος αναγκάζονται να άγκαταλείψουν τη χώρα μας. Οι Έλληνες «διοικόντες» ζητούν θαύματα. Νομίζουν ότι οι ξένοι έχουν κάποιο μαγικό ραβδί, που άρκει μία κίνησι του γιού να φέρη γίκες, τίτλους, κύπελλα!... Δεν σκέπτονται ότι με το ίδιο έμψυχο υλικό δεν είναι δυνατόν οι Έλληνες να άποτυγχάνουν, οι δέ ξένοι να φτάχουν πρωταθλητριές ομάδες. Γι' αυτό όταν μία ομάδα με ξένο προπονητή δεν πάη τόσο καλά, άρχίζουν άμέσως οι γκρινιές, οι παρεμβάσεις στο έργο του και οι άντιδράσεις, άσπου, στο τέλος, άναγκάζεται ο άνθρωπος να φύγη, άηδισμένος... Και οι όπαδοι μπορεί να έχουν υπερβολικές άπαιτήσεις, γιατί δεν ξέρουν, άλλ' οι «διοκόντες» δεν επιτρέπεται να είναι το ίδιο άνοητοι, γιατί ξέρουν τι δυσκολίες έχει το έργο ενός προπονητού. Δυστυχώς, όμως, κι' αυτοί είναι όπαδοι και όχι φιλάθλοι.

Από τον άγώνα «Έθνική»—«ΑΕΚ» 1—0: Ο τερατοφύλακας του νικητού Βαλλιάνος άποκρούει τη μπάλλα από του Νεστορίδη και του μόλις διακρινομένου Γιαννίτσα. Δεξιά ο Μαρτίτσας.

Μέσα σε μετεωρίτες (αριστερά) έχουν βρεθεί απολιθώματα μικροοργανισμών, εκπληκτικά όμοια με τους γήινους (δεξιά).

ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Ένας απρόβλεπτος κίνδυνος από τις εξερευνησεις του Διαστήματος

ΣΥΜΦΩΝΑ με το χρονικό πρόγραμμα που έχει καταρτίσει ο Πρόεδρος Κένεντι, ο πρώτος άνθρωπος θα πατήσει το πόδι του στη Σελήνη το 1970. Δέκα χρόνια δε αργότερα, θα φτάσει, για πρώτη φορά, ένας αστροναύτης στον Άρη ή στην Αφροδίτη και θα εναγυρίσει ύστερα στη Γη.

Τώρα, λοιπόν, που αυτές οι επιστημονικές κατακτήσεις θεωρούνται πια βέβαιες, οι ειδικοί άρχισαν ν' ανησυχούν για το τι θα συμβεί, αν τα διαστημόπλοια, στο γυρισμό τους από τη Σελήνη, την Αφροδίτη ή τον Άρη, μās φέρουν άγνωστα μικρόβια.

Ο δόκτωρ Λίντεμπεργκ (βραβείο Νόμπελ) θεωρεί πιθανό να εμφανισθούν έτσι στη Γη καινούργιες αρρώστιες, που θ' αποτελούσαν μεγάλο κίνδυνο για την ανθρώπινη ζωή, γιατί ο οργανισμός μας δε θα έχη αποκτήσει ανοσία απέναντί τους. Μπορεί να ξεσπάσουν τότε επιδημίες, που θα σαρώσουν το μεγαλύτερο μέρος της ανθρωπότητας.

Σαν παράδειγμα, αναφέρεται η ιλαρά, που θανάτωσε άμεσους θανάτους του Νοτίου Ειρηνικού, όταν έφτασε για πρώτη φορά στα νησιά τους, το 18ο αιώνα. Το ίδιο πάθανε πρὸ 100 ετών κι' οι κάτοικοι της Χαβάης, από την ευλογία που τους μεταδώσανε ξένοι ναυτικοί.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι η ύπαρξη εξωγήινης ζωής έχει αποδειχθεί με διάφορα στοιχεία, κατά τα δύο τελευταία χρόνια. Έχουν βρεθεί π. χ. σε μετεωρίτες απολιθώματα μικροοργανισμών.

Η ζωή αυτή μπορεί νάναι όμοια με τη γήινη, εφ' όσον, κατά τις θεωρίες περί κοσμογονίας, ολόκληρο το ηλιακό σύστημα σχηματίστηκε απ' το ίδιο σύννεφο «εκσπικτικής σκόνης».

Ο Άμερικανός όμως αστρονόμος Κάρλ Σάγκον παραδέχεται, ότι οι μικροοργανισμοί των άλλων πλανητών μπορεί να έχουν πολύ διαφορετικές μορφές από τους γήινους — μολονότι θα είναι ίδιες οι βασικές χημικές λειτουργίες τους. Γιατί, σε

κάθε κόσμο, θα προσαρμοσθούν και πρὸς το περιβάλλον, που βρήκαν.

Στη Σελήνη π. χ. οι ζωντανοί αυτοί οργανισμοί πρέπει να βρίσκονται μέσα σε βραδείες σχισμές του εδάφους, γιατί οι συνθήκες της επιφανείας του δορυφόρου μας θα σκότωναν κάθε μορφή ζωής.

Άλλος Άμερικανός επιστήμων, ο δόκτωρ Χασουράλεδης, του Πολυτεχνείου του Ίλλινόις, απέδειξε, ότι διάφορες λειχήνες και μικρόβια της Γης (όπως π. χ. εκείνα που προκαλούν τις τροφικές δηλητηριάσεις ή τον ανθρακ) μπορούν να ζήσουν και να πολλαπλασιασθούν μέσα σ' ένα εργαστηριακό περιβάλλον όμοιο με τις συνθήκες που επικρατούν στον Άρη. Συγχρόνως, ο δόκτωρ Κούϊπερ, του Πανεπιστημίου της Αριζόνας, κι' άλλοι διακεκριμένοι αστρονόμοι, είναι βέβαιοι πως παρατήρησαν ένδειξεις υπέρθεσης κατωτέρων φυτών στον Άρη (για την Αφροδίτη δε μπορούν ακόμα ν' αποφανθούν, γιατί την κρύβουν συνεχώς πυκνά σύννεφα).

Προχωρώντας ακόμα μακρύτερα, ο δόκτωρ Άντερς, του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας, πιστεύει πως μπορεί να φτάσανε άλλοτε στη Γη μικρόβια απ' τον Άρη, κατά τον έξης τρόπο: "Όταν πέσανε στη Γη πελώριοι μετεωρίτες — σαν εκείνον που σχημάτισε τον τεράστιο «κρατήρα» της Αριζόνας», σκάσανε με δύναμη υδρογονοβόμβας και τινάζανε πρὸς τα ύψη χώματα και πέτρες με τόσο ταχύτητα, που τους έπέτρεψε να ξεφύγουν απ' την έλξη της Γης και να φτάσουν στον Άρη.

Έτσι, μπορεί να μεταφέρθηκαν σ' αυτό τον πλανήτη μικρόβια από τη Γη. Συγχρόνως όμως ενδέχεται να φτάσανε κατά τον ίδιο τρόπο μικρόβια από τον Άρη στη Γη — και μάλιστα αυτό φαίνεται πιθανότερο, γιατί ο Άρης έχει μικρότερη βαρύτητα και γιατί βρίσκεται κοντύτερα στη ζώνη των άστεροειδών, απ' την οποία «πέφτουν» οι μετεωρίτες.

Σε ώριμους μακρινούς

πλανήτες, έξ' άλλου, μπορεί να υπάρχει ζωή έντελώς διαφορετική απ' τη γήινη. Ο Βρετανός αστρονόμος Φίρσοφ π. χ. πιστεύει, ότι είναι δυνατό να υπάρχουν στον Κρόνο ή στο Δία ζωικές μορφές, που να αναπνέουν αέριο και να πίνουν υγρή αμμωνία!

Είναι, λοιπόν, πιθανό, τα διαστημόπλοια, που θα εξερευνηθούν τους άλλους πλανήτες, να μās φέρουν στη Γη άγνωστους και επικίνδυνους μικροοργανισμούς, που δε θα επηρεάζονται μάλιστα από τις συνθιμένες μεθόδους αποστείρωσης.

Μερικοί θεωρούν αδύνατο να φτάσουν ζωντανοί στη Γη αυτοί οι οργανισμοί, γιατί δε θα μπόρεσουν ν' ανθίσουν στις συνθήκες του ταξιδιού στο Διάστημα. Έχει όμως αποδειχθεί πρὸ πολλού ότι, όταν τα μικρόβια βρίσκονται σε εχθρικό περιβάλλον, μεταβάλλονται σε μικρά «σπόρια», άπσπαστα άνεκτικά, για να ζωντανέουν πάλι κανονικά μικρόβια όταν οι εξωτερικές συνθήκες καλυτερεύουν. Είναι μια πρόνοια της Φύσεως, για τη διατήρηση των διαφόρων ειδών.

Τα σπόρια δε νεκρώνονται, άκόμα και στο απόλυτο κενό, ή σε θερμοκρασία 200 βαθμών υπό το μηδέν. Άντέχουν στη ραδιενέργεια, στις υπεριώδεις ακτίνες, κλπ. Μ' αυτή λοιπόν τη μορφή, μπορεί να ταξιδέψουν τα μικρόβια απ' τους άλλους πλανήτες ως τη Γη.

Όσο για τα άποτελέσματά τους στην ανθρωπότητα, οι επιστήμονες έχουν διάφορες γνώμες. Αναφέραμε παραπάνω τους φόβους για νέες και εξοντωτικές ασθένειες.

Άλλ' ο Άμερικανός δόκτωρ Τσαρλ Φίλιπς, του Στρατιωτικού Χημικού Σώματος, που ασχολείται με μουσικές έρευνες γύρω απ' το «Βιολογικό πόλεμο», θεωρεί μεγαλύτερο και πιθανότερο έναν άλλο κίνδυνο: να καταστρέψουν οι μικροοργανισμοί αυτοί τα προϊόντα του εδάφους μας, τα φυτά, και να μās άφίσουν χωρίς τροφή. Έτσι, θα προκαλέσουν έμμεσα το θάνατό μας — κατά τον ίδιο τρόπο, όπως τα άγρικούνελα, που πλημμύρισαν την Αυστραλία κι' έφαγαν το χορτάρι, έκαναν να ψοφήσουν μυριάδες πρόβατα.

Για ν' αντιμετώπισουν την εισβολή εξωγήινων μικροοργανισμών, οι ειδικοί προβλέπουν μια συστηματική άπολύμανση των διαστημόπλοιών, κατά την επιστροφή τους, μ' ένα αέριο που λέγεται «οξείδιον του αζωλινίου» και που σκοτώνει κάθε γνωστή μορφή ζωής. Τι θα συμβεί όμως, αν δεν τους επηρεάσει αυτό το αέριο, ή αν προλάβει ένας αριθμός τους να διασκορπισθεί στην ατμόσφαιρα είτε στο έδαφος, πρὶν γίνη ή άπολύμανση; Το πρόβλημα αυτό μένει ακόμα άλυτο.

4.000 ΒΑΘΜΟΙ
ΑΠ' ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Ένας ήλιακός φούρνος, που μπορεί να δημιουργήσει θερμοκρασία 4.000 βαθμών, άρχισε να λειτουργεί στο Πανεπιστήμιο της Νέας Ουαλλίας. Συγκεντρώνει τις ήλιακες ακτίνες πάνω σε μέταλλα, χρησιμοποιούμενα για τα διαστημόπλοια, και δοκιμάζει έτσι την άντοχή τους στη θερμότητα.

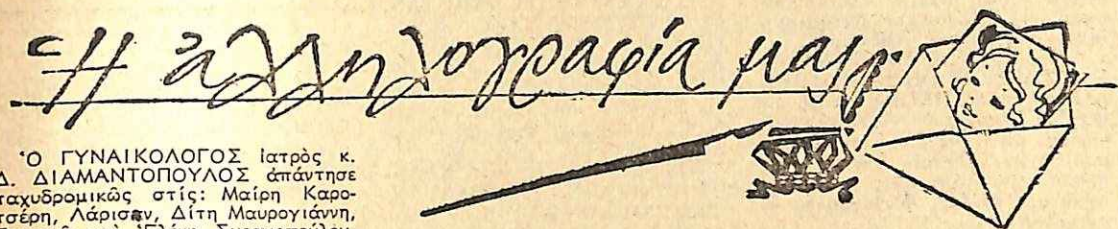
Κρατάω τη σάλα για να μη πέση!...

Αντικαθιστάτε την άρρωστη δεσποινίδα Μίνα; Σας πληροφορού, λοιπόν, πως μόνο στις γελιογραφίες οι δακτυλογράφοι καθνται στα γόνατα των ποισταμένων τους!...

Τραβώντας το κορδόνι, χτυπάτε το κορδόνι, κύριε! Μήπως θέλετε να σας βοηθήσω;

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικώς στις: Μαίρη Καρατσέρη, Λάρισα, Δίτη Μαυρογιάννη, Πειραιά και Έλένη Συρακοπούλου, Πάτρας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Χαράλαμπος Κωνσταντίνου, Στρομπί, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—20 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο Κώστας Σταύρου, Τράγανες, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Πέντε φίλοι, ο Όμυρος Παυγιώτου, ο Ευάγγελος Ιωσήφ, ο Πελαγίας Ιωάννου και ο Φρίξος Χρυσόστομου, Αγία Μαρίνα, Λευκωσία, Κύπρος και ο Νικόλαος Νέστορος, Μιτσέρα, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και την Κύπρο, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ε. Βασιλείου, Κυδωνιότοπος, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από την Ελλάδα, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Αναστασιάδης, (17 χρόνων), Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ', Κάψαλος, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άντης Κωνσταντίνος, Ταχ. Κιβ. 1027, Λευκωσία, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 25—35 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο Ευάγγελος Βασιλείου, Άγιος Αθανάσιος, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Παννίκος Μίτης, Άμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κυρίως από την Αθήνα, ηλικίας 14—20 χρόνων.

Ο Τάκης Χριστοδούλου, Δαδάκη Νο 7, Κυρήνεια, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας

καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρέας Μεταξάς, (17 χρόνων), Αγίας Φυλάξεως Κάψαλος, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο Κώστας Μεσίτης, (16 χρόνων), μαθητής, Παλαιόλογου 18, Άγιος Παύλος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες από την Ελλάδα, ηλικίας 14—16 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ντίνος Ιωάννου, Ντιστογιόφσκι 4α, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 13—15 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Χ. Ιωάννου, Σωτήρα, Άμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 15—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σοφοκλής Άνδρέου, Μάρκου Αύρηλου 7, Βαρύσια, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κυρίως από την Ελλάδα, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Τρεις φίλοι, ο D. GEORGIOS, ο Ν. KARELIS και ο E. KOKKINOS, O.S.S. ARKADIA CO GREEK LINE, SANDELL BROS LTD, 23 QUEEN'S TERRACE SOUTHAMPTON ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 16—19 χρόνων στην ελληνική και αγγλική γλώσσα με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο JOHN NEVIS S/S EVGENIA G. ORION SHIPPING CO 29 BROADWAY NEW YORK 6, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΓΛΙΡΟΣ, S/S WORLD GLADE NIARGHOS, LONDON, LTD, 41/43 PARK ST. W.1, LON-

DON ENGLAND, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική και ιταλική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. BELIS (20 χρόνων) M/V TAXIARCHIS, Co M. CARAGIORIS BUILDING EVER PIREUS, GRECE, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερας από τον Καναδά, Αυστραλία και την Αιγύπτο, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ANTONIOS ROUSSOS και ο ANASTASIOS GERAKINIS, S/T WORLD BANNER CO NIARCHOS LONDON LTD 41—43 PARK ST., LONDON W.1 ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—22 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο ANASTASIOS VALLIANATOS, S/S DORIC ORMONS SHIPPING Co LTD, DUKE ST. JAMES'S, LONDON S.W. 1 ENGLAND, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά ηλικίας 16—19 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ANASTASIOS VALLIANATOS, S/S DORIC ORMONS SHIPPING Co LTD, DUKE ST. JAMES'S, LONDON S.W. 1 ENGLAND, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά ηλικίας 16—19 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο DIMITRIOS KARANTZIS, S/T OLYMPIC HONOUR, 17 AV. BE MONTE CARLO, MONACO, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από τον Πειραιά και την Αθήνα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο GEORGIOS KALTEMIDES, S/S LIVANOS S. LIVANOS, SHIPPING BROKERS Co TRENT HOUSE 55—57 MART AXE 54, LONDON 63 ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16—26 χρόνων κατά προτίμηση με όσες κατοικούν σε παραλιακές πόλεις της Ελλάδας, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο E. MAVREAS, M/T DONA MIRTO Co CHANDRIS LONDON LTD, 5 ST. HBL-

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Δρχ. 300
Έξαμηνος » 150
Τριμηνος » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησια ... Λιρες Αγγλιας 7
» ... Δολάρια 20
» ... Φρ. ΒΕΛΓ 1000
» ... Φρ. ΟΛΛ 1000
» ... Φρ. ΓΑΛ 1000
» ... Φρ. ΙΤΑΛ 1000
» ... Μάρκα Γερμ 90

Έμβασματα Έσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού δια τραπεζιτικής ταχυτάτης προς τα περιοδικά «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσάνιου 4. (Πάτρια Κλαυθμώνος), Αθήνα.

Διευθυντής Διαχειρίστης και υπεύθυνος κατά Νομόν ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΙΖΗΣ
Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ», Διητης και υπεύθυνος τυπογραφείου ΚΩΝΣΤΙ ΓΟΥΝΙΑΣ
Ναύαροι 24, Παλαιόν Φάληρον

LEN'S PLACE LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα.

Ο G. HANDRINOS, S/S WHITE CLIFFS, Co C.F. SHARP AND Co, 7 NINH ODORI NAKAKU, P.O. BOX 93, TOKOHAMA, JAPAN, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό τη γνωριμία. Το ίδιο θέλει και ο PANAYIOTIS STRATIS, για τον όποιον ισχύει ή ίδια διεύθυνση.

Ο Ν. ΡΑΠΑΪΟΑΝΝΟΥ, S/S NYMFEA, Co CHIOS NAVIGATION LTD, 116, FENCHURCH ST. LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 14—18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. THEODOSIΟΥ, S/T KISSAVOS, ORION SHIPPING TRADING Co 29 BROADWAY No 6, N.Y., NEW YORK, USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18—20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελεν επακολουθήσει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η RENA FOTIADOU, KURTULUS REGLISOS SOK, 31 ISTANBUL, TURKIYE, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ΜΑΡΟΥΛΑ ΖΑΧΑΡΙΑΔΟΥ (17 χρόνων), KURTULUS BOZ, SOK. MODEL AP. 20611)

delice Ideal

• Αριστα φίλτρα για εύγενή καπνά.

• Μεγαλύτερο σιγαρέττο για πρόσθετο φιλτράρισμα.

KING-SIZE ΔΡΧ. 10.

KING-SIZE ΔΡΧ. 750.

2, ISTANBUL, TURKITE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή καρό-ποστάλ. και τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

H M. CARAVELLA, POUR HELENA, RUE ABIL FEDA No 15, ATTARINE ALEXAN-

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περίεργες τρίκες προσώπου, σμάρας ΤΑΧΥΤΑΤΑ

ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Η υπερτίριση δερματικού τριχίου, ΑΝΔΡΩΝ - ΓΥΝΑΙΚΩΝ. Είμαστε δυνάμειοι, μοναδικοί στο Βαλκάνιο. ΑΙΣΙΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ-ΠΑΛΑΔΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΙΔΩΣΗ ΠΑΝΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ με PLACENTA. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΟΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΜΑΣ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΙ

ΤΗΛ. 612010

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

Εκυκλοφόρησε το τεύχος του μηνός Μαρτίου του μηνιαίου θρησκευτικού περιοδικού

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Περιεχόμενα:

- ★ Χριστιανική Αγρυπνία.
- ★ Ο Χριστιανισμός στην πράξη.
- ★ Βιβλικές μορφές.
- ★ Περιπατώντας με τον Άποστο. Παύλο.
- ★ Αι παραβολαί του Κυρίου.
- ★ Μάρτυρας των καινοκρημάτων.
- ★ Ο λυτρωτής Θεός και άλλες έκλεκτες συζητήσεις.

Πωλείται σε όλα τα περίπτερα.

Σελίδες 60 — Δρχ. 3.

ΔΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρό την Ομόνοια) 9-2 και 5-7 μ.μ. Τηλέφωνον 523.708

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έγκληση 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. οδός Μετσόβου 25 Α' όροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ ΠΕΠΕΡΑΜΕΝΟΙ

Ειδικό δι' έρευνας-πληροφόρας. Επ' πάσης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευτικών υποθέσεων, γάμων, διαζυγίων, επιτηρήσεως ανηλικών, αναστήσεως πραγμάτων υπό κατάσχαιιν κλπ. Διεθνές Γραφείον Πληροφοριών «Α.ΤΗΝΕΣ», Πορτασσού 2 (πλατεία Κλαυθιδίων), τηλ. 227.709. Την σοβαρότητα των εργασιών μας έγνεύεται η πολυετής εδδοκίμος δημοσία προήρηρεσία μας.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. Αγίου Κωνσταντίνου, Ομόνοια) 9-1 π.μ. και 4-8 μ.μ. — Τηλ. 525.387

DRIE, UAR, θέλει ν' αλληλογραφήσει, με σκοπό την ανταλλαγή καρό-ποστάλ. με ήθοποιους.

Ανδ' αδελφές, η MARIANA και η ALIKI FLORIDOU, RUE AGAM 30)14 HELIOPOLIS, E-GYPTE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

H LITSA DRAKAKI, EDIR-NEKARI HORA CAKIR SOK. No 8)3 ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 23 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

H HELENA GICIMTZI, K'OLN WEIDEMPESCH RAMBON X. ST. 133, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νεοφωμένους νέους από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

H MARGARET SOTIRIOU, 40 LONSDALE SOUR. BAN-SBOURI No 1, LONDON ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο η-θέλεν επακολουθήσει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο DIMITRIOS KANTAS και ο P. KESARAS, 8.806 NEU-ENDETTESAU U'BER ANSBACH SHCLEY WEG 25, GERMANY, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο VASILIOS PAPADAKIS, SONNENWALL 106, DUBURG, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο TASOS MOURIDES, TUNEL ILK BELEDITE - GAD, CINILI HAN, No 14-7, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο BILL ROMANOS, 26 GENEVA AVE. TORONTO 2, ONT. CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προαίρει.

Ο CONSTANTIN VASSILOU, WIEN III. RENNEWEG, 33)3)9, AUSTRIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο V. XANTHOS και ο IOANNIS HARITOS, Co LH. LEAVER RR. 3, CAMBELLVILLE ONT. CANADA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα.

Ο EL. GRECO, POST RESTANTE, KHARTOUM, SUDAN, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αγγλία με σκοπό τη σύναψη μιας καλής σταθερής φιλίας.

Ο STELOS TSEKARIS (22 χρόνων), B.P. 128, BUTA REP. DU CONGO, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 15-19 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες γράφουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο APOSTOLOS ZIVRAS, γιά τον όποιον ισχύει η ίδια διεύθυνση, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-21 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ANASTASIOS KARUTAS, 67 LUDWISHAFEN B.A.S.E.F. GU. 548)1, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής γνωριμίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο CHRISTAKIS KONSTANTINOPOULOS, Co CONSTANTINOPOULOS AND SON LTD, 64 OLIVE RD. LONDON N. W. 2, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18-20 χρόνων, κατά προτίμηση στην ελληνική, αγγλική, γερμανική και γαλλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο MIKES KALLIAS (24 χρόνων) και ο G. KOURTIS (25 χρόνων), B.P. 3260, ELISABETHVILLE, KATANGA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες ευπαρουσίαστες, απ' όλον τον κόσμο με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο JAN LINDROTH, HORN-SGATAN 88, STOCKHOLM, SWEDEN S.T. επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 17-25 χρόνων, στην ελληνική, αγγλική και σουηδική γλώσσα, με σκοπό το γάμο.

Ο JOHN GAREK (25 χρόνων) 19 ELIZABETH ST., LIVERPOOL, NSW AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το εξωτερικό με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο PAUL KAPL, POST LAGER TRIER., GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, γερμανική, γαλλική και αγγλική γλώσσα.

Ο IOANNIS LAZARIDES, 2190 STAFIELD 20 PORK GREDIT ONTARIO CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο JIOTIS MORATIS, VESTERVIS GATAN 31, EN-KO'PING, SWEDEN, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 20-25 χρόνων, στην ελληνική και σουηδική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. KUTRULAS, 433 M'U'LEIN RUHR GRACHT 165, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και την Κύπρο, ηλικίας 18-23 χρόνων.

Ο D. KARPIDES, (21 χρόνων), WUPPERTAL ELBERFELD, LEDERSTR. 2, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16-21 χρόνων, με σκοπό τη μετανάστευσιν.

Ο ALEX POULIOS, 74 WOODCREST AVE. TORONTO 6, ONT. CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Κοσμάς Αιμιλίου, 26 (26 χρόνων), Τέρμα Βασιλικών 203, Αθήνα, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό το γάμο.

Ο Θ. Ε. Δ. Ο. Ρ. Ο. Σ. Κ. Α. Λ. Φ. Α. Σ. (26 χρόνων), 124, Κολωνός, Αθήνα, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ιδιαίτερας από την Αγγλία, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό το γάμο.

Ο Σ. Π. Ρ. Ι. Δ. Ο. Ν. Π. Λ. Α. Ρ. Ι. Ν. Δ. (26 χρόνων), Ζηζυμίου 6, Αθήνα, GRECE, θέλει

ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό, κατά προτίμηση από τον Καναδά και την Αμερική, με σκοπό το γάμο.

Ο Π. Α. Ν. Α. Γ. Ο. Σ. (19 χρόνων), Βοιόγιο 157, Πειραιεύς, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

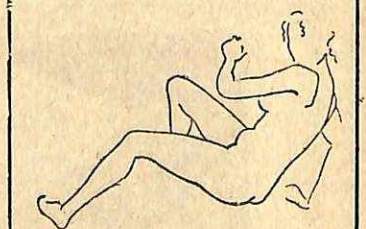
ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ! ΜΙΑ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ

Με μία καλή Πούδρα, το πρόσωπό σας θα είναι πάντα καθαρό και θαλούδινο. Πρέπει όμως η πούδρα σας να κρατάει και γι' αυτό δεν πρέπει να φράζει τους πόρους. Η νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ είναι αεροποιημένη, δηλαδή σε κάθε μέρος πούδρας υπάρχουν μικρές φυσαλίδες αέρος που την κάνουν οπλούτως ελαφρά. Έτσι, η επιδερμίδα σας αναπνέει κανονικά και το πρόσωπο μένει όλη την ημέρα ματ και δελουδένιο. Δοκιμάστε την νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ και θα ένδουσιασθήτε.

ΣΚΙΤΣΑ ΣΑΝ ΑΥΤΟ

που έγινε από μαθητή μας γρήγορα θα κάνετε και σεις με σπουδή στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Για πληροφορίες επισκεφθήτε μας ή, αν επιθυμείτε, ελ-τε αν μένετε σε Αθήνα, στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε ανώδυνό τεύχος δωρεάν, χωρίς καμμία υποχρέωσή σας.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΣΤΡΑΓΦΙΚΗΣ Πανεπιστημίου 10.-Τηλ. 623.880 ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ Δέχεται Μέγαν 10 (Πλατεία Βάθης). Τηλέφ. 532.563.

ΣΤΥΓΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

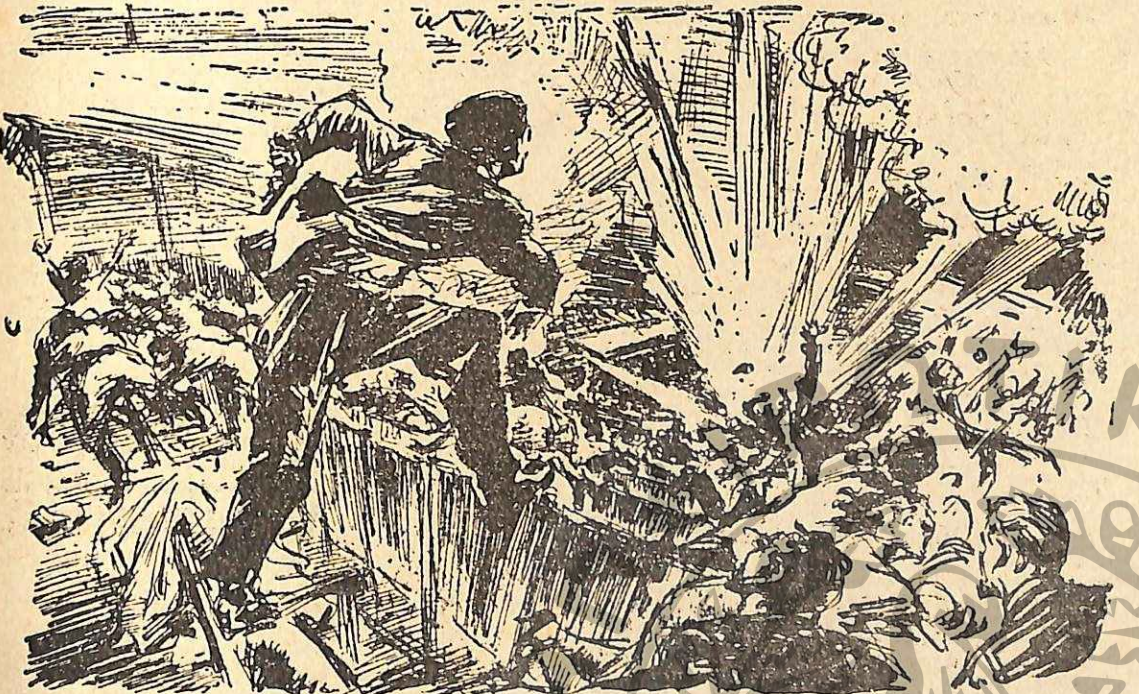
Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΒΕΡΟΝΑΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, που έγκλημα-τούν στρέφονται συνήθως έναντι ενός ή περισσοτέρων προσώπων, με τα οποία έχουν κάποια άφορη ή ενεργούν κάτω από την επίδραση κάποιας βίας συγκινήσεως, που τους αφαιρεί προσωρινά τον έλεγχο των πράξεών τους. Άλλα, σε μερικές περιπτώσεις, ο στόχος του εγκληματίου δεν είναι αυτό ή εκείνο το πρόσωπο, αλλά όλοι οι άνθρωποι, έναντι των οποίων αισθάνεται ένα αδυσώπητο μίσος. Τέτοια είναι η περίπτωση, που θα σας αφηγηθούμε.

Ένα τέτοιο δέμα έφτασε και στον πλούσιο Βενεσιάνο Άλφρεντό Φασάν, που έμεινε στο Παρίσι. Ως αποστολέας φερόταν ο αδελφός του Μάριος. Άλλα, το δέμα προερχόταν από τη Βερόνα και ο Άλφρεντό ήξερε πως ο αδελφός του, που έπασχε από πο-δαγρία, δεν μετεκινείτο ποτέ από τη Βενετία. Αυτό τον έκανε να υποπτευθεί και, αντί να ανοίξει το δέμα, το πήγε στην αστυνομία.

πολίταν», κάποιος πέταξε δυο βόμβες. Από την έκρηξή τους 11 θεατές βρήκαν το θάνατο και πάνω από 40 τραυματίστηκαν. Υπήρχε, άραγε, κάποια σχέση ανάμεσα στο δράστη αυτού του κακουργήματος και τον αποστο-λέα των δειμάτων; Άγνωστο. Ο κακούργος είχε επωφεληθεί από τη σύγχυση, που προκάλεσε η έκρηξη των βομβών, για να εξαφανισθεί, χωρίς ν' αφήσει κανένα ίχνος πίσω του.

Άλλ' οι άρχες ανησυχούσαν και για κάτι άλλο. Από κάμποσο καιρό τώρα, οι πόλεις της Ιτα-

Ένας άγνωστος πέταξε δυο βόμβες στον κινηματογράφο «Μετροπόλιταν» της Αγρόνα, κατά τη ώρα της παραστάσεως.

Το 1922, μία κυρία, που έ-μενε στη Βερόνα, έλαβε ένα ταχυδρομικό δέμα. Άλλα, καθώς το άνοιγε, μία βόμβα, που βρισκό-ταν μέσα σ' αυτό, εξερράγη και την ξάπλωσε νεκρή. Λίγο αργό-τερα, ο σταθμάρχης της Γκορί-τζια, έλαβε επίσης ένα δέμα, που, όπως αναγραφόταν πάνω σ' αυτό, περιείχε γλυκά. Θά του τα είχε στείλει σίγουρα κάποιος φί-λος του. Άλλα, το δέμα, αντί γιά τα γλυκά, περιείχε μία βόμβα, που εξερράγη και τον πλήγωσε στο πρόσωπο και τα χέρια. Ο δυστυχισμένος γλύτωσε, χάνοντας το ένα του μάτι...

Εκεί το άνοιξαν, μ' όλες τις δυ-νατές προφυλάξεις. Το δέμα πε-ριείχε ένα αυτόματο εκρηκτικό μηχανήμα, άφθοο μπαρούτι, μι-σό κιλό κορμιά και είκοσι σκά-για. Η έκρηξη θα γινόταν μόλις άνοιγε κανείς το σκέπασμα. Άλλα, οι αστυνομικοί είχαν την πρόνοια ν' άφισουν το σκέπασμα άδικτο και ν' άνοίξουν μία τρύπα στα πλάγια.

Το 1922, ως το 1932, 68 άνθρωποι στην Ιταλία έλαβαν παρόμοια δέματα. Μερικοί απ' αυτούς βρήκαν το θάνατο. Άλλοι γλύτωσαν με σοβαρά ή ελαφρά τραύματα. Άρκετοι προτίμησαν να πάνε το δέμα στην αστυνομία, όπου το άνοιγμά του έγινε μ' όλες τις δυνατές προφυλάξεις. Σε μερικές περιπτώσεις, τέλος, το εκρηκτικό μηχανήμα δέ λειτουργή-σε.

Από το 1922 ως το 1932, 68 άνθρωποι στην Ιταλία έλαβαν παρόμοια δέματα. Μερικοί απ' αυτούς βρήκαν το θάνατο. Άλλοι γλύτωσαν με σοβαρά ή ελαφρά τραύματα. Άρκετοι προτίμησαν να πάνε το δέμα στην αστυνομία, όπου το άνοιγμά του έγινε μ' όλες τις δυνατές προφυλάξεις. Σε μερικές περιπτώσεις, τέλος, το εκρηκτικό μηχανήμα δέ λειτουργή-σε.

Ένα από τα θύματα αυτών των ανωνύμων καταγγελιών ήταν και ο δικηγόρος Ούγος Κρεμονέζε, δημοτικός σύμβουλος της Βερό-νας, πρόεδρος του συμβουλίου της δημοτικής εκπαιδεύσεως και διαφόρων φιλοanthρωπικών ιδρυμά-των. Ο ανώνυμος επιστολογρά-φος τον κατηγορούσε με τις επι-στολές, που είχε στείλει σε διά-φορα πρόσωπα, ως διαφθορά α-νηλικών, μοιχό, καταχραστή, κλε-πταποδόχο κλπ.

Κανείς δεν πίστεψε αυτές τις κατηγορίες, γιατί όλοι ήξεραν την έντιμότητα του Κρεμονέζε. Άλλα, το πλήγμα ήταν τρομερό γι' αυτόν. Κυριεύθηκε από μελαγχολία, παρατηρήθηκε από τις τιμητικές θέσεις, που είχε και εγκατέλειπε την εργασία του. Λίγο καιρό άρ-γότερα, οδηγώντας το αυτοκίνη-τό του, τραυματίστηκε σε μία σύγκρουση κι' έμεινε άρκετες έ-

68οι άδεις στο νοσοκομείο.

Πήγε κατόπιν σ' ένα έξοχικό σπίτι για ν' αναρρώσει. Κι' εκεί του έφεραν μία μέρα ένα δέμα, που το περιεχόμενό του έγραφε, ότι περιείχε μία εικόνα του Ά-γίου Χριστοφόρου, που είναι ο προστάτης των αυτοκινητιστών. Ο Κρεμονέζε το άνοιξε, γεμάτος χαρά. Άλλα, μέσα από το κου-τί, αναπήδησε μία μεγάλη φλό-γα, που προξένησε σοβαρά έγ-καύματα στον ίδιο και στους οί-κείους του, που βρίσκονταν γύρω του.

Η αστυνομία ύπαπτεύθηκε τό-τε, ότι ύπληχε μία σχέση μεταξύ του ανωνυμογράφου και του ά-ποστολέως των περιέργων δειμά-των, και συνέλαβε διάφορα άτο-μα, που, όμως, αναγκάστηκε να τα άπολύσει κατόπιν, γιατί δέν πρέκυναν στοιχεία έναντι των το-υς.

Άλλα, ο κακούργος, που, στο μεταξύ, είχε ξεθωριάσει, προξό-θηκε, στο τέλος, μόνος του. Έ-στειλε ένα δέμα με εκρηκτικό μη-χάνημα από ένα μικρό πρόσαιο της Βερόνας, τη Σόνα. Αυτή τη φορά, ο υπάλληλος του ταχυδρο-μείου θυμήθηκε τον άνθρωπο, που του είχε παραδώσει αυτό το δέ-μα και τον υπέδειξε. Ήταν ένας πλούσιος ιδιοκτήτης της περιο-χής, ο Σιλβίο Κουεζάντα, ημι-κίας 36 χρόνων. Οι αστυνομικοί πήγαν τότε στο σπίτι του, όπου βρήκαν σ' ένα δωμάτιο όλα τα ά-παραίτητα συνεργα γιά την κα-τασκευή εκρηκτικών βομβών και μηχανημάτων.

Ο Κουεζάντα συνελήφθη όμέ-σως και όμολόγησε τα εγκλήμα-τά του.

— Μισούσα όλο τον κόσμο! δόλωσε με άπάθεια.

Η ιστορία του ήταν από τις πιο πραγματικές. Από μικρός, θαύ-μαζε τον πατέρα του, που ήταν τρομερός γυμναστικός αθλητής. Άλλα, ο ίδιος, όταν μεγάλωσε, κατά-λαβε πως δέ θα μπορούσε να χα-ρη τον έρωτα, γιατί η φύση του είχε δώσει άπρόσκι διαπλάσι και ασθενική ιδιοσυγκρασία.

Είχα σπίτια, άπέραντα κτή-ματα και ανέξαντλητα εισοδήμα-τα, είπε. Κι' όστόσο, δέ μπο-ρούσα να χαρή τη ζωή. Έτσι, άρχισα να μισώ όλους κι' όλα κι' εύρισκα εύχαρίστησι μόνο κάνον-τας το κακό...

Τα θύματα του του ήταν όλα άγνωστα. Τα διαλέγε από τον τηλεφωνικό κατάλογο κι' από την κοσμική στήλη των έφημερίδων. Έτοιμάζε κατόπιν τα δέματα του, πήγαινε με το αυτοκίνητό του πό-τε στη μία πόλη και πότε στην άλλη κι' εκεί τα παρέδιδε στο ταχυδρομείο. Άν δέν έκανε το λάθος να παραδώσει ένα δέμα στο ταχυδρομείο της Σόνα, που ο υ-πάλληλος του τον ήξερε, θα μπο-ρούσε ίσως να συνεχίσει γιά πολ-λά ακόμη χρόνια το άπαίσιο έρ-γο του. Άντίς έπίσης είχε ρίξει τις βόμβες στον κινηματογράφο της Αγρόνα.

Η όση του Κουεζάντα έγινε το 1933 και το δικαστήριο τον καταδίκασε σε έσάδια καταναγ-καστικά έργα, γιατί, ως γνωστόν, η θανατική ποινή έχει καταργηθεί στην Ιταλία.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Την ημέρα που ο Τριστάν Μπερ-νάρ γινόταν τα έξήνα του χρό-νια, έλαβε πολλά συγχαρητήρια τη-λεγραφήματα.

Έτσι, τύπως εύχαριστήριες κάρτες στις όποιες έγραφε στερε-ότυπα τα έξης:

«Μεταξύ του μεγάλου αριθμού ελ-χών που έλαβα την ημέρα της γιορ-τής μου, οι δικές σας ήταν έκεινες, που μου προκάλεσαν την πιο μεγά-λη χαρά...».

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Τέλλο έμεινε για μία στιγμή συλλογισμένος. Όστε είχε δικίο ο γερο-Νεπίτο κι' άδικα εκείνος μάλωνε τη Χίλα, έπειδή είχε πιστέψει τα λόγια του!

Μά ξαφνικά, μία φριχτή σκέψη πέρασε από το νου του και τινάχτηκε πάνω. Ναί, ήταν ή ώρα, που ή λευκή γυναίκα θα πήγαινε να κάνει το μπάνιο της! "Ω! Άν ήταν αλήθεια πως βρισκόταν ένας καρχαρίας μέσα στον κόλπο! Έπρεπε να τρέξει να την έμποδισή! Μά θα πρόφτανε; Σαν τρελλός, ο Τέλλο άρχισε να τρέχει προς την παραλία. Και μία στιγμή, από μακριά, διέκρινε το σώμα της λευκής γυναίκας. Γεμμένη στην άκρη του βράχου, έτοιμά-ταν να πέση στο νερό. Ο νέος θέλησε να φωνάξη. Μά ή φωνή του πνίγηκε στο λαιμό του. Η γυναίκα με τα κάτασπρα μπράτσα τεντωμένα μπροστά της, βούτηξε στη θάλασσα. Ο Τέλλο προσπαθούσε τώρα με χειρονομίες να της δώση να καταλάβη πως κινδύνευε, πως έπρεπε να βγί ή έξω. Έκείνη δεν κατάλαβε στην άρχή. Τόν κύτταζε παρανεμένη, τινάζε τα νερά απ' τα μαλλιά της, και τού φώναζε:

—Άλλό, Πάν! Καλημέρα! Τί έπαθες;

Με φρίκη ο Τέλλο διέκρινε κάτω από τη σκιά του βράχου ένα σκοτεινό όγκο. Σάλευε άργά κι' όλο πλησίαζε προς τη λευκή νεράιδα τού γυαλού. Η λευκή παρατήρησε τότε το φοβισμένο ύψος του Τέλλο. Παρακολούθησε το βλέμα του και είδε!...

Με μία πνιγμένη κραυγή φρίκης άρχισε να κολυμπάη προς την όχθη. Ο καρχαρίας έκανε κύκλους κι' όλο πλησίαζε. Κάθε τόσο γυρίζε ανάποδα, για ν' άρπάξη κανένα ψάρι. Και τότε φαινόταν ή άσπρη κοιλιά τού τεράτος, τόσο άσπρη, όσο ήταν και το σώμα της λευκής γυναίκας...

Έκείνη, παγωμένη από τη φρίκη, προσπαθούσε άπεγνωσμένα να υπερικήση το φόβο, που παρέλυε τα μέλη της και να φτάση στην ήλη. Μά ο καρχαρίας, παιχνιδιάρικα, όλο και στένευε τον κύκλο. Στίς φωνές τού Τέλλο, οι ίθαγενείς είχαν τρέξει περίεργοι και βουβοί τώρα κύτταζαν την τραγωδία, που παίζονταν μπροστά στα μάτια τους.

Ξαφνικά, μέσ' από τους θάμνους, ξεπετάχτηκε ή Χίλα. Όλοι την είδαν με το μαχαίρι ανάμεσα στα δόντια της να πέφτη στο νερό, ανάμεσα στη λευκή γυναίκα και στον καρχαρία. Για μία στιγμή φάνηκε κολυμπούμενη στον βυθό. Μά, ξαφνικά, τη στιγμή που ο καρχαρίας πλησίαζε στο θύμα του, και γυρίζοντας ανάποδα έτοιμαζόταν να το άρπάξη, το χέρι της Χίλα τινάχτηκε μπροστά και κάρφωσε στο κορμί της λευκής γυναίκας το μαχαίρι της!...

Μία σπαραχτική κραυγή πόνου άκούστηκε! Το πρόσωπο της λευκής συσπάστηκε σε μία έκφρασι πόνου, αγωνίας και φρίκης! "Έπειτα τα γαλανά νερά βάφτηκαν κόκκινα και ο καρχαρίας χύμησε πάνω στη λευκή γυναίκα!...

Οι λευκοί της άποικίας απέδωσαν στον καρχαρία το θάνατο της άτυχης συντροφού τους. Και οι ίθαγενείς, έπειδή δεν ήθελαν μετέλασες μαζί τους, συμφώνησαν με τη γνώμη τους. Μά ή δημογροντία τού χωριού, αφού πρώτα τα παλληκάρια σκότωσαν τον καρχαρία με τα άκόντιά τους, συνέληθε σε πολύωρη σκέψη.

Ο φόνος είναι βαρύ κρίμα και τιμωρείται σκληρά. Μά ή Χίλα άβωδάζει!

Ήταν φυσικό — έψαν οι σοφοί γέροντες τού νησιού — να κάνει ή Χίλα λάθος μέσα στην ταραχή της. Γιατί είχε κάνει λάθος κι' είχε πάρει το λευκό κορμί της γυναίκας, για την άσπρη κοιλιά τού καρχαρία!...

Ο Τέλλο ξαπλωμένος μπρός στην καλύβα του, όνειροπολούσε...

Άξαφνα, φοβισμένες φωνές γυναικών τον έκαναν να συνέλθη. Ρώτησε μία περσική γυναίκα τί είχε συμβή. Κι' εκείνη τού άπάντησε πως είχαν δει ένα καρχαρία μέσα στον κόλπο!...

P. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Ο Τέλλο γάρχη, όταν την είδε να περνά το πειδιέρανο στο λαιμό της...

Η ΖΗΛΕΙΑ ΤΗΣ ΧΙΛΑ

Ο ΤΕΥΛΟ παραμέρισε τα κλαδιά των δέντρων και προχώρησε ως την άκρη τού βράχου. Πολ-λές φορές ή θάλασσα άγριεσε και τότε πελώρια κύματα άρμούσαν μέσα στο λιμάνι, ξεσπώντας στους βράχους. Άλλά σήμερα ή θάλασσα ήταν γαλήνια και στην είσοδο τού κόλπου τα κυματάκια κυλούσαν άπαλά.

Όπως τού περίμενε ο Τέλλο, ή λευκή γυναίκα ήταν εκεί.

Όρθη στην άκρη μιας προσέοξης τού βράχου, με το κοστούμι τού μπάνιου, που άφινε να διαγράφεται το καλογραμμένο σώμα της, ενώ τα όλοχρυσά μαλλιά της τ' ανέμιζε ή αύρα, ρίχτηκε σά βέλος κάτω στο νερό!...

Στο βυθό διακρινόταν τώρα το λευκό της σώμα. Σε λίγο ή γυναίκα ανέθηκε στην επιφάνεια. Τίνας τα μαλλιά της και κολυμπώντας διευθύνθηκε προς το βράχο.

Ο Τέλλο έκανε δύο βήματα έμπρος κυττάζοντας με θαυμασμό τη λευκή γυναίκα.

Έκείνη τόν είδε. Γέλασε και φώναξε:

—Άλλό, Πάν!

—Έτσι είχε όνομάσει το μελαχροινό παλληκάρι της Πολυνήσιος.

—Άλλό! άπάντησε ο Τέλλο.

Αυτή ήταν ή μόνη λέξη, που είχε μάθει από τη γλώσσα της λευκής γυναίκας.

Ο Τέλλο πλησίασε περισσότερο. Έβλεπε τα μάτια της πούχαν το χρώμα της θάλασσας, τα μαργαριταρένια δόντια της, τα χρυσά μαλλιά της, τη λευκότητα της επιδερμίδας της. Τί ώραία που ήταν τα μπράτσα της! Πόσο έπιθυμούσε να τ' άγγιξη!

—Όμορφέ μου Πάν! είπε ή νεαρή γυναίκα. Είδες τί ώραία μακροβούτια που κάνω;

—Άν και δεν καταλάβαινε τί τού έλεγε, ο Τέλλο γέλασε... Τώρα ο νέος σκετόταν κοντά της. Σε λίγο της πρόφερε ένα περιδέραιο καμωμένο από κοχύλια, πούχαν τα χρώματα της ήριδας.

—Γιά μένα είν' αυτό, Πάν; είπε ή λευκή. Σε εύχαριστώ πολύ!

Ο Τέλλο γάρχη, όταν την είδε να περνά το περιδέραιο στο λαιμό της. Κατόπιν σκούμπησε το χέρι του στο μπράτσο της και τού χάιδεψε.

Έκείνη, γελώντας, τράβηξε το χέρι της και ξαναβούτηξε στη θάλασσα. Σε λίγο βγήκε κάτω στην άμμουδιά. Κι' αφού φόρεσε τα σανδάλια της, τυλίχτηκε στο μπλουζόνι της κι' άπομακρύνθηκε, χαιρετώντας τον Τέλλο. Ο νέος έμεινε εκεί άσπου χάθηκε ή ξένη. Ήταν τόσο βυθισμένος στις σκέψεις του, που δεν πρόσεξε ότι κάποιο άλλο μελαχροινό πρόσωπο, κρυμμένο πίσω από τούς θάμνους, τούς παρακολουθούσε!...

Με άργό βήμα ο νέος πήρε το δρόμο τού χωριού. Ήξερε πως ή λευκή γυναίκα άηθε σ' ένα από τούς ξένους της άποικίας και πως δεν ήταν σωστό να την κυττάξη, άλλά...

Η άρραβωνιαστική τού Τέλλο, ή Χίλα, καθόταν μπροστά στην καλύβα της, όταν γύρισε εκείνος. Προσεκτικά, με τέχνη, έφάρμοζε μία ζυλίνη λαβή σ' ένα μαχαίρι, που ή λεπίδα του ήταν καμωμένη από κόκκαλο καρχαρία. Με ίνες κοκοφοινίκας στερώνε τη λεπίδα πάνω στη λαβή.

Η Χίλα ήταν όμορφη κοπέλλα. Το μελαχροινό, φιδίσιο κορμί της, είχε όλη τη χάρι της τρυφερής ήλικίας της. Ήταν ακόμη νευρώδες και καλοδεμένο. Ένα βαθυκόκκινο ύφασμα σκέπαζε μόλις το σώμα της. Στο λαιμό φορούσε ένα περιδέραιο, καμωμένο από μικρά κομμάτια δοντιών καρχαρία και στα όλομαυρα σγουρά μαλλιά της είχε καρφωμένο ένα κόκκινο εξωτικό λουλούδι.

—Άκόμη μ' αυτό το μαχαίρι παιδεύεσαι, Χίλα; τη ρώτησε ο Τέλλο. Χάνεις τόν καιρό σου, αν τού προορίξης για το φανταστικό σου καρχαρία!

—Κάποτε θα έρθη ο καρχαρίας και τότε θα βεβαιωθείς! τού είπε ή Χίλα, συνεχίζοντας τη δουλειά της.

—Είδες ποτέ σου κανένα καρχαρία;

—Όχι, ποτέ ως τώρα! Άλλά ο γερο-Νεπίτο έχει δει πολλούς. Στίς μεγάλες τρικυμίες, οι καρχαρίες περνούν μαζί με τα κύματα πάνω από τούς βράχους. Έτσι μπαίνουν στον κόλπο!...

—Ο γερο — Νεπίτο είναι ξεμαρμένος! Κι' εσύ μία άνόητη, που τόν πιστεύεις. Πολύ φοβάμαι ότι ή κοπέλλα, που θα πάρω γυναίκα μου, δεν είναι στα λογικά της!...

—Καλά, θα το δής, Τέλλο, και τότε τί θα πής;

—Για να δώ το μαχαίρι σου. Κόβει καλά; είτε ο νέος.

Και τού δοκίμασε.

—Ο! φώναξε. Αυτό είναι τέλειο! Κοφτερό και μυτερό! Δεν είναι κρίμα να τ' άφισης να στομάση, άσπου να φανερωθή ο καρχαρίας. Άν όμως τού πουλούσες, θα σούδιναν οι λευκοί αρκετά λεφτά!...

—Ετσι θα μπορούσες ν' αγοράσης μπλόκα λουλούδια!...

—Το θέλω το μαχαίρι μου! άπάντησε με περμία ή όμορφη Χίλα. Τότε κράτηέ το! είπε κι' ο Τέλλο ειρωνικά.

Κάθε μέρα, στην ίδια θέση, την ίδια ώρα, ή λευκή γυναίκα έπαιρνε το μπάνιο της. Κι' ο Τέλλο, κάθε φορά την παραμόνευε και την κύτταζε με θαυμασμό. Μά κι' ή Χίλα τούς κρυφοκύτταζε πίσω απ' τούς θάμνους. Και τού βλέμα της ήταν σκληρό, παράξενο...

Μία μέρα φάνηκαν πέρα στον όρίζοντα μαύρα σύννεφα. Όσο πλησίαζαν, γινότουσαν πιο άπειλητικά. Άν θάλασσα φύσκωνε όλοένα και περισσότερο. Ξαφνικά, έξέσπασε άγρια ή θύελλα. Ένας φοβερός άνεμος έκανε τα φοινικόδεντρα να τρίζουν, έτοιμα να σπασούν. Πελώρια κύματα έφετταν άπάνω στους βράχους της παραλίας. Έπειτα, άλλα πιο μεγάλα, άρμούσαν μέσα στον κόλπο!...

Όπως έξέσπασε ξαφνικά, έτσι και ξαφνικά πέρασε ή θύελλα. Ο ήλιος έλαμψε πάλι. Όλη ή φύσι γελούσε. Τα νερά τού κόλπου είχαν ξαναγίνει ήρεμα!...

Ο Τέλλο ξαπλωμένος μπρός στην καλύβα του, όνειροπολούσε...

Άξαφνα, φοβισμένες φωνές γυναικών τον έκαναν να συνέλθη. Ρώτησε μία περσική γυναίκα τί είχε συμβή. Κι' εκείνη τού άπάντησε πως είχαν δει ένα καρχαρία μέσα στον κόλπο!...

ΟΙ προβλέψεις τού Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 28 Φεβρουαρίου — 6 Μαρτίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Ο Έριμης έπηρεάζει ενοχικά τα άπεγνωσμένα κληήματα κι' έτσι όλα παίρνουν μία εύχαιστή τροπή. Μή δώσετε σημασία στις διαδόσεις και συνεχίστε τις προσπάθειες μέχρις ολοκλήρωσης της επιτυχίας.	★ Άστροικοί συνδυασμοί ενοχικοί, για τόν αισθηματικό τομέα. Θα συμβούν γεγονότα, που θα σας φέρουν πιο κοντά σε άγαπημένο πρόσωπο, δίνοντας σας μία χειροπιαστή απόδειξη της αγάπης τού. ★ Εύχαιρη Κυριακή.	★ Για να διατηρήση τη φόρμα τού, ο άρραβωνισμός σας χρειάζεται κίνηση. Μή τόν άφήσετε να έσκωρνώσει, γιατί δύσκολα θα κατορθώσετε να τού έξασφαλίσετε και πάλι τη σημερινή τού εύκηνσία. ★ Τυχερό τó 5.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Η περίοδος αυτή κατάλληλη, για να δελτιώσετε και να σταθεροποιήσετε την εργασία σας. Προσέξτε και τις πιο άσημαντες λεπτομέρειες, γιατί θα παίξουν σπουδαίο ρόλο και θα κάνουν προσιτάμενα να σας προσέξη.	★ Περίοδος γεμάτη εύχαιρη άπρόοπτα. Η τύχη σας εύνοει και σας έξασφαλίζει επιτυχίες, που ή δουλιά θα σας κάνει τελικά ν' άφαιρε άνεκμετάλητηρή μίας άγαπημένη πρόσωπο που να πιστέψη ότι τού παραμελείτε.	★ Υγεία καλή. Πρέπει πάντως να περιορίσετε τó φαγητό και να τρώτε έλαφρά, ιδίως τα άρτάδια. ★ Η αίσιοδοξία θα παίξη σπουδαίο ρόλο στη διατήρησι μίας ίσορροπίας και μίας καλής υγείας. ★ Τό σμαράγδι φέρνει τύχη.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Η τύχη είναι με το μέρος σας και κατορθώνετε, χωρίς δυσκολία, να επέλάτε τις άποψεις σας. ★ Θα έργαστήτε πιο άργα από συνήθος. Σε μία συζήτηση όμως θα μάθετε μερικά μυστικά της δουλειάς σας.	★ Η Άφροδίτη έπηρεάζει ενοχικά τόν αισθηματικό τομέα. ★ Άγαπημένο πρόσωπο θέλει να τού δίνετε συχνά άποδείξεις της αγάπης σας. Μή χάνετε, λοιπόν, κομμάτι από τις εύκαιρίες που σας παρουσιάζονται.	★ Τίποτα τó άξιοσημείωτο, στον τομέα της υγείας. Άποφύγετε μόνο να μένετε και να εργάζεστε σε ύγρους χώρους, για να μη σας θασάνισουν άργότερα ρευματισμοί. ★ Τό νευρικό σύστημά χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Ίδέες, που τó συμφέρον επέλάλει να θέσετε άμέσως σ' έφαρμογή. ★ Πρόβλημα, που σας άπασχολεί θα τακτοποιηθή, ως έκ θαύματος, τη στιγμή άκριδώς, που δεν τó περιμένετε. ★ Μή ειρωνεύεστε τούς συναδέλφους σας.	★ Μικροαπρηγοητεύσεις αισθηματικής φύσεως, για τις όποιες ίσως να μη εύδυνεται άγαπημένο πρόσωπο, όπως πιστεύετε και ίσχυρίζεστε. ★ Μή τού κρατάτε πάντως κακία, ό,τι κι' άν συμβαίνει και φανήτε γενναίουψυχος.	★ Πόνοι στη μέση, που όφειλονται σε ψέξι ή σε ξαφνικό σπασμό μεγάλου κοιλιακού έστι ν' άντιμετωπίζεστε άφροτα μία άσχημη της εργασίας και θα έποφύγετε στον άρραβωνισμό ν' άντιδράση κατά των κινδύνων, που τόν άπειλούν.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αύγουστου	★ Μή βασίζεστε σε φίλους, ούτε και σε συγγενείς, για να σας βοηθήσουν να τακτοποιήσετε άριμένως έκκεκμημένες ή να σας θγάλουν από κάποιο άδιέξοδο. ★ Εύνοούνται ιδιαίτερως οι εργασίες που απαιτούν σκέψη.	★ Οι σχέσεις με τ' άλλο φύλο βελτιώνονται αισθητά. Η περίοδος αυτή θα κυλήση ήρεμα, φρονιόντε, πάντως, να μιλάτε λίγο, γιατί ή φλυαρία μόνο ζημία μπορεί να σας προσένηση. ★ Έκπληξη μάλλον εύχαιστη.	★ Έχετε άνάγκη από άφθονο ύπνο και από τρυφή πλούσια σε διακνίες. Θα μαρσάτε έτσι ν' άντιμετωπίζεστε άφροτα μία άσχημη της εργασίας και θα έποφύγετε στον άρραβωνισμό ν' άντιδράση κατά των κινδύνων, που τόν άπειλούν.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αύγουστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Η εργασία περνάει από μία δύσκολη καμψη, γι' αυτό απαιτείται μεγάλη προσοχή κατά τó χειρισμό διαφόρων σημαντικών ύποθέσεων. ★ Τάξεις διαπλωματίας θα σας βοηθήσουν να θριαμβεύσετε των άντιπάλων σας.	★ Έξαρτάται από σας και μόνο. ή περίοδος αυτή θα κυλήση ήρεμα και εύχαινη. Μήν άφινετε κανένα σκοτεινό σημείο και δίνετε, χωρίς ύπεκφυγές, σε άγαπημένο πρόσωπο, τις εύχαισεις, που σας ζητάει.	★ Θα έρθτε τις ήμερες αυτές τόν τρόπο ή τó φάρμακο, που θα σας άπολλάξη από τις διάφορες μικροαδύθειες. ★ Τό κρύο θα προκαλήσει διαταραχές στο πεπτικό σύστημα. Διατηρήστε ζεστή την κοιλιακή χώρα.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Μή βασίζεστε καθόλου στην εύνοια της τύχης. Μένετε συνεχώς κυρίαρχος της καταστάσεως και μη δραματοποιείται τις μικροαμυαλίες, που θα παρουσιασθούν. ★ Κρατάτε τα ήνια μίας άρμονικής συμβίωσης.	★ Ό,τι και να συμβή, διατηρήστε την ψυχραιμία σας. Μόνο έτσι θα μπορούσε να έχετε τόν πλήρη έλεγχο της καταστάσεως. ★ Άποφύγετε να πηξε, σε στιγμές ένκεντριου λόγια, για τα όποια θα μετανοήσετε.	★ Προσέξτε την καρδιά και μη κάνετε τίποτα, που να ξεπερνά τις δυνατότητές σας. ★ Άποφύγετε τα οινόπνευμα, που περιορίζουν τον καφέ, τó τσιγάρο και τó τσάι. ★ Χρυσός και διαμάντι σας φέρουν τύχη.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Η τύχη δέ σας εύνοει και γι' αυτό θα χρειασθή άσχηνη τόν προσοχέων και προσεκτική μελέτη της καταστάσεως, για να επιτύχετε τó σκοπό, που επιδιώκετε. ★ Κίνδυνος να παρασυρθήτε σε περιπέτεια.	★ Τα νέφη διαλύονται και ο ο'ρανός της αισθηματικής σας ζωής ξαναγίνεται καθαρός. Έπωλελήθητε, για να συμπέξετε τις σχέσεις σας με άγαπημένο πρόσωπο και ν' άπομακρύνετε όριστικά άπικινδυνο άντίζηλο.	★ Διατηρήστε την εύχαι άποφύγοντας τις καθε εύδους καταταρήσεις. Μή χάνετε καμμία εύκαιρία, για να έξουοισήτε και πρό παντός, μη μειώσετε τις άφες ύπνου. ★ Φροντίστε να γευματίζεστε σε μία ήρεμη άτμόσφαιρα.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Τ' άστρα θα σας βοηθήσουν να άπερηδησετε σθεαρό έμπόδιο και θα συντομώσουν τó δρόμο προς την επιτυχία. ★ Δεν πρέπει να σας τρομάζουν οι μικροαμυαλίες, που θα παρουσιαστούν. ★ Κρατάτε σημειώσεις.	★ Θα περάσετε κοντά σε άγαπημένο πρόσωπο πολλές και έξαιρετικά εύχαιρη άφες. ★ Έκείνοι, που δεν έχουν κανένα σθεαρό αισθηματικό δεσμό, θα κάνουν τις ήμερες αυτές μία γνωριμία, που θ' άναστατώση τη ζωή τους.	★ Προσέξτε τó πεπτικό σύστημα και ιδιαίτερα τó έντερο. Μή τρώτε τίποτα, που θα μπορούσε να προκαλήσει, όπως συνέβη και στο παρελθόν, έντερικές διαταραχές. ★ Τό Σεάεακόριον άκατάλληλο για τυχερά παιχνίδια.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Ο χαρακτήρας και ή συμπεριφορά σας θα παίξουν σπουδαίο ρόλο στην επιτυχία κάποιας επιδιώσεως. Θα επιτύχετε πολλά με τη διπλωματία ενδ' ό άπότομος τρόπος θα σας κάνει να χάσετε σπουδαία εύκαιρία.	★ Τ' άστρα έπηρεάζουν δυσμενώς τó χαρακτήρη σας και αυτό θα έχη δύσκολο άντίκτυπο στον αισθηματικό τομέα. ★ Νοιώθετε μία παράξη τάση να δείξετε κακία και να πληγώνετε τούς άλλους. ★ Εύχαιρη έκδρομή.	★ Πόνοι και μικροαδύθειες θα σας χυλάσουν τó κέρι και θα σας κάνουν να χάσετε μία εύκαιρία για διασκεδάσι. ★ Πρωινή γυμναστική και συχνή περίπατοι στην έσοχη θα συμβάλλουν στη διατήρησι καλής υγείας.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Η τύχη σας εύνοει. Δεν πρέπει, πάντως, να δείξετε στην εργασία έωτο και την παραμικρότερη άμέλεια. Σας παρακολουθούν και ή γνώμη, που θα σχηματίσουν θα παίξη σπουδαίο ρόλο στο προσέχες μέλλον.	★ Με λεπτούς και εύγενικούς ρόπους θα ξανακερίσετε την καρδιά προσώπου, που εύχατε άπομακρύνει προσωρινά, με την ψυχρή συμπεριφορά σας. ★ Γενικά, οι αισθηματικές σχέσεις θα πάρουν μία νέα, πιο ένδιαφέρουσα μορφή.	★ Άν οι πνεύμονες παρουσιάζουν μία μόνιμη εύαισθησία, άποφύγετε τις άπότομες άλλως θερμικρασίας και μη κυκλοφορήτε, άν δεν εύθε νεύμονες άνάλογα με τις επικρατούσες καιρικές συνθήκες. ★ Αδύξήστε τις άφες ύπνου.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Μία άλλανή θέσεως θα έξυμπεριτώσε καλύτερα τó συμφέροντά σας. Μήν προσήτε πάντως σε καμμία ένέργεια, χωρίς να μελετήστε προηγουμένως πρασεκτικά τά ύπερ και τά κάτω. ★ Έργάζεστε πάντα με εύσυνειδήσια.	★ Θα περάσετε κοντά σε άγαπημένο πρόσωπο ένα έξαιρετικά διασκεδαστικό δίημερο, που θα σας άφήνη εύχαιρη άναμνήσεις. ★ Εύθύμια και αίσιοδοξία θ' άπομακρύνουν πολλούς κινδύνους, που άπειλούν τις αισθηματικές σχέσεις.	★ Ο λαιμός παραμένει και κατά την περίοδο αυτή τó πιο εύαίσθητο σημείο τού άρραβωνισμού. Προφυλαχτήτε κατά τού ψύχους, γιατί ένα κρυόλημα θα άπορροούσε πολλούς κινδύνους, με πολύ δυσάρεστες συνέπειες. ★ Τυχερό τó 1.

"Γνώμη,"

Έσείς, στην εργασία σας!

Το **Candy**

σας έτοιμάζει μόνο του
τά ρούχα, πεντακάδαρα,
έτοιμα για σιδέρωμα.

Τοποθετώντας τόν διακόπτη σ' ένα από τὰ 8 «προγράμματα» πλυσίματος - ανάλογως μέ ὅποιο ταιριάζει στά ρούχα πού θά πλύνετε - ἀφοσιώνεστε στήν γλυκειά συντροφιά τοῦ παιδιοῦ σας ἢ φεύγετε γιά τίς δουλειές σας. Τό CANDY πλένει γιά σας τέλεια!

Candy

Εἶναι τὸ πλυντήριο-ρομπότ. Πιστὸς ἐκτελεστής τῶν ἐντολῶν σας.
Ζητήστε νά τὸ δῆτε. Ἡ ἐπίδειξίς του θά σας ἐνδουσιάσῃ

ΤΙΜΕΣ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΧΑΜΗΛΕΣ
ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΤΕΡΑΣΤΙΑΣ
ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ
3,5 ΚΙΛΩΝ Δρ. 11.500
5 ΚΙΛΩΝ Δρ. 12.900

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΡΑΔΙΟ ΑΘΗΝΑΙ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ - ΛΙΑΝΙΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ - ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 11 - ΕΚΘΕΣΙΣ: ΣΤΑΔΙΟΥ - ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΤΣΙΜΙΣΚΗ 35 (Ν. ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ)